

Caecilii Calactini fragmenta
([Reprod. en fac-sim.]) coll.
Ernestus Ofenloch

Caecilius Calactensis. Caecilii Calactini fragmenta ([Reprod. en fac-sim.]) coll. Ernestus Ofenloch. 1907.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF. Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :

- La réutilisation non commerciale de ces contenus est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source.
- La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés ou de fourniture de service.

[CLIQUEZ ICI POUR ACCÉDER AUX TARIFS ET À LA LICENCE](#)

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

- des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés, sauf dans le cadre de la copie privée, sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.
- des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est le producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code de la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue dans un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment possible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter
reutilisationcommerciale@bnf.fr.

BIBLIOTHECA
SCRIPTORVM GRAECORVM ET ROMANORVM
TEVBNERIANA

CAECILIUS
CALACTINVS

FRAGMENTA

COLLEGIT
E. OFENLOCH

STUTGARDIAE IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

CAECILII CALACTINI
FRAGMENTA

COLLEGIT
ERNESTVS OFENLOCH

EDITIO STEREOTYPA EDITIONIS
PRIMAE (MCMVII)

STUTGARDIAE IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI MCMLXVII

Verlags-Nummer 1120

**Alle Rechte, auch die der Übersetzung, des auszugweisen Nachdruckes
und der fotomechanischen Wiedergabe, vorbehalten**

© B. G. Teubner, Stuttgart 1967

Printed in Germany

Druck: Julius Beltz, Weinheim a. d. B.

RICARDO WVENSCH

LVDOVICO RADERMACHER

S

PROOEMIVM

Quibus causis permotus sim, ut post Theophilum Burckhardt editionem Caecilii Calactini fragmentorum denuo collectorum pararem, dicere uix opus est. Collectio enim, quae illius curis et auspiciis ante quadraginta quattuor annos in lucem prodiit, cum fere eas tantummodo reliquias, quae auctoris nomine ipso praeditae apparent, collegerit, ita ut plurima desint, hodie non iam sufficit. Ego uero in tanta fama et auctoritate, quam Caecilius ipse inter eruditos obtinet, hanc rationem sequi conatus sum, ut etiam eos locos, qui quamquam nominatim Caecilio non ascribuntur, tamen plus aut minus certo iudicio Caecilio tribuendi sunt, colligerem et in hoc fragmentorum corpus recuperem.

Neque ignarus sum difficillimum esse huic officio satisfacere, immo in uestigiis Caecilianis detegendis summa cum cautione agendum esse et persaepe hanc rem solo in colligentis iudicio uerti. Tamen illam curam Caeciliana denuo redintegrandi in me recepi. Neque enim subsidiis destitutus sum, sed succurrunt mihi admodum multa, quae postremis annis de Caecilio peruestigata sunt, admodum multa, quae a uiris doctis indiciis et argumentis ad Caecilium auctorem si non semper pro certo, at cum ueri specie relata sunt. Et imprimis hanc legem mihi imposui et in hac re maxime operam dedi, ut quaecumque ad Caecilii ingenium cognoscendum aliquam utilitatem præbere uiris doctis uisa sunt, quaecumque ab iis iure et pro-

babilibus causis pro fragmentis Caecilianis habita et confirmata sunt, complecterer et afferrem; si quid me effugit, ueniam peto. Praeterea mihi proposui singula secundum Caecilii scripta disponere et ordinem quendam constituere; idem qualis olim fuit hodie quidem dari et offerri nequit nec inter se conexa fragmenta proferri possunt. Etiam hoc mihi praemonendum esse puto paucula fragmenta ad uerbum ex Caecilio hausta ad nos peruenisse, et lectorem moneo, ut non ad uerba, sed praecipue ad rem animum attendat. Neque solum fragmenta ipsa, sed refutationes quoque siue apertas siue latentes, quibus Caecilii doctrina impugnatur, in collectionem recepi, cum etiam eae non inutiles esse uideantur; his locis inter marginem paginae et primam ipsius contextus litteram spatium amplius quam uulgo est intercedere iussi. Verborum contextum, quantum fieri poterat i. e. quatenus editiones criticae praesto erant, apparatu critico, quem a Burckhardtio neglectum esse olim H. Sauppe uituperauit, instruxi. Sed hoc notandum est non omnes uarias lectiones a me in apparatu significatas esse, sed solum eas, quae alicuius momenti praecipue ad uerba fragmentorum ipsorum restituenda fuerunt.

Quod ad fragmenta ipsa attinet, diuersa typorum genera adhibui: ea fragmenta, in quibus diserte Caecilii nomen additum est, litteris maioribus, omnia reliqua minutis litteris signata sunt. Porro locos ita distinxii, ut rectis typis locos, quibus nihil aliud nisi Caeciliana traduntur aut in quibus certe nihil alienum dignosci potest, ea autem, quibus sententiae aliorum auctorum propriae Caecilianis immixtae insunt, obliquis typis imprimi iubem, et ita quidem, ut ea, quae Caecilii propria esse mihi uiderentur, diductis litteris signarem. Iis fragmentis, quae dubitanter tantummodo a me recepta sunt et quibus ut lector caute utatur diserte peto, quae tamen fortasse aliquo modo ad Caecilii doctrinam pertinent, asterisci praefixi sunt.

Reliquiis ipsis duas disputationes breuissimas praemit tam, quarum altera historiam Caecilii, quamquam paucula

de ea dici possunt, comprehendet, altera de grauissimis Caecilii fragmentorum fontibus, de indole eorum et de causis, cur singula pro Caecilianis cognoscenda sint, disseret. Priusquam autem ad has dissertationes instituendas accedam, indices operum et libellorum praestantissimorum, quibus adiumentis usus sum, in conspectu ponam; quae hic non commemorauero, infra notabo. Excipientur autem fragmenta indicibus fontium, editionum, auctorum, uerborum rhetoriconrum.

Quibus praemonitis restat, ut duobus uiris gratias agam debitas: RICARDO WVENTSCH, magistro meo eruditissimo, qui ad hoc opus accedendi auctor mihi fuit quique in perficiendo opere adiutorem benignissimum se mihi praestitit, et LUDOVICO RADERMACHER, optimo talium rerum indagatori, qui qua est comitate et benevolentia doctrinam suam mihi suppeditauit.

Scribebam Gissae mense Martio 1907.

E. Ofenloch.

C O N S P E C T V S

eorum uirorum doctorum, qui ad Caecilii fragmenta recognoscenda demonstranda recensenda inde ab a. 1863 usque ad hunc diem contulerunt.

- OTTO ANGERMANN de Aristotele rhetorum auctore. Diss.
Lips. 1904.
- IOANNES AB ARNIM ineditum Vaticanum. Herm. XXVII
1892 p. 118—130.
- WILLY BARCZAT de figurarum disciplina atque auctoribus.
pars I: auctores Graeci. Diss. Gotting. 1904.
- FRIDERICVS BLASS *die griechische beredsamkeit von Alexander bis auf Augustus.* Berol. 1865.
- IDE^M *die attische beredsamkeit.* edit. altera. Lipsiae 1887—1898.
- IDE^M *Demosthenica aus neuen papyrus. Jahrbuecher fuer philologie u. paedagogik* CXLV 1892 p. 29—44.
- IDE^M *archiv fuer papyrusforschung* III 1904 p. 287 sq.
- IDE^M *literar. zentralblatt.* 1906 p. 25.
- CAROLVS BOYSEN de Harpocrationis lexici fontibus quaestiones selectae. Diss. Kil. 1876.
- IVLIVS BRZOSKA Caecilius. Pauly-Wissowa *Real-Enc.* III
p. 1174—1188. 1896.
- THEOPHILVS BVRCKHARDT Caecili rhetoris fragmenta. Diss.
Basil. 1863.

- ADOLFVS BVSSE *zur quellenkunde von Platons leben.* *Rhein. Mus.* XLIX 1894 p. 72—90.
 B. COBLENTZ *de libelli περὶ ὑψους auctore.* Diss. Argentor. 1888.
Didymos kommentar zu Demosthenes . . . bearbeitet von H. DIELS und W. SCHVBART. *Berliner klassikertexte heft I.* 1904.
 C. HAMMER *berlin. philol. wochenschr.* 1900 p. 1608.
 OTTO IMMISCH *die antiken angaben ueber die entstehungszeit des platonischen Phaedrus.* *berichte ueber die verhandlungen der saechs. gesellschaft der wissenschaften zu Leipzig. philol.-histor. kl.* LVI 1904 p. 213—251.
 GEORGIVS KAIBEL *Cassius Longinus und die schrift περὶ ὑψους.* Herm. XXXIV 1899 p. 107—132.
 BRVNO KEIL *analecta Isocratea.* Prag. et Lips. 1885.
 IDEM apud Franciscum Susemihl *griechische litteratur in der Alexandrinerzeit.* 1892. II p. 678.
 IDEM *der perieget Heliodorus von Athen.* Herm. XXX 1895 p. 199—240.
 IOSEPHVS KLEIN *der rhetor Caecilius.* *Jahrbuecher fuer philologie u. paedagogik* LXXXVII 1863 p. 577—579.
 FRIDERICVS LE^o *die griechisch-roemische Biographie.* 1901.
 ERNESTVS MAASS *de biographis Graecis quaestiones selectae (Philolog. Vntersuch. III)* p. 131. Berol. 1880.
 LVDOVICVS MARTENS *de libello περὶ ὑψους.* Diss. Bonn. 1877.
 FRIDERICVS MARX *die zeit der schrift vom erhabenen.* *Wien. stud.* XX 1898 p. 169—204.
 CASIMIRVS A MORAWSKI *quaestiones Quintilianeae.* Diss. Berol. 1874.
 IDEM *de Dionysii et Caecilii studiis rhetoriciis.* *Rhein. Mus.* XXXIV 1879 p. 370—376.
 PAVLVVS OTTO *quaestiones selectae ad libellum qui est περὶ ὑψους spectantes.* Diss. Kil. 1906.¹⁾

¹⁾ p. 1—80 iam prelum subierant, cum haec dissertatio foras data est.

- LUDOVICVS RADERMACHER *Dinarchus. Philologus LVIII*
1899 p. 161—169.
- RUDOLFVS REPPE *de L. Annaeo Cornuto. Diss. Lips. 1906.*
- MAXIMILIANVS ROTHSTEIN *Caecilius von Kalakte und die schrift vom erhabenen. Herm. XXIII* 1888 p. 1—20.
- HERMANNVS SAVPPE *Goetting. gel. anzeigen* 1863 a p. 1661
ad p. 1668.
- TH. SINKO *deutsche literaturzeitung* 1905 p. 533 sq.
- FRANCISCVS SVSEMIHL *griechische litteratur in der Alexanderzeit. Lips. 1892.*
- RICARDVS WEISE *quaestiones Caecilianae. Diss. Berol.*
1888.
- PAVLVS WENDLAND *berlin. philol. wochenschr.* 1905 p. 311 sq.
- GEORGIVS WENTZEL *beitraege zur geschichte der griech. Lexikographen. sitzungsberichte der preuss. akademie der wissenschaften zu Berlin.* 1895 p. 477—487.
- VDALRICVS DE WILAMOWITZ *in libellum περὶ ὑψους connectanea. Herm. X* 1875 p. 334—346.
- IDE^M *die Thukydideslegende. Herm. XII* 1877 a p. 326
ad p. 367.
- IDE^M *Herm. XXXIV* 1899 p. 626.
- IDE^M *asianismus und atticismus. Herm. XXXV* 1900 p. 1—52.
- IDE^M *die textgeschichte der griechischen Lyriker. abhandlungen der gesellschaft der wissenschaften zu Goettingen. philol.-hist. kl. NF. IV* no. 3. 1900.
-

I. Historia Caecilii.

De uita et singulis scriptis Caecilii dicere non opus est, postquam Brzoska praestantissime, quaecumque huc pertinent, collegit composuit commentatus est, ita ut omnia fere, quae ante eum de illa re scripta sunt, u. c. Burckhardtii de uita scriptisque commentatio (p. 1—25), hodie minoris momenti sint et altiori cognitioni nihil praebeant. Paucula tantum mihi addenda sunt. Primum, ex quo fortasse aliquid lucrari possumus, ad uitam, alterum ad scripta Caecilii spectat. Caecilium patria Calactinum fuisse certissimum et extra dubitationem est. At in indice Suidae fontium, ‘anonymi Etymologico ex Etymologico magno desumpto’ praemisso, quod in codice quodam Matritensi traditur, quem Ioannes Iriarte in libro ‘regiae bibliothecae Matritensis codices Graeci mss.’ uol. I 1769 cod. XXI p. 82—84 publici iuris fecit, haec leguntur (fol. 2^u): *Κεκίλιος μεγαρεὺς σικελιώτης ἐκλογὰς λέξεων κατὰ στοιχεῖον.* Caecilius igitur hoc loco Megareus appellatur. Cui memoriae aliis testibus non compertae et a uulgata discedenti fidem nos denegare non licet. Klein l. s. p. 578 eam ita intellegendam censet, ut Caecilium re uera Calactinum fuisse, sed aliqua causa Megara deductum esse et uitae partem in ea urbe degisse, fortasse eo consilio, ut in illa melius quam in obscura patria officium rhetoris exsequi posset, et ob eam rem Megareum uocatum esse statuatur. Talem errorem aliis exemplis confirmari posse. Velut etiam Herodoti, quod Thuriis magnum spatium uitae suae habitasset, patriam Thurios subindicatos esse. Quamquam Kleinio concedendum est hoc per se fieri potuisse, fortasse rectius statuimus, id quod Ericus Bethe, magister meus doctissimus, liberaliter me monuit, Caecilium, ut uir erat clarus, Megareum ciuem honoris causa factum esse.

Nam scimus inde a temporibus hellenisticis persaepe celebres uiros honoris causa ciues appellatos esse et eam ob rem nomina patriae illorum magnam partem uaria fuisse. Nonnulla eaque notissima exempla haec sunt: Ἀπολλόνιος δὲ Ρόδιος, re uera Ἀλεξανδρεύς, Ποσειδώνιος δὲ Ἀπαμεύς, νόμῳ δὲ Ρόδιος, Κάστωρ δὲ Ρόδιος, etiam Γαλατεῖος uocatus. — Ad librorum autem Caecilianorum catalogum addam nunc, postquam felicissimo casu factum est, ut Caecilium nouum (fr. 163) per papyrus, qua Aristotelis de Republica Atheniensium commentarium e tenebris resurrexit, ad nos peruererit, non iam dubitari posse, quin Caecilius praeter eos libros, quorum tituli ex Suida et aliunde non ignoti sunt, alios scripserit. Si de hoc fragmanto et fragmentis 159—162 recte iudicare uolumus, facere non possumus, quin Caecilium singulas orationes si non omnium rhetorum, at certe Demosthenis et Aeschini, diligenter et copiose interpretandas sibi sumpsisse statuamus. Deinde ex fragmentis 156—158 elucere mihi uidetur Caecilium Thucydidi quoque non exiguum operam nauasse et fortasse singularem librum ei dedicasse. Et Pseudocaecilium illud, quod per Ioannem ab Arnim in lucem rediit et quod supremo loco collectionis meae posui, et in quo aliquo modo *Xρεῖαι* uel *similia* colliebantur siue tractabantur, indicat, ni fallor, nostrum rhetorem librum composuisse, cuius argumentum aliquam necessitudinem cum huius arguento habebat.

Omnes libri Caeciliani discerpti et deperditi sunt. Quarenti, cur hoc factum sit, ea respondeo, quae nuperrime Vdalricus de Wilamowitz in libro suo *die griechische literatur des altertums (die kultur der gegenwart I 8)* inscripto p. 148 dixit: *Caecilius, ein offenbar hoechst energischer, kenntnisreicher und betriebsamer rhetor, der aber ein allzu fanatischer attiker war, so dass seine buecher verloren sind.* Et tamen quantum ex Caecilii thesauris a sequioribus desumptum est! Paucis admodum locis Caecilii nomen affeunt, multo pluribus nomen fontis sui reticentes libros illius usurpasse et expilasse censendi sunt.

Aequalium unus est, qui Caecilii mentionem facit et unum illius fragmentum conseruauit, Dionysius Hali-carnaseus. Difficile est de ea ratione, quae inter hunc et illum intercesserit, iudicare, et hodie quoque, quamquam ea inuestigatio saepe et a multis agitata est, uirorum doctorum iudicia diuersa sunt. Alii Caecilium maiorem natu, alii minorem natu Dionysio esse arbitrati sunt, alii eos sibi amicos, alii inimicos fuisse uoluerunt. Quamquam hanc controuersiam iterum tractare nolo, praesertim cum nostram causam non artius attingat, tamen dicere fortasse liceat, quae sentiam. Mihi igitur uidentur Dionysius et Caecilius re uera aequales eandem fere actatem agentes fuisse. De commercio, quod inter eos fuerit, et de ratione, qua Dionysii et Caecilii scripta coniuncta fuerint, paucula comperta habemus. Meo iudicio certum est Caecilium in uno quidem libro περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα δητόρων contra Dionysii sententias disputauisse; hoc luce clarissus apparet ex fragmento 136 et ex fragmentis 110, 137, 142, 146. Inde concludendum est illos non amicitia inter se iunctos fuisse, sed aemulos alterum cum altero certauisse, praesertim cum alibi quoque, ubi sententias eorum proprias comparare possumus, saepe dissentiant. Nec non utriusque indoles atque natura huic rei suffragatur: Caecilio exemplum propositum Lysias, Dionysio Demosthenes est; quod expendentes uix putabimus *ein innerlich enges verhaeltnis* inter utrumque exstisset. Alterum igitur ab altero quicquam mutuatum esse, quamquam hoc hodie dijudicari non potest, uix opinor. At multa inter se communia habent. Vbicunque Caeciliana cum Dionysii locis conferri possunt, utrumque communes fontes, imprimis Peripateticos, Hermippum Theophrastum alias in usum uocauisse statuamus.¹⁾ Ceterum ea, quae supra

1) Etiam fragmento 158 sententia mea non refutatur. Hoc ita intellegendum est, ut V. de Wilamowitz (uide adn. ad fr.) iudicauit, cuius haec sunt uerba: *ein einflussreicher zeitgenosse wird als eideshelfer aufgeboten.*

de Caecilii libro περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα δητόρων inscripto exposui, alia consideratione affirmantur. Hic enim liber re uera ab auctore iam seniore confectus uidetur esse. Nam fr. 130 recte ad Caecilium relatum uidetur, cum uerbis φέρουσαι κτλ., quae Caeciliana esse ualde uerisimile est, prior illius pars adeo continua et iuncta sit, ut compilatorem ad duos auctores adiisse uix putas; ueberdies deutet in den rednerviten nichts darauf hin, dass ausser durch Caecilius und . . besonders nach Caecilius so urkundliches material in diese hineingekommen sei (Keil l. s. p. 223); quod si uerum est, computare possumus, quo fere anno Caecilii opus compositum sit. Keilius illud in primum fere aut ante aut post Christum natum annum reiciendum esse uerissime statuit; quam ratiocinationem comprobare non difficile est. Cum enim in hoc fragmanto stemma gentis Eteobutadarum contineatur, quod Caecilius usque ad Dioclem deduxerit, quem aliunde, scilicet ex inscriptionibus (CIA III 615. 616 al., cf. I. Kirchner, Prosop. Att. I n. 4011 p. 269) scimus usque in Claudii et Neronis tempora uixisse, unde concludere licet Dioclem prius quam decimo fere ante Christum natum anno natum non esse, porro cum Diocles, ut apparet ex ratione, qua a Caecilio nullo addito muneri nomine commemoratur, illa aetate paene infans fuerit, Keilio adstipulandum est.¹⁾ Quo tempore reliqua scripta composita sint, hodie dinosci non iam potest.

Trium aliorum auctorum, qui Caecilio aetate coniuncti sunt, hoc loco mentio fiat, Strabonis (67 a. Chr.—19 p. Chr.), Didymi, Lysimachidis. Strabo dignus est qui commoretur, quod Caecilii librum περὶ λοτοφλας inscriptum uidetur inspexisse. Quod ad Didymum attinet, uerisi-

1) Dum haec imprimuntur, et Keiliū et me errauisse intellego. Nam ‘propter temporum rationes hic Diocles non idem haberi potest cum Diocle Themistoclis f. Hagnusio CIA III 615. 616’ Kirchner l. s.; uide stemma apud Kirchnerum l. s. n. 6654 p. 430 exhibatum, qui nostri Dioclis ἀκμήν anno 9 a. Chr. attribuit.

mile est eum quoque unum uel alterum fructum ex Caecilio cepisse et in usum suum conuertisse. Denique Lysimachidis liber *περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς φητόσων πρὸς Κεκλίου inscriptus* (uide fragmentum 155 s. *Θεωρικόν*) Caecilii ipsius lectionem et studium diligens in eo uersatum manifesto prodit. Quamquam de Lysimachide aliunde non multum scimus, tamen certum est eum cum Caecilio conflixisse; etiam de eius ratione impugnandi fortasse aliquid accuratius dicere possumus, si titulum ipsum inspicimus. Puto enim refutationes Caecilii acerbitate satis insignes fuisse et totum huius librum per singula ab aduersario impugnatum esse.

Videmus igitur Caecilium iam apud aequales magna auctoritate fuisse et ipsius uiui libros ut uehementer impugnatos, ita etiam compilatos esse. Tantum de aequalibus.

Qui post mortem Caecilii primus eius mentionem fecit, est libelli de sublimitate auctor. Illum Claudii fere temporibus conscriptum esse a plerisque uiris doctis statuitur. Pseudolonginus, qui uocatur, acerrimus aduersarius et obtrectator Caecilii est et pugnandi cupiditate ardet. Non solum Caecilii librum *περὶ ὑψοῦ diligentissime legit, sed etiam eius συγγράμματα ὑπὲρ Λυσίου* et fortasse eius *σύγχροισιν Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος* uersauit. Ceterum puto nos cum ex indole libelli *περὶ ὑψοῦ* tum ex uerbis auctoris ipsis concludere posse lectionem Caecilii librorum his temporibus uulgatam fuisse; etenim libellus iis destinatus erat, qui aduersarii scriptum cognitum habebant.

Propero ad alios, qui primo saeculo post Christum natum Caecilii memoriam propagauerunt, dico Lesbonactem, Quintilianum, Phoebammonem. Lesbonax illius librum *περὶ σχημάτων* uidetur legisse, Quintilianus sine dubio ipse Caecilii arti rhetoricae et libro *περὶ σχημάτων* operam dedit, Phoebammonis, cuius tempus accuratius circumscribere non possum, epitome expressam Caecilii memoriam continet.

Temporum ratione insequuntur tres aequales, qui Caecilii non immemores fuerunt, Plutarchus, Fauorinus, Am-

monius personatus. Plutarchus ipse Caecilii σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Κικερονος inspexit et acerrime carpsit; fortasse eius librum περὶ ὕψους uidit. Fauorinus Caecilii συγγράμματα ὑπὲρ Αὐστοῦ, quod Immischius satis certis argumentis probauit, legit et quod usui erat, exscripsit (uide infra p. XXXII et p. XVII). Vtrum Ammonius, qui uocatur, siue potius Herennius Philo (vide Cohn, Pauly-Wissowa *RE*. I p. 1866), cuius glossarium circa annum centesimum compostum est, ipse Caecilium in usum uocauerit, an huius doctrinam ex alio fonte, scilicet ex Lysimachide, cognitam referat, quod mihi magis uerisimile uidetur, diiudicare non ausim.

His adnecti possunt nonnulla, quorum aetas certius definiri nequit. Spectant huc uitaes decem oratorum et scholia in Aeschinem Demosthenemque conscripta. Ex his dilucide apparet, quanta auctoritate Caecilii sententia in recentioris temporis uulgari scientia (*κοινῆ ἰστορία*) flouuerit. Nam persaepe Caecilius commemoratur, ut dubium esse non possit, quin pars quidem librorum illo tempore non ignota fuerit et assidua lectione fructa sit.

Hadriano principe, ut in sequiora tempora altius descendam, Caecilii scripta studiose lectitata esse argumento sunt Neocles, Alexander, Theo, Harpocratio. Hic notandum est nostrum iam iterum, quod tam saepe factum esse uidimus, impugnari. Harpocratio enim, ut ex fragmendo 155 s. ἔξοντος appareat, Caecilii doctrinam satis acriter refutauit. Quo non prohibetur, quominus in aliis Caecilium sequatur. Pauca sunt, quae Apollonius, qui altera parte secundi saeculi uixit, ex Caecilio lucratus est, si modo re uera Caecilium ipsum legit. Item res se habet in Clemente Alexandrino cum Apollonio aetate coniuncto; illum Caecilii libros integros nouisse credere non possum.

Itaque ueniamus ad Laertium Diogenem et Athenaeum dipnosophistam, qui prima parte saeculi tertii opera sua composuerunt. In utroque uestigia Caecilii librorum notitiae inesse uidentur. Omnino ipso tertio saeculo studium in nostro rhetore collocatum admodum uiguisse puto: hoc testantur non solum Laertius et Athenaeus modo laudati,

sed etiam, ut ad alteram partem transeam, Longinus, Tiberius, Porphyrius (a. 233—304). Quos omnes in singulis ad ipsum Caecilium redire mihi persuasum est.

De Caecilii memoria quarto saeculo prouulgata pauca dicenda sunt. In hoc tempus unus incidit, qui, quantum nos scimus, notitiam Caecilii habet, quamquam huius nomen apud eum non inuenitur, Libanius (a. 314—393). Quem ad Caecilium ipsum accessisse, non ab aliis allatam nostri doctrinam exhibere admodum uerisimile est.

Posteris temporibus fama Caecilii quondam celeberrimi rhetoris ualde minuitur et uestigia Caecilianorum librorum lectionis rara sunt. Iam Caecilius ex iis aucto-ribus fuit, quos ipsos plurimi non legerunt: iam non ad Caecilium deuenerunt, iam in scholis rhetorum non Caecilio ipsi operam dederunt, sed compendiis aliisque libris, quorum lectio facilior erat, usi sunt. Talia scripta, quae admodum in more fuerunt, multa ex Caecilio excerpta plus aut minus corrupta et aliis aucta continere per se ipsum intellegitur. Ex quinti saeculi scriptoribus Syrianus et Hermias memorabiles sunt. Quae uterque exhibit Caeciliana, non lectionem ipsius Caecilii redolent. Syrianus compendium rhetoricum tale, quale modo appellaui, ex-scripsisse uidetur. Et quod ad Hermiam, qui in altera parte quinti saeculi uixit (uide Couvreur p. VI), attinet, certissimum est, quod Immischius confirmauit, Caeciliana, quae apud eum exstant, nihil aliud esse nisi παράδοσις disciplinae Neoplatonicae ex Fauorino partim ductam. Ne refutationes (*λύσεις*) quidem Hermias ipse inuenit: etiam hic scholae παράδοσις tantummodo lectoribus offertur. Ceterum iterum iterumque uidemus, quantopere Caecilii sententiae impugnatae et refutatae sint: Caecilii aduersarii non defuerunt.

Syrianum et Hermiam excipiunt circa annum quingentesimum Marcellinus et Sopater. Alter, Thueydidis uitae auctor, nonnulla Caeciliana summi pretii nobis seruauit, quae alibi nusquam leguntur; unde fortasse colligi potest Marcellinum ipsum Caecilio operam dedisse.

Caecilli Calactini fragmenta.

b

At Sopatrum Caecilium cognitum habuisse non credibile est, sed enchiridion rhetoricum aliquod eius generis adhibuisse, quod supra descripti.

In sexto, septimo, octavo saeculo nemo Caecilii memoria insignis est. Fortasse hic locus est, per pauca de lexico Cantabrigensi uerba facere. Quamquam huius aetas certius definiri non potest, tamen est *ein altes, hoechst wertvolles rhetorische woerterbuch* (K. Krumbacher, *geschichte der byzantinischen litteratur*² p. 577). In eo duo testimonia de Calactino insunt, quae, quamquam tenuia sunt, tamen digna sunt, quae magni aestimentur. Fortasse Caeciliana, quae proferuntur, non aliis testibus, sed Caecilii ipsius lectioni debentur. Subsequi iubeo lexicon Seguerianum quintum (et quartum), quamquam uidetur tempore inferiora esse. Hic rursus densiora sunt uestigia memoriae Caeciliane et uestigia studii assidui in eo collocati.

Ad proximum, qui in hac historia memorandus est, pergo, ad Photium (a. 820—891). Is quamquam nostrum satis saepe diserte laudat et omnino multa Caeciliana profert, tamen certissimum est ne unum quidem librum huius rhetoris ipsum eum inspexisse. Cuius temporibus plurimos Caecilii libros deperditos fuisse putauerim. Copias Caecilianas, quas affert, non ex ipso Caecilio Photius deprompsit, sed pendebat ex alio auctore siue aliis aucto-ribus. Sine dubio eclogas ex illius libris per uetustiores rhetores factas arcessiuit; ex quibus fontibus Longinus uidetur fuisse, quod Bruno Keil (*verhandlungen der 47. versammlung deutscher philologen und schulmaenner in Halle a. S. 1903* p. 54) demoustrauit.

A Photio progredior ad Suidam ex nono saeculo in decimum descendens. Ei quae necessitudo cum Caecilio fuerit, dubitanter tantummodo definierim. Quamquam enim huius lexicon diserte in indice fontium operi grandi praemisso appellatur, tamen ualde dubitari potest, an non quemquam Caecilii librum uersauerit; eum quoque per alias intercedentes Caecilii notitiam habere uerisimile est. Ut res se habet, Suidas imprimis memorabilis est, quod in eius

opere Caecilii nomen extremo uocatur, quod posteris temporibus plane obliuione obrutum est.

Agmen claudat Gregorius Corinthius, qui in historia Caecilii non sine honore appellari potest. Nam quamquam duodecimo saeculo (circa a. 1150) uixit, tamen conicere possumus eum Caecilii περὶ σχημάτων librum fortasse usque ad suam aetatem propagatum cognitum habuisse. Fragmentum enim, quod conseruauit, multo plura bona frugis plena continent quam reliqui tractatus, de quibus fortasse ut de fontibus Gregorii cogitari possit.

Hic igitur extremus testis Caecilii memoriae est. Reliquis temporibus medii aei nullum uestigium eius inueniri potest: omnes Caecilii libri perierunt. Neque quisquam exstitit, qui studium collocaret in Caecilianis disceptis rursus colligendis: ad unum omnes rhetoris, qui olim praeclarissimus gloria et auctoritate plerosque multo superabat, obliiti sunt.

Primus, qui uidetur eum ex hac obliuione suscitauisse — iam ad alteram partem huius historiae Caecilii uenio —, primus, qui, quantum scio, Caecilium rursus memorat et breuiter tractat, eo tempore uixit, quo fauor antiquitatis reuiuiscit. Est Constantinus Lascaris (a. 1434—1501), patria Byzantinus, qui anno 1454 in Italiam profugus emigravit. Huius libellus ‘de scriptoribus Graecis, patria Siculis’ inscriptus (Patrologiae cursus completi ab J. P. Migne accurati seriei graecae tom. CLXI) etiam de Caecilio nonnulla, quamquam plane ex Suidae de Caecilio articulo pendentia, exhibit. Verba ipsa exscribo (c. 64 p. 922 Migne): ‘Caecilius qui et Archagathus uocabatur, Siculus ex Calacta oppido, Graecus natione ac lingua, Iudeus tamen lege, orator praestantissimus. Romae tempore Augusti Caesaris publice legit. Multa composuit, „Contra Phrygas libros duos“, „Elegantias Atticas“ secundum elementa, quae adhuc apud Suidam leguntur: „De comparatione Demosthenis et Aeschinis“; item „Demosthenis et Ciceronis“; item „De stylo decem oratorum Graeciae“.’

De Caecilii memoria sexto decimo et septimo decimo saeculo nil referendum est. Eos, qui progrediente tempore Caecilii memores fuerunt, tantum breuiter perstringam. De Caecilio meruerunt: Antonino Mongitore 'Bibliotheca Sicula, siue de scriptoribus Siculis, qui tum uetera, tum recentiora saecula illustrarunt, notitiae locupletissimae' 1708—1714. I p. 117 sq.; John Taylor (1738) in praef. ad Lysiae editionem Londinensem (oratores graeci ed. Reiske VI p. 66 sq.); Jonathan Toup (1778) in editione libelli *περὶ ὑψοῦς* per Weiskium curata p. 219 sqq.; Gottlieb Christoph Harless in Fabricii Bibliotheca graeca II 1791 p. 849, VI 1798 p. 124 sq.; Jacques Nicolas Belin de Ballu *histoire critique de l'éloquence chez les Grecs* 1813. II p. 93 sqq.; Leonhardus Spengel 'Συναγωγὴ τεχνῶν siue artium scriptores ab initiis usque ad editos Aristotelis de Rhetorica libros' 1828 p. 11 sq., p. 122 sq., p. 130, p. 180; K. W. Krueger *leben des Thukydides* 1832 (*kritische analeken* I p. 32 sq.); Anton Westermann *geschichte der griechischen beredsamkeit* 1833. I p. 197; Friedrich Osann *beitraege zur griechischen und roemischen litteraturgeschichte* I 1835 p. 295; Maurit. Herm. Ed. Meier 'de Andocidis quae uulgo fertur oratione contra Alcibiadem commentatio quarta' 1837 p. 7 sqq. (opuscula acad. I p. 128 sqq.); Pauly *realeencyklopaedie* II 1842 p. 38 sq.; Georgius Buchenau 'de scriptore libri *περὶ ὑψοῦς*' 1849 p. 40 sqq.; Carolus Mueller F H G III 1849 p. 330 sqq.; Moriz Schmidt in *Jahrbuecher fuer philologie und paedagogik* LXXI 1855 p. 778 sqq.; Theophilus Burckhardt 'Caecili rhetoris fragmenta' 1863.

Ea uirorum doctorum scripta, quae inde a Burckhardtii dissertatione usque ad hunc libellum editum in lucem prodierunt, iam supra (p. VIII sqq.) a me enumerata sunt. Sed hoc moneo, ei, qui in Caecilii fragmenta inquirere eaque interpretari uult, saepe etiam ipsa illa scripta inspicienda et pro commentario adhibenda esse, cum omnia, quae ab eorum auctoribus eruta et inuenta sunt, hic repetere nec uoluerim nec potuerim.

II. De grauissimis Caecilii fragmentorum fontibus.

Iam ad alteram partem multo grauiorem pergo, in qua pauca de auctoribus, qui Caeciliana nobis seruauerunt, exponenda sunt.

De Pseudoplutarchi uitis X oratorum.

De commercio, quale fuerit inter Pseudoplutarchum et Caecilium, constituendo uiri docti in uarias opiniones discesserunt et discedunt. Haec inuestigatio iterum iterumque agitata uel hodie ad finem certum non deducta est. Itaque hanc quaestionem intricatiorem hoc loco absoluere non possum, ne omnium quidem uirorum doctorum opiniones repetere et recensere¹⁾: sed paucis rem perstringens nonnulla eaque probata et grauissima proferam. Demonstratum igitur esse existimo ea, quae apud Pseudoplutarchum legimus, ex fontibus diuersis confluxisse. Haec permixtio ex nullo ordine aut delectu pendet, nam omnibus locis insunt uestigia neglegentis compilatoris, qui fontes suos nulla ratione adhibita exscribit et particulias componit, quamuis conexus sententiarum turbetur, quamuis intra unum fere enuntiatum diuersissima confundantur. Iam

1) Praeter uiros doctos supra in conspectu allatos multi alii huic quaestioni operam dederunt; qui nullam utilitatem mihi praebuerunt. Huc spectant: R. Ballheimer 'de Photi uitis X oratorum' Diss. Bonn. 1877; Guil. Sturm 'de fontibus Demosthenicae historiae quaestiones duae' Diss. Hal. 1881; A. Prasse 'de Plutarchi quae feruntur uitis X oratorum' Diss. Marp. 1891 al.

quaestio difficillima est, quorum auctorum libri excerpti sint. Cuius uitas Pseudoplutarcheas legenti manifestum est ex his fontibus fuisse etiam Caecilii opus de oratoribus Atticis conscriptum. Documento est huius frequentissima mentio, quae imprimis regnat in iis partibus, quae sunt de orationum spuriarum aut genuinarum numero (*fragen der echtheitskritik*) et quae tractant artem et genus dicendi singulorum oratorum (*aesthetische beurteilung*). Item pro certo habeam Pseudoplutarchum ad Caecilii ipsum librum accessisse et, quae usui essent, ex eo excerptisse. Neque dubium est, quin aliis locis, ubi Caecilii nomen non adscriptum est, tamen is rhetor in usum uocatus sit. Sed enucleare, quae ex consarcinato Pseudoplutarchi libro ad Caecilium probabiliter referenda sint, labor periculosae aleae est. Difficultas augetur eo, quod etiam Dionysius laudatur. Nam interdum utriusque discepantias in numeris genuinarum et spuriarum orationum notat. Inde apparet a compilatore etiam Dionysium exscriptum esse. Et hoc quoque auctore in multis, quae nomine omisso apud Pseudoplutarchum leguntur, is usus est. Neque uero uerba ipsa Caecilii aut Dionysii semper seruauit, siue paucula omisit siue in breuius contraxit siue mutauit. Quod uero maxime animaduertendum est, Pseudoplutarchus praeter Dionysium et Caecilium alios fontes adhibuit, quod Radermacher de uita Dinarchi pro certo et sine dubio affirmauit. Hi tamen fontes parui uel nullius momenti uidetur fuisse; non a uero aberrabimus, si statuemus a Pseudoplutarcho etiam τὰ φητόρων γένη editionibus praemissa et ante Dionysium conscripta adhibita esse. Videamus igitur, quanta difficultate laborare et quanta cautione uti necesse sit ei, qui ex hac ruina permixtarum auctorum diuersorum et consiliis disparium sententiarum Caecilii uestigia agnoscere studeat. Alia accedunt. Valde considerandum est oratorum uitas tales, quales Caecilius conscripserat, a uitis Dionysianis non multo differre potuisse, cum Caecilius et Dionysius plurima a communibus fontibus, scilicet ab Hermippo aliis, mutuati sint, quam

ob rem maiore cautione opus est. Discrepantias, quae inter Caecilium et Dionysium intercedebant, maxime ad ea pertinuisse, quae noua excoluerunt et proprio ingenio inuenierunt, i. e. ad quaestiones artis criticae et ad iudicia rhetorica et aesthetica, facile intellegitur. Et bene accedit, quod a Pseudoplutarcho re uera hae discrepantiae interdum adnotantur, quam rem iam supra memoraui. Ut igitur paucis summam ducam, obtinemus a Pseudoplutarcho satis multos autores coaceruatos esse, scilicet τὰς κοινὰς ἴστορίας, ἀς κατέλιπον ἡμῖν οἱ τὸν βίους τῶν ἀνδρῶν συνταξάμενοι (Dion. ad Amm. I 3 p. 260, 2 Vs. et R.) etiam γένη uocatas, amplificatas ex ipsorum Caecilii et Dionysii lectione. Et fortasse hoc addendum est Caecilium, quod ad materiam ipsam attinet, ultra Dionysium processisse, plures fontes eosque primae notae adhibuisse, maiore ubertate in uitis enarrandis fuisse. Vnde fortasse concludere licet Pseudoplutarchum imprimis iis, quae neque τὰ γένη neque Dionysius praebuerunt, Caecilianis nouis librum suum auxisse. Sed haec singillatim pertractare non possum. Tantum hoc moneam iure partes rhetoricas, quae de numero orationum et de genere dicendi sunt, ad Calactinum reduci mihi uideri. Huius rei documento est frequens Caecilii mentio in illis ipsis locis praecipue obuia. Et in iis, quae a Pseudoplutarcho sine nomine afferuntur, sententiis illum ab eodem exemplo pendere per se admodum uerisimile est, praesertim cum in iis saepe eaedem dicendi formulae redeant, quae in fragmentis nomine Caecilii signatis leguntur. Hoc quoque coniecturae nostrae suffragatur, quod, ut ex fragmentis ipsis uidemus, saepius Caecilius plures orationes quam Dionysius germanas esse putauit. Sed licet illas sententias Caecilio vindicemus, hoc fragmentorum collectione nostra dum utimur, semper memoria teneamus in illis locis non ipsa Caecilii uerba seruata esse, sed Pseudoplutarchum ad sententiam tantum ea, quae Caecilius exposuerat, reddere, quin immo ne ad sententiam quidem meram Caecilii doctrinam reddi; nam saepe ordine inuerso in breuius contracta, alienis quoque permixta produntur. Quare hi loci satis

caute adhibendi sunt; tamen recipiendi erant, cum ad Caecilii meliorem cognitionem non paruam utilitatem praebent.

Sed alia quoque Caecilii uestigia, qui Pseudoplutarcheas uitas percurrit, expiscari potest. Atque unum quasi corpus Caecilianorum, quod inter alia ambitu excellit, Bruno Keil enucleauit. Obseruauit enim in uitis locos quosdam inesse, quos eidem deberi origini negari non potest. Hunc communem auctorem Heliodorum periegetam esse Keilius tam certe argumentis confirmauit, ut omnis dubitatio hodie dempta sit. Et grauissimum est, quod per Caecilium interuenientem illi loci pretiosi in uitas illati, re uera ex Caecilio a Pseudoplutarcho hausti sunt. Nam cum per se ipsum probabile sit nemini nisi Caecilio, huic tam exquisito et accurato uiro, illos locos tanti pretii deberi¹⁾ — nam scimus Caecilium re uera optimos fontes (*aktenstuecke*; cf. fr. 102) attulisse —, omnis dubitatio tolletur Heliodori asseclam et Pseudoplutarchi fontem neminem alium fuisse nisi Caecilium, si examinemus, in quo tenore Heliodoreos apud Pseudoplutarchum legamus. Certa causa, non casu factum uidetur esse, quod ter (fr. 117, 22; fr. 135 p. 120, 1; fr. 148, 10; cf. etiam fr. 130 p. 113, 5sqq.) locos Heliodoreos statim illa placita rhetorica uel critica (*φέρονται κτλ.*) sequuntur; haec res ex nulla alia causa nisi ex usu unius eiusdemque fontis explicari potest: priora cum posterioribus tam arte coniuncta sunt, ut idem Pseudoplutarchi auctor statuendus sit. Recte Keil (l. s. p. 220) dicit: *mit den heliodorstuecken sind diese sicherlich Caecilianischen kritischen angaben auch in der zersplitterten ueberlieferung noch so eng verbunden, dass man fuer diese wie jene notwendig die gleiche letzte quelle annehmen muss.* Fortasse addendum est in fragmento 107, 5 quoque locum Heliodoreum iudicio critico, quod ad Caecilium reuocant, excipi.

Haec fere erant, quae de ratione inter Pseudoplutarchi uitas et Caecilium intercedente exponere in animo habe-

1) sed cf. etiam P. Wendland *Anaximenes von Lampsakos* 1905 p. 18 sq., 3.

bam. Vnum addam de fragmentis 108, 113, 114, 116, 119, 125, 149. In uniuersum dicendum est ea in hanc syllogen a me recepta esse, quod exhibent, quae aut apud Dionysium omnino desunt aut cum Dionysiaca comparata aliquid noui continent, et quae aliis quoque probabilibus rationibus, e quibus talia concludi solent, Caecilio ab omnibus fere vindicantur. Fortasse fragmentum 108 explicatione breui eget. Ergo uita Lysiana, quae in illo exstat, optima coniunctione uerborum et sententiarum continua est, quod iam Blassius (l. s. I p. 341, 4) adnotauit, et perbene uno tenore legitur. Ex his fortasse sequitur Pseudoplutarchum in hac parte non ex compluribus fontibus enarrationem compilasse, sed potuisse quidem unum tantum auctorem exscribere. Si autem hoc sumitur et si uera sunt, quae supra exponere studui, uix alia ratio ex cogitari potest, quam ut putemus nos Caecilianam uitam, quamquam deflexam, tamen ad sententiam repetitam, tenere.

De Photio.

Iam ad Photium accedam, unum ex iis, qui plurimum ad conseruanda Caecilii iudicia contulerunt. Sed hoc pro certissimo teneamus Caecilii opus ab ipso Photio non lectum aut excerptum esse; talia Caeciliana, qualia apud Photium exstant, hoc modo afferri non posse nisi ab eo, qui Caecilium ipsum non inspexit, sed placita Caeciliana ab aliis tradita et accepta legit, primo obtutu apparet (uide, quae supra p. XVIII dixi). Tamen Photius ad Caecilii fragmentorum collectionem magna utilitate est. Iam Sauppius uidit et in censura dissertationis Burckhardtianae planius explicauit multa iudicia rhetorica apud Photium adseruata ad Caecilium reuocanda esse. Huius uiri auctoritatem Blassius, Brzoska, alii deinde secuti argumentis ita probauerunt, ut hodie nemo de hac re dubitet. Re uera doctrinam Caecilianam in Photio subesse uiri docti collegerunt ea ratiocinatione ducti, primum quod nonnulla iudicia diserte a Photio illi rhetori tribuuntur, ita ut etiam alias locos, qui inter se et cum illis, ubi

Photius Caecilii meminit, comparati orationis colore, elocutione, ratione, aliis congruunt, etiamsi Photius Caecilium nominatim non appellat, tamen ad Caecilium referre liceat; deinde quod saepius lucide demonstrari potest Dionysium, de quo fortasse cogitari possit, fontem Photii non fuisse, cum huius uerba plane aduersentur iis, quae Dionysius dicit. Etiam hic argumentationem non semper ad finem prorsus certum perduci posse per se manifestum est.

Sed alia accidunt, quibus difficultates augentur. Photium Caecilii ipsius libri lectioni minime uacauisse, sed ab aliis excerpta ei praesto fuisse iam supra dixi. Inde efficitur, ut Caeciliana, quae Photio debentur, plurima decurta esse et rerum capita tantummodo et strictim opiniones Caecilii repeti statuendum sit. Atqui hoc animaduertendum est selecta Caeciliana, quibus Photius usus est, bonam et doctam traditionem in uniuersum prodere. Sed etiam hoc certum et summi momenti est Photium in uitis suis praeter Pseudoplutarchum et Caecilii excerpta ex aliis fontibus hausisse. Sine dubio aliorum auctorum placita ad manus habebat; nam concedendum est non posse demonstrari, a Photio nullum praeter ipsum Caecilium, siue maius dicere praeter Caeciliana excerpta, fontem in rhetoriceis partibus, quas Photius nomine omisso attulit, adhibuisse; quae Photius praebet, est permixtio diuersorum fontium excerptorum. Quod comprobatu non difficile est. Nam praeterquam quod Photius ipse se aliis auctoribus uti aperte significat, etiam iis locis, ubi aliorum recentiorum fontium nulla mentio occurrit, alias fontes agnoscere possumus. Huc spectat, ut exemplum afferam, Phot. bibl. cod. 265 p. 491^a 22—28, locus imprimis dignus, qui memoretur. Vbi Caecilii doctrinam non subesse pro certo affirmare possumus (uide adnotationem meam ad fr. 141), immo admodum uerisimile est Dionysii Halicarnasei sententiam hic exstare. Et bene accidit, quod in iis, quae apud Photium statim sequuntur (p. 491^a 29—39 = fr. 142), contra eundem Dionysium modo compilatum argumenta proferuntur. Deinde, quod conformatio proximi Photiani tractatus

(p. 491^a 40—p. 491^b 28) non nisi ex diuersorum excerptorum coniunctione intellegi potest, sententiam meam ualde affirmat. Cuius illum legenti manifestum est hic compilatorem a nobis quasi deprehendi posse; nam si ille totus tractatus uni auctori tribuendus esset, quomodo explicaretur, quod bis siue ter eadem sententia de eadem quaestione, scilicet de Demosthenis oratione in Aeschinem habita, profertur et quod illa placita nullo consilio coaceruantur, tamquam si Photius siue auctor eius ipse iam nesciat, quid paulo ante dixerit? Videmus igitur, ut comprehendam, Photii thesaurum non potuisse ex uno auctore descriptum esse, sed commixtum ex diuersis fontibus, quorum ipse Caecilius, Dionysius, Longinus, Libanius, Aspasius, Aristidius, Paulus Mysi aliorum libros nominat.

Nunc in singulis fragmentis, si modo rem opera dignam facturus esse mihi uideor, accuratior de Caecilio quaestio mihi instituenda erit. Pauca de fragmentis 110 et 142 disputaturus sum. In hoc utroque loco Dionysius Hali-carnaseus impugnatur; in priore, quamquam nomen eius non additur, tamen ea reici, quae in iudicio de Lysia c. 19 (p. 31, 21 Vs. et R.) dicit, manifestum est, in posteriore nomen diserte appellatur. Iam quaestio oritur, quis iste Dionysii aduersarius fuerit. Monendum est illas refutationes antiquiorem fontem redolere. Quae suspicio per se admodum probabilis eo firmatur, quod in utroque loco obscuriores orationes, Lysiae oratio κατὰ Μνησιππολέμου et Aristogitonis Ἀπολογία πρὸς τὴν ἔνδειξιν Λυκούργου καὶ Δημοσθένους, afferuntur. An putas unum ex recentioribus illas nouisse? Sed alia quoque opinioni meae suffragantur. Ut iam supra (p. XIII) dixi, ex fragmento 136 (uide etiam fr. 137) apparet Caecilium in libro suo cum Dionysio conflixisse. Quid igitur est magis uerisimile quam etiam refutationes in fragmentis 110 et 142 exstantes ad Caecilium reuocandas esse? Neque mirum est illis acerbitate satis egregiam inesse, dummodo consideremus omnes refutationes totius antiquitatis, praesertim ab aequalibus profectas, acres fuisse; accedit, quod in fragmento 110

Caecilius Lysiam suum contra Dionysium defendere cogebatur. Quae cum ita sint, potius mirum esset, si in refutationibus acerbitas non inueniretur. Si autem fragmentum 110 iure Caecilio vindicatur, necessario etiam fr. 143 eiusdem Caecilii iudicium est, cum ea, quae in utroque leguntur, unum et eundem auctorem prodant.

Ad fragmentum 122 me conuertam. Eius uerba, praeципue ea, quibus de figuris sententiae apud Isocratem existantibus agitur, sermone tam consentiunt cum iis, quae de iisdem sententiae figuris in Antiphonte Caecilium ipsum disputare Photius diserte dicit (fr. 103), ut ipsa ex forma iudicantes etiam fragmentum 122 ad eundem auctorem facile referre possimus. Similiter res se habet in fragmento 128, ubi iterum in figuras incidimus, quas, ut satis certe scimus, Caecilius imprimis perscrutari solebat.

Quod ad fragmentum 123 attinet, hoc quoque in Caecilianorum syllogen recepi, cum sermonis colore aliis reliquiis nostri rhetoris simile sit et unum quidem (uide annotationem meam ad hoc fragmentum) cum fragmento praecedenti commune habeat. Cuius agentis nomen ad *αἰτιᾶται*, quod ibi legitur, cogitatione supplendum est? Caeciliusne?

De fragmento 144 uerbo dicendum est. Priori parti, quam Burckhardtius quoque (fr. 20) in collectionem suam recepit, sufficit, si illius uiri docti uerba exscribo, quatenus cum illo consentio: 'in Caecilium conueniunt cum Callimachi reprehensio suique iudicii confidentia, tum quod ἔχων πρὸς τὴν κρίσιν τὸ ἀσφαλὲς dicitur'. Sed etiam posteriorem partem coniectura sat probabili ad Caecilium referre licet. Quae opinio iam eo commendatur, quod Dionysianam doctrinam (cf. Dionysius de Dinarcho 13 p. 321, 5 Vs. et R.) aliam fuisse statuitur. Accedit etiam, quo sententia mea confirmatur, quod, ut Blassius monuit, manifestum est hoc fragmentum et fragmentum 128 ex eodem fonte fluxisse (vide, quae ad utrumque fragmentum notaui). Si autem fragmentum 128 Caecilio vindicandum esse mihi concessisti, facere non poteris, quin etiam fragmentum 144 Caecilii copias nobis praebere concedas.

De Libanio.

Paucis Libanium perstringamus, quem inter uetustiores illos homines criticos maxime respexisse et excerptissse Caecilium iam J. Th. Voemel¹⁾ coniecerat, quae sententia omnibus fere, qui secuti sunt, est probata.²⁾ Et suo iure Burckhardtius suspicatus est et argumentis confirmauit Libanio, cum quarto saeculo τοὺς πρεσβυτέρους afferret, Caecilium aut Dionysium ante oculos uersatum esse. Nam omnibus notum est, ut iam saepius dixi, ea, quae Caecilii et Dionysii auctoritate firmata erant, tantum apud insequentis aetatis rhetores ita ualuisse, ut pro uero ea acciperent et fere omnia sua, quantum quidem ad artem criticam h. e. ad quaestionem, quid singulis oratoribus tribuendum esset, quo potissimum genere dicendi singuli oratores essent usi et quid in singulis maxime esset imitandum, spectat, ex Caecilio nostro et Dionysio hauirient. Quis enim talia ex rhetorum recentiorum ipsorum ingenio profecta esse putabit? Suo iure Brzoska l. s. p. 1187 dicit: *auf ihn (sc. Caecilium) und Dionys geht im wesentlichen zurueck, was in der folgezeit ueber das eigentum eines jeden redners angenommen wurde.* Quodsi aliquo loco de Dionysio auctore cogitari nequit, non temere facere uidebor, si illa antiquorem fontem redolentia testimonia ad Caecilium rettulerim. — Quod ad fragmentum 139 attinet, non solum id, quod Burckhardtius exscripsit, Caecilio tribuendum est, sed etiam sequentia uerba, quae docent, quibus causis grauioribus adducti *of πρεσβύτεροι* orationem de Halonneso Demostheni abnegauerint et Hegesippo attribuerint, eidem fonti h. e. Caecilio debentur. Hic, ut tam saepe, perbene uidere possumus, quam acute et subtiliter noster rhetor iudicia sua protulerit.

1) Hegesippi oratio de Halonneso edidit J. Th. Voemel. 1833. prolegomena p. 22 sq.

2) Nonnullos hic appello: A. Schaefer *Demosthenes und seine zeit II²* 1886 p. 441, 1; Burckhardt ad fr. 18; Blass (uide adnot. meam ad fr. 139); Brzoska l. s. p. 1183.

At Dionysius illam orationem originis Demosthenicae esse opinatur, ut appareat ex compluribus locis (de Dem. 9 p. 148, 6; 13 p. 157, 4; ad Amm. I 10 p. 270, 5 Vs. et R.). — Analogia quadam ductus fragmenta 145 et 146 quoque ex Caecilii opere bonae frugis pleno et illustri tracta esse putauerim. Nam ut prius de fragmento 146 loquar, iam ex formula *οἱ πολλοὶ* h. e. ‘plerique’ concluserim inter illos criticos uetustiores Calactinum fuisse. Si uerum est, quod statuo, iterum hic reperimus Caecilium et Dionysium non consentire. Nam etsi Dionysius quoque orationem in Theocrinem inscriptam a Demosthene abiudicauit, item Dionysius hanc inter Dinarcheas enumerat (de Din. 10 p. 311, 21 Vs. et R.), tamen in eo litigant, quod Caecilius eam *ἰδιωτικὸν λόγον*, Dionysius *δημόσιον λόγον* esse obtinet. Ergo etiam hic aemulos certantes deprehendere possumus. — Quam acuti critici munere Caecilius sit functus, etiam fragmento 145 comprobatur; hoc in incertorum numero a me collocatum est, quod iudicium Dionysii nobis ignotum est. Tria, quae in oratione *πρὸς τὴν Αἰακίτον παραγραφήν* inscripta exstant, uituperantur: dictionis genus remissum, formula *μὰ τὸν Δῆμον ἀνακτά*, infirma refutatio exceptionis. Dictionis genus remissum h. e. *φράσις ἀνειμένη*, quae in hoc fragmento memoratur, etiam in fragmento 139, 4, ubi idem Caecilius *τῷ ἀνειμένῳ* nisus orationem de Halonneso Demostheni denegat, nobis occurrit, quae res opinioni meae fauet.

De Hermia.

Pergo ad Hermiam, qui, quamquam Caecilii nomen non profert et a Caecilii ipsius lectione alienus fuit, tamen nonnulla Caeciliana memoriae tradidit. Ut haec sententia confirmetur, fragmentum 110 et 110 α comparentur; uidemus eandem doctrinam Caecilii, qui in fragmento 110 nominatim laudatur, in fragmento 110 α manifesto exprimi. Alios locos, qui Caecilianae doctrinae notitiam produnt, Immischius enucleauit. Huc pertinent fragmentum 112, quo

placitum magni pretii et primae notae seruatur et quod sine dubio ex uetere et egregio fonte fluxit, fragmentum 118^a, quod ex Caecilio haustum esse consensu Hermiae et Pseudoplutarchi probatur, denique fragmentum 152, unum ex pretiosissimis fragmentis, quae omnino ad nos peruererunt. De quo nonnulla dicere mihi liceat. Immischius in argumentatione proficiscitur ex Dionysii Halicarnasei iudicio de Platonis elocutione, quod inuenitur in Dionysii ad Cn. Pompeium epistula (1—2 = opusc. II 1 p. 221—232 Vs. et R.) et in libro de admiranda ui dicendi in Demosthene inscripto (5—7 p. 136—142 Vs. et R.). Dionysius quamquam in uniuersum Platonem laudat, tamen uanum tumorem, uerborum translatorum abusum, sublimitatem uerbis ornatis et in poetarum morem conuersis captatam (id, quod nos Germani *das bakchantisch-unprosaische uocamus*), ei imputat. Hoc iudicium imprimis Phaedro dialogo nititur, ubi ille philosophus Lysiae orationem, quae inscribitur Ἐρωτικός, acriter uituperat et suum dicendi genus cum isto oratore comparat et ipse quoque duos ἐρωτικοὺς tamquam ἀγωνίσματα per aemulationem componit. Dionysius autem diserte dicit se non solum neque primum esse, qui aliquid de Platone ingressus sit dicere; immo multos inueniri et Platonis aequales et posthaec auctores, qui Platonis dictionem acriter reprehenderint; inter hos obtrectatores Platonicum Aristotelem et Peripateticos iam quarti saeculi nominat. Deinde Immischius ex loco aliquo in libello περὶ ὕψους existanti, nobis notissimo (p. 59, 7 V. = fr. 150), exordium capit, ubi, quid Caecilius de Platone senserit, audiinus. Suo iure ille uir doctus pro certo affirmat ex sermone totius huius loci apparere etiam Calactini iudicium Phaedro dialogo niti et hunc rhetorem Ἐρωτικὸν Lysiae et duos ἐρωτικοὺς Platonis inter se comparauisse. Cumque anonymo illo auctore Caecilii iudicium modum excedat et nimis iniquum atque infensum prolatum sit, scimus Calactinum Platonis uehementissimo odio actum sine moderatione in Platonem grauissime atque acerbissime inuectum esse,

quae res memoria tenenda est. Apud Hermiam locum bene coniunctum et ad unum eundemque auctorem (uide Immischium l. s. p. 224 sq.) spectantem inuenimus, quo tria *ἐγκλήματα* Platonis obrectatorum continentur. Haec quoque eundem Phaedrum dialogum spectant et, imprimis secundum illud *ἔγκλημα*, adeo Platonem conuiciantur et adeo cum iis, quae apud Pseudolonginum legimus, congruunt, ut dubium esse non possit, quin ad Caecilium reducenda sint. Sed, ut Immischius copiosissime demonstrauit et ut ex supra allato Halicarnasei loco elucet, Caecilius Platonem uituperans optimorum auctorum, quorum ad opera illis temporibus patebat aditus, fide nititur; hic tam exquisitus et accuratus uir ad optimos fontes reddit et eos affert. Qui fontes Peripatetici sunt, quos Dionysium et Caecilium etiam alibi in usum vocauisse scimus¹⁾. Felici casu factum est, quod accurate exquirere et nominativum appellare possumus, quis Peripateticorum de Platonis Phaedro acerbe iudicauerit, quis Calactini auctor fuerit. In hac quaestione duo loci Laertii Diogenis (fr. 152a, 152b) nobis succurrunt, quorum prior Dicaearchi nomine diserte notatus est, posteriorem ex eodem exscriptum esse Immischius argumentis probauit. Cum autem in priore loco Laertii Diogenis primum et tertium *ἐγκλημα* Hermiae iterum nobis occurrant, in posteriore secundum, manifestum est Fauorino interueniente — hoc statuit Immischius — Diogenem et Hermiam ex eodem fonte hausisse h. e. ex Caecilio Calactino. Caecilius autem optimi auctoris, Dicaearchi Peripatetici, fide nititur. Totus antiquissimus locus classicus *τῶν ἐγκλημάτων* temporum iniuriis succubuisse, nisi Caecilius, cuius auctoritas in *τῇ κοινῇ ἴστορῃ* insequentis aetatis (vide, quae p. XVI dixi) plurimum ualuit, meliori fortunae eum seruauisset. Et certe maximi pretii est, cum is sit, qui doctrinam Dicaearchi nobis seruauit, qui nos docet eum et una cum eo Peripateticos exquisisse et

1) Immisch l. s. p. 246; Radermacher, Pauly-Wissowa *RE*.
V p. 964, 965.

computasse Platonis dialogum Phaedrum ab hoc philosopho non aetate matura et consummata, sed iuueniliter exsultanti compositum esse, porro qui nos docet Caecilio quoque illos secuto Phaedrum dialogum Platonis iuuvenile opus esse persuasum fuisse. Exscribo uerba pulchra, quibus Immischius disputationem suam concludit: *wir aber muessen ihr (sc. der leidenschaftlichkeit des Caecilius) dankbar sein, da offenbar sie es gewesen ist, die sein wissen und seine gelehrsamkeit in bewegung gesetzt hat (sei es vor oder neben oder nach Dionys), auf ein material zurueckzugreifen, so alt und kostbar, wie es in keinem zweiten fall der platonischen chronologie zur verfuegung steht.*

Sed unum ad illa fragmenta notandum est. Ex iis, quae explicare modo conatus sum, satis elucet Caecilii τὰ ὑπὲρ Αὐστοῦ συγγράμματα a Pseudolongino allata non partem libri de decem oratoribus conscripti esse potuisse, sed certum est illa συγγράμματα nihil aliud fuisse nisi σύγκρισιν artis Platonis et Lysiae, quatenus ad τὸν λεκτικὸν τόπον pertinebat. Nam quod τὸν πραγματικὸν τόπον attinet, Caecilius minime, ut ex fragmento 110 p. 99, 5 sqq. scimus, caeco amore Lysiam laudauit. Sed hoc quoque monendum est, ex eo, quod Caecilius in illo de Lysia et Platone libro conscripto magno odio et magna temeritate Platonis cauillationes affectatas neque moderatas profert et Platonis dialogo Phaedro uehementissime lacesitus nimis inique et infense iudicat, non necessario concludendum esse Caecilium iuuenili ardore et feroce arreptum modum excessisse h. e. non necessario statuendum esse Caecilium illa συγγράμματα iuuensem scripsisse. Nam, ut uerba Immischii (l. s. p. 243, 1) laudem, *Caecilius wollte gerecht sein und glaubte gewissen θέματα διολογούμενα in seiner auffassung genuege getan zu haben.*

De libelli περὶ ὕψους auctore.

Accedamus ad Pseudolonginum, qui longe plurima Caeciliana seruauit. Etiam hic semper tenendum est, id
Caecilii Calactini fragmenta. c

quod in tanti ambitus fragmentis (uelut fr. 85, 94, 95) nequaquam mirum est, ea, quae Caeciliana apud Pseudolonginum leguntur, multo magis ad materiam quam ad formam pertinere. Nam sine dubio anonymus auctor, quamquam maximam partem Caeciliana ad sensum reddere eum certissimum est, non ipsa illius uerba repetit; sed quae Caecilius suis uerbis dixerat. suis permixta, partim contracta partim aucta, in nonnullis consulto etiam deflexa prodit. Per se probabile est ea, quae ab ipso Pseudolongino excogitata sunt, non nisi raro agnosci et a Caecilianis secerni posse. Nonnulla uero, quae tamquam a Pseudolongino ipso inuenta facile cognosci possunt, re uera exstant. Cum diuersa typorum genera adhibuerim, ut quiuis Caeciliana et Pseudolongini propria facile discernat, singula tractare necessarium non esse putaui.

In hac parte collectionis meae longe plurimum Rothsteinii quaestionibus debo. Sed ne fusior essem, in sequentibus ea, quae Rothsteinius edocet, plane omisi et haec tantum addam: Pseudolonginum in uniuersum Caecilio plurima debere omnibus notum et probatum est¹⁾. Constat enim in illius libello uestigia Caeciliana doctrinae etiam huius rhetoris nomine non praedita comprehendendi posse. Neque enim opus erat a libelli περὶ ὕψους auctore Caecilium diserte appellari. Nam cum Pseudolonginus ipse prooemio lucide dicat se ad eos lectores conuerti, qui 'recentes sint a Caeciliani libri lectione', inde apparent librum iis destinatum esse, qui ea, quae inimicus dixisset, non ignorarent; itaque procul dubio etiam tacite ad Caecilii librum siue hunc impugnans siue huius iudicia simpliciter recipiens siue currenti stilo eius uerba perstringens respexit: semper Pseudolongino et eius lectoribus Caecilii

1) Praeter uiros ad singula fragmenta laudatos cf. Ivo Bruns *die atticistischen bestrebungen in der griech. literatur.* 1896 p. 17; Eduardus Norden *die antike kunstprosa.* 1898 p. 80; V. de Wilamowitz in *Strena Helbigiana* 1900 p. 334.

libellus ante oculos uersatur. Si hoc nobiscum animo considerauerimus, non pauca Caeciliana detegere poterimus. Quin unus uir doctus, C. Hammer, cuius iudicium talium rerum ualde aestimo, eo processit, ut non dubitaret haec obtainere¹⁾: *es steht ausser zweifel, dass, wo der anonyme verfasser nicht ausdruecklich gegen ihn (sc. Caecilium) polemisiert, wir den echten Caecilius vor uns haben.* Quamquam huic doctrinae adstipulari nequeo. Sed hodie quoque uestigia illius anonymo et eius amico communis lectionis Caeciliani libri a nobis detegi posse in fragmentis ipsis, quae Caecilius esse aliunde constat, ualde uerisimile est. Dico tales formulas, quales legimus in fr. 83, 7 sqq., 83, 24 sq., 93, 21, 94 p. 82, 31, 97 p. 88, 3.

De singulis fragmentis perpauca hic mihi dicenda sunt. Ad fragmentum 92 fortasse adnotari potest e ratione dicens ipsa (*εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο*) probari Caecilii auctoritatem. Accedit, quod anxietas eius, de quo agitur et qui timet, ‘ne quid proferat saeculo suo parum conueniens’, tam acerbe, ut Martensius iure opinatur, uituperata est, ‘ut certum scriptorem respici’ maxime uerisimile sit, qui nemo alias nisi Caecilius, Pseudolongini aduersarius, est. — In fr. 94 p. 78, 16 sqq., ubi Pseudolonginus ἐναλλάξεις ἀριθμῶν pertractat, eundem Caecilium respici putauerim. Crediderim Caecilium ea exempla, in quibus numeri singulares uim pluralium habent, copiose illustruisse, ea exempla autem, in quibus formae plurales numerum singularem significant, neglexisse. Aemulus et aduersarius etiam in hac re cum Caecilio, inimico suo, certat. Reiciuntur enim ea ipsa, quae Caecilius maioris esse momenti arbitratus erat, et praeferuntur ea, quae hic tamquam proferendo minus digna neglexerat. Illa conjectura etiam colore sermonis Pseudolongini confirmatur; huc enim spectant non solum uerba τῶν κατὰ τὸν ἀριθμὸν οὐ μόνα ταῦτα κοσμεῖν, δπόσα τοῖς τύποις ἐνικὰ δῆτα τὴ δυνάμει κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν πληθυντικὰ εὑρίσκεται’ . . . ,

1) *Bursians jahresb.* LXII 1890 p. 72.

ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ὕξια κτλ., sed etiam uerba φημὶ δὲ in initio enuntiati extantia. — Coniunctim fr. 94 p. 82, 25 sqq., fr. 96, fr. 98, fr. 151 perlustrabo, cum eiusdem generis sint. Verisimile est illos quattuor locos ad Caecilium redire. Ansam huic opinioni fragmentum 151 dat. Nam in hoc eum, qui colossum quendam (i. e. Platonem) non Polycleti doryphoro (i. e. Lysiae) praeferendum esse scripsit, Caecilium esse cum ex uerborum ipso-rum colore ($\piρὸς . . τὸν γράφοντα$) tum ex eo procul dubio concludi potest, quod Pseudolonginus neminem alium nisi Caecilium propter eius cauillationes Platonis iterum iterumque impugnat. Itaque fragmentum 151 re uera Caecilianam doctrinam continet. Cum autem rhetorum studium comparandi artem rhetoricam cum sculptura uel pictura fortasse¹⁾ ad Pergamenos redeat, porro cum admodum uerisimile sit Caecilium discipulum Apollodori fuisse²⁾ et ab hoc, cuius patria Pergamum erat, Pergamorum rationem accepisse, non probabilitate carere uideatur suspicio eius, qui contendit etiam ceteros tres locos, ubi tales comparationes redeunt, posse Caecilio deberi. — Denique de fr. 150 p. 130, 28 sqq. et fr. 150a per pauca proferam. Hoc utroque loco unius eiusdemque auctoris uestigia subesse unusquisque concedet. Certum scriptorem respici ex forma uerborum ipsa apparet: cf. fr. 150 p. 130, 28 sqq. παρατεθειμένος δ' οὐκ δίλγα καὶ αὐτὸς ἀμαρτήματα καὶ Όμήφον καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς πταλσμασιν ἀρεσκόμενοι, ὅμως δὲ οὐχ ἀμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκούσια καλῶν κτλ. Caecilius tamquam collectio-nem uitiorum ingeniorum summorum in scripto suo instituerat. Suo iure Martensius dicit consentaneum esse a Pseudolon-

1) Vide Brzoska 'de canone X oratorum' p. 81 sqq.; sed huic uiro docto non plane neque sine summa dubitatione assentiri possum.

2) Hanc difficultem quaestionem Brzoska, Pauly-Wissowa RE. I p. 2888 nuper ad certum finem, quantum quidem fieri potest, deduxit. Cf. etiam Susemihl I. s. II p. 503 et Otto I. s. p. 27, 2.

gino obseruari 'Caecilii diligentiam in uitiis indagandis occupatam'. Hic illa uitia reprehenderat et *ἔνούσια* tamquam 'studio sublimitatis nata' et 'ex curiosa rerum nouarum conquisitione orta' significauerat.

**De Alexandro Numenii filio, Tiberio, Quintiliano,
aliis rhetoribus.**

Iam paucula cum de aliis rhetoribus tum de figurarum auctoribus praemonebo. Tamquam fundamentum horum rhetorum Caeciliana opera fuisse omnes uiri docti consentiunt, quam sententiam animo concipere non difficile est, praesertim cum plerique, uelut Tiberius, Alexander, Quintilianus, ipsi persaepe se illum secutos esse diserte profiteantur. Apparet etiam illos rhetores saepe rem ita instituisse, ut ratione excerpti adducti uerborum tenorem immutarent, nonnulla in breuissimum contraherent, multa et bonae frugis plena ex diuitiis Caecilianis neglegerent et omitterent, aliena quoque inferrent. Singula Caeciliana omnia accurate extricare et ab alienis secernere hodie non iam ualemus. Itaque, quamquam interdum non sine magna dubitatione, in hanc collectionem recepi, quae cumque a uiris doctis ueritatis siue probabilitatis specie tamquam Caeciliana deprehensa sunt. Singula hic percurrere longum est. Lectorem relego ad annotationes meas ad fragmenta additas, ex quibus plerumque apparet, quo iure singula ad Caecilium reuocauerim. In hac quaestione maximi momenti exempla sunt, quibus praecepta rhetorica et definitiones illustrantur. Nam persaepe licet ex eo, quod duo aut plures auctores eadem exempla adhibent, colligere eos unum communem fontem in usum uocauisse. Quo subsidio usi uiri docti non paukos locos Caecilio uidicauerunt.

Fortasse unum dicendum est. Quod ad fragmenta 19 et 20 attinet, ex uerbis Anonymi Segueriani (*Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τοῦ Νουμηνίου καὶ Νεοκλῆς φωστής*) efficitur utrumque rhetorem in praeceptis ad narrationem pertinentibus con-

cinuisse, h. e. eundem auctorem secutum esse, praesertim cum etiam eadem exempla ab utroque adhibita esse *Anonymus Seguerianus* (fr. 20) diserte testetur. Item res se habet, si *Quintilianus* et *Alexander* aut *Quintilianus* et *Neocles* eisdem uel *simillimis* exemplis praecepta sua illustrant; etiam hic statuendum est illos ab eodem auctore pendere. Quoniam his locis ad communem fontem necessario trahimur, nil obstat, quin rursus fortasse *Caeciliu*m hunc communem auctorem fuisse colligamus; nam analogia quaedam hanc suspicionem ualde commendat. Itaque, ut summam subducam, fragmenta 19, 20, 21, 21a, 28, 28a, 30, 41, 41a, 42, 42a *Caecilio* vindicaui.

De rhetoribus Aristotelis interpretibus.

Multa *Caecilii* fragmenta *Angermannus* in dissertatione sua non sine iure recuperauit. Eius argumentationem secutus nonnulla tantum eaque grauissima in uniuersum atque communiter dicam. Quam rationem eo magis sequi licet, quod illa omnia fragmenta eiusdem generis sunt et ab *Angermano* eodem subsidio et eadem ratiocinatione uso uindicata sunt *Caecilio*; praeterea ad singula fragmenta adnotauit, quae adnotanda sunt. *Angermannus* uno loco *Quintiliani* temptato demonstrauit et euicit *Quintilianum ipsum Aristotelis de arte rhetorica* libros non euoluisse aut inspexisse, sed eos locos, qui ad *Aristotelis* praecepta rhetorica pertinent, ab auctore quodam, scilicet auctore *Graeco*, mutuatum esse; qua in re et *Sinko* et *Wendlandus* (hic dicit: *der nachweis, dass die Aristotelischen gedanken . . . dem Quintilian durch fremde vermittelung zugekommen sind, hat mich ueberzeugt*) *Angermannus* adstipulati sunt. Omnino certum est rhetores recentiores ipsos artem *Aristotelis* non inspexisse, sed aliunde scientiam suam librorum *Aristotelis* duxisse. Quisnam erat ille auctor *Graecus*, quem profecto ipsum tres libros artis rhetoricae *Aristotelis* et artem *Theodecteam* (uide fragmenta 17, 17a, 44a, 46, 48, quae ex arte *Theodectea* hausta sunt) adiisse et per-

legisse ex natura locorum elucet? Haec quaerens Angermannus ex eo profectus est, quod Quintilianus et Anonymus Seguerianus h. e. Alexander et Neocles mirum in modum in iis, quae Aristoteli debentur, consentiunt et eam ob rem illos ures rhetores ex eodem auctore pendere statuendum est, Caecilium eum fuisse quibusdam argumentis nisus respondet, qui iis locos Aristotelicos suppeditauerit. Accedit, quod ut Angermannus dicit, uel per se uerisimile est Caecilium Aristotelis scripta rhetorica euoluisse, cum Dionysius¹⁾ quoque Aristotelis artem rhetoricam perlegerit. Itaque iis locis, qui Aristotelicam sententiam exhibit, Quintilianus, Anonymus Seguerianus, omnino rhetores, qui post Caecilium fuerunt (ut libelli περὶ ὑψοῦς auctor, Aquila Romanus, alii), non ex Aristotelis ipsis libris habent, sed per auctorem suum, fortasse²⁾ Caecilium Calactinum, illos receperunt. Sed Caecilius, si modo iure statuitur hunc Aristotelis asseclam et illorum rhetorum fontem fuisse, non erat contentus doctrinas Aristotelicas simpliciter in opus suum transferre, sed, quae paucis Aristoteles monstrauerat et docuerat, ea Caecilius 'circumscribendo, explicando, disponendo intellectu faciliora reddere studuit' (Rabe p. XVI), ut uidemus ex fragmentis 4, 4a, 25, 26, 49.

De Lexicographis.

(De Suida, lexicis Seguerianis quinto et quarto,
aliis.)

De fontibus eorum iam multa inuestigata, multa disceptata sunt; et tamen hodie quoque haec inuestigatio nondum ad finem deducta est. Non huius loci est argu-

1) Vide de compos. p. 126, 4 Vs. et R.; ad Amm. I p. 263, 23 — 267, 7; p. 271, 16; p. 277, 10 Vs. et R.

2) Haec difficillima quaestio ab Angermanno nondum ad finem certum perducta esse mihi uidetur; re uera per Caecilium doctrinam Aristoteleam ad illos rhetores peruenisse Angermanni argumentatio mibi persuadere non poterat.

mentationes et sententias ualde discrepantes uirorum doctorum iterum proferre, paucula tantum commemorare possum. Postremus G. Wentzel has difficillimas quaestiones tractauit et eas profligare coepit. Quod ad rationem attinet, quam ego in hac collectionis parte secutus sum, omnia fragmenta a Boyseno siue iure siue iniuria — hoc diiudicare non ausim, neque enim sententiam meam pluribus argumentis stabilire uelim — Caecilio vindicata legem, quam mihi scripsi (uide p. V sq.), secutus in hanc syllogen recepi. Sane uehementer monendum est, ut summa cautione utatur, qui illa fragmenta adierit. Nam sine dubio — hoc reticere nolo — in eo glossario, quod in collectione mea legitur, non pauca sunt, quae non recte Caecilio tributa sunt; Boysenus ipse de parte eorum, quae olim probauisse et euicisse sibi uisus est, postea discessit; porro Wentzelius satis multa summatim refutauit. Sed cum Wentzelius argumenta opinioni suae nondum addiderit, ego Boyseni iudicia spernere ausus non sum; immo omnia recipienda esse putaui, cum nihil apud me desiderari cuperem, dummodo in his memoria teneamus dubiam esse illorum fidem atque auctoritatem. De causis, e quibus singula Caecilio tribuenda sint, nihil proferam; Boyseni ipsius inuestigationes necessario adhibendae sunt.

TESTIMONIA DE CAECILIO

SVIDAS: *Καικελλιος, Σικελιώτης Καλακτῖνος*
(Καλάκτη δὲ πόλις Σικελίας), φήτωρ σοφιστεύσας ἐν
‘Ρώμῃ ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος [καὶ ἔως Ἀδριανοῦ],
καὶ ἀπὸ δούλων, ὡς τινες ἴστορήκασι, καὶ πρότερον
μὲν καλούμενος Ἀρχάγαθος, τὴν δὲ δόξαν Ἰουδαῖος.⁵
βιβλία δ’ αὐτοῦ πολλά· Κατὰ Φρυγῶν δύο· ἔστι δὲ
κατὰ στοιχείον ἀπόδειξις τοῦ εἰρηθέντος πᾶσαν λέξιν.
Καλλιρρημοσύνης *· ἔστι δὲ ἐκλογὴ λέξεων κατὰ στοι-
χείον. Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος. Τέλι
διαφέρει δὲ Ἀττικὸς ξῆλος τοῦ Ἀσιανοῦ. Περὶ τοῦ ¹⁰
χαρακτῆρος τῶν δέκα φητόρων. Σύγκρισις Δημοσθέ-
νους καὶ Αἰσχίνου. Περὶ Δημοσθένους ποῖοι αὐτοῦ
γνήσιοι λόγοι καὶ ποῖοι νόθοι. Περὶ τῶν καθ’ ἴστο-
ριαν ἢ παρ’ ἴστοριαν εἰρημένων τοῖς φήτορσι. καὶ

1 κενίλιος libri. Καλαντιανός libri. 2 Κάλαντις libri.
4 Hermippi Berytii librum Περὶ τῶν διαποεψάντων ἐν παι-
δείᾳ δούλων fontem esse Curtius Wachsmuth (De fontibus ex
quibus Suidas in scriptorum Graecorum uitis hauserit obser-
vationes per saturam factae, Symbola philologorum Bonnen-
sium in honorem Fr. Ritschelii collecta. Lipsiae 1864—1867
p. 135—152) p. 141 ss probauit. 6 post δύο lacuna non est;
κατὰ Φρυγῶν titulus lexici prioris est. 8 post Καλλιρρημο-
σύνης deest numerus librorum lexici posterioris.

2 I. ΣΤΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΟΤΑ. ΠΟΛΕΜΩΝ

ἄλλα πλεῖστα. [πῶς δὲ Ἰουδαῖος τοῦτο θαυμάζω· Ἰουδαῖος σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.]

SVIDAS: 'Ερμαγόρας Τήμνου τῆς Αἰολίδος, ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων, φήτωρ. . . ἐπαίδευσε δὲ οὗτος μετὰ 5 Κεκιλίου ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ τελευτῇ πόρρω τῆς ἥλικίας.

SVIDAS: Τιμαγένης βασιλικοῦ ἀργυραμοιβοῦ υἱός,
Ἀλεξανδρεύς, φήτωρ, ὡς δέ τινες, Αἰγύπτιος· δις ἐπὶ¹⁰
Πομπήιου τοῦ μεγάλου αἰχμάλωτος ἀχθεὶς ἐν Ρώμῃ
ὑπὸ τοῦ Γαβινίου (a. u. c. 700, a. Chr. 54) ἐξωνήθη ὑπὸ¹⁵
Φαύστου τοῦ υἱοῦ Σύλλου, καὶ ἐσοφίστευσεν ἐν Ρώμῃ
ἐπὶ τε αὐτοῦ Πομπήιου καὶ μετ' αὐτόν, ἐπὶ τε Καί-
σαρος τοῦ Αὐγούστου καὶ μετέπειτα ἄμα Κεκιλίῳ.

I

ΣΤΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΟΤΑΙΚΩΝ
ΠΟΛΕΜΩΝ

1 (= fr. 1 FHG III 330) ATHENAEVS VI p. 272 f:
οὗτος δ' ἦν ὁ καιρὸς δτε καὶ ἐν Σικελίᾳ ἡ δευτέρα τῶν
δούλων ἐπαναστάσις ἐγένετο· πολλαὶ δὲ αὖται ἐγένοντο,
καὶ ἀπώλοντο οἰκετῶν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν μυριάδας (Cύτ-
γραμμα δὲ ἐκδέδωκε περὶ τῶν δουλικῶν πολέμων
Κεκίλιος ὁ ρήτωρ δὲ πότε Καλῆς ἀκτῆς).

18 δὲ Kaibel, τε liber.

II

ΠΕΡΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

2 (= fr. 2 FHG III 330; 51 B[urckhardt]) ΑΤΗΕ-
ΝΑΕVS XI p. 466 a: Κεκίλιος δὲ ὁ ρήτωρ ὁ ἀπὸ
Καλῆς ἀκτῆς ἐν τῷ Περὶ ιστορίας Ἀγαθοκλέα φησὶ
τὸν τύραννον ἔκπωματα χρυσᾶ ἐπιδεικνύντα τοῖς ἔται-
ροις φάσκειν, ἐξ ὧν ἐκεράμευσε κατεσκευακέναι ταῦτα. 5

3 STRABO I 1, 23 p. 13: καθάπερ καὶ ἐν τοῖς κολοσσικοῖς
ἔργοις οὐ τὸ καθ' ἔκαστον ἀκριβὲς ζητοῦμεν ἀλλὰ τοῖς καθόλου
προσέχομεν μᾶλλον εἰ καλῶς τὸ δλον, οὕτως κάν τούτοις δεῖ
ποιεῖσθαι τὴν κρίσιν. κολοσσουργία γάρ τις καὶ αὕτη τὰ μεγάλα
φράζουσα πῶς ἔχει καὶ τὰ δλα, πλὴν εἴ τι κινεῖν δύναται καὶ 10
τῶν μικρῶν τὸν φιλειδήμονα καὶ τὸν πραγματικόν.

cf. fr. 151. hoc Caecilio tribuit KAIBEL l. s. p. 131 s.

III

ΤΕΧΝΗ ΡΗΤΟΡΙΚΗ

QVINTIL. inst. or. III 1, 15: Theophrastus . . de
rhetorice diligenter scripsit . . (16) fecit deinde uelut
propriam Hermagoras uiam, quam plurimi sunt secuti.
cui maxime par atque aemulus uidetur Athenaeus fuisse. 15
multa post Apollonius Molon, multa Areus, multa
Caecilius et Halicarnaseus Dionysius.

SYRIANVS Schol. Hermog. id. p. 11, 3 Rabe (= fr. 48 B.):
ἐπειδὴ δὲ τὸ τῆς διαιρέσεως ὄνομα πολλαῖς φητορικαῖς
ἀρμόττει τέχναις, ταῖς τε περὶ τῶν εἰδῶν τῆς φητορι- 20
1*

κῆς διαλαμβανούσαις καὶ ταῖς περὶ τῶν μερῶν τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ ταῖς περὶ τῶν μεθόδων, αὖ γυμνάζοντιν ἡμᾶς εἰς τὰ μέρη τοῦ πολιτικοῦ λόγου, οἵας δὴ γερράφασιν Ἀριστοτέλης τε καὶ Ἀψίνης καὶ Κεκλιος καὶ μνησίοις ἔτεροι, διδασκαλικῶς πάνυ διαστέλλει τὴν διδασκαλίαν.

*4 SOPATΕΒ in Hermogenis status Rh. Gr. IV p. 744, 9 Walz: ἐπιχειρήσομεν δὲ εἰς αὐτὰ ποιούμενοι τὴν ἐργασίαν ἀπὸ τῶνδε· πρῶτον ἀπὸ τῶν ἐναντίων· λέξομεν γάρ, δτὶ εἰ κακὸν τὸ μὴ ἔχειν συμμάχους, δῆλον δτὶ τὸ ἔχειν ἀγαθόν, καὶ τὸ εἰ ναῦς μὴ ἔχειν κακόν, συμφέρον τὸ ἔχειν. δεύτερον ἀπὸ τῆς τῶν πολεμίων ἐλπίδος τε καὶ δόξης, οἵς ἡμῖν συμβάσιν ἔκεινοι χαιρήσουσι, ταῦτα ἡμῖν ἀσύμφορα, ὃς παρὰ τῷ ποιητῇ (A 255)

ἢ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιο τε παῖδες·

15 καὶ πάλιν ἡμεῖς ἐροῦμεν, δτὶ κάκείνοις δοκεῖ βέλτιστον εἶναι τοῦτο εἰ ποιήσαιμεν, ὃς καὶ Δημοσθένης (cf. VIII 20) ἔχρήσατο εἰπών ‘σκεψύμεθα δέ, τί δν εὕξαιτο Φίλιππος τοῦτο τενέσθαι τὸ στρατόπεδον; δρ’ οὐ διαπασθῆναι καὶ λυθῆναι;’ εἴτα συναγαγών τὸ νόημά φησιν (VIII 20) ‘εἴθ’ δ δν Φίλιππος εὕξαιτο τοῖς θεοῖς’
20 καὶ ἔξης. τρίτον δι’ δ πολλάκις κινδύνους πολλοὺς ὑπεμείναμεν καὶ χρήματα ἀνηλώσαμεν, τούτων ἔχεσθαι συμφέρει, ὃς παρ’ Όμηρῳ (B 160 s)

καὸ δέ κεν εὐχαλήν Πριάμῳ καὶ Τρωὶς λίποιεν

Ἄργείην Ἐλένην, |

745 W. καὶ ἔξης. τοῦτο δέ τινες καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνδόξου φασὶν ἐπιχείρημα.

26 τέταρτον ἀφ’ ὧν οἱ πολέμοι ὑπέμειναν καὶ δ θαυμάζουσι καὶ δι’ δ πολλοὺς πόνους ὑφίστανται, ὑπὲρ τούτων καὶ ἡμῖν ἀγωνίσασθαι συμφέρει, ὃς Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ στεφάνου (cf. XVIII 66) ‘τί ἔδει με συμβουλεῦσαι τῇ πόλει κινδύνου περιστάντος’. καὶ
30 τοῦτο κατασκευάζων ἐκ τοῦ Φίλιππου ἔλαβεν τὰς ἀφορμὰς εἰπών (XVIII 67) ‘ἐώρων δὲ τὸν Φίλιππον, πρὸς δν ἦν ἡμῖν δ ἀγών, ὑπὲρ δόξης τὸν δφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὸ σκέλος πεπηρωμένον, τὴν κλεῖν κατεαγότα’. πέμπτον ἀπὸ τῆς τῶν πολλῶν κρίσεως·

28 s cf. fr. 59 p. 38, 21—22. 31—33 cf. fr. 70 p. 53, 3—5.

οίον εἰ τύχοι ἐπὶ ἐλευθερίας, εἰ πάντες ἐπιδιώκουσιν αὐτὴν ἢ καὶ οἱ πλεῖστοι, τοῦτο καὶ ἡμῖν πρακτέον. ἔκτον ἀπὸ τῆς τῶν ἐνδόξων κρίσεως· οἷον ὡς οἱ πρόγονοι τάδε ἐπραξαν, οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ (Δ 308) ‘Ἄλλος καὶ οἱ πρότεροι τείχεα μακρὰ καὶ πόλεις ἐπόρθουν’. εἰδέναι δὲ δεῖ, δτι πρὸ τούτων ἀπάντων εἰ πολέμου συμβάντος συμβουλεύειν βουλόμεθα δφείλομεν ὥσπερ τινὰ διατύπωσιν τοῦ καιροῦ ποιήσασθαι, καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν συμβουλὴν ἐλθεῖν, δ καὶ Δημοσθένης ἐποίησεν. οὐ πρότερον γάρ ἡνέχετο τὴν δημητορίαν εἰπεῖν, ἦν ἔφη συμβουλεύων τοῖς Ἀθηναίοις ἄραςθαι τὸν ἐν Χαιρωνείᾳ πόλεμον, εἰ μὴ τὸν καιρὸν 10 διέτραψε πρότερον, δεῖτις ἦν εἰπών (XVIII 169) ‘ἔσπέρα μὲν γάρ ἦν, ἡκε δέ τις ἀγγέλλων, ὡς Ἐλάτειαν Φίλιππος’ καὶ ἔξῆς.

6 s et 11 s cf. fr. 71, 14 s et 19.

hic locus interpretatur Aristotelis artem rhet. I 6 p. 1362^b 29 ss; item res se habet in fr. 4 a. utrumque reduxit ad Cae- cilium primus ANGERMANN l. c. p. 64—66, cui adstipulati sunt SINKO l. c. p. 533 et WENDLAND l. c. p. 312.

*4a SYRIANVS Schol. Hermog. id. p. 177, 8 Rabe: ἔξετάσομεν δὲ τὸ συμφέρον διὰ τόπων ἐπτά, ἀπὸ τοῦ τοῖς ἔχθροῖς κακοῦ ἡμῖν δὲ ὠφελίμου, ἀπὸ τοῦ τοῖς ἔχθροῖς ἡδέος ἡμῖν δὲ ἀσυμ- 15 φόρου, ἀπὸ τοῦ σφόδρα δεῖν ἐκείνων ἀντέχεσθαι ὑπέρ μν πό- νους τε παμπόλλους ἐπονήσαμεν καὶ χρήματα ἀνηλώσαμεν, ἀπὸ τῆς πάντων ἀνθρώπων ἢ τῶν πλειόνων κρίσεως, ἀφ' μν οἱ ἔχθροι θαυμάζουσιν, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν ἔχθρων μὴ ψέγεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν ἐνδόξων κρίσεως.

20

*5 QUINTILIANVS inst. or. III 6, 23: ac primum Aristoteles elementa decem constituit, circa quae uersari uideatur omnis quaestio: oūcīav, . . ea quaeritur ‘an sit’. qualitatem, cuius apertus intellectus est: quantitatem, quae dupliciter a posterioribus diuisa est, quam magnum et quam multum sit: ad aliquid, unde ducta 25 est translatio et comparatio: (24) post haec ubi et quando: deinde facere, pati, habere, quod est quasi armatum esse, uestitum esse: nouissime κεῖσθαι, quod est compositum esse quodam modo, ut

calere, stare, irasci. sed ex iis omnibus prima quattuor ad status pertinere, cetera ad quosdam locos argumentorum uidentur.

ad Caecilium hoc fragmentum ANGERMANN l. c. p. 47 reuo-
cauit. fortasse in hac tota disputatione § 23—37, quae ele-
mentorum historia critica est, Caeciliī uestigia insunt.

6 (u. 3—5 = 49 B.) QVINTIL. III 6, 48: *fecerunt
alii totidem status, sed alios an sit? quid sit? quale sit?
quantum sit? ut Caecilius et Theon.*

(49) Aristoteles in Rheticis (III 16 p. 1416^b 20 s) *an sit,
quale, quantum et quam multum sit, quaerendum putat. quo-
dam tamen loco* (I 13 p. 1374^a 1 ss) *finitionis quoque uim intellegit,
quo dicit quaedam sic defendi: ‘sustuli, sed non furtum feci,
percussi, sed non iniuriam feci’.*

etiam posterioris partis huius loci auctorem Caecilium esse
ANGERMANN l. c. p. 46 (66) contendit.

*7 QVINTIL. III 6, 60: *translationem hic (Hermagoras) primus
omnium tradidit, quamquam semina eius quaedam citra nomen
ipsum apud Aristotalem (rhet. III 15 p. 1416^b 11) reperiuntur.*

hoc ex Caecilio emanauisse ANGERMANN l. c. p. 46 putat.

*8 QVINTIL. III 7, 1: *ac potissimum incipiam ab ea (causa),
quae constat laude ac uituperatione. quod genus*

1 calere stare irasci Bn¹ (*codex Bernensis s. X*) A¹ (*Ambrosianus s. XI*), calere facere stare irasci Bn²Bg¹ (*Bamber-
gensis s. X*), calefacere stare irasci N (*Parisinus Nostradamensis
s. X uel XI*); iacere sedere Spalding male proponit: *ad stare*
*cf. Porphyr. in cat. p. 742, 2 et Ammon. p. 93, 2. facere pro-
babiliter ex praecedentibus (u. 27) repetitum est.* 6 in rhe-
toricis *an sit BnBg¹, post rhetoricis in libris A¹Bg² secuntur
uerba: etiam sic omne diuidet in ueritatem et petenda ac fu-
gienda, quod est suasoriae, et de eodem atque alio, partiendo
tamen ad haec peruenit.*

uidetur Aristoteles (*rhet.* I 3 p. 1358^b 2 ss) atque eum secutus Theophrastus a parte negotiali, hoc est πραγματική, remouisse totamque ad solos auditores relegasse, et id eius nominis, quod ab ostentatione duicitur, proprium est. 5

fusius haec exsecutus est Alexander Numenii filius: uide fr. 8a, 19—25. ANGERMANNO (l. c. p. 38) auctore fr. 8 et 8a Caecilio dubitanter tribuerim.

*8a ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ Rh. Gr. III p. 1, 8 Sp.: Ζητοῦντι γάρ ἄπαντες περὶ τῶν ἥδη γεγονότων ἢ περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι ἢ περὶ τῶν δυντων· οὐκοῦν τύν πολιτικῶν λόγων τρεῖς εἰσιν ὑποθέσεις, ἐγκώμιον, συμβουλή, δίκη. διαφέρουσι δ' αὗται ἀλλήλων τοῖς χρόνοις, τοῖς πράγμασι, τοῖς τέλεσι, τοῖς ἀκροαταῖς, ἐφ' ὧν 10 οἱ λόγοι γίγνονται. τοῖς μὲν δὴ χρόνοις διαφέρουσιν, ὅτι αἱ μέν εἰσιν αἱ δίκαιαι [καὶ] περὶ τῶν ἥδη γεγονότων, αἱ δὲ συμβουλαὶ περὶ τῶν μελλόντων, οἱ δὲ ἔπαινοι περὶ τῶν δυντων καὶ τῶν ἐπομένων· ἔπαινοθμεν γάρ οὐ μόνον εἴ τίς ἔστιν ἀγαθός, ἀλλὰ καὶ εἱ προσδοκῶνται ἔσεσθαι. τῇ δὲ τῶν χρόνων διαφορᾷ ἔπει- 15 ται καὶ ἡ τῶν πραγμάτων· τὰ μὲν γάρ γέγονε πράγματα, τὰ δὲ μέλλει, τὰ δὲ ἐνέστηκεν. ἔτι δὲ ἔστι τοῦ μὲν ἐγκώμιου ἔπαινος καὶ ψόγος, τῆς δὲ δίκης ἀπολογία καὶ κατηγορία, τῆς δὲ συμβουλῆς προτροπή καὶ ἀποτροπή. τοῖς δὲ ἀκροαταῖς, | δοτι ἐν μὲν 2 Sp. ταῖς συμβουλαῖς αὐθένται εἰσιν οἱ ἀκροώμενοι· βουλεύονται γάρ, 20 τί αὐτοῖς πρακτέον ἔκείνοις καὶ τί μὴ πρακτέον· ἐν ταῖς δὲ δίκαιαις οἱ κριταὶ ὡς περὶ ἴδιων σκεπτόμενοι, εἰ πέπρακται τὰ ὑπ' ἀλλων γενόμενα, κρίνουσιν, ἢ <εἰ> δικαίως ἢ οὕτως τὸ δὲ τῶν ἐγκώμιων εἶδος οὔτε αὐθέντας ἔχει οὔτε κριτάς, ἀλλὰ μόνον ἀκροατάς, δθεν καὶ ἐπιδεικτικὸν τὸ τοιοῦτον κέκληται. 25

19—25 uide adnot. ad fr. 8. etiam in u. 6—19 Aristoteles

12 καὶ secl. Spengel. αἱ δὲ συμβουλαὶ Spengel, ἡ δὲ συμβουλὴ libri. 15 καὶ εἰ προσδοκῶνται Radermacher, καὶ εἰ προσδοκῶντες libri, καὶ [εἰ] προσδοκῶντες Spengel non recte. 17 post ἐνέστηκεν Spengel τῶν τελῶν mentionem desiderat. 22 ὡς περὶ] ὥσπερ περὶ mauult Spengel. 23 εἰ add. Spengel.

(rhet. I 3 p. 1358^b 6 ss) in usum uocatur ,uidelicet Caecilio prae-eunte⁴ (ANGERMANN l. c. p. 38).

*9 ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 4, 1 Sp.: ἔνιοι δὲ οὕτως δρίζονται· ἔπαινος μέν ἔστι λόγος ἐμφανίζων μέτεθος ἀρετῆς, ἔγκωμιον δὲ λόγος ἐμφανίζων πράξεις καλάς.

hunc locum ex Aristotele (rhet. I 9 p. 1367^b 26 ss) sumptum ad Caecilium reduxit ANGERMANN l. c. p. 40.

*10 QVINTIL. III 7, 6: *sed proprium laudis est res amplificare et ornare. quae materia praecipue quidem in deos et homines cadit, est tamen et aliorum animalium, etiam carentium animo. . .*

10: *ante hominem patria ac parentes maioresque erunt, quorum duplex tractatus est: aut enim respondisse nobilitati pulchrum erit, aut humilius genus inlustrasse factis. . .*

11: *nam et pulchritudinem interim roburque prosequimur honore uerborum, ut Homerus in Agamemnone (B 477 ss) atque Achille (C 203 ss), interim confert admirationi multum etiam infirmitas, ut cum idem Tydea paruum, sed bellatorem dicit (E 801) fuisse. . .*

15 16: *dum sciamus gratiora esse audientibus, quae solus quis aut primus aut certe cum paucis fecisse dicetur, si quid praeterea supra spem aut expectationem, praecipue quod aliena potius causa quam sua. . .*

18: *nam quidam sicut Menander iustiora posteriorum quam sua aetatis iudicia sunt consecuti. . .*

19: *qui omnis etiam in uituperatione ordo constabit, tantum in diuersum. . . et corporis ac fortunae quibusdam mala contemptum, sicut Thersitae atque Iro, quibusdam bona uitiis corrupta odium attulerunt, ut Nirea imbellem (B 671 ss), Plisthenem 25 impudicum a poetis accepimus. . .*

23: *interesse tamen Aristoteles putat (rhet. I 9 p. 1367^b 7 s), ubi quidque laudetur aut uituperetur. nam plurimum refert,*

24 cf. fr. 63 a, 13—15.

²³ atque Iro Obrecht, at uero BnBg¹, adquisiere A².

qui sint audientium mores, quae publice recepta persuasio, ut illa maxime, quae probant, esse in eo, qui laudabitur, credant, aut in eo, contra quem dicemus, ea quae oderunt: ita non dubium erit iudicium, quod orationem praecesserit. (24) ipsorum etiam permiscenda laus semper, nam id beneulos facit. . . .⁵
(25) . . . idem praecipit (ibid. p. 1367^a 32 ss) . . . , quia sit quaedam uirtutibus ac uitiis uicinitas, utendum proxima deriuatione uerborum, ut pro temerario fortem, pro prodigo liberalem, pro auaro parcum uocemus. . . .

28: totum autem habet aliiquid simile suasoriis, quia plerumque eadem illic suaderi, hic laudari solent.

etiam in p. 8, 4—9, 15—18, 21—22 et p. 9, 10—11 doctrinam Stagiritae (rhet. I 9 p. 1368^a 27, 1366^a 29 ss, 1367^b 12 ss, 1368^a 10 ss, 1366^b 36, 1368^a 36 s, 1367^b 36 ss) adhibitam esse ANGERMANN l. s. p. 39 s demonstrauit. hanc Caecilium Quintilianu suppeditauisse idem uir doctus putat. etiam reliqua illi rhetori idem p. 38 vindicauit.

*11 QVINTIL. III 8, 8: *Aristoteles quidem, nec sine causa, putat (rhet. III 14 p. 1415^b 32 ss) et ab nostra et ab eius, qui dissentiet, persona duci frequenter in consiliis exordium, quasi mutuantibus hoc nobis ab iudicali genere, nonnumquam etiam, ut minor res maiorue uideatur: in demonstratiuis uero prooemia esse maxime libera existimat (ibid. p. 1414^b 21 ss): (9) nam et longe a materia duci, ut in *Helene laude* (X 1 ss) Isocrates fecerit, et ex aliqua rei uicinia, ut idem in *Panegyrico* (IV 1 s) cum queritur plus honoris corporum quam animorum uirtutibus dari, et *Gorgias in Olympico* (fr. 2 O A II 129^a Tur.) laudans eos, qui primi tales instituerint conuentus.*

hunc locum Caecilianum esse ANGERMANN l. c. p. 33 ss concedit.

*12 QVINTIL. III 8, 62: . . . *Theophrastus quam maxime remotum ab omni affectatione in deliberatio genere uoluit esse ser-*

24 affectatione N, affectione reliqui.

monem, secutus in hoc auctoritatem praeceptoris sui, quamquam dissentire ab eo non timide solet. (63) *namque Aristoteles (rhet. III 12 p. 1414^a 17 s) idoneam maxime ad scribendum demonstratiuam proximamque ab ea iudiciale putauit, etc.*

hunc locum ANGERMANN I. c. p. 37 (52) Caecilio adsignauit. ea autem, quae apud Quintilianum secuntur, uerba ille uir doctus Calactino abiudicauit.

5 *13 QVINTIL. III 9, 5: tamen nec iis adsentior, qui detra-hunt refutationem, tamquam probationi subiectam, ut Aristoteles (rhet. III 13 p. 1414^b 9): haec enim est, quae constituat, illa, quae destruat. hoc quoque idem (rhet. III 13 p. 1414^b 7) aliquatenus nouat, quod prooemio non nar-10 rationem subiungit, sed propositionem. uerum id facit, quia propositio ei genus, narratio species ui-detur, et hac non semper, illa semper et ubique cre-dit opus esse.

huius loci auctorem esse Caecilium ANGERMANNO (I. c. p. 34 ss) praeeunte dubitanter crediderim.

*14 ANONYMVS SEGVERIANVS [CORNVTVS] 7 p. 2, 8 Graeven:
 15 λαμβάνεται δὲ τὰ προοίμια ἐκ τεccάρων τούτων· ἐκ τοῦ αὐτοῦ,
 ἐκ τοῦ ἀντιδίκου, ἐκ τῶν δικαζόντων, ἐκ τῶν πραγμάτων. ἐκ
 τοῦ αὐτοῦ, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Κόνωνος (LIV 1) ‘ὕβρεως’.
 ἀν δ' ὑπέρ ἔτερου λέγης, καὶ τοῦτο ἐπισημαίνεσθαι δεῖ, ὡςπερ
 πεποίηκε Λυσίας (fr. 76 Thalh.) λέγων ‘ἐπιτήδειός μοί ἐστιν
 20 Ἀρχιππος οὗτοί, ὃ ἀνδρες δικασταί’. ἐκ τοῦ ἀντιδίκου, ὡς ἐν
 τῷ Κατὰ Μειδίου (XXI 1) ‘τὴν μὲν ἀσέλγειαν’. ἐκ τῶν ἐκείνων
 συναγορευόντων, ὡς Δημοσθένης (LI 1) ‘εἰ μὲν οὕτως πλεῖστοι
 συνείποιεν, ὃ βουλή’. ἐκ δὲ τῶν πραγμάτων, ὡς Λυκούργος ἐν
 τῷ Κατ’ Αὐτολύκου (fr. 13 Bl.) ‘πολλῶν [δὲ] καὶ μεγάλων ἀγώνων
 25 εἰσεληλυθότων οὐδέποτε περὶ μειζόνων ἥκετε δικάσοντες’. ἐκ

15 et 17 ἐκ τῶν αὐτοῦ Spengel. 22 οὗτως] ὅτῳ Spengel
 ex Dem. 24 δὲ secl. Graeven.

δὲ τῶν ἀκροατῶν ἢ τῶν δικαστῶν, ὡς Ἰσοκράτης (XIV 1) ‘εἰδότες ύμᾶς, ὃνδρες Ἀθηναῖοι’.

simillima scholiasta Demosthenis tradit, uide fr. 14 a. fusiū de his duobus locis GRAEVEN l. c. p. XIV adn. 3 disse- ruit. dubitanter eos ad Caecilium rettulerim.

***14a** SCHOLION Demosth. or. LIV init. p. 813, 3 Dind.: ‘Υβρισθεὶς] ἀπὸ τεccάρων δεῖ λαμβάνειν τὰ προοίμια· ἀπὸ ἑαυτοῦ, ὡς ὅδε δὲ Δημοσθένης (LIV 1) ‘ὑβρισθεὶς, ὃνδρες Ἀθηναῖοι’. ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ὡς ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (XXI 1) ‘τὴν μὲν ἀσέλγειαν, ὃνδρες’. ἀπὸ τῶν δικαστῶν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πλαταϊκῷ (XIV 1) ‘εἰδότες ύμᾶς, ὃνδρες δικασταί, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν εἰθιμένους’. ἀπὸ τοῦ πράγματος, ὡς Λυκούργος ἐν τῷ Κατὰ Αὐτολύκου (fr. 13 Bl.) ‘πολλῶν καὶ μεγάλων ἄγωνων εἰσεληλυθότων οὐδέποτε περὶ τηλικούτου δικάσοντες ἦκετε’.

***15** QVINTIL. IV 1, 72: *Aristoteles quidem in totum id (prooemium) necessarium apud bonos iudices negat* (rhet. III 14 p. 1415^b 5 ss). . . (73) *contraque est interim prooemii uis etiam non exordio: nam iudices et in narratione nonnumquam et in argumentis ut attendant et ut faueant rogamus, quo Prodicus uelut dormitantes eos excitari putabat.*

cf. QVINTIL. XII 10, 52: . . . *cum etiam prooemia superuacua esse apud tales (iudices sapientes) Aristoteles existimet, etc.* 20

etiam 15—18 Aristotelī (ibid. p. 1415^b 9 ss) debentur. Quin- tilianum hos locos fortasse a Caecilio mutuatum esse ANGER- MANNVM (l. c. p. 34 ss) secutus dubitanter conicio.

16 ANON. SEGV. 111 p. 21, 9 Gr.: *περὶ δὲ ἐναργείας ἥδη (= 96 p. 19, 6 Gr.) προειρήκαμεν, ὅτι ἐστὶ λόγος ὃντες ὁψιν*

1 ὡς <ἐν τῷ Πλαταϊκῷ> Graeven. 3 hic locus traditur codicibus A (Monacensi s. XI) et R (Parisino s. XIII). 4 ἀπὸ τεσσάρων δεῖ λαμβάνειν τὰ R, ἀπὸ δὲ λαμβάνονται A. 5 ἀν- δρες om. R.

ἄγων τὰ δηλούμενα, ἀσπερ Αημοσθένης (XXI 72) ‘*ὅταν
ἐπὶ κόρης, δταν κονδύλοις’ καὶ τὰ ἔξης.*

hunc locum et C. A MORAWSKI l. c. p. 36 et ANGERMANN l. c. p. 36 ad Caecilium rettulerunt. idem exemplum saepe in illius rhetoris fragmentis laudatur (uide adn. ad fr. 71 b, ubi locos congesi); cf. imprimis fr. 63 p. 45, 28 ss et fr. 70 p. 52, 17 s.

*17 QVINTIL. IV 2, 61: *his tribus narrandi uirtutibus adi-
ciunt quidam magnificentiam, quam μεγαλοπρέπειαν uocant,*
5 (63) *illa quoque ut narrationi apta, ita ceteris quoque partibus
communis est uirtus, quam Theodectes* (Aristotel. fr. 126 Rose)
*hūic uni proprie dedit: non enim magnificentiam modo uult esse,
uerum etiam iucundam expositionem. sunt qui adiciant his
evidentiam, quae ἐνάργεια Graece uocatur.*

idem praeceptum artis Theodecteae Anonymus Seguerianus
praebet, uide fr. 17 a. communem fontem Caecilium esse
C. A MORAWSKI l. c. p. 39 suspicatus ANGERMANNVM (l. c. p. 47 s)
adsentientem habet (cf. etiam adnot. Graeveni ad illum locum
Anonymi).

10 *17a ANON. SEGV. 101 p. 19, 19 Gr.: καὶ διηγήσεως μὲν ἀρεταὶ¹
αὗται τε καὶ τοσαῦται· εἰς δὲ οἱ πρὸς ταύταις ταῖς τρισὶ καὶ
20 Gr. μεγαλοπρέπειαν καὶ αὐξῆσιν | καὶ ἡδονὴν καὶ προσήνειαν ἦτοι
ἐπιείκειαν ἀρετὰς ἔφασαν διηγήσεως.

18 QVINTIL. IV 2, 32: eadem nobis placet diuisio, quam-
15 quam et Aristoteles (rhet. III 16 p. 1416^b 29 ss) ab Isocrate
parte in una dissenserit, praeceptum breuitatis in-
ridens, tamquam necesse sit longam esse aut breuem
expositionem nec liceat ire per medium, Theodorei
quoque solam relinquunt ultimam partem, quia nec

[1 τὰ δηλούμενα] nil mutandum: cf. Dionys. Hal. de Lysia 7
p. 14, 19 Vs. et R. et Lucian. de conser. hist. 63. 10 διη-
γήσεως corr. Graeven, διηγήσεων P(arisinus). 11 οἱ corr.
Sauppe, οἱ P.

breuiter utique nec dilucide semper sit utile exponere.

cf. [Dionys. Halic.] artis rhetoric. X 14 (Dionys. Halic. uol. II p. 369, 9 Vs. et R.), ubi eadem doctrina copiosissime exponitur et dicitur (u. 12) ἐκάτερον ἀμάρτημα breuitas et longitudo. idem inuenitur in Anonymi Segueriani libello, uide fr. 18 a. utrumque ex Caecilio pendere primus C. A. MORAWSKI l. c. p. 39 dixit, cui adstipulatus est ANGERMANN l. c. p. 34 ss. uerbosius de fragmentis 18 et 18a a R. VOLKMANN (*die rhetorik der Griechen und Roemer*² 1885 p. 153 s) disputatum est.

18a ANON. SEGV. 102 p. 20, 4 Gr.: περὶ μέντοι συντομίας Ἀριστοτέλης ἐφίστησιν (rhet. III 16 p. 1416^b 29 ss). εἰ τάρ ἔστι, φησίν, ἡ συντομία συμμετρία τῆς μήτε παραλειπούσης τι τῶν ἀναγκαίων μήτε πλεοναζούσης, ἀρετὴ γενήσεται. εἰ δ' ἔστιν ὥσπερ ἔνδεια τῆς ὑπερβαινούσης τι τῶν χρησίμων, ἐν ταῖς κακίαις μᾶλλον ταχθήσεται. (103) ὁ δὲ Γαδαρεὺς Θεόδωρος τὴν πιθανότητα μόνην ἀρετὴν νομίζει τῆς διηγήσεως, τὰς δὲ πρειρημένας ἀρετὰς ἴδιας μὲν μὴ εἶναι μόνης τῆς διηγήσεως, κοινὰς δὲ ἀπαντος τοῦ λόγου.

***19** ANON. SEGV. 116 p. 22, 17 Gr.: Άλεξανδρος δὲ ὁ τοῦ Νομηνίου καὶ Νεοκλῆς φασι μὴ ἀεὶ δεῖν διηγεῖσθαι. (117) πρῶτον μὲν γὰρ ὡς τρόπῳ τινὰ τῆς διηγήσεως παρατούμεθα ὡς μὴ συμφέροντα, καὶ πᾶσαν, ἢν μὴ συμφέρῃ. (118) δεύτερον δὲ μηδὲ ἐν ταῖς τῶν νόμων εἰσφοραῖς ἡμᾶς διηγεῖσθαι· τὸ γὰρ ἐπεξιέναι, φασί, τὰς αἰτίας τῆς κατηγορίας ἢ τῆς θέσεως οὐ τοῦ πράγματος ἐστι διήγησις ἀλλὰ τῶν ἔκτος. (119) τρίτον δὲ φανερῶν ὅντων τῶν πράγματων περιττὸν τὸ διηγεῖσθαι, διερεψεις 20 μάλιστά φασιν ἐν ταῖς δευτερολογίαις εὑρίσκεσθαι. (120) καὶ διαν δὲ ἀδοξα τὰ πράγματα <ἢ>, ἢ διήγησις

5 παραλειπούσης corr. Graeven, παραλιπούσης P. συμμετρία τις μήτε παραλείποντα τι . . . πλεονάζοντα . . . ἔνδεια τις ὑπερβαίνοντα Finckh. 7 τῆς <μὴ> Seguier. 18 θέσεως corr. Finckh, δεήσεως P. 22 ἢ add. Seguier.

23 Gr. οὐκ ἀναγκαῖα, ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις | ξητήμασιν· ἐπιτροπος δρφανὴν βιασάμενος πρίνεται μὲν οὐκῆς ἐπιτροπῆς, ἀξιοῦ δὲ δοῦναι τιμωρίας ἐπὶ τῇ βίᾳ.

hunc locum Caecilio vindicauit ANGERMANN l. c. p. 55 s.

***20** ANON. SEGV. 125 p. 23, 19 Gr.: Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τοῦ Νουμηνίου οὐκέτι οὐδὲν μίαν ἀποδεδώκασιν αὐτῇ (τῇ διηγήσει) τάξιν, ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλην. (126) ἐνίοτε οὐκέτι πρό γε τοῦ προοιμίου, δόπταν δικαστὴς προηρεύσμενος ἢ οὐκέτι πενθεύδη πρὸς τὸ μαθεῖν τὸ πρᾶγμα. (127) ἔστι δὲ | ὅτε *⟨Ἐν ταῖς πίστεσι⟩* οὐκέτι πίστεις, ὥσπερ Αἰσχίνην τέ φασιν ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχον (9—115) πεποιηκέναι οὐκέτι προσθένην ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (77—126). τοῦτο δ' ἀρμόζειν, ἡνίκα *⟨ἄν⟩* λιγνότερον οἱ ἀντίδικοι προβεβληκότες ὥστι τὰς διηγήσεις προμαλαχθέντα γὰρ τὸν δικαστὴν ταῖς πίστεσι διαδίως παραδέχεσθαι τὴν διήγησιν. (128) παρὰ μὲν οὖν Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ φασιν ἐν ἐπιλόγῳ οὐκέτι πολέμου διήγησιν. ἀρμόζειν γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὅταν σφόδρα δπὸ τῶν οὐκέτι παταληφθῶσιν οἱ δικασταί.

hunc locum ad Caecilium reuocauit ANGERMANN l. c. p. 55 s.

21 QVINTIL. IV 2, 131: *Demosthenes pro Ctesiphonte* (XVIII 18): τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου.

idem exemplum narrationis ab Anonymo Segueriano afferatur, u. fr. 21a. quare hic et illic Caecilium fontem esse C. A. MORAWSKI l. s. p. 39 et ANGERMANN l. c. p. 36 dicunt.

21a ANON. SEGV. 140 p. 26, 18 Gr.: παράδειγμα τούτου τοῦ διηγήματος παρὰ Δημοσθένει (XVIII 18) ‘τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου’.

6 /ε corr. Finckh, τε P. 9 ἐν ταῖς πίστεσι add. Graeven.
12 ἀν add. Sauppe. προδιαβεβληκότες Graeven, προβεβληκότες P. 17 σφοδρότερα Seguier, σφοδρότερον Finckh.

*22 QVINTIL. V prooem. 1: *fuerunt et clari quidem auctores, quibus solum uideretur oratoris officium docere: namque et affectus duplici ratione excludendos putabant, primum quia uitium esset omnis animi perturbatio, deinde quia iudicem a ueritate depelli misericordia, gratia similibusque non oporteret: et uoluptatem audientium petere, cum uincendi tantum gratia diceretur, non modo agenti superuacuum, sed uix etiam uiro dignum arbitrabantur.*

his uerbis Aristotelem (cf. rhet. I 1 p. 1354^a 16 ss) intellegi ANGERMANN l. c. p. 40 docet, a quo Caecilius auctor eodem loco statuitur.

*23 QVINTIL. V 1, 1: *ac prima quidem illa partitio ab Aristotele tradita (rhet. I 2 p. 1355^b 35 ss) consensum fere omnium meruit, alias esse probationes, quas extra dicendi rationem acciperet orator, alias, quas ex causa traheret ipse et quodam modo gigneret. ideoque illas ἀτέχνους, id est inartificiales, (has ἐντέχνους, id est artificiales,) uocauerunt. (2) ex illo priore genere sunt praeiudicia, rumores, tormenta, tabulae, ius iurandum, testes, in quibus pars maxima contentionum forensium consistit. sed ut ipsa per se carent arte, ita summis eloquentiae uiribus et adlevanda sunt plerumque et refellenda.*

eandem doctrinam Aristoteleam Anonymus Seguerianus (uide fr. 23 a p. 15, 19 — 16, 5) exhibet. hanc a Caecilio erat tam esse ANGERMANN l. c. p. 40 s et p. 53 contendit.

*23a ANON. SEGV. 145 p. 27, 21 Gr.: τῶν δὲ πίctεων αἱ μὲν ἀτέχνοι εἰcιν αἱ δὲ ἔντεχνοι· ἀτέχνοι μὲν δὲ ἐξ ἑτοίμου ποριζό- μεθα, ἔντεχνοι δὲ δὲ ἐκ τῆς τέχνης λαμβάνομεν. ἀτέχνοι δὲ εἰcιν οἷον μαρτυρίαι, (νόμοι,) ψηφίσματα, συμβόλαια, χρησμοὶ (καὶ) τὰ τοιαῦτα, δος ἔγγραφα. ἀτέχνοι δὲ λέγονται, ἐπειδὴ

19 — p. 16, 5 uide ea, quae ad fr. 23 dixi.

13 has — 14 artificiales *suppl. Regius.* 22 νόμοι add.
Finckh. συμβονλαὶ χρήσιμοι P, em. Seguier. 23 οἱ add.
Graeven.

οὐδὲν ἐκ τῆς ἐπινοίας ἔστι τοῦ λέγοντος, ἀλλ' ἀ καν ἴδιωτης εὑροι. ἔργον δὲ τοῦ ῥήτορος ἐν ταῖς ἀτέχνοις πίστει τὰ μὲν βοηθοῦντα αὔξησαι καὶ βεβαιώσαι, τὰ δὲ καθ' ἡμῶν ἐπισμικρῦναι καὶ ως οὐκ ἀξιόπιστα διαβαλεῖν. τὸ δὲ δόλον τούτων τῶν πίστεων 28 Gr. ἡ μὲν εὑρεσις ἀτεχνος, | ἡ δὲ χρῆσις ἔντεχνος. (146) τῶν δὲ ἐν-
6 τέχνων πίστεων τὰ πρώτα εἶδη δύο· παράδειγμα καὶ ἐνθύμημα.

etiam uerba extrema (τῶν — ἐνθύμημα) praeceptum Aristoteleum redolent, quod apud Quintilianum quoque legimus; quare ANGERMANN l. c. p. 45 utrumque locum Caecilio tribuit.

locus Quintiliani hic est:

V 11, 2: idem (Cicero) omnem argumentationem dividit in duas partes . . . , ut plerique Graecorum (cf. Aristot. rhet. I 2 p. 1356^b 5 ss) in παραδείγματα et ἐπιχειρήματα,
10 dixeruntque παράδειγμα δητορικὴν ἐπαγγεγήν.

*24 ALEXANDER APVD ANONYMVM Rh. Gr. VII 2 p. 762, 10 W.:
καὶ ἀπλῶς τὸ ἐνθύμημα συλλογισμὸς ῥητορικὸς ὑπάρχει.

Caecilium hic doctrinam Aristoteleam (rhet. I 2 p. 1356^b 3 s)
tradere ANGERMANN l. c. p. 53 dicit.

ad hoc fragmentum inspicias ea quoque, quae Radermacher
in editione Demetrii περὶ ἐρμηνείας libelli p. 74 s protulit.

*25 ALEXANDER APVD MAXIMVM PLANVDEM Rh. Gr. V p. 404, 2 W.:
τόποι δὲ ἐνθυμηματικοὶ εἴκοσιν εἰς· πρώτος δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου
λαμβανόμενος, ἀκολουθεῖ γάρ τὰ ἐναντία τοῖς ἐναντίοις· καὶ γάρ
15 εἰ <ἢ> σωφροσύνη καλόν, αἰσχρὸν δὲ ἀκολασία· καὶ εἰ αἰσχρὸν δὲ
ἀδικία, καλὸν δὲ δικαιοσύνη. δεύτερος δὲ ἐκ τοῦ ἐνδεχομένου καὶ
ἐπὶ μέρους, οἷον εἰ εὐεργετούμενοι μισοῦμεν, καὶ κακὰ πάσχοντες
ἀγαπήσομεν. τρίτος δὲ ἐκ τοῦ πρός τι, οἷον εἰ γάρ μὴ ὑμῖν τὰ
φαῦλα προστάσσειν παράνομον, οὐδὲ ἐμοὶ τὸ πεισθέντα ἐργά-
20 θαι. τέταρτος δὲ τῶν αἰτίων καὶ τῶν ποιητικῶν καὶ γενέσεων

1 ἀλλ' ἀ παλ P, corr. Seguier. 4 διαλαβεῖν P, em. Seguier. 16 ἡ add. Walz. 20. 21 ἐργάζεσθαι P(arisinus 2918).
21 ἀναιτίων P, corr. Aldus. 21 ποιητικῶν Walz, ποιητῶν P 2918
M(onacensis).

καὶ φθορῶν, οἷον εἰ ἀγαθὸν καὶ καλὸν ἡ φιλανθρωπία, καὶ τὸ ἐκ ταύτης γενόμενον. πέμπτος ἐκ τοῦ μᾶλλον καὶ ἥττον· οἷον εἰ γάρ νιὸν ἀπέκτεινεν ἕδιον, πῶς ἀλλοτρίου φείσεται. ἔκτος ἐκ τῆς ἀκολουθήσεως κατὰ τὸ μᾶλλον· οἷον εἰ ἀγαθὸν τὸ ποθεῖν, οἱ τὰ μάλιστα ποθοῦντες ἄριστα δν ἔζων· ἀλλὰ μὴν δρῶμεν αὐ- 5 τοὺς πολλάκις διαπταίντας. ἔβδομος ἐκ τῶν ἡρμένων πρὸς τὸ ὑποκείμενον· οἷον δεῖ τὸν μείζονα ὑπερέχειν κατ' ἀρετήν, εἰ δὲ μή, γελοῖον δν εἴη, εἰ δι χείρων ἀνακρίνοι τὸν βελτίω. δγδοος ἐκ τοῦ ἀναλόγου· οἷον ὥσπερ τις τοὺς μισθοφόρους ποιεῖται πολίτας δι' ἐπιείκειαν, οὕτω καὶ φυγάδας ποιεῖται τις | ἐν τοῖς 405 W μισθοφόροις τὸ ἀνήκον διαταττόμενος. ἔννατος ἐκ τοῦ παρα- 11 δείγματος· ἀτοπὸν γάρ εἰ κυβερνήτας μέν τις μὴ κλήρῳ προ- βάλλεται, στρατηγοὺς δὲ κλήρῳ προβάλλεται. δέκατος δ ἐξ ἐπ- αγωγῆς· οἷον Ἀλυάττου καὶ Κανδαύλου, ἔτι δὲ Γύγου καὶ Ἀλυάττου πολεμίων ἡμῖν φωραθέντων ἀεί, τίς δν πιστεύειν εὔνουν ἡμῖν 15 καθεστάναι Κροῖσον. ἐνδέκατος δ ἐκ τῆς διαιρέσεως· οἷον εἰ τῶν φαύλων τὴν ἀλογίαν ἡγητέον, πῶς οὐκ ἐπαινετέα τῶν λογικῶν ἡ κατάστασις. δωδέκατος δ ἐκ τῆς κρίσεως· δρῶντες γάρ Φίλιππον καὶ τὰ τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἀθηναίων μηχανήματα δυσμενῆ 20 καὶ κακόνουν πάντως αὐτὸν τῇ πόλει λογισόμεθα. τρικαιδέκατος 20 δ ἐκ τῶν καιρῶν· οἷον εἰ τοῖς μέλλουσιν ἀκαιρος ἡ νίκη καὶ τοῖς ἡδη νενικηκόσι. τεσσαρεκαιδέκατος ἐκ μεταλήψεως· οἷον οὐ τὸ πεισθῆναι δεινὸν ἦν τῷ Ἀντιπάτρῳ, ἀλλ' ὅτι προ- δεχόμεθα δουλείαν. πεντεκαιδέκατος ἐκ τῶν ἐπομένων καὶ ἀπο- βαινόντων· καὶ δ ἐστι διὰ τῶν πρεπόντων· οἷον οὐ δεῖ παιδείαν 25 ἀσκεῖν, ἐπεται γάρ φθόνος. ἐκκαιδέκατος ἐξ δριςμοῦ· οἷον κύριος φρόνιμος τῶν πάνυ ἀγαθῶν, καὶ δ ἀνδρεῖος πάνυ τῶν ἀναγκαίων. ἐπτακαιδέκατος ἐξ ὑποθέσεως· οἷον εἰ Φιλίππῳ πιστεύοντες τῆς τριηραρχίας ἀμελήσετε, οὐδὲν κωλύει καὶ τῶν φιλτάτων ἀθρόως 406 W στερηθῆναι. δκτωκαιδέκατος ἐκ τῶν ἀμαρτανομένων καὶ κατηγο- 30

8 ἀνακρίνοι τὸν corr. Walz, ἀνακρίνει P 2918 Aldus, ἀνα-
κρίνοιτο Venetus. 12. 13 προβάλλεται om. P 2918, προβάλλεται
κλήρῳ Venetus. 21 ἀκνηδος P 2918, 2977 M Aldus, ἀκαιρος Ven.
26 οἶον — 27 ἀναγκαίων Ven., οἶον ὅτι εἰ σωφροσύνη (σωφρόνον
M) πάντων ἀγαθὸν δ καὶ ἀνδρεῖος πάντως ἀναγκαῖον P 2918,
2977 M Aldus. 29 τριηραρχίας P 2977 Ven., πατριαρχίας P
2918 Aldus, τῆς πατρ. M.

ροῦντι καὶ ἀπολογουμένῳ· οἶνον εἰ κατηγοροῦσι Μηδείας ὡς ἀπέκτεινεν, ἥμαρτε γάρ περὶ τὴν ἀποστολήν· ἀπολογεῖται δέ, δτι οὐ καὶ τὸν Ἰάκονα, τούτο γάρ ἥμαρταν μὴ ποιήσασα. ἐννεακαὶδέκατος ἐκ τοῦ οὐ ἔνεκα εἴη δν ἡ γένοιτο· οἶνον τούτου χάριν 5 φάναι γεγονέναι· δτι ὁ Διομήδης προείλετο τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὸν ἐκ τοῦ Ὀδυσσέως. εἰκοστὸς ἐκ τοῦ δνόματος· οἶνον δτι οὐκ ἀν ποτε Ἱππονίκην ἔθετο ὁ τοῦ Ἐρμοῦ ὣν ἰερεὺς Ἐρμογένης μὴ δντος υἱοῦ· καὶ μὲν Ἰφικράτης· ὁ γάρ πατὴρ πρὸς μὲν ἀνδρῶν ἦν εὔπατριδῶν, ὣν τὴν εὐγένειαν ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπωνυμίας ῥή-
10 διόν ἐστι γνῶναι. εἰκοστὸς πρῶτος ὁ τοῖς διαβεβλημένοις καὶ ἀνθρώποις καὶ πράγμασι τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξως λέγειν παρέχων· οἶνον, ἀτοπον γάρ εἰ φεύγοντες μὲν ἐμαχόμεθα, δπως κατέλθωμεν, κατελθόντες δὲ φευξόμεθα, δπως μὴ μαχώμεθα. ἔτι τῶν ἐνθυμημάτων τὰ μὲν ἐστιν ἐλεγκτικά, τὰ δὲ δεικτικά.

hanc doctam sed corruptam periphrasin artis Aristot. rhet.
II 23 Caecilio attribuit ANGERMANN I. s. p. 58 s (44), quocum concinuit WENDLAND I. s. p. 312.

15 *26 ΑΝΟΝ. SEGV. 170 p. 32, 7 Gr.: τῶν δὲ τόπων ἔνιοι μέν,
ώς ὁ Νεοκλῆς φησι, κοινούς τινας πατὰ πασῶν τῶν στάσεων
εὑρήκασιν, οἱ δὲ ἰδίους ἐκάστης στάσεως· Ἀριστοτέλης (rhet.
II 23) δὲ καὶ κοινούς καὶ ἰδίους τὸν μὲν πλείστους
εὗρηκε, περὶ δὲ τῶν ἰδίων διαλέγεται συμφωνῶν καὶ
20 αὐτὸς Εὐδήμω τῷ ἀκαδημαϊκῷ. (171) εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ
τόποι οἵδε· δρός, διαίρεσις, παράθεσις, συστοιχία,
περιοχή, δμοιον, παρεπόμενον, μάζη, δύναμις, κρίσις.
οὗτοι μὲν οὖν, φησίν, οἱ γενικώτατοι τόποι. ἀρντέον
δὲ ἥδη περὶ ἐκάστου λέγειν. (172) ὁ δρός τριχῇ τέμνε-
25 ται, εἰς τε διάκληρον τὸν δρόν <καὶ> εἰς τὰ ἐν τῷ δρῷ
καὶ τὰ παρακείμενα τῷ δρῷ. τὰ μὲν οὖν ἐν αὐτῷ τῷ
δρῷ ταῦτά εἰσι· γένος, <εἶδος,> ἰδιον, διαφορά. τὰ δὲ

9. 10 δάδιον om. P 2977, δάδιον ἐπιγνῶναι Ven. 16. 17 κοι-
νῶς τινα . . . εἰρήκασιν οἱ δὲ ἰδίως P, corr. Spengel. 19 εὗ-
ρηκε Volkmann, εὗρεν P, εὗρεν Spengel. 20 οὗτοι οἱ P, οἱ
κοινοί Graeven. 25 καὶ add. V. de Wilamowitz. 27 εἰσι
P, εστι Graeven. εἶδος add. Volkmann.

παρακείμενα αὐτῷ· ἐτυμολογία, παρώνυμον, ἐπίθετον,
ὑποκοριστικόν· καὶ ἐκ τούτων γὰρ ἐπιχειρήματα λαμ-
βάνεται. (173) ἡ δὲ διαιρεσις τριχῆ καὶ αὐτὴ τέμνεται,
εἰς τε τὴν παταρίθμησιν καὶ εἰς τὸν μερισμὸν καὶ εἰς 33 Gr.
τὴν εἰδικὴν διαιρεσιν. ἔστι δὲ παταρίθμησις μέν, 5
ὅταν ὄνομα μόνον <κοινὸν> ὑπάρχῃ, πρᾶγμα δὲ διά-
φορον. μερισμὸς δέ, ὅταν κοινὸν ἥ καὶ ὄνομα καὶ
πρᾶγμα, μόνον δὲ τὴν λέξιν διάφορον ἔχῃ. περὶ δὲ
τῆς εἰδικῆς διαιρέσεως ὡς σαφοῦς παραλείπομεν.
(174) ἡ δὲ παράθεσις καὶ αὐτὴ τριχῆ λαμβάνεται· ἥ 10
κατὰ τὸ μᾶλλον, ἥ κατὰ τὸ ἡττον, ἥ κατὰ τὸ ἵσον.
(175) ἡ δὲ συστοιχία πραγμάτων κοινωνίαν καὶ δνο-
μάτων δηλοῖ· συστοιχεῖν γὰρ ἀλλήλοις λέγομεν ὡς τὴν
φρόνησιν καὶ τὸν φρόνιμον. (176) ἡ δὲ περιοχὴ διπλῆ·
ἄ μὲν γὰρ ὡς μέρη [γίνεται] περιέχεται, ἀ δὲ ὡς κατὰ 15
δύναμιν. (177) ὁ δὲ ἐκ τῶν δμοίων τόπος καὶ αὐτὸς δι-
πλοῦς· τὸ μὲν γὰρ κατὰ τὴν ποιότητα δμοιόν ἔστι, τὸ
δὲ κατὰ τὴν ἀναλογίαν, ὅπερ εἰς τὰς ἀποδείξεις μᾶλλον
ἀρμόττει. (178) τὸ δὲ παρεπόμενον ἔχει τρόπους τρεῖς,
τὰ πρὸ τοῦ πράγματος, τὰ ἐν τῷ πράγματι, τὰ μετὰ 20
τὸ πρᾶγμα. (179) τὴν δὲ μάχην ἐν τοῖς περὶ εὑρέσεως |
σχολικοῖς, ἐν οἷς περὶ ἐπιχειρημάτων ἐλέγομεν, ἐδι- 34 Gr.
δάξαμεν. δητέον δὲ καὶ νῦν τὰ παρακείμενα αὐτῇ.
παράκειται τοίνυν τῇ μάχῃ καὶ τὰ ἐναντία καὶ τὰ
ἀντικείμενα. τί δὲ τούτων ἐκάτερον διαφέρει, δητέον· 25
ἀντικείμενα μὲν οὖν ἔστιν, ὡν τὸ ἐτερον τοῦ λόγου
ἀποφατικόν ἔστιν. ἐναντία δὲ ὅσα περὶ τὸν αὐτὸν
τόπον στρεφόμενα πλεῖστον ἀλλήλων ἀπέχει· τῶν δὲ
ἐναντίων τὰ μέν ἔστι στερητικά, τὰ δὲ οὐ στερητικά.
στερητικά μὲν, οἷον τέχνη ἀτεχνία, οὐ στερητικά δέ, 30
οἷον ἀγαθὸν πανόν. (180) ἡ δὲ δύναμις διτὸς διαφορὰς
ἔχει ἀκολούθως τῇ τοῦ συμφέροντος διαιρέσει· λαμ-

5 εἰδικὴν corr. Seguier, ἰδικὴν P, idem u. 9. 6 κοινὸν
add. Finckh. 7 κοινωνῆ P, corr. Finckh. 8 λέξιν P, ἔξιν
Graeven. 15 γίνεται secl. idem. 23 νῦν καὶ P, corr. Spengel.
26 λόγον P, ἐτέρον Graeven. 27. 28 τῶν αὐτῶν τόπων
P, corr. Spengel.

βάνεται γὰρ τὸ συμφέρον ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κα-
κοῦ, καὶ καθ' ἑκάτερον τετραχῶς· ἐκ μὲν τοῦ ἀγαθοῦ
κτῆσις, αὔξησις, τήρησις, δύνησις, ἐκ δὲ τοῦ κακοῦ ἑκ-
35 Gr. κλισις, | μείωσις, ἀπόκλισις, ὑπόστασις. (181) κρίσις δὲ
5 ληφθήσεται ἀπὸ θεῶν, ἀπὸ ήρώων, ἀπὸ συγγραφέων,
ἀπὸ φιλοσόφων, ἀπὸ ποιητῶν.

haec series locorum communium etiam apud Quintilianum
(V 10, 20—99) cum aliis mixta inuenitur; nonnulla GRAEVEN in
adnotatione et ANGERMANN p. 43 s (57) contulerunt: An. Seg. 172
~ Quint. 55; A. S. 173 ~ Qu. 65; A. S. 174 ~ Qu. 86; A. S. 178
~ Qu. 75 (= fr. 35); A. S. 180 ~ Qu. 33. Caecilium fontem
esse ANGERMANNO praeiente dubitanter puto. haec uerba
R. VOLKMANN (*die rhetorik der Griechen und Roemer*² 1885
p. 206 s) copiose tractauit.

*27 ALEXANDER APVD MAXIMVM PLANVDEM Rh. Gr. V p. 407, 10 W.:
τῶν γάρ ἀκολουθούντων τιcίν, δὲ μὲν ἐν τῷ καθόλου καὶ δεῖ
ἀκολουθεῖ· οἷον εἰ καπνός ἔστιν ἐνταῦθα, πῦρ ἔστιν ἐνταῦθα·
10 τὰ δὲ ὡς ἐπίπαν μὲν οὐκ ἀκολουθεῖ, ἐπὶ πλέον δέ, οἷον εἰ νότος
ἔστιν εὐπλοήσει· δὲ ἐπ' ἔλαττον, οἷον εἰ τυμβωρύχος ἔστι, θη-
caurῷ περιπεσεῖται· τοῖς μὲν οὖν καθόλου δεῖ ἀκολουθοῦντιν δεῖ
χρηστέον· ἔστι γάρ ἀναμφιβήτητον· ταῦτα δὲ καὶ τεκμήρια Ἀρι-
408 W. στοτέλης (rhet. I 2 p. 1357^b 3 ss) καλεῖ· τοῖς δὲ ὡς | ἐπὶ τὸ πλεῖ-
15 στον καὶ ἐπ' ἔλαττον ἀκολουθοῦντιν οὕ· χρηστέον δὲ δύμας εἰ ἐκεί-
νων ἀποροῦμεν· ταῦτα δὲ Ἀριστοτέλης σημεῖα καλεῖ· καὶ γάρ τοι
τεκμήριον, φησί (ibid. p. 1357^b 7 ss), τὸ τέλος προσαγορεύεται·
τούτου δὲ κομισθέντος τέλος ἔχειν τὸ πρᾶγμα συμβαίνει.

hunc locum ANGERMANN l. c. p. 53 s Caecilio adscripsit.

*28 QVINTIL. V 8, 7: . . omnium probationum quadruplex
20 ratio est, ut uel quia est aliquid, aliud non sit, ut: 'dies est,

3 κτῆσις em. Spengel, πτίσις P. τήρησις corr. Graeven,
κρίσις P. 4 μείωσις ἀπόκλισις P, ἀπόλυσις μείωσις scr. Grae-
ven. 10 τὰ δὲ ὡς ἐπ.] ἀ P 2918, ἀ γὰρ ἐπίπαν P 2977.
11 ἔλαττον ἀκολουθεῖ P 2918. 17 προσηγόρευται P 2918.

nox non est, uel quia est aliquid, et aliud sit: *'sol est super terram, dies est'*, uel quia aliquid non est, aliud sit: *'non est nox, dies est'*, uel quia aliquid non est, nec aliud sit: *'non est rationalis, nec homo est'*.

simillima Alexander Numenii filius scribit, uide fr. 28 a.
in utroque loco ANGERMANNI l. c. p. 41 uestigia Caecilii deprehendit.

*28a ALEXANDER APVD MAXIMVM PLANVDEM V p. 409, 12 W.: 5
ἡ τὰρ θέντες, δτι μάχεται τόδε τῷδε, ἔπειτα εἰπόντες, δτι
ὑπάρχει τὸ ἔτερον, τὸ λοιπὸν ἀναιροῦμεν· οἷον δτι ημέρα ἐστί,
νύξ ἐστιν· ἀλλὰ μὴν ημέρα ἐστί, νύξ δρα οὐκ ἐστιν· ἡ θέντες, δτι
μάχεται τῷδε τόδε, ἔπειτα ἀνελόντες τὸ ἔτερον, τὸ λοιπὸν τίθεμεν,
οἷον εἰ οὐχ ημέρα ἐστί, νύξ ἐστιν· ἀλλὰ μὴν οὐκ ἐστιν ημέρα, 10
νύξ δρα ἐστίν.

*29 QVINTIL. V 9, 3: *diuiduntur autem (signa) in has duas primas species, quod eorum alia sunt . . . , quae necessaria <sunt, alia quae non necessaria>. priora illa sunt quae aliter habere se non possunt, quae Graeci τεκμήρια uocant, quae sunt ἀλυτα 15 σημεῖα, (8) alia sunt signa non necessaria, quae εἰκότα Graeci uocant.*

Quintilianus hic cum Aristotele (rhet. I 2 p. 1357^b 16 s, 1357^a 28 ss) congruit. fortasse Caecilio locus adsignandus est, quae est ANGERMANNI (l. c. p. 41) sententia.

*30 ALEXANDER APVD MAXIMVM PLANVDEM V p. 408, 22 W.:
οἷον Πλάτων ἐν Ἀθήναις ἐστί, Πλάτων ἐν Σικελίᾳ ἐστί· ταῦτα μὲν 19
τὰρ | ἀλλήλοις μάχεται· τὰ δὲ ἀντικείμενα αὐτοῖς οὐκ ἔτι· οἷον 409 W.
Πλάτων οὐκ ἐστιν ἐν Σικελίᾳ· Πλάτων οὐκ ἐστιν ἐν Ἀθήναις·
οὐδεμία τὰρ ἐνταῦθα μάχη.

ex hoc exemplo deriuatum at commutatum esse id, quod

— — —
10 εἰ om. P 2918. οὐχ om. P 2977. 13 sunt — 14 ne-
cessaria add. Regius.

Quintilianus ad eandem rem illustrandam adhibet (V 9, 5: *nec fieri potest, . . ut quis Romae sit, cum est Athenis . . (7) . . potest . . nec fuisse Romae, qui non fuit Athenis, etc.*), ANGERMANN l. c. p. 41 putat. auctor communis Caecilius esse ANGERMANNO uidetur.

31 (= 50 B.) QVINTIL. V 10, 7: ἀπόδειξις est euidentis probatio ideoque apud geometras γραμμικαὶ ἀπόδειξις dicuntur. hanc et ab epichiremate Caecilius putat differre solo genere conclusionis et esse apodixin imperfectum epichirema eadem causa, qua diximus enthymema a syllogismo distare.

hoc fragmentum Brzoska l. c. p. 1177 copiosius tractauit.

***32** QVINTIL. V 10, 17: ideoque Aristoteles in secundo de arte rhetorica libro (II 1—17) diligentissime est exsecutus, quid cuique rei et quid cuique homini soleret accidere, et quas res quosque 10 homines quibus rebus aut hominibus uel conciliasset uel alienasset ipsa natura, ut, diuitias quid sequatur aut ambitum aut superstitionem, quid boni probent, quid mali petant, quid milites, quid rustici, quo quaque modo res uitari uel appeti soleat.

hic locus ab ANGERMANNO (l. c. p. 42 s) Caecilio vindicatus est.

***33** QVINTIL. V 10, 30: ponunt in persona et nomen: quod 15 quidem accidere ei necesse est, sed in argumentum raro cadit, nisi cum aut ex causa datum est, ut Sapiens, Magnus, Pius, . . (31) nam et illud apud Euripidem frigidum sane, quod nomen Polynicis ut argumentum morum frater incessit (Phoeniss. 636. 637).

hoc loco uestigia adhibitae artis Aristot. rhet. (II 23

9 soleret Spalding, solet A¹BnBg¹. 11 quid A², qui uel quis cet. libri. 16 Pius Zumpt, plenus libri.

p. 1400^b 16 ss, p. 1400^b 22 s) ANGERMANN l. c. p. 44 deprehendit.
Caecilio Quintilianum niti idem uir doctus (*ibid.*) arbitratur.

*34 QVINTIL. V 10, 73: *est argumentorum locus . . . ex contrariis: 'frugalitas bonum, luxuria enim malum: si malorum causa bellum est, erit emendatio pax: si ueniam meretur qui imprudens nocuit, non meretur praemium qui imprudens profuit'.*⁵

haec exempla ex Aristot. rhet. II 23 p. 1397^a 10 ss petita sunt. ANGERMANN l. c. p. 44 Caecilium interuenisse statuit.

*35 QVINTIL. V 10, 75: sed haec consequentia dico, $\delta\kappa\delta\lambda\omega\nu\vartheta\alpha$, est enim consequens sapientiae bonitas, illa insequentia, $\pi\alpha\varrho\epsilon\pi\delta\mu\varepsilon\nu\alpha$, quae postea facta sunt aut futura.

priorem partem huius fragmenti ex Aristotele (rhet. II 23 p. 1399^a 11 ss) fluxisse ANGERMANN l. c. p. 44 ostendit. totum locum ANGERMANN (*ibid.* et p. 43) ad Caecilium reuocauit.

*36 QVINTIL. V 10, 78: *illa quoque, quae ex rebus mutuam confirmationem praestantibus ducuntur: quae proprii generis uideri quidam* (Aristot. rhet. II 23 p. 1397^a 23) *uolunt et uocant* $\epsilon\kappa\tau\hat{\omega}\nu\pi\varrho\delta\varsigma\delta\lambda\eta\lambda\alpha$, etc.

hoc per Caecilium ad Quintilianum peruenisse ANGERMANN l. c. p. 44 iudicat.

*37 QVINTIL. V 10, 85: illud his adicere ridiculum putarem, nisi eo Cicero (top. 3, 12) uteretur, quod coniugatum uocant, 15 ut 'eos, qui rem iustum faciunt, iuste facere'.

hoc exemplum Aristoteli rhet. II 23 p. 1397^a 21 debetur. Caecilium illud suppeditare ANGERMANN l. c. p. 45 putat.

8 $\pi\alpha\varrho\epsilon\pi\delta\mu\varepsilon\nu\alpha$ *Victorius*, paregomena A¹BnBg¹.

*38 QVINTIL. V 11, 8: ... ut si quis dicens, *Dionysium idcirco petere custodes salutis suae, ut eorum adiutus armis tyrannidem occupet, hoc referat exemplum, eadem ratione Pisistratum ad dominationem peruenisse.*

hoc exemplum originis Aristoteleae (rhet. I 2 p. 1357^b 30 ss) est. idem apud Anonymum Seguerianum exstat, uide fr. 39, 9—11. communi fonte, scilicet Caecilio, utrumque scriptorem usum esse ANGERMANN l. c. p. 45 (54) opinatur.

*39 ANON. SEGV. 155 p. 30, 1 Gr.: παράδειγμά ἔστι λόγος ἀπὸ τῶν κατὰ μέρος ἥτοι ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος ἐπάγων ἢ ἐπὶ τὸ καθόλου, ἢ ἀπὸ τοῦ δμοίου ἐπὶ τὸ δμοιον, ὃς ἔχει τὰ προειρημένα.

idem 154 p. 29, 18 Gr.: ... οἷον τοῦ τινὰ δορυφόρους λαμ-
10 βάνοντα τυραννήσειν παράδειγμά ἔστι Πεισίτρατος καὶ Φάλαρις καὶ Διονύσιος.

u. 9—11 iam supra tetigi, uide fr. 38. etiam u. 5—7 ex Aristotele (rhet. I 2 p. 1357^b 26 ss) hausti sunt; quare eos quoque ANGERMANN l. c. p. 54 Caecilio vindicauit.

*40 QVINTIL. V 12, 9: his quidam probationes adiciunt, quas παθητικάς vocant, ductas ex affectibus, atque Aristoteles (rhet. I 2 p. 1356^a 13) quidem potentissimum putat ex 15 eo, qui dicit, si sit uir bonus: quod ut optimum est, ita longe quidem, sed sequitur tamen 'uideri'. (10) .. cui simile quiddam fecisse Iphicrates dicitur, qui cum Aristophontem, quo accusante similis criminis reus erat, interrogasset, an is accepta pecunia rem 20 publicam proditurus esset, isque id negasset: quod igitur, inquit, tu non fecisses, ego feci?

etiam posteriore parte huius loci Quintilianus Aristotelem (rhet. II 23 p. 1398^a 4 ss) in usum vocat. totus locus ab ANGERMANNO l. c. p. 45 Caecilio attributus est.

9 τινὰς P, corr. Seguier.

41 QVINTIL. V 14, 4: *quale est Demosthenis* (XXII 7): ‘*non enim, si quid umquam contra leges actum est idque tu es imitatus, idecirco te conuenit poena liberari, quin e contrario damnari multo magis. nam ut, si quis eorum damnatus esset, tu haec non scripsisses, ita, damnatus tu si fueris, non scribet alius*. 5

hoc exemplum etiam apud Anonymum Seguerianum occurrit, uide fr. 41a. Quintilianum et Anonymum Caecilium secutos esse una cum ANGERMANNO (l. c. p. 36, 3) putauérim.

41a ANON. SEGV. 187 p. 36, 22 Gr.: ὥσπερ καὶ Δημοσθένης (XXII 7) | ‘*κύ δ' ἡμῖν μὴ λέγε ὡς γέγονε τοῦτο πολλάκις· οὐδὲ 37 Gr. τὰρ εἴ τι πώποτε μὴ κατὰ τοὺς νόμους ἐπράχθη*’ καὶ ἔξῆς.

***42** QVINTIL. V 14, 10: *una (forma epichirematos), in qua idem concluditur, quod intenditur: ‘anima immortalis est: nam 10 quidquid ex se ipso mouetur, immortale est, anima autem ex se ipsa mouetur, immortalis igitur est anima’*.

idem exemplum Neocles adhibet, uide fr. 42a. communem fontem Caecilium esse ANGERMANN l. c. p. 41 s censet.

***42a** ANONYMVS VII 2 p. 764, 1 W.: δέ συλλογισμός, ὡς φησι Νεοκλῆς, δισσῶς ἐκφέρεται· ἢ γὰρ τὸ ζητούμενον τίθεται, ἔπειτα τὰ λήμματα καὶ τὸ ἐπισυνδέον ἐπι- 15 φέρεται, οἷον ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος, τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον, ἢ πρὸ τοῦ ζητούμενον τῷν λημμάτων τιθεμένων· ἐπιφέρεται τότε τὸ ζητούμενον, οἷον ἡ ψυχὴ αὐτοκίνητος, τὸ αὐτοκίνητον ἀεικίνητον· τοῦτο δὲ ἀθάνατον· ἡ ψυχὴ ἄρα ἀθάνατος. 20

***43** ANONYMVS VII 2 p. 765, 11 W.: γνώμη δέ ἐστιν, ὡς φησιν Ἀλέξανδρος, καθολικὴ ἀπόφασις περὶ τῶν πραγμάτων οὗτως ἐχόντων καὶ οὗτως ἔχειν δφειλόντων.

3 quin *Regius*, quod A¹BnBg¹. 15 τὸ εἰ συνδέον Monacensis. 23 καὶ] ἢ Ven.

*τῶν δὲ γνωμῶν ξνιατ μὲν χωρὶς ἀποδείξεως λέγονται,
οἷον (M 243) ‘εἰς οἰωνὸς ἀριστος’, αἱ δὲ μετὰ ἀπο-
δείξεως.*

definitionem sententiae (p. 25, 21—23) eandem esse atque Aristoteleam (rhet. II 21 p. 1394^a 21 ss) et in sequentibus (p. 26, 1—3) quoque uestigia Aristotelis (ibid. p. 1394^b 8 ss et 1395^a 13 s) detegi posse ANGERMANN l. c. p. 54 s probauit. idem uir doctus (ibid.) Caecilium interuenisse adnotauit.

44 QVINTIL. VI 1, 7: *id unum epilogi genus (ἀνακεφαλαίωσις)
uisum est plerisque Atticorum et philosophis fere omnibus, qui
de arte oratoria scriptum aliquid reliquerunt.*

multo fusius haec exsecutus est Anonymus Seguerianus, uide fr. 44 a. postquam GRAEVEN (l. c. adn. ad fr. 44 a) dubitauit, ‘an Quint. ad Platonis et Chrysippi placita spectauerit’, ANGERMANN l. c. p. 48 Cæcilium fontem Quintiliani etiam hic esse contendit; Anonymi quoque Segueriani auctorem Calactinum esse.

44a ANON. SEGV. 207 p. 41, 10 Gr.: ἔργον δὲ ἐπιλόγου Πλάτων μὲν ἐν Φαιδρῷ φησίν (p. 267 d) ‘ἐν κεφαλαίῳ καταλέγοντα ύπομνήσαι ἐπιτελευτικούς τοὺς ἀκούοντας τῶν εἰρημένων’. ἔχε-
ται δὲ τῆς αὐτῆς δόξης καὶ Χρύσιππος (Stoic. fr. II 296 Ar nim).
καὶ γάρ αὐτὸς μονομερῇ φησὶ τὸν ἐπίλογον. (208) Ἀριστοτέλης
δὲ ἐν ταῖς Θεοδεκτικαῖς τέχναις φησίν (fr. 134 Rose), δτι ‘ὁ ἐπί-
λογος τὸ μὲν κεφάλαιον ἔχει προτρέψασθαι τοὺς ἀκούοντας, προ-
τρέψομεν δὲ [τριχῶς] εἰς τὰ πάθη ἀνάγοντες τὰ ἐκάστου προ-
τρεπτικά. ἐν μὲν οὖν ἔργον ἐπιλόγου τὸ τὰ πάθη διεγέραι, δεύ-
τερον τὸ ἐπαινεῖν ή ψέτειν· τούτων γάρ ἐν ἐπιλόγοις ή χώρᾳ·
τρίτον δὲ τὸ ἀναμιμνήσκειν τὰ εἰρημένα’.

***45** ANON. SEGV. 230 p. 45, 13 Gr.: αὕτης ἐστι λόγος μεῖζον ποιῶν φαίνεθαι τὸ πρᾶγμα.

1 ξνιατ — 2 ἀποδείξεως om. M Par. 11 μνημονομερῆ Seguier.
14 τριχῶς secl. Graeven. 15. 16 δεύτερον <δὲ> Graeven.

inter hanc definitionem et eam, quam Pseudolonginus (uide fr. 90, 2 s) exhibit, summa similitudo intercedit, qua re commotus MARTENS l. c. p. 20 communem fontem statuit; hunc primarium auctorem Caecilium esse idem uir doctus (ibid.) suspicatus est.

***46** QVINTIL. VIII 3, 6: recteque Cicero . . scribit: nam eloquentiam, quae admirationem non habet, nullam iudico. eandem Aristoteles quoque petendam maxime putat.

hunc locum aut ad Aristot. rhet. III 2 p. 1404^b 11 s aut ad artem Theodecteam referendum esse ANGERMANN sentit. simile quid Pseudolonginus scribit, uide fr. 83, 14—16. per Caecilium doctrinam Aristoteleam in Quintiliani librum peruenisse ANGERMANNO (l. c. p. 49 s) dubitanter concesserim.

47 (cf. Aristot. fr. 131 Rose) QVINTIL. VIII 3, 37: *si quid periculosius finxisse uidebimus, quibusdam remediis praemunierum est: 'ut ita dicam, si licet dicere, quodam modo, permittite mihi sic uti'. quod idem etiam in iis, quae licentius translata erunt, proderit, nihilque non tuto dici potest, in quo non falli iudicium nostrum sollicitudine ipsa manifestum erit. qua de re Graecum illud elegantissimum est, quo graecipitur* (cf. Aristot. 10 rhet. III 7 p. 1408^b 1 ss) προεπιπλήσσειν τῇ ὑπερβολῇ.

idem praeceptum Aristoteleum apud Pseudolonginum exstat, uide fr. 95 p. 84, 22—28. neque Quintilianus neque Pseudolonginus libros rhetoricos Stagiritae legerunt; itaque e Caecilio illud utrius deductum esse ANGERMANN l. c. p. 48 s ponit. iam antea COBLENTZ l. c. p. 64 eandem sententiam protulerat. ad hoc fr. cf. praeterea Demetrius de eloc. 80 et Philodemus I p. 180 Sudh. col. XXII.

48 EPITOME LONGINI 2 Rh. Gr. I 2 p. 213, 5 Sp. et H.: *ὅτι ἡ Αριστοτέλης τοὺς πάντα μεταφέροντας αἰνίγματα*

⁸ proderit T (*Turicensis s. XI uel XII*), proderunt A¹G (*codicis Bambergensis eae partes, quae ex alio codice suppletae sunt*).

γράφειν ἔλεγεν· διὸ λέγουσι [Λογγῖνος] σπανίως κεχρῆσθαι καὶ τούτῳ τῷ εἰδει.

Longinum hic doctrinam ex arte Theodectea petitam (cf. etiam rhet. III 2 p. 1405^a 35 ss) tradere ANGERMANN l. s. p. 49 suspicatus est. idem uir doctus (ibid.) Caecilium intercessisse statuit.

49 FRAGM. PARAPHR. in Aristot. rhet. Rh. Gr. I 2 p. 1 Sp. et H.
— Comment. in Aristot. Gr. XXI 2 p. 330 Rabe: ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΗ-
Σ ΣΕΩC. Ἐρώτα δὲ αὐτὸν τετραχῶς· τοσοῦτοι γάρ εἰσι τῶν ἐρωτή-
σεων οἱ τρόποι· πολλάκις γάρ αὗται κατὰ καιρὸν <γινόμεναι καὶ>
μὴ γινόμεναι καὶ ὥνησαν καὶ ἔβλαψαν. εἰσὶ δὲ οἱ τρόποι οἵδε·
τὸ εἰς ἀτοπὸν ἀπάγειν, τὸ τὰ δμολογούμενα ἐρωτᾶν, καὶ τὸ ἐρω-
τᾶν τότε, ὅταν μέλλης εἰς τούναντίον περιτρέπειν, καὶ τὸ ἀλη-
θέσι ψευδῆ συμπλέκοντα πυνθάνεσθαι.

Εἰς μὲν οὖν τὸ ἀτοπὸν ἐμβάλλεις τὸν ἀντίδικον ἐρωτήσας
οὕτως, ὡς Περικλῆς Λάμπωνα ἦρετο ‘τί ταῦτα ἔστιν’ εἰπών ‘τὰ
δρῶμενα ἐν τοῖς μυστηρίοις,’ εἰπόντος δὲ τοῦ Λάμπωνος ὡς
‘οὐχ οἶδον τε ταῦτα τοῖς ἀμυήτοις ἔξαγγέλλειν’, ἀνήρετο δὲ οἱ Περι-
κλῆς, εἰ αὐτὸς οἶδεν· τὸ οὐ συμφήσαντος δὲ τοῦ Λάμπωνος ἐν
τοῖς ‘οὐχ οἶδον τε ταυτὶ τοῖς ἀμυήτοις ἔξαγγέλλειν’, ‘καὶ πῶς’
εἰπεν ‘ἀτέλεστος ὢν;

‘Ομολογούμενα δὲ ἐρωτήσεις, εἰ τὰ ἐξ ἀνάγκης δοθησόμενα
ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων πυνθάνοιο, καὶ μν ῥηθέντων ἐπὶ τὸ συμ-
πέρασμα εὐθὺς τὸ χωρήσεις, τὰ δμολογούμενα εὐθὺς παραλιπών,
ὡς Πλάτων ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ (Apol. p. 27 c). λεγόντων
γάρ τῶν κατηγόρων, ὡς Σωκράτης θεοὺς οὐ νομίζει καὶ καινὰ
331 R. δαιμόνια εἰςάγει, ἀνήρετο αὐτούς περὶ τῶν δαιμονίων, | εἰ μὴ
θεοὺς ή θεῶν παῖδας ἡγούνται αὐτούς· ὡς δὲ συνέφησαν, ‘ἔστι

1 Λογγῖνος tamquam glossema delet E. Norden, *die antike kunstprosa* p. 360, 1. 5 ἔρωτα Seguier, ἔρωται P(arisinus s. XIII). 6 γινόμεναι καὶ add. Radermacher. 15 οὐ om. Aristot., del. Schneidewin. ἐν — 16 ἔξαγγέλλειν del. Schneidewin. 20 οὐ del. Schneidewin. εὐθὺς del. Schneidewin; fort. iungenda sunt δμολογούμενα εὐθὺς, ut infra (p. 29, 2) τὸ αὐτόθεν δμολογούμενον¹ Rabe.

δέ, ὅστις θεοὺς οὐ νομίζει θεῶν παῖδας νομίζων;⁷ παρέλιπε γάρ τὸ αὐτόθεν δμολογούμενον, δτι ὁ δαιμόνια νομίζων θεοὺς νομίζει.

Εἰς τὸ ἐναντίον δὲ περιστήσεις, ως Λυσίας ἐν τῷ Ἐρατοσθένους (XII 25—26). ἐπειδὴ γάρ ἀμολόγει μὲν ἀπάγειν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολέμαρχον διὰ τὸ προστάξαι τοὺς τριάκοντα, ὧν εἰς ἦν 5 καὶ αὐτός, ἐρωτηθεὶς δέ, εἰ παρῆν καὶ αὐτός προτεθείσης περὶ αὐτοῦ βουλῆς καὶ εἰ ἀντέλεγεν ἡ ἐπήνει τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις, ως δὲ ἔφη καὶ παρεῖναι καὶ ἀντιλέγειν τοῖς ἄλλοις, προσηρωτησεν, εἰ ἄδικα πάσχειν ἥγειτο αὐτόν, καὶ συγχωρήσαντος ἐπήγαγεν ‘είτα, ὃν σχετλιώτατε πάντων, ἀντέλεγες μὲν, ἵνα σώ- 10 σειας, συνελάμβανες δέ, ἵνα ἀποκτείνῃς;’

Τελευταῖος δὲ τοῦ ἐρωτᾶν καιρός, ὅταν μὴ ἐγχωρῇ λῦσαι τὴν ἐρώτησιν τὸ σοφιστικῶς ἀποκρινόμενον· οἷον ‘τὰ μὲν ἔστι, τὰ δὲ οὐ’ ἡ ‘πὴ μὲν ἀληθὲς τὸ λεγόμενον, πὴ δὲ ψεῦδος ἔστι’· πρὸς γάρ τοὺς οὕτως ἀποκριναμένους οἱ ἀκροώμενοι θορυβοῦσιν ὡς 15 ἀποροῦντας καὶ οὐκ ἔχοντας ἀντειπεῖν.

Δεῖ δὲ παρὰ ταῦτα μηδένα ἄλλον τρόπον ἐρωτήσεων τῶν πρὸς τὸν ἀντίδικον ἐπινοεῖν· ἐνστάντος γάρ τοῦ ἐρωτωμένου πρὸς διτοῦν, οὐ πρὸς διτοῦν ἡττήσθαι δόξει.

Δεῖ δὲ τὸ δομοίως ἐρωτᾶν μηδὲ διὰ πολλῶν ἐρωτημάτων περαι- 20 οῦσθαι τὰ ἐνθυμήματα· ἀσθενής γάρ δὲ ἀκροατής.

Φεύγοντος τοῦ ἐρωτωμένου τὴν ἀπόκρισιν καὶ ἀνάγκαζε αὐτὸν ἀποκρίνεσθαι· οἱ τε γάρ φεύγοντες τὰς ἀποκρίσεις ἐγνωκέναι δοκοῦσι | καὶ τάχα ἀν εὔροιέν τινα διάλογον βιασθέντες ἀπαν- 332 R. τῆσαι πρὸς τὴν ἀπόκρισιν. 25

Ἐστι δὲ ἄλλος τρόπος ἔξει τῶν πρὸς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἐρωτᾶν τὸ τοῦτο δὲ ποιεῖν δεῖ, ὅταν ἴδωμεν τοὺς δικαστὰς συμπεριφερομένους ἡμῖν καὶ ἂν ἡμεῖς ἀν βουληθείημεν ἀποκριναμένους

5 τοὺς Seguier, τοῖς P. 8 δὲ del. Schneidewin. 9 αὐτὸν Spengel, αὐτόθεν P. 12 ἐρωτᾶν Schneidewin, ἐρω⁹ P. 13 ἀλλ’ ἡ post ἐρωτησιν add. Schneidewin ex Arist. 19 οἵ πρὸς διτοῦν del. Spengel. 20 δομοίως P. συντόμως Schneidewin, συντόνως Bake. 21 ἐρωτημάτων Finckh, δημάτων P. 22 ἐρωτωμένου Schneidewin, ἐρωτονμένου P. 23 ἀνάγκαζε Finckh, ἀναγνάζει P. 26. 27 post ἐρωτᾶν lacunam indic. Rabe, qui scribere uult aut τοῦ ἐρωτᾶν <τὸ τοὺς δικαστὰς ἐρωτᾶν> aut τὸ ἐρωτᾶν <τοὺς δικαστὰς>. 27. 28 συμπεριφερομένους Seguier, συμφέρον P.

πυνθάνεσθαι καὶ τούτων· τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ἔστιν ἄνευ κινδύνου πάντα συλλογίζεσθαι· ὃς γὰρ αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἔχοντος τάληθὲς οἱ ἀκούοντες καὶ τοῖς ἐξ ἐναντίας τοῖς ἐρωτῶντις προσομοιογεῖν.

5 Δεῖ δέ καὶ τὰς αἰτίας ἐπιφέρειν ταῖς ἐρωτήσεις [καὶ ταῖς ἀποκρίσεις], αἷς αὐτὸς * ἐρωτῶμεν, οἷον 'εἰ δέ τίς σε ἔροιτο· τί δὴποτε; τοῦτο γὰρ εὔλογον ή φύσιν ἔχον ἔστι τὸν ἀποκρίνασθαι ή τοῦ εὐνοϊκῶς ἔχοντος τῇ πόλει· καὶ γὰρ ήδυν καὶ ἀκριβέστερον οὕτω φαίνεται'. χρήση δέ καὶ τούτῳ τῷ δργάνῳ
10 πανταχοῦ.

Εἰcίν οὖν τῶν ἐρωτήσεων οὗτοι οἱ τρόποι· τὸ τὰ δομολογούμενα ἐρωτᾶν, τὸ εἰς ἀτοπὸν ἐμβαλεῖν τὸν ἐρωτώμενον, καὶ τὸ ἐρωτᾶν τότε, ὅτε εἰς τούναντίον μέλλῃς περιστήσειν, καὶ ἀληθέσι ψευδῆ συμπλέκοντα ἐρωτᾶν, καὶ μὴ διὰ πολλῶν ἐρωτήσεων συμ-
15 περαίνειν τὸν συλλογισμόν, καὶ αὐτὸν ἐρωτᾶν, ὅταν ἰδωμεν καὶ τοὺς δικαστὰς συμπειφερομένους ήμῖν, καὶ τὸ μετὰ προσθέσεως τῆς αἰτίας ἐρωτᾶν.

ΤΠΕΡΙ ΑΠΟΚΡΙΣΩΣ. Τρόποι δέ αὐτῶν ή διώσασθαι τὰς ἀποκρίσεις τέλεον ή φθάσαντες αὐτοὺς ἐρωτήσομεν· εἰ ἄρα δέ ἀποκρίνασθαι δεῖ, τὴν αἰτίαν | προσθέντες ἀποκρινούμεθα, καὶ τὰ
21 ἀμφίβολα ἐξαπλώσομεν καὶ τῷ λόγῳ καὶ πρὸ τοῦ συμπεράσματος,
† ὅταν εἰς τούναντίον ή ἐρωτηγίς περιάγοι, εἰ φέροι εὐθὺς τὴν λύσιν καὶ αὐτὸν τὸ συμπέρασμα αὐτὸς ἔχων λῦσαι, μὴ προσποιούμενος, δτι αὐτὸς ἀντερωτᾷ τὸ συμπέρασμα.

25 Τρόποι μὲν οὖν οὗτοι· παραδείγματος δέ ἔνεκα ὑποτάξω καθ' ἔκαστον. ἔφην γὰρ 'τὰς ἀποκρίσεις ήτοι διωσόμεθα καθάπαξ',
Δν ἔχωσι τι δυσχερές, οἷον ὃς Καλλίας ποτὲ λέγεται εἰπεῖν, δτι ἀποκρίνεται (cf. Iphicrates fr. 9 ΟΔ Ι 220 Tur.), εἰ τοσοῦτον αὐτῷ δοίη χρόνον <δ> ἐρωτᾶν, δσον αὐτὸς ἐμελέτα τὴν ἐρώ-

26 — p. 31, 1 cf. fr. 59b p. 40, 27—31.

3. 4 καὶ τοῖς ἐρωτᾶσι προσομοιογοῦσιν εονι. Schneidewin,
τοῖς del. Bake. 5. 6 καὶ ταῖς ἀποκρίσειν del. Schneidewin.
6 αὐτὸς ἐρωτῶμεν P m. pr., αὐτὸν μὲν ἐρωτῶμεν Spengel. 7 τοῦ
P, del. Spengel, τὸ Rabe dubitanter. 15 αὐτὸν P, ,exspecto
τοὺς δικαστάς Rabe. 22 ὅταν δ' εἰς Schneidewin. εἰ φέ-
ροι εὐθὺς τὴν Rabe, εἰ φέροιετὴν P. 25 τρόποι Schneidewin,
τόποι P. 26 ἔφην] cf. u. 18 s. 29 δ add. Seguier.

τησιν, ‘ἢ φθάσαντες ἐρωτῶμεν αὐτούς’, ἢ ρῆδιά ἔστιν ἀποκρίνασθαι, οἷον ἐπειδὰν ἐρωτᾷ με, τί <ἄν> ἐποίησα· ‘οὐκ ἀν τόδε, ἀλλὰ τόδε’, οἷον ‘οὐκ ἀν ἐσυκοφάντουν τοὺς φίλους, ἀλλ’ εἰργαζόμην’.

Ἐάν δὲ ἀναγκαῖον ἥ πάντως ἀποκρίνασθαι, αἰτίαν τινὰ χρὴ προστιθέναι τῇ ἀποκρίσει, οἷον ὡς ‘Ὑπερίδης ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Ἀριστοτείτονος, εἰ ἔτραφε τοὺς δούλους ἐλευθέρους εἶναι, ἔφη (fr. 27. 28 Bl.²) “ἴνα μή οἱ ἐλεύθεροι δουλεύωσι”.

Τά γε μὴν ἀμφίβολα οἷον τὸ ‘πῃ μὲν ἔπραξα, πῃ δὲ οὐ’ ἔξαπλοῦν τῷ λόγῳ καὶ τὰς αἰτίας προστιθέναι, οἷον ‘τόδε μὲν ἔπραξα διὰ τόδε’, καὶ δῆλως τὰς βραχυλογίας καὶ συντομίας παρέχεσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποκρίσεις, τὰ δὲ προσδιορισμοῦ φευκτέον.

Εἰ δὲ εἰς ἐναντίον ἥ ἐρώτησις ἀπάγει, τὴν λύσιν φέρειν χρὴ ήτοι πρὸ τοῦ ἐπιόντος ἐρωτήματος ἥ ἀπλῶς πρὸ τοῦ συμπερανθῆναι τὸν συλλογισμὸν τῷ ἐρωτῶντι· σχεδὸν γάρ οὐκ ἄδηλον εὐθὺς ἐρωτῶντος, διτὶ βούλεται ὁ λόγος· ὥστε φθάσαντα τὴν αἰτίαν ἐπενεγκεῖν, ἥ ἀφαιρήσει τὸν τόπον.

Ἐξτι δὲ καὶ τῷ συμπεράσματι ὡς ἐρωτήματι χρῆσθαι μὴ προσποιούμενον, διτὶ δὲ ἐρωτῶν συμπέρασμα ἐπήγαγεν, ἀλλ’ ὡς πρὸς τὰς ἄλλας προτάσεις ἀποκρίνασθαι καὶ πρὸς τὸ συμπέρασμα ὡς ἐρωτῶντος.

Ἐτι δὲ ἀπομνημονεύουσι περὶ τοῦ τῆς ἐφορείας εὐθυνομένου Λάκωνος· ἑαλωκότων ἔτι τῶν συναρχόντων ἐρωτηθείς, εἰ δοκήσει τὸ δικαίως | ἀπήχθησαν οἱ ἔφοροι, ἔφη· πάλιν δὲ ἀναπυνθανο- 334 R. μένων, εἰ τῆς πράξεως κεκοινώνηκεν αὐτοῖς, ‘κεκοινώνηκα’. ‘οὐ- 25 κοῦν’ λεγόντων ‘καὶ σὺ δικαίως ἀν ἀπόλοιο,’ ‘οὐ δῆτα’, ἔφη· ‘οἱ μὲν γάρ χρήματα λαμβάνοντες ταῦτα ἔπραξαν, ἐγὼ δὲ ἀπὸ τηνώμης’. μὴ προσποιηθείς, διτὶ συμπέρασμα ἐπήγαγεν, ἔλυσε καὶ λογικῶς τὸν συλλογισμὸν. διθεν καὶ τὸ αὐτὸν τοῖς ἐρωτῶσι

1—8 cf. fr. 59 b p. 41, 3—8.

2 ἄν add. Spengel. 3 οὐκ ἄν ἐσυκοφάντουν Spengel, ἐσυκοφάντουν οὐκ ἄν P. 12 τοὺς δὲ προσδιορισμοὺς Finckh, fort. τὰ δὲ προσδιορισμοῦ <δεόμενα> Rabe. 17 fort. ἀναιρέσει τὸ ἀτοπον’ Rabe. 23 ἔτι del. Spengel, ἥδη Schneidewin. 23. 24 δοκήσει del. Schneidewin, δοκήσει διτὶ Seguier. 25 εἰ Seguier, η P. κεκοινώνηκα Schneidewin, κοινωνήσω P.

παραφυλακτέον, * πολύς τις τῇ τῶν πραγμάτων ἀληθείᾳ περιείη μάλιστα, ὃς μήτε αὐτὸς τὸ συμπέρασμα ἀλλα τινὰ συ * συλλογισα-
μένου ἀπαξ· εἰ γὰρ μετὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ἐφόρου τουτού τὴν
δευτέραν δι συλλογισμὸς ἐπῆχθη τῷ κατηγόρῳ αφο * ‘δῆλον τοῖ-
5 νυν, δτὶ καὶ σὲ τεθνάναι χρή’, οὐκ ἀν ἔχεν ἀποκρίνασθαι καὶ
αὐθῆναι.

hanc doctissimam transcriptionem Aristotelici capititis (rhet.
III 18) de interrogando et respondendo a Caecilio compositam
esse ANGERMANN I. c. p. 60—63 docet. idem WENDLAND I. c.
p. 312 iudicare uidetur. praeterea de hoc fragmento inspi-
cienda sunt, quae Brzoska (Pauly-Wissowa I p. 2330) et RABE
(I. c. p. XV s) protulerunt.

IV

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

QVINTILIANVS inst. or. IX 3, 89: haec omnia (de
figuris uerborum et sententiarum) copiosius sunt ex-
secuti, qui non ut partem operis transcurrerunt, sed
10 proprie libros huic operi dedicauerunt sicut
Caecilius, Dionysius, Rutilius, Cornificius, Visellius
aliique non pauci.

DIONYSIVS HALIC. de comp. uerb. 8 p. 32, 13 = de figur.
p. 252, 13 Vs. et R.: πολλοὶ δὲ δὴ πον σχηματισμοὶ καὶ τῆς
15 λέξεώς εἰσιν ἀσπερ οὐδὲ τῆς διανοίας, οὖς οὐχ οἶόν τε οεφα-
λαιωδῶς περιλαβεῖν, ἵσως δὲ καὶ ἀπειροι· περὶ δὲ καὶ πολὺς
ὁ λόγος καὶ βαθεῖα ἡ θεωρία.

1 παραφυλακτέον εἰ μὴ πολλή τις τῶν πραγμάτων ἀληθεία
περιείη Spengel. 2 ἄλλα], fort. ἄλλην P. 2. 3 συ
συλλογισμένου ἀπαξ P, ,exspecto μήτε αὐτὸς τὸ συμπέρασμα
μήτε ἄλλα τινὰ ἐπαχθῆναι, αὐτοῦ συλλογισμένου ἀπαξ Rabe.
4 αφο. . δῆλον P, ἀφ' οὐ δῆλον Spengel, ,ἀφορίζων ‘δῆλον uel
tale quid’ Rabe.

hoc loco Dionysium Caecilii libro aduersari BARCZAT l. c.
p. 33, 1 putat.

50 (u. 1—12 = 41 B.) ΕΡΙΤΟΜΕ ΡΗΟΕΒΑΜΜΟΝΙΣ
Rh. Gr. III p. 44, 1 Sp.: δρίζεται δὲ Ζωῖλος (fr. 3 ΟΑ
π. 250^b Tur.; fr. 16 Friedlaender) οὕτως· σχῆμα ἔστιν ἔτε-
ρον μὲν προσποιεῖσθαι, ἔτερον δὲ λέγειν. τρία ἀμαρ-
τάνει ὅτι οὐ περιλαμβάνει περὶ πάντων τῶν σχημάτων. 5
τὰ γὰρ πλεῖστα ἐκ τοῦ εύθεος καὶ ἀπλοῦ σχηματίζεται,
ώς ὅτε ἀποφαινόμεθά τι ἢ διαποροῦμέν τι καθ' ἑαυτοὺς
ἢ ἀποστροφῇ χρώμεθα ἀνευ προσποιήσεως. Κεκίλιος δὲ
δὲ Καλακτίτης ὥρισατο οὕτω· „σχῆμα ἔστι τροπὴ
εἰς τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸ τῆς διανοίας καὶ λέ- 10
ζεως“. τὸ οὖν μὴ κατὰ φύσιν οὐ καλόν, τὸ δὲ [μὴ
καλόν] τροπὴ ἔστιν ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Αθηναῖος δὲ [δὲ Ναυκρατίτης] καὶ Ἀπολλώνιος δὲ ἐπικληθεὶς
Μόλων ὥρισαντο οὕτω· σχῆμα ἔστι μεταβολὴ εἰς ἡδονὴν ἐξάγουσα
τὴν ἀκοήν. οὐ πάντοτε δὲ μεταβάλλεται· καὶ γὰρ καὶ ἡθικεύεται 15
καὶ ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον.

2—8 cf. fr. 50a p. 34, 21—24, ubi similia traduntur. 9 s uide
fr. 94 p. 73, 5 s (cf. Martens l. c. p. 14, 2). 9—11 cf. fr. 50a p. 34,
3—5, quibus eadem fere legimus. de u. 2—11 adeundi sunt
Brzoska l. c. p. 1177 s, BARCZAT l. c. p. 20 et 35. etiam 13 ss
ad Caecilium redire BARCZAT l. c. p. 29 et 36 contendit.

50a (p. 34, 11—26 = 42 B.) QVINTIL. IX 1, 10: *est autem
non mediocris inter auctores dissensio, et quae uis nominis eius
et quot genera et quae quam multaeque sint species. quare
primum intuendum est, quid accipere debeamus figuram. nam 20*

2 Ζώιλος libri, sed cf. Friedlaender p. 29, qui Ζωῖλος
emendat. 4 τρία corruptum? 9 Καλακτίτης corr. Norr-
mann, καλανδίτης libri. 10. 11 διανοίας ἢ λέξεως coni. Brzoska
l. s. p. 1177. 11. 12 μὴ καλὸν secl. Spengel. 13 δὲ Ναυ-
κρατίτης del. G. Thiele *Hermagoras* p. 184.

*duobus modis dicitur: uno qualiscumque forma sententiae, sicut
in corporibus, quibus, quoquo modo sunt composita, utique habitus
est aliquis: (11) altero, quo proprie schema dicitur, in sensu
uel sermone aliqua a uulgari et simplici specie cum
ratione mutatio, sicut nos sedemus, incumbimus, respicimus.
itaque cum in eosdem casus aut tempora aut numeros aut etiam
pedes continuo quis aut certe nimium frequenter incurrit, praecipere
solemus uariandas figurae esse uitandae similitudinis
gratia. (12) in quo ita loquimur, tamquam omnis sermo habeat
10 figuram, . . .*

*quare illo intellectu priore et communi nihil non
figuratum est. quo si contenti sumus, non immerito
Apollodorus, si tradenti Caecilio credimus, incom-
prehensibilia partis huius praecepta existimauit. (13) sed
15 si habitus quidam et quasi gestus sic appellandi sunt,
id demum hoc loco accipi schema oportebit, quod sit a
simplici atque in promptu posito dicendi modo poetice
uel oratorie mutatum. sic enim uerum erit, aliam esse
orationem ἀκχημάτικον, id est carentem figuris, quod
20 uitium non inter minima est, aliam ἐκχηματικένην,
id est figuratam. (14) uerum id ipsum anguste Zoilus
(fr. 3 O A II 250^b Tur.; fr. 11 Friedl.) terminauit, qui id so-
lum putauerit schema, quo aliud simulatur dici quam
dicitur, quod sane uulgo quoque sic accipi scio, unde et
25 figuratae controversiae quaedam . . uocantur. ergo figura
sit arte aliqua nouata forma dicendi.*

3—5 cf. fr. 50, 9—11. 21—24 cf. fr. 50, 2—8.

11—26 inspicias, quae C. a MORAWSKI l. c. p. 54 s, BRZOSKA
l. c. p. 1177 s, BARCZAT l. c. p. 20 adnotauerunt. etiam quae
praecedunt Caeciliiana sunt: cf. MARTENS l. c. p. 14, 2 et BARCZAT
l. c. p. 20 et 36; ad u. 3—5 cf. BRZOSKA l. c. p. 1177.

21 ipsum tamen A¹Bg².

***51** Aqvila romanvs Rh. L. m. p. 27, 12 Halm: *est igitur omnis oratio aut soluta, nulla inter <se> necessitate numerorum, neque composita membris quibusdam uel determinata certa circumscriptione uerborum. ea plerumque in sermone assiduo et in epistolis utimur. . . aut perpetua, quam Graeci εἰρομένην 5 λέξιν appellant. quae ita conectitur, ut superiorem elocutionem semper proxima sequatur atque ita seriem quandam significatus rerum explicet. . . alia autem quae ex ambitu constat, quem ambitum Graeci περίοδον appellant.*

5—9 ex Aristotele (rhet. III 9 p. 1409^a 24 ss) petitos esse ANGERMANN l. c. p. 52 iudicat; hac de causa idem vir doctus Caecilium fontem Aquilae Romani fuisse statuit. 1—5 quoque ad Calactinum reduxit. cf. Quintil. IX 4, 19.

***52** Aqvila rom. p. 28, 15 H.: . . etsi nonnulli ex uno 10 membro ambitum putant posse compleri, quam μονόκωλον περίοδον appellant.

haec uerba, quae doctrinam Aristoteleam (rhet. III 9 p. 1409^b 16 s) redolent, ANGERMANNVM (l. c. p. 53) secutus Caecilio dubitanter vindicauerim.

***53** EPITOME ALEXANDRI Rh. Gr. III p. 27, 17 Sp.: περίοδος μὲν οὖν ἔστι λόγος ἐν εὐπεριγράφῳ [καὶ] κώλων συνθέσει αὐτοτελῆ διάνοιαν ἐκφέρων, κτλ. 15

hanc definitionem (de qua cf. Radermacher in editione Demetrii περὶ ἑρμηνείας p. 65 s) per Caecilium ex Aristotele rhet. III 9 p. 1409^b 8 ad Alexandrum peruenisse ANGERMANN l. s. p. 53 contendit. ex eodem fonte sumpsit Herodianus Rh. Gr. III p. 93, 7 Sp. fortasse in toto Alexandri capite p. 27, 9 — 29, 2 Sp. ingenium Caecilii cognoscendum est.

2 se addunt editores. 5. 6 εἰρομένην λέξιν Rob. Stephanus, romenē lexin liber. 14 ἀνεν περιγραφῶν καὶ libri, em. Radermacher conlato Herodiano.

***54** AQUILA ROMANVS p. 31, 23 H.: *ideoque et Aristoteli (rhet. III 12 p. 1413^b 29 ss) et iteratio ipsa uerborum ac nominum et repetitio frequentior et omnis huius modi motus actioni magis et certamini quam stilo uidetur conuenire: qua de re in tertio 5 Rheticorum libro (III 12 p. 1413^b 4 ss) disserit.*

hunc locum Caecilii esse ANGERMANN l. c. p. 51 s iudicat.

55 QVINTIL. IX 1, 19: *ut uero natura prius est concipere animo res quam enuntiare, ita de iis figuris ante est loquendum, quae ad mentem pertinent.*

magna similitudo intercedit inter haec uerba et inter ea, quae Tiberius (uide fr. 55 a) et quae Alexander (cf. fr. 55 b) praebent. fr. 55 COBLENTZ l. c. p. 17 et BARCZAT l. c. p. 39, 1 ad Caecilium reuocauerunt.

55a TIBERIVS Rh. Gr. III p. 59, 22 Sp.: πρῶτον οὖν τὰ τῆς 10 διανοίας σχήματα δεικτέον, ἐπεὶ δεῖ τὸν νοῦν πάντως τοῦ λόγου προηγεῖσθαι.

hunc locum COBLENTZ l. c. p. 17 Caecilio attribuere uidetur.

55b EPIOME ALEXANDRI III p. 27, 9 Sp.: τὰ μὲν τῆς διανοίας σχήματα προείρηται κατὰ λόγον ἡμῖν· παντὸς γάρ λόγου προάγει ἡ τοῦ διανοήματος εὔρεις, ἔπειται δὲ λέξις τῷ διανοήματι, δι’ 15 αὐτῆς ποιοῦσα φανερὸν αὐτό.

hoc fragmentum BARCZAT l. c. p. 39, 1 Caecilio adscripsit.

5 rheticorum libro *Aldus*, rhetoricarum libro artium liber.

A'. τὰ τῆς διανοίας σχήματα

56 Τίβερις III p. 62, 26 Sp.: ἀποιώπησις δέ ἔστιν δταν μέλλων λέγειν πρᾶγμα αὐτὸν μὲν ἀποιωπήσῃ, τὴν δὲ ὑπόνοιαν αὐτοῦ καταλίπῃ· ‘ἀλλ’ ἐγώ μέν — οὐ βούλομαι δὲ οὐδὲν δυσχερές εἰπεῖν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, οὗτος δὲ ἐκ περιουσίας μου κατ- 4 ηγορεί’ (Demosth. XVIII 3). καὶ πάλιν | πρὸς τὸν Χαρίδημον 63 Sp. (id. XXIII 213) ‘ψι μήτηρ μὲν οὐκ ἔρω τίς ή πόθεν· οὐδὲν γάρ δεῖ πλείω τῶν ἀνατκαίων αὐτὸν ἔξετάζεσθαι’· οὐδὲν γάρ ἀν εἶπε τοιοῦτον οἷον τῇ υπονοίᾳ παρέδωκεν.

3—5 idem exemplum in animo habet Quintilianus haec dicens (IX 2, 54): ἀποιώπησις . . . cui simile est in prooemio pro Ctesiphonte Demosthenis; nec illud apud Aquilam Romanum (siue Alexandrum Numenii) non exstat, ubi legitur (p. 24, 8 H.): ἀποιώπησις, . . . ut est Demosthenicum illud prooemium: ‘non pari ego et aduersarius <periculo> ad iudicium uenimus, sed mihi quidem — nolo quicquam initio dicendi ominosius proloqui’. 6—7 hoc exemplum Alexander quoque p. 22, 10—12 Sp. praebet. Caecilius uestigia detexisse REPPE l. s. p. 51 s sibi uisus est.

***57** ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 22, 30 Sp.: εἰρωνεία δέ ἔστι λόγος προσποιούμενος τὸ ἐναντίον λέγειν, ὡς ἐπὶ τῆς Μηδείας Εὐ- 10 ριπίδης (509—511) |

τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ‘Ἐλληνίδων ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε, θαυμαστὸν δέ σε ἔχω πόσιν καὶ σεμνὸν ή τάλαιν’ ἐγώ καὶ τὰ ἔξῆς. καὶ ὡς δὲ Δημοσθένης (XVIII 41) ‘δῆλον γάρ, ὅτι 15 cù μὲν ἀλγεῖς ἐπὶ τοῖς τῶν Θηβαίων ἀτυχήμασιν, κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, ἐγώ δὲ χαίρω, δις εὐθὺς ἔξητούμην ὑπὸ τοῦ ταῦτα πεποιηκότος’. εἴδη δέ τῆς εἰρωνείας τέτταρα, ἀστεῖμός, μυκτηρισμός, σαρκασμός, χλευασμός.	23 Sp.
---	--------

Caecilium fontem esse BARCZAT l. s. p. 21 (et p. 35) contendit.

58 ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 24, 31 Sp.: ἐρώτημά ἔστι, πρὸς
25 Sp. δ ἀνάγκη ἀποκρίνασθαι κατ' | ἀπόφασιν ἡ κατάφασιν οὕτω ‘ναι’
ἡ ‘οὔ’, οἷον ‘ἔξηλθες ἐπὶ τὴν μάχην ἡ οὔ;’ καὶ ὡς Δημοσθένης
(XVIII 71) ‘πότερον ταῦτα ποιῶν ἔλυε τὴν εἰρήνην ἡ οὔ;’ ἀνάγκη
5 γάρ καὶ πρὸς τοῦτο ἡ ‘ναι’ ἡ ‘οὔ’ ἀποκρίνασθαι.

hoc fragmentum et fr. 59a doctrinam Stoicam (Laert. Diog. VII 66) redolere COBLENTZ l. s. p. 22 s demonstrauit. 1—2 cf. fr. 59b p. 40, 1—2; praeterea cf. u. 3—4 et fr. 59, 24—25 et fr. 59b p. 40, 5—6 et p. 41, 20—21. hunc locum Caeciliana continere COBLENTZ l. s. p. 22 s et ANGERMANN l. s. p. 61 putant.

59 ΤΙΒΕΡΙΟΥ III p. 64, 29 Sp.: τὸ πυεματικὸν σχῆμα ἔργα
μὲν ἔχει τέσσαρα, προσοχήν, σαφήνειαν, ἐνάργειαν, ἔλεγχον. προ-
65 Sp. οχὴ | μὲν οὖν ἔεστίν, οἷον ‘διὰ τί;’ καὶ πάλιν ‘τίνος οὕνεκα ταῦτα
λέγω;’ ἐπιστρέφει γάρ τοὺς ἀκούοντας ἡ τοιαύτη ἐρώτησις. σα-
10 φήνεια δὲ οὕτως, ὡς ἐν τῷ Κατά Ἀριστοκράτους (Dem. XXIII 27)
‘ὅ μὲν τὸν νόμον τιθεὶς οὕτως, δὲ τὸ ψήφισμα γράφων πῶς;’
καὶ πάλιν ‘ποὺ τοῦτο δηλοῖ;’ ἐν τε τῷ προτέρῳ νόμῳ καὶ ἐν
τούτῳ. καὶ πάλιν ‘ἀλλὰ πῶς;’ ὡς ἐν τῷ ὅζονι εἴρηται, φησί.
ἡδει γάρ τὴν τῶν νόμων ἐξέτασιν φύσει δυσπαρακολούθητον
15 οὖσαν, σαφήνειαν δὲ [τὸ] δούναι τὸ σχῆμα δυνάμενον. ἐνάργεια
δέ ἔστι τὸ τοιούτον (Dem. XVIII 212) ‘πῶς δὲ ὥμιτερος εὐκο-
φάντης γένοιτο,’ καὶ πάλιν ‘καὶ τίς δὲ γένοιτο ἀναιδείας ὑπερ-
βολή;’ ἔλεγχος δέ ἔστι τὸ τοιούτον, δταν λέγη (XVIII 62) ‘τί πράτ-
τειν ἔδει καὶ ποιεῖν τὴν πόλιν;’ καὶ πάλιν (64) ‘τῆς ποίας μερίδος
20 γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ’ ἄν;’ καὶ τρίτον εἰς τὸ αὐτό (XVIII 66)
‘τί τὴν πόλιν, Αἰσχίνη, προσήκε ποιεῖν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα τῶν
‘Ἐλλήνων ὁρῶσαν αὐτῷ κατασκευαζόμενον Φίλιππον;’ καὶ τέταρ-
τον (XVIII 69) ‘ἡδη γάρ ce ἐρωτῶ, πάντα τὰ ἀλλα ἀφείς’. καὶ
πάλιν (Dem. XVIII 71) ‘πότερον πάντα ταῦτα ποιῶν ἡδίκει καὶ
25 παρεπόνδει καὶ διέλυε τὴν εἰρήνην ἡ οὔ;’ καὶ πότερον φανῆναι

18—19 cf. fr. 65, 10—12. 21—22 cf. fr. 4 p. 4, 28 s.
23 cf. fr. 70 p. 52, 13 s et 70a 11 s. 24—25 cf. fr. 58, 3—4.

15 σαφήνεια libri, corr. Capperonnerus. τὸ secl. idem.
21 προσῆκε Spengel ex Dem. codicibus, προσῆκεi Tiberii libri.

τινα τῶν Ἐλλήνων τὸν ταῦτα κωλύσοντα ποιεῖν αὐτὸν ἔχρην ή μή; οὐδὲ γάρ ἀνενεγκεῖν τῷ ἀντιδίκῳ συνεχώρησεν, ἀλλὰ τῷ συνεχεῖ τῆς ἐρωτήσεως τὸ ἀπόρον τῆς ἀποκρίσεως ἐξελέγχει.

in hac figura tractanda Tiberius et Gregorius Cor. (uide fr. 59 b p. 41, 8—21) plane consentiunt. utrumque Caecilii librum adhibuisse ANGERMANNI l. s. p. 61 s putat.

59a EPICTOME ALEXANDRI III p. 25, 6 Sp.: πύμα δέ ἔστι, πρὸς δ διεξοδικῶς ἀπαντῆσαι δεῖ καὶ διὰ πλειόνων, ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτον 5 (Dem. XVIII 209) ‘έμε δέ, ὃ τριταγωνιστά, τὸ τίνος φρόνημα λαβόντα τούτοις συμβουλεύειν ἔδει;’ ἐνταῦθα γάρ οὐκ ἔστιν ἀποκρίνασθαι ‘ναι’ ή ‘οὔ’, ἀλλὰ διὰ πλειόνων ἀνάγκη ἀπαντᾶν τῷ τοιοῦτον ἐροῦντι.

cf. quae ad fr. 58 dixi. 4—5 cf. fr. 59 b p. 39, 13—15, ubi similem definitionem inuenimus; in eodem fr. 59 b exstat etiam id exemplum (u. p. 41, 22—23), quod Alexander hic (6—7) affert. COBLENTZIO (l. s. p. 22 s) et ANGERMANNO (l. s. p. 61 s) praecedentibus hanc doctrinam Caecilianam esse arbitror.

59b GREGORIVS CORINTHIUS commentarius ad Hermog. de 10 methodo grauitatis Rh. Gr. VII 2 p. 1202, 13 W.: γένος δὲ οὖσα ή ἐρώτησις διαιρεῖται εἰς δύο εἴδη, τὴν πεύσιν καὶ τὴν ἐρώτησιν, ήτις καὶ ἐν πολιτικοῖς λόγοις καὶ ἐν διαλόγοις θεωρεῖται, καὶ ἔστι πρὸς τὴν πεύσιν μὲν μὴ μοναχῶς ἀποκρίνασθαι, ἀλλὰ διεξοδικῶς· ή γάρ πεύσις διὰ πλειόνων δέχεται τὴν ἀπόκρισιν, οἷον πρὸς τὸ 15 (cf. Z 123 ss)

τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν;
ἡναγκάσθη δ Γλαῦκος ἀνωθεν γενεαλογῆσαι· ἔστι γάρ πεύσις, πρὸς ήν διεξοδικῶς ἀποκρίνασθαι δεῖ, καὶ ή μὲν ἔστιν ἀπλῆ, ή δέ οὐχ ἀπλῆ· ἀπλῆ μὲν οἷον ‘ποθ μένει Δίων;’, οὐχ ἀπλῆ δέ, οἷον 20 (Dem. XVIII 124) ‘έμόν γε τίς ἔχθρὸν ή τῆς πόλεως φήσειεν εἶναι;’ πρὸς δέ τὴν ἐρώτησιν καταφῆσαι δεῖ μόνον ή ἀποφῆσαι·

13—15 ~ fr. 59 a, 4—5. 15—18 ~ fr. 59 c p. 42, 1—4.

έρωτηςις γάρ ἔστι, πρὸς ἡν καταφατικῶς ἢ ἀποφατικῶς ἀποκρίνεσθαι δεῖ. ἔστι δὲ καὶ αὕτη διττή, ἡ μὲν ἀπλῆ, ἡ δὲ οὐχ 1203 W. ἀπλῆ, καὶ ἀπλῆ μὲν | ἡ τοιάδε (Aeschin. II 88) ‘ἀρ’ οὖν δοιάτε μοι κίναιδον αὐτὸν εἰπεῖν;’ οὐχ ἀπλῆ δὲ ἡ τοιαύτη 5 (Dem. XVIII 71) ‘πότερον ἡδίκει καὶ παρεπόνδει καὶ τὴν εἰρήνην ἔλυεν ἢ οὗ;’ ἔστι δὲ καὶ ἄλλην διαφορὰν εἰπεῖν, δτι δ μὲν ἐρωτῶν οἶδεν, ἢ ἐρωτᾷ, μόνον δὲ τὴν συγκατάθεσιν ζητεῖ, δ δὲ πυνθανόμενος οὐκ οἶδε περὶ μὲν πυνθάνεται. ἴστέον δέ, δτι ἡ πεθυσίς ἐνταῦθα ἀντὶ ἐρωτήσεως παραλαμβάνεται. μέθοδος δὲ 10 καὶ τοῦτο δεινότητος, τὸ εἰδέναι, πότε δεῖ τοὺς ἀκούοντας ἐρωτᾶν καὶ πότε ἑαυτόν. δτε γάρ θέλει ὁ ῥήτωρ ἄλλο τι εἶναι τὸ ἐρωτώμενον, ἑαυτὸν ἐρωτᾷ. ἐνίστε δὲ καὶ τὸ πάντως ἀν υπ’ ἀλλήλων ἐρωτηθὲν ἑαυτῷ ἐπιφέρει, οἷον ‘τίνος ἔνεκα ταῦτα λέγω; ἵν’ εἰδῆτε, ὦ ’Ἀθηναῖοι’. ποτὲ δὲ καὶ ὡς ἡρωτηκότος 15 τινὸς ἀποκρίνεται, οἷον (Demosth. IV 44) ‘ποι δὴ προσορμιούμεθα; ἡρετό τις. εὑρήσει τὰ σαθρὰ τῶν Φιλίππου πραγμάτων’. ἐνίστε δὲ καὶ καθ’ ὑπόθεσιν ἐρυτῷ· ‘εἴ τις ὑμᾶς ἔροιτο, τί πονηρότατον νομίζετε ἐν τῇ πόλει;’ οὐ δεῖ δὲ ἐρωτᾶν πολλάκις, δταν ἔστιν εὐχερῶς ἀποκρίνεσθαι. καὶ γάρ ἐρωτημά τι εὔστόχως λυθεῖ, ἀνατέτραπται πᾶς ὁ ἀγῶν. λύεται δὲ τὰ ἀπορα ἐρωτήματα ἢ κατὰ ἀντερώτησιν ἢ κατὰ ἀναβολὴν ἢ κατ’ ἀσφάλειαν 20 ἢ κατὰ αἰτιογίαν ἢ κατὰ τὸ ἀνακόλουθον ἢ κατὰ λύπην τοῦ ἀντιδίκου. κατὰ ἀντερώτησιν, ὡς οἱ πλουτοῦντες ἐρωτώμενοι, πότερον ἀδικοῦσιν ἢ μή, ἀπαντῶσι κατὰ ἀντερώτησιν ‘ύμεῖς δὲ 25 πότερον ὡς φίλους ἢ ὡς ἔχθροὺς ἐρωτᾶτε,’ καὶ ὁ Δημάδης ἐρωτηθεὶς ‘πῶς οὖν τὴν εἰρήνην ἀξομεν;’ ἀπεκρίνατο (fr. 28 OA II 317^a Tur.) ‘πῶς οὖν τὴν εἰρήνην ἀξομεν;’ κατὰ δὲ ἀναβολὴν, ὡς Ἰφικράτης ἐρωτηθεὶς, εἰ ὑπεδέξατο Λακεδαιμονίους, οὐκ ἔχων ἀρνήσασθαι φησιν (fr. 9 OA II 220 Tur.) ‘εἴ μοι τοσοῦτος καιρὸς 30 ἐγένετο πρὸς τὴν ἀπόκρισιν, δsoc τούτῳ καιρὸς πρὸς τὴν ἐρωτησιν ἐγένετο, δφδίως ἀν ἐλέγξαιμι τὸν λόγον.’ κατὰ δὲ ἀσφά- 1204 W. λειαν, δταν δεικνύωμεν τὸν ἐρωτήσαντα μὴ εἰδότα δ ἡρωτησεν, οἷον εἰ λέγοντός τινος ‘ὅποιόν τι ἔστιν ἀνθρωπος;’ λέγομεν ‘πό-

1—2 ~ fr. 58, 1—2. 5—6 ~ fr. 58, 3—4. 15—16 ~ fr. 94
p. 74, 31—33. 27—31 cf. fr. 49 p. 30, 26 — 31, 1.

14 ἐρωτηκότος Vind. 32 ἐρώτησεν Vind.

τερον τί ἔστιν, ή ὅποιόν τί ἔστι;’ κατὰ δὲ τὸ ἀνακόλουθον, οἷον εἰ λέγοντός τινος ‘ἀπέκτεινας ή μή;’ λέγοιμεν, δτι ήμέρα ἔστιν ή μή, καὶ τὰ τοιαῦτα. κατὰ δὲ λύπην τοῦ ἀντιδίκου, εἴ τινος εἰπόντος ‘cù τοιαῦτα παθὼν τί ἀν ἐποίησας;’ ἀποκρινόμεθα, δτι οὐκ ἀν ἐσυκοφάντουν τὸν φίλον. κατὰ δὲ αἰτιολογίαν, ὡς ὁ 5 ’Αριστογείτων πρὸς τὸν ‘Υπερίδην’ ἐκείνου τῷρε ἐρωτήσαντος, εἴ ἔτραψε τοὺς δούλους ἐλευθέρους εἶναι, αὐτὸς ἀποκρίνεται (cf. fr. 27. 28 Bl. 8) ‘ἴνα μὴ ήμεῖς δουλεύωμεν’. ἔργα δὲ πεύσεως προσοχὴ καὶ ἔλεγχος καὶ σαφήνεια. προσοχὴ μὲν, δταν λέγη δ Δημοσθένης ‘τίνος ἔνεκα καὶ διὰ τί ταῦτα λέγω;’ προσεκτικὸν 10 τῷρε ποιεῖ τὸν ἀκούοντα ή τοιαύτη ἐρωτησίς λέγοντος τοῦ ἀκρο- ατοῦ καθ’ ἑαυτόν, δτι οὐκ ἀν ἡρώτησεν ἑαυτὸν δ λέγων, εἴ μὴ ἔμελλε τι ἀναγκαῖον ἐρεῖν. σαφήνειαν δέ, ὡς (Demosth. XXIII 27) ‘ό μὲν τὸν νόμον τιθεὶς οὔτος, δ δὲ τὸ ψήφισμα λέγων καὶ τράφων τίς;’ ἔλεγχος δέ, ὡς τὸ (id. XVIII 62) ‘τί πράττειν ἔδει 15 τὴν πόλιν καὶ τί ποιεῖν;’ καὶ (64) ‘τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι ἡβούλου;’ τῷρε τὰρ συνεχεῖ τῆς ἐρωτήσεως ἐλέγχει τὸ τῆς ἀπο- κρίσεως ἀπόρον. οἶνον ἔστι τὸ τοῦ Δημοσθένους 1205 W. (XVIII 71) ‘ἀλλ’ δ τὴν Εὐβοιαν ἐκεῖνος σφετεριζόμενος καὶ κατα- σκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν ‘Ἀττικήν’ καὶ τὰ ἔξῆς ‘πότερον 20 ταῦτα ποιῶν ἡδίκει καὶ παρεσπόνδει καὶ τὴν εἰρήνην ἔλυεν η οὕ;’ καὶ πάλιν (XVIII 209) ‘έμε, ὦ τριταγωνιστά, τίνος φρόνημα λα- βόντα τοῦτο συμβού-λεύειν ἔδει;’

3—8 ~ fr. 49 p. 31, 1—8. 8—21 ~ fr. 59. 15—
16 ~ fr. 65, 10—12. 20—21 ~ fr. 58, 8—4. 22—
23 ~ fr. 59a, 6—7.

hunc tractatum Caecilii doctrinam ‘fortasse per plures ri-
uulos’ deductam amplecti ANGERMANN l. s. p. 61 ss ostendit; cui
adstipulari SINKO l. s. p. 533 uidetur.

59c ΕΡΙΤΟΜΕ ΡΗΟΕΒΑΜΜΟΝΙΣ III p. 45, 6 Sp.: ἐρωτησίς δὲ καὶ πεῦσις ταῦτη διαφέρουσιν, τῷρε τὴν μὲν ἐρωτησίν δι’ δλίγων ἐπι- 25 δέχεσθαι τὴν ἀπόκρισιν οἶνον
οὐχ δ τρόφιμός σου πρὸς θεῶν ’Ονήσιμε;

9 λέγει Vind. 12 ἐρώτησεν Vind. 19 ἐκείνη Vind.

πρὸς ἄ σύντομος ἡ ἀπόκρισις τὸ πάνυ μὲν οὖν· τὴν δὲ πεῦσιν
διὰ πλειόνων ἐπιδέχεσθαι τὴν ἀπόκρισιν, οἷον (cf. Z 123 ss)
τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν;
πρὸς ἦν δὲ Γλαῦκος ἀνωθεν ἡγαγάσθη γενεαλογῆσαι.

1—4 cf. fr. 59b p. 39, 15—18.
Phoebammonem Caeciliana nobis tradere ANGERMANN l. s.
p. 61 (62, 2) opinatur.

6 **60** TIBERIUS III p. 69, 5 Sp.: φαίη δ' ἂν τις καὶ τὸ δρκου
εχῆμα εἶναι παρ' αὐτῷ (sc. Δημοσθένει). τὸ γάρ (Dem. XVIII 208)
'οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας καὶ τοὺς ἐν Πλα-
ταιαῖς παραταξαμένους καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήσαντας
καὶ . . . δρκος ἔστι. τινὲς δέ φασι τοῦτο παράδειγμα εἶναι· 'οὐ
10 γάρ ήμάρτετε' φησίν (ibid.) 'ὑπὲρ τῆς ἀπάντων ἐλευθηρίας καὶ
σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι, ώσπερ οὐδὲ οἱ ἐν Μαραθῶνι προ-
κινδυνεύσαντες'· καὶ γάρ ἔστιν ὅμοιον τῷ ὑπὲρ ἀπάντων ἐλευ-
θερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀρασθαι τὸ ἐν Μαραθῶνι προκι-
νδυνεύσαι. τὸ μὲν οὖν πρᾶγμα παράδειγμα ἐποίησεν, ἀντὶ δὲ τοῦ
15 εὐθέως εἰπεῖν ἐξηγμάτισεν, πρὸς τε τὸ λαμπρὸν ὅμα καὶ τὸ
ἀξιόπιστον εἰς δρκου φαντασίαν μεταβάλλων.

praeter fr. 94 p. 73, 4 ss et fr. 61 p. 43, 3—5 et fr. 61a p. 43, 21
cf. Quintil. IX 2, 62 (XI 3, 168). huius loci fontem Caecilium esse
statuerunt C. A MORAWSKI l. s. p. 46 (et 56), MARTENS l. s. p. 14s,
COBLENTZ l. s. p. 24 ss, ANGERMANN l. s. p. 65, REPPE l. s. p. 49.

ad sententiarum figuras pertinent etiam fragmenta 67a, 20
— 67c et 71—71b.

B'. τὰ τῆς λέξεως σχήματα

61 (17 — p. 43, 3 = 37^a B.) TIBERIUS III p. 71, 5
Sp.: τὴν μέντοι ἐπανάληψιν παλιλλογίαν Κεκίλιος ὁνο-
μάζει οἷον (Dem. XXV 58) 'μιαρόν, μιαρὸν τὸ θηρίον' καὶ

19 cf. fr. 61a, 15.

18 Κεκίλιος Boissonade, κάκεῖνος liber.

(idem XVIII 242) ‘πονηρόν, ⟨πονηρὸν⟩ ὁ συκοφάντης’ καὶ (Soph. Oed. Col. 1457) ‘ὦ τέκνα, τέκνα’ καὶ (id. Oed. R. 1403) ‘ὦ γάμοι, γάμοι’. καὶ ὁ Δημοσθένης (XVIII 208) ‘ἀλλ’ οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν δπως ἡμάρτετε τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κίνδυνον ἀράμενοι’. οἱ μὲν οὖν πολιτικοὶ κατ’ 5 ἀρχὰς χρῶνται ταῖς ἀναλήψει καὶ τῇ παλιλογίᾳ, “Ομηρος δὲ καὶ ἐπὶ τέλει ἔχρήσατο εἰπών (Υ 371—372)

τοῦ δ’ ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ’ αἴθωνι σιδήρῳ.
ἐπήνεγκε γάρ τοῦτο.

10

cf. Aquila Rom. p. 31, 12 H. (= Marcian. Cap. p. 481, 10 H.)
et Beda Vener. de schem. p. 609, 27 H. 6 ss cf. Iul. Rufinianus
p. 50, 1 H. 3—9 haec exempla etiam in fr. sequenti, 21 —
p. 44, 2 inuenimus.

61a (= 37^b B.) ΕΡΙΤΟΜΕ ΑLEXANDRI III p. 29, 5
Sp.: τοῦτο τὸ σχῆμα ὁ μὲν Κεκίλιος παλιλογίαν καλεῖ,
ἔνιοι δὲ ἀναδίπλωσιν, οἱ δὲ ἐπανάληψιν, φαίνεται δὲ
ὅτε μὲν ρήμα ἐπαλλήλως ἐντιθέντων ἡμῶν, ὡς ἔχει τὸ
τοιοῦτον (Dem. XXV 58) ‘μιαρόν, μιαρὸν θηρίον, ὧ ἄνδρες 15
Ἀθηναῖοι’ καὶ πάλιν ὡς Ξενοφῶν (Memor. I 2, 25) ‘ὠγκω-
μένω ἐπὶ γένει, πεφυсημένω δ’ ἐπὶ πλούτῳ, διατεθρυμ-
μένω δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων’.

cum his conferas:

ΕΡΙΤΟΜΕ ΑLEXANDRI III p. 19, 32 Sp.: ἐπανάληψίς ἔστιν, δταν
κατὰ πλείους φωνὰς ἐπανάλαμβάνωμεν, ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτον 20 Sp.
(Demosth. XVIII 208) ‘ἀλλ’ οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν δπως ἡμάρτετε’, 21
καὶ τὸ ‘Ομηρικόν (Υ 371—372)

3—5 et 21 idem exemplum in fr. 60 et fr. 94 p. 73, 13.

1 <πονηρὸν> add. Boissonade ex Dem. 12 Κατικίλιος corr.
Norrmann, Καρκίνος libri. 14 ubi est ὅτε δὲ ὄνομα etc.? 16 ὡς —
18 ἀνθρώπων ,aut corrupta aut falso huc delata sunt Burckhardt.

τοῦ δ' ἔγω ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε.

61b QVINTIL. IX 3, 44: *prioris etiam sententiae uerbum ultimum ac sequentis <primum> frequenter est idem, quo quidem 5 schemate utuntur poetae saepius.*

ad hoc fr. cf. fr. 61 p. 43, 6—9 et 61a p. 43, 22 — 44, 2.

Quintilianī fontem Caecilium esse C. a Morawski l. s. p. 55s ostendit.

62 TIBERIVS III p. 72, 6 Sp.: κλῖμαξ δέ ἔστιν δταν, εἰς πολλὰ κῶλα ἐνδικήματος διαιρουμένου, ἕκαστον κῶλον ἄρχηται ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ κῶλῳ τελευταίου. μετενήνεκται δὲ τὸ δνομα ἀπὸ τῶν ἀναβαινόντων τὰς κλίμακας· ὥσπερ γάρ 10 ἔκείνοις τὰ τελευταῖα πρώτα γίνεται κατὰ τὴν τῶν ποδῶν μετάθεσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ σχήματι τούτῳ τὰ τῶν πρώτων κῶλων τελευταῖα τῶν ἐπιφερομένων ἀρχὴ γίνεται. σαφέστερον δ' ἔσται τοῖς παραδείγμασιν· ὅτις εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μέν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδὲ ἐπρέσβευσα μέν, οὐκ ἐπεισα 15 δὲ Θηβαίους⁴ (Demosth. XVIII 179) καὶ τὸ (B 102—107)

“Ηφαιστος μὲν δῶκε Διῆ Κρονίωνι ἄνακτι,
αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεῖφόντῃ·
‘Ἐρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ,
αὐτὰρ δὲ αὐτε Πέλοψ δῶκ’ Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν·
20 ’Ατρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ,
αὐτὰρ δὲ αὐτε Θυέστ’ Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι.
τινὲς δὲ νομίζουσι τούτο τὸ σχῆμα τὸ αὐτὸ εἶναι τῇ ἀναδιπλώσει,
ἡγνοήκασι δὲ δτι ἡ μὲν ἀναδιπλωσὶ ἐν δύο κώλοις γίνεται, ἡ
δὲ κλῖμαξ ἐν πολλοῖς, καὶ δτι πλήθους ἐμφασιν ἐργάζεται.

magna similitudo intercedit inter hunc locum et fr. 62a et fr. 62b. hos tres locos ex Caecilio depromptos esse C. a MORAWSKI l. s. p. 54 et MARTENS l. s. p. 17, 1 et BARCZAT l. s. p. 39 iudicant.

4 primum add. Badius. 14 οὐδὲ corr. Spengel ex Dem., οὐκ Tiberii codex.

62a ΕΡΓΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 31, 10 Sp.: κλῖμαξ δὲ γίνεται, δταν ἐπὶ πλεῖον μηκύνοντες τὸ προκείμενον κεφάλαιον καθ' ἔκαστον κόμμα τὴν αὐτὴν λέξιν τελευτήν τε καὶ ἀρχὴν ποιήσωμεν, ως ἔχει τὸ Δημοσθενικόν (XVIII 179) ‘καὶ οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μέν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδὲ’ 5 ἐπρέσβευσα μέν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους’. γίνεται δὲ καὶ κατὰ συν-
ωνυμίαν κλῖμαξ, ως ἔχει τὸ ‘Ομηρικόν (B 102—105)

“Ηφαιστος μὲν δῶκε Διῖ Κρονίωνι ἄνακτι,
αὐτάρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεῖφόντῃ.
‘Ἐρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ, 10
αὐτάρ δὲ αὐτεῖ Πέλοψ δῶκ’ Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν.
καὶ γὰρ Κρονίων καὶ Ζεὺς συνώνυμά πώς ἔστι, καὶ τὸ Ἀργεί-
φόντης καὶ Ἐρμῆς. εἴληφε δὲ τὸ σχῆμα τὸ δνομα ἀπὸ τῆς κλί-
μακος· καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ, ἐφ’ δν λήγομεν βαθμόν, ἀπ’ ἐκείνου
πάλιν ἀρχόμεθα.” 15

ad hoc fr. et fr. sequens cf. praeter locos ad fr. 62 lau-
datos ANGERMANNVM I. s. p. 36, 3.

62b QVINTIL. IX 3, 54: *gradatio, quae dicitur κλῖμαξ, aperi-*
tiorem habet artem et magis affectatam, ideoque esse rarer de-
bet. (55) est autem ipsa quoque adiectionis: repetit enim quae
dicta sunt, et priusquam ad aliud descendat, in prioribus re-
sistit: cuius exemplum ex Graeco notissimo transferatur (Dem. 20
XVIII 179): ‘non enim dixi quidem, sed non <scripsi, nec scripsi
quidem, sed non> obii legationem, <nec obii quidem legationem,>
sed non persuasi Thebanis’. . . . (57) *inuenitur apud poetas*
*quoque, ut apud Homerum (B 102—107) de sceptro, quod a Ioue
ad Agamemnonem usque deducit, etc.* 25

63 TIBERIUS III p. 72, 27 Sp.: ἐπαναφορὰ δέ ἔστιν, δταν δύο
καὶ πλειόνων κώλων κόμματα ἀπὸ τῆς αὐτῆς λέξεως ἀρχηται,
οἷον (Demosth. XXI 72) ‘δταν ἐπὶ κόρρης, δταν κονδύλοις’ καὶ

28 ss de hoc exemplo u. fr. 16 adn. et fr. 71 b adn.

5 οὐδ’] οὐκ libri; cf. p. 44, 14. 21 scripsi — 22 non add.
editores. 22 nec — legationem add. editores. 26. 27 δνο
ἢ πλειά κῶλα ἢ κόμματα Finckh.

πάλιν (XVIII 48) ‘μέχρι τούτου Τιμόλαος, <έως> ἀπώλεσε Θήβας·

73 Sp. μέχρι τούτου Εύδικος καὶ Σιμός οἱ Λαρισσαῖοι’. | ἐνάργειαν τὸ
cxῆμα καὶ λαμπρότητα ἐργάζεται. κάκείνο ἐπαναφορά (Demosth.
XVIII 121) ‘τί οὖν, ὃ ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; τί λόγους πλάτ-
5 τεις; τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεθορίζεις ἐπὶ τούτοις;’

similia Alexander (fr. 63 a) exhibit. Caecilium fontem esse
MARTENS l. s. p. 16, 2 et COBLENTZ l. s. p. 19 statuerunt.

63a EPITOME ALEXANDRI III p. 20, 30 Sp.: ἐπαναφορά ἔστιν,
δταν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δνόματος δύο ἡ πλείω κώλα ἀρχηται, ὥσπερ
21 Sp. τῷ Δημοσθένει ‘ταῦτ’ εἶπον ὑπὲρ ὑμῶν, ταῦτ’ ἐπρέψευσα, | ταῦτ’
ἐδεήθην’, ἡ δταν ἐπὶ πολὺ τὸ δνομα ἐν ἀρχῇ τῶν κώλων καὶ
10 τῶν περιόδων πολλάκις παραλαμβάνηται, [καὶ] ἡ αὐτὸ δ τὸ ἰσο-
δυναμοῦν αὐτῷ [δνομάζει]. καὶ αὐτὸ μὲν ὡς τὸ Δημοσθενικόν
(XVIII 121) ‘τί οὖν, ὃ ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; τί λόγους πλάτ-
τεις; τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεθορίζεις;’ καὶ ὡς τὸ Ὀμηρικόν (B 671—672)

Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγεν,

15 Νιρεὺς Ἀγλαΐας υἱός.

τὸ δ’ ἰσοδυναμοῦν οὔτως, ὡς εἰ τις λέγοι ‘ἐπέδωκα τῇ πόλει
χρήματα, παρέξχον συμμάχους, ἔχαρισάμην δπλα’, καὶ ὡς (Aeschin.
III 257 s) ‘* αὐτοῦ τῶν δωροδοκημάτων παρακαλῇ, ὑπολαμβάνετε
καθορᾶν ἐπὶ τοῦ βήματος ἀντιπαρατεταγμένους, Σόλωνα μὲν τὸν
20 καλλίστοις νόμοις κομήσαντα τὴν δημοκρατίαν, Ἀριστείδην δὲ
τὸν τοὺς φόρους τάξαντα τοῖς “Ἐλλησιν, ἐπερωτῶντα, εἰ οὐκ
αἰσχύνεσθε, εἰ οἱ πατέρες ὑμῶν Ἀρίθμιον τὸν Ζελείτην” καὶ τὰ ἔξη.

13—15 cf. Demetrius de eloc. 61 et Aristot. rhet. III 12
p. 1414^a 2 ss (et fr. 10 p. 8, 24).

64 (= 39 B.) QUINTIL. IX 3, 46: hoc Caecilio
pleonasmus uidetur, id est abundans super ne-
25 cessitatem oratio, sicut illa (Aen. XII 638):

1 ἔως add. ex Dem. Boissonade. 2 ἐνάργειαν] ἐνέργειαν
libri, sed cf. fr. 16. 7 δνόματος Spengel, κόμματος libri. 10 καὶ
et δνομάζει damn. Spengel. 15 post νιός in libris ab alio haec
uerba addita sunt: τὸ δ’ ἰσοδυναμοῦν οὔτως (Soph. El. 303) ‘ὅ
πάντ’ ἀναλκισ οὔτος, ή πᾶσα βλέβη’· ἐνταῦθα γὰρ τὸ τε ἀρσε-
νικὸν ἀρθρον καὶ τὸ θηλυκὸν ἵσον ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα δύναται.

uidi oculos ante ipse meos.
 in illo enim 'uidi' inest 'ipse'. uerum id, ut alio quoque loco dixi, cum superuacula oneratur adiectione, uitium est, cum auget aut manifestat sententiam, sicut hic, uirtus: 'uidi, ipse, ante oculos' totidem sunt 5 adfectus. (47) cur tamen haec proprie nomine tali notarit, non uideo: nam et geminatio et repetitio et qualiscumque adiectio pleonasmus uideri potest.

ad hoc fr. cf. fr. sequens 10—11; Aquila Rom. p. 36, 25 H. et Carmen de figuris p. 70, 178 H., in quo inter schemata lexeos sequitur περίφρασις (u. fr. 66).

65 (u. 12—14 = 38^a B.) TIBERIUS III p. 75, 13 Sp.: πλεονασμὸς δέ ἔστι 'τί δεῖ πράττειν καὶ ποιεῖν τὴν πό- 10 λιν' (Demosth. XVIII 62). ἐνάργειαν τὸ σχῆμα ἔχει ἐν τῷ πυκνατικῷ τιθεμένην. cυνωνυμίαν ὀνομάζει τὸ σχῆμα Κεκίλιος, ὅταν κατὰ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἡ κατὰ τοῦ * προκειμένου δύο λέξεις γενηθῶσι.

10—11 cf. fr. 64. 10—12 uide fr. 59 p. 38, 18 s et fr. 59 b p. 41, 15 s.

in synonymiae figura tractanda Alexandrum quoque (fr. 65 a) ex Caecilio pendere BVRCKHARDT l. s. p. 42 et C. A. MORAWSKI l. s. p. 47 s coniecerunt.

65a (= 38^b B.) EPICTOME ALEXANDRI p. 30, 14 Sp.: cυνωνυμία 15 δέ ἔστιν, ὅταν τῷ χαρακτῆρι διαφόροις δνόμασι, τῇ δυνάμει δὲ τὸ αὐτὸ δηλοῦσι· χρώμεθα πλείοσιν, ἐν μὲν καὶ τὸ αὐτὸ βουλό- μενοι δηλοῦν, ὡς καὶ Δημοσθένης (XI 3) 'καὶ γινώσκεται μὲν ὑπὸ τῶν Περινθίων καὶ Βυζαντίων, οὐκ ἀγνοεῖται δὲ ὑπὸ Θετταλῶν δεεπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι τῶν cυμάχων προαιρούμενος, ὑπ- 20 οπτεύεται δὲ ὑπὸ Θηβαίων'.

5 uidet A¹G. 11 ἐνέργειαν liber, em. Radermacher conlato fr. 59, 15. 13 ιάκεῖνος liber, Καικίλιος corr. Boissonade. ἡ liber, ὡς Finckh. 14 defectum indicaui, fortasse τοῦ <αὐτοῦ δνόματος> προκειμένον legendum est.

66 (u. 1—4 = 40 B.) QVINTIL. IX 3, 98: *adicit his Caecilius περίφρασιν, de qua dixi* (= VIII 6, 59; IX 1, 3).

idem VIII 6, 59: *pluribus autem uerbis cum id, quod uno aut paucioribus certe potest, explicatur, περίφρασιν uocant, 5 circuitum quendam eloquendi . . . (60) interīm ornatum petit solum, qui est apud poetas frequentissimus. . . (61) et apud oratores non rarus, semper tamen adstrictior.*

idem IX 1, 3: *περίφρασιν autem et ὑπερβατόν et δνοματοποιίαν clari quoque auctores figurās uerborum potius quam 10 tropos dixerint.*

ad hos locos cf. fr. 66a et 66b. ad u. 8—10 uide fr. 67 et 67a, 19 s. cf. etiam Carmen de figuris p. 70, 181 H.

66a TIBERIUS III p. 75, 26 Sp.: περίφρασις δ' ἔστιν ὅταν τῆς ἀπλῆς καὶ εὐθείας γνομένης ἐρμηνείας εύτελος οὖσης, μεταβαλόντες κόσμου ἔνεκα ἢ πάθους ἢ μεγαλοπρεπείας ἄλλοις δνόμασι καὶ πλείοις τῶν κυρίων καὶ ἀναγκαίων τὸ πρᾶγμα ἐρμηνεύσωμεν, 15 οἷόν ἔστι τὸ Δημοσθενικόν (XXI 99) ‘ἡτίμωται τῇ δύμῃ τῆς δργῆς 76 Sp. *〈καὶ τῆς ὕβρεως〉 τῆς Μειδίου*’. τὸ γάρ ἀπλούν ἦν | ‘ἡτίμωται ὑπὸ Μειδίου’, τὸ δὲ ‘τῇ δύμῃ τῆς δργῆς καὶ τῆς ὕβρεως’ παρείληπται πάθους ἔνεκα καὶ ἀξιώματος. ταῦς δὲ περιφράσεις σπανίως χρῶνται οἱ πολιτικοί, πλεονάζει δὲ ἐν αὐταῖς ὁ Θουκυδίδης καὶ δ 20 Πλάτων καὶ οἱ ποιηταί, οἷον παρὰ μὲν ‘Ομήρω (Λ 690) ‘βίη Ἡρακλείη’ ἀντὶ τοῦ ‘Ἡρακλέος, καὶ (β 409) ‘ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο’ ἀντὶ τοῦ Τηλέμαχος· παρὰ δὲ Πλάτωνι ‘ὦ παῖ Κλεινίου’ ἀντὶ τοῦ ‘Ἀλκιβιάδη· παρὰ δὲ Θουκυδίδη (cf. II 75, 3) ‘καὶ οἱ μὲν ὕπνον ἥρούντο’ ἀντὶ τοῦ ἐκάθευδον· παρὰ δὲ ‘Ἡροδότω (I 105) ‘ἐνέσκηψεν 25 ἡ θεός θήλειαν νόσον’ ἀντὶ τοῦ ἐποίησεν ἀνδρογύνους ἢ κατεαγότας.

24 s idem exemplum ad eandem figuram illustrandam uide fr. 94 p. 82, 14.

hoc fr. et fr. 66b Caecilius sententias continere C. A. MRAWSKI l. s. p. 48 s, (p. 52), p. 56 adn. 58, MARTENS l. s. p. 18, 2, COBLENTZ l. s. p. 33 s, BARCZAT l. s. p. 38 contenderunt.

16 καὶ τῆς ὕβρεως τῆς ex Dem., τῇ Tib. liber; cf. u. 17.

66 b ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 32, 6 Sp.: ή δὲ περίφρασις ἴδιόν μοι δοκεῖ σχῆμα εἶναι τῆς ποιήσεως· πολλὰ γάρ τὰ περιπεφραγμένα παρ’ ἐκείνοις, οἷον (Λ 690) ‘βίη Ἡρακληίη’ καὶ (η 167 et al.) ‘μένος Ἀλκινόοιο’· οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ σχῆμα ἔστι τοῦτο εὑρεῖν καὶ παρὰ Δημοσθένει (XXI 99) ‘ἀλλ’ ἀπλῶς οὕτως ἡτίμωται τῇ ρύμῃ 5 τῆς δρυῆς καὶ τῆς ὑβρεως τῆς Μειδίου’, γέγονε δὲ ὁ λόγος καὶ ὑψηλότερος καὶ πλείονα ἔμφασιν ἔχων κατὰ τὴν περίφρασιν, ἡ εἰ οὕτω δηθείη ‘ἡτίμωται ὑπὸ Μειδίου’. καὶ ώς τὰ Ξενοφῶντος ἔχει ‘ἔννοιά ποθ’ ἡμῖν ἐγένετο’ ἀντὶ τοῦ ἐνενοήσαμεν, καὶ ώς παρὰ Θουκυδίδῃ (I 68, 2) ‘οὐ περὶ ὧν ἐδιδάσκομεν ἐκάστοτε τὴν 10 μάθησιν ἐποιεῖσθε’ ἀντὶ τοῦ ἐμανθάνετε· πολὺ δὲ τὸ σχῆμα παρὰ τῷ ἀνδρὶ τούτῳ.

67 (= 36 B.) QVINTIL. IX 3, 91: *uerborum autem concinna transgressio, hyperbaton est, quod Caecilius quoque putat schema, a nobis est inter <tropos> posita.* 15

hic locus referendus est ad fr. 66, 8—10 et ad fr. 67a, 19s, quae artissime inter se cohaerent.

67 a QVINTIL. IX 3, 23: unum, quod interpositionem vel interclusionem dicimus, Graeci *παρένθεσιν*, *παρέμπτωσιν* uocant, cum continuationi sermonis medius aliqui sensus interuenit ... cui adiciunt hyperbaton, quod inter tropos esse noluerunt. (24) alterum, quod est 20 ei figurae sententiarum, quae *ἀποστροφή* dicitur, simile, sed non sensum mutat, uerum formam eloquendi etc.

16—19 cf. fr. 76 et 76a, ubi de figura *παρεμβολῆς* disputatur, quae etiam *παρένθεσις* siue *παρέμπτωσις* nominari potest. ad u. 19 s cf. fr. 66, 8—10 et fr. 67. 20—23 figuram *ἀποστροφῆς* fr. 67b et 67c fusius describunt. 16—19 Caecilii esse conexus docet (cf. C. A MORAWSKI l. s. p. 53 et 55). u. 20—23 quoque C. A MORAWSKI l. s. p. 57s et REPPE l. s. p. 53 Caecilio adscripserunt.

15 tropos add. Burman. 18 cum Meister, duo A¹G, dum A².
Caecilii Calactini fragmenta.

67b TIBERIUS III p. 61, 29 Sp.: ἀποστροφὴ δέ ἔστιν ὅταν
ἀπὸ τῶν δικαστῶν πρὸς τὸν ἀντίδικον ἀποστρέφῃ τὸν λόγον,
62 Sp. οἷον (Demosth. XX 144) ‘μηδὲν οὖν | φιλονείκει, Λεπτίνη’ καὶ
πάλιν (id. XVIII 208) ‘οὐδὲ ἀπαντας ἡ πόλις δμοίως τῆς αὐτῆς
5 ἀξιώσασα τιμῆς ἔθαψεν, Αἰχίνη’. κινήσας γάρ τῇ δόξῃ τῶν
παραδειγμάτων τοὺς ἀκούοντας, τότε καὶ τὸν ἀντίδικον κέκληκε.

hoc fragmentum et fr. 67c referenda sunt ad fr. 67a, 20—23.

1s simile aliquid Caecilius fr. 75 p. 57, 15—17 profert.
1s et fr. 67c, 7s et Aquilae Romani (sive Alexandri Numenii)
doctrina (p. 25, 3 H.: ἀποστροφή, . . . sic plerumque conuertimus
orationem in reum ab iudice etc.) bene congruunt. 4s idem
exemplum u. fr. 94 p. 74, 21s. 5 κινήσας ~ fr. 67c, 8 mouet.
copiosius de fr. 67b et 67c REPPE l. s. p. 52—54 egit, idem
uir doctus Caecilium auctorem designauit.

67c QVINTIL. IX 2, 38: *auersus quoque a iudice sermo, qui
dicitur ἀποστροφή, mire mouet, sive aduersarios inuadimus
. . . sive ad inuocationem aliquam conuertimur . . . sive ad in-
10 uidiosam implorationem etc.*

cf. adn. ad fr. 67b. ad fragmenta 67b et 67c fortasse
etiam haec Phoebammonis disputatio de eadem figura com-
parari potest:

RHOEBAMMON III p. 49, 29 Sp.: ἀποστροφὴ δὲ προσώπου ἔστι
μετάβασις λόγου πρὸς πρόσωπον, ψευδέτερον οὐ διελεγόμεθα,
ώς ήνα δικαζόμενος καὶ πρὸς τὸν ἀρχοντα λέγων τὸ πρᾶγμα
50 Sp. στρατῷ πρὸς τὸν ἀντίδικον καὶ ἐρωτήσω ‘οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
15 Δ λέγω’;

Caecilius, ut ex locis significatis apparet, figuram ἀπο-
στροφῆς et orationis (fr. 67a, 20—23; fr. 75 p. 57, 15—17) et
sententiarum (uide ceteros locos) figuris uidetur adscriptississe.

8 inuadimus ed. Gryphii, inuasimus libri. 12 διελεγό-
μεθα scripsi, διαλεγόμεθα libri.

68 ΕΡΙΤΟΜΕ ΑLEXANDRI III p. 34, 23 Sp.: πολύπτωτόν ἔστιν, ὅταν ἡ τὰς ἀντωνυμίας ἡ τὰ δνόματα ταῖς πλείοσι πτώσει καὶ πάσας μεταλαμβάνοντες πλέκωμεν τὸν λόγον, ὡς ἔχει τὸ Ξενοφῶντος (Συγρ. VIII 2, 8) ‘τίνι μὲν γάρ φίλοι πλείους ἡ τῷ Περσῶν βασιλεῖ; τίς δὲ κοσμῶν φαίνεται ἀεὶ τοὺς περὶ αὐτὸν μᾶλλον 5 ἡ ὁ βασιλεύς; τίνος δὲ δῶρα γινώσκεται μᾶλλον ἡ τὰ βασιλέως;’ καὶ τὸ Δημοσθενικόν (XIX 298) ‘οὗτοι γάρ κατέχουσι, τούτοις πείθεσθε ὑμεῖς, ὑπὸ τούτων δέος ἔστι μὴ παρακρου[σθῆτε]’. <καὶ 35 Sp. τό> (id. XVIII 282) ‘καίτοι τίς ἦν δ τὴν πόλιν ἔξαπατών; οὐχ δ μὴ λέγων ἂ φρονεῖ; τῷ δὲ δ κῆρυξ καταράται δικαίως; οὐ τῷ 10 τοιούτῳ;’

cf. fr. 69, 13 s. Alexandri (et Quintiliani quoque) auctorem Caecilium esse C. A Morawski l. s. p. 52 s (et p. 55) et Martens l. s. p. 17, 1 affirmauerunt. haec figura arte cohaeret cum figura μεταβολῆς, quae nobis occurrit in fr. sequenti.

69 (u. 15—16 = 35, 1—2 B.) QVINTIL. IX 3, 37: fit casibus modo hoc schema, quod πολύπτωτον uocant. constat [et] aliis etiam modis, ut pro Cluentio (60, 167) . . . (38) hanc rerum coniunctam 15 diuersitatem Caecilius μεταβολήν uocat etc.

13 s cf. fr. 68.

plura de figura μεταβολῆς exhibent Tiberius (u. fr. 69 a), et Alexander (u. fr. 69 b).

69a TIBERIUS III p. 76, 30 Sp.: μεταβολὴ δ' ἔστιν ὅταν μὴ τὰς πτώσεις μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ δήματα μεταβάλλῃ, οἷον (Demosth. XVIII 311) ‘τίς γάρ συμμαχίᾳ | σοῦ πράξαντος τέτονε τῇ πόλει; 77 Sp. ποῖαι τριήρεις; ποῖοι νεώσοικοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν; ποῖον ἵπ- 20 πικόν;’ καὶ τοῦτο δὲ ὀδοίως γοργὸν καὶ εὔειδὲς τὸ σχῆμα.

hic locus pertinet ad fr. 69, 15—16. eodem exemplo atque Tiberius Alexander disputationem suam illustrat (u. fr. 69 b).

2. 3 εἰς τὰς πλείους πτώσεις ἡ καὶ πάσας coni. Finckh.
8. 9 καὶ τό Spengel addere nult.

quae uterque disserit, ad Caecilium fontem C. & MORAWSKI l. s. p. 52s, MARTENS l. s. p. 17, 1, COBLENTZ l. s. p. 31s rettulerunt.

69b EPITOME ALEXANDRI III p. 35, 4 Sp.: περὶ μεταβολῆς· ἐπὶ τούτου τοῦ σχήματος μετάθεσις μορίων δλων γίνεται καὶ καθ' ἔκαστον κώλον ἡ κόμμα, ὡς ἔχει τὸ Δημοσθενικόν (XVIII 311) ‘τίς γὰρ συμμαχία σοῦ πράξαντος γέγονε τῇ πόλει; τίς δὲ βοήθεια ἔκ τῆς σῆς εὐνοίας καὶ δόξης; τίς δὲ πρεσβεία, τίς δὲ διακονία, δι' ἣν ἡ πόλις ἐνδοξοτέρα; τί τῶν Ἑλληνικῶν ἡ τί τῶν οἰκείων ἀπλῶς ἐπηνόρθωται διὰ τοῦτο; ποῖαι τριήρεις; ποῖα βέλη; ποῖοι νεψοικοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν; ἡ ποῖον ἴππικόν; ἡ τῶν ἀπάντων τί χρήσιμον, ἡ τοῖς ἀπόροις πολιτικὴ βοήθεια, ἡ χρήσιμη μάτων εὔπορίᾳ;’¹⁰

70 TIBERIUS III p. 77, 27 Sp.: ἀσύνδετον δέ ἐστιν, ὃ πολλαχοῦ χρῆται δὲ Δημοσθένης, κατ' ὄνομα καὶ κατὰ κώλον (καὶ κατὰ κόμμα) καὶ ἐν τόπῳ. κατ' ὄνομα μέν (Demosth. XVIII 69) ‘Ἀμφίπολιν, Πύδναν, Ποτίδαιαν, Ἀλόννησον’· ἐξ ὧν πλήθους ἔμφασις γίνεται. κατὰ κώλον (δέ) (Dem. XXI 71) ‘ἰσασιν Εὐαίωνα πολλαχοῦ τὸν Λαοδάμαντος ἀδελφόν’· εὐειδές τὸ τοιούτο. κατὰ κόμμα δέ (Dem. XXI 72) ‘ὅταν ἐπὶ κόρρης, ὅταν κονδύλοις. ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησι’· ταῦτα δείνωσιν ἔχει καὶ ἐνάργειαν. καὶ τοῦτο ἀσυνδέτως (Dem. IX 68) ‘πολλὰ δὲ εἰπεῖν ἔχοιεν Ὁλύνθιοι, δέ τότε εἰ προεδοντο, οὐκ δὲ ἀπώλοντο’ πολλὰ δὲ Ὡρεῖται, πολλὰ Φωκεῖς’. καὶ πάλιν προθείς (ibid. 69) ‘ἀλλὰ τί τοῦτο ὅφελος τῇ πόλει;’ [πάλιν] ἐπήγαγεν εἰς τὸ ἀσύνδετον ‘ἔως δὲ τὸν πώζηται τὸ σκάφος, τότε χρὴ καὶ ναύτην καὶ κυβερνήτην καὶ πάντα ἄνδρα ἐφεξῆς προθύμους εἶναι’. λαμπρότητα δὲ καὶ φαντασίαν τοῦτο τὸ σχῆμα παρέχεται δινευ συνδέσμων ἐλευθέρᾳ φωνῇ τοῦ λόγου προϊόντος ταῖς τῶν τόπων ἐμβολαῖς. τῷ σχήματι κέχρηται

13s cf. fr. 59 p. 38, 23. 17s ad hoc exemplum vide
fr. 16 adn. et fr. 71b adn.

5 ἐκ τῆς σῆς] ἡ πτῆσις Dem. codd. 7 ἐπηνόρθωται libri, corr. Spengel ex Dem. 12. 13 καὶ κατὰ ιόμμα suppl. Finckh.
15 δέ add. Spengel. 18 et p. 53, 2 ἐνάργειαν] ἐνέργειαν libri, sed cf. fr. 16. 22 πάλιν secl. idem.

ἢ κατ' ὄνομα εἰς πλῆθος, ἢ κατὰ κώλον εἰς κάλλος, ἢ κατὰ κόμμα εἰς ἐνάργειαν, ἢ κατὰ τόπους εἰς λαμπρότητα. κάκεῖνο ἀσύνδετον (Dem. XVIII 67) ὅρῳ δὲ αὐτὸν τὸν Φίλιππον, πρὸς δν ἡμῖν δὲ ἀτῶν, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομένον, τὴν δὲ κλεῖν κατεαγότα, τὴν δὲ χεῖρα καὶ τὸ σκέλος πεπηρωμένον'. 5

3—5 idem exemplum fr. 4 p. 4, 31—33.
similia atque Tiberius Alexander habet (uide fr. 70 a).
utrumque Caecilio sua debere C. a Morawski l. s. p. 36 et 46
et 48, Martens l. s. p. 16, 2, Coblenz l. c. p. 19, Barczat l. l.
p. 39, Angermann l. c. p. 36 et 65 obseruauerunt.

70a EPITOME ALEXANDRI III p. 32, 29 Sp.: περὶ ἀσυνδέτου ἢ 33 Sp.
διαλύσεως· κατὰ τοῦτο τὸ σχῆμα τοὺς συνδέομους αἴροντες | τοὺς
ὅφείλοντας τὰ κώλα συνάπτειν οὕτω φαμὲν τὸν λόγον, ὃς ἔχει
τὰ τοιαῦτα (Dem. XVIII 65) ‘εἰ δὲ ὁμοίως ἀπάντων τὸ ἀξίωμα, 10
τὴν ἡγεμονίαν παρείλετο’ καὶ πάλιν (*ibid.* 69) ‘Ἀμφίπολιν, Πύδ-
ναν, Ποτίδειαν, Ἀλόννησον’ οὐδενὸς τούτων μέμνημαι’.

71 (= 29 B.) TIBERIVS III p. 79, 15 Sp.: τὴν δὲ
διατύπωσιν παρῆκεν Ἀψίνης, Κεκίλιος δὲ ἔθηκεν ἐν
τοῖς τῆς διανοίας σχήμασιν. ἢ δὲ διατύπωσις ὅτε μὲν 15
ὑπομιμήσκει τῶν τετενημένων ἐνεργειῶν καὶ ἔκαστων
ἐξαριθμουμένων τῶν μερῶν· ‘ἀλλὰ μὴν τὸν τῇ πόλει
сυσταθέντα τότε θόρυβον ἵστε μὲν ἄπαντες, μικρὰ δὲ
ἀκούσατε μου τὰ ἀναγκαιότατα. ἔσπέρα μὲν γὰρ ἥδη?’
καὶ τὰ ἔξῆς (Dem. XVIII 168 s). καὶ πάλιν ἡ διατύπωσις 20
ἐπὶ τὴν θέαν ἄγει τῶν οὐχ ἑωραμένων, ὃς παρ' Αἰσχίνῃ
πολλὰ ἀν εὔροι τις. τρίτος ὅρος διατυπώσεως, ὅταν τὰ μὴ
τεγονότα διατυπούμενοι εἰςάγωμεν καθ' ὑπόθεσιν, οἷον
τί ἀν ἐτένετο, καὶ τί τί ἀν ἐπράχθη, ὃς δεινὰ καὶ φοβερά.

14 s et 19 cf. fr. 4 p. 5, 6 s et 11 s. 20—22 cf. fr. 128, 16 ss.
quae Caecilius hic dicit, ea apud Quintilianum (u. fr. 71 a)
recurrunt; cf. 15—17 ~ fr. 71 a, 2—4, 20—21 ~ fr. 71 a, 5—7,

22—24 ~ fr. 71a, 7—8. itaque Quintilianum quoque ad Caecilium respexisse MARTENS l. s. p. 16, 2, COBLENTZ l. s. p. 20, REPPE l. s. p. 50 s statuerunt.

71a QVINTIL. IX 2, 40: *illa uero, ut ait Cicero* (de orat. III 53, 202), ‘*sub oculos subiectio’ tum fieri solet, cum res non gesta indicatur, sed ut sit gesta ostenditur, nec uniuersa, sed per partes . . . Celsus* (fr. 17 Woehler) *hoc nomen isti figurae de-* 5 *dit, ab aliis ὑποτύπωσις dicitur proposita quaedam forma re-* rum *ita expressa uerbis, ut cerni potius uideantur quam au-* diri . . . (41) *nec solum, quae facta sint aut fiant, sed etiam* quae futura sint aut futura fuerint, *imaginamur. . . .* (43) . . . *habet haec figura (translatio temporum) manifestius ali-* 10 *quid: non enim narrari res, sed agi uidetur. (44) locorum quo-* que dilucida et significans descriptio eidem uirtuti adsignatur a quibusdam, alii τοπογραφίαν dicunt.

1—8 cf. fr. 71. 6 s cf. fr. 94 p. 80, 5 s. 9 s cf. fr. 94 p. 79, 21 s. 10—12 cf. fr. 94 p. 80, 1 ss.
de hoc fr. uide imprimis ea, quae REPPE l. s. p. 50 s ex-
plieauit.

71b SCHOLION Demosth. or. XXI 72 p. 573, 7 Dind.: πολλὰ γάρ ποιήσειν δέ τύπτων] διατυπώσει κέχρηται. Ίδιον δὲ μάλιστα τῆς 15 πηλικότητος ή διατύπωσις, ἐπειδὴ ὑπ’ ὅψιν ἀγουσα τὰ πράγματα πλείω ποιεῖ τὴν αὔξησιν. ἔχει δὲ συγγένειαν πλείστην πρός τε ἔκφρασιν καὶ διήγησιν. ἐν ἄπαci γάρ τούτοις ἔκθεσίς ἔστι πραγ-
μάτων γεγονότων, ἀλλὰ τὸ μὲν διήγημα ἀπλῆν καὶ ἀκατάσκευον
ἔχει τὴν ἔκθεσιν, ή δὲ διατύπωσις τὸ πᾶν ἐν αὔξῃ καὶ ἐναργείᾳ
20 κεῖται. καὶ αὐτὸν μὲν διήγημα κατ’ ἀκολουθίαν πρόεισι τοῖς

13 s hic locus ex Demosthene allatus saepius a Caecilio ad
figuras illustrandas in usum uocatur (cf. fr. 16, 1 s, fr. 63
p. 45, 28, fr. 70 p. 52, 17 s, fr. 94 p. 75, 26 ss et p. 76, 5—13).

6 uideatur libri, corr. Obrecht. 11 eidem Regius, eius-
dem BnBg, huic A.

συνδέσμοις ἐνούμενον, ἡ δὲ διατύπωσις κομματική ἔστι καὶ ἀπόλυτος, δι' ἐξαλλαγῆς σχημάτων προϊούσα.

ad haec adhibe, quae secuntur:

SCHOLION Demosth. or. ΣIX p. 372, 5 Dind.: διατύπωσις τὸ σχῆμα, δταν ὥσπερ διατυποῖ καὶ εἰς ὅψιν ἄγη τὰ πράγματα διὰ τῶν λόγων. διαφέρει δὲ ἡ διατύπωσις τῆς ἐκφράσεως τῷ τὴν μὲν διατύπωσιν διὰ πάθος τι λέγεσθαι, τὴν δὲ ἐκφρασιν ὥσπερ διήγημά τι εἶναι.

in priore scholio MARTENS l. s. p. 16, 2 (COBLENTZ l. s. p. 19, REPPRE l. s. p. 50) Caecilii uestigia agnoscebant.

72 (= 30 B.) TIBERIUS III p. 79, 27 Sp.: τὸ δὲ διασυρμοῦ σχῆμα παρῆκεν Ἀφίνης, Κεκίλιος δὲ αὐτὸ ἐνέθηκε. τοῦτο δέ ἔστι <τὸ> τὰ μεγάλα μικρὰ ποιῆσαι καὶ ¹⁰ ἐξευτελίσαι, οἷον (Dem. XVIII 28) ‘ἀλλ’ ἐν τοῖν δυοῖν ὁβολοῖν ἐθεώρουν ἂν εἰ μὴ τοῦτο ἐγράφῃ’. καὶ (ibid. 232) ‘πάνυ γε’ οὐ γάρ παρὰ τοῦτο εὔχερῇ γέγονε τὰ τῶν 80 Sp. ‘Ἐλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ρῆμα ἀλλὰ μὴ τοῦτο διελέχθην ἔγω, ἡ δευρὶ τὴν χεῖρα ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρ- 15 ἡνεγκα’.

exemplum, quod Tiberius u. 13—16 laudat, apud Alexandrum quoque (fr. 72 a p. 56, 5—7) inuenimus.

72a EPITOME ALEXANDRI III p. 26, 5 Sp.: διασυρμὸς δ’ ἔστιν, ἐπειδὰν λέγωμεν ἀξιοπίτως διασύροντες, ὡς ‘Υπερίδης Ἐπὶ Δημοσθένους (I fr. II = p. 3^b Bl.³) ‘καὶ συκοφαντεῖς τὴν βουλήν, προκλήσεις προτιθεῖς καὶ ἐρωτῶν ἐν ταῖς προκλήσειν, πόθεν ἔλα- 20 βες τὸ χρυσίον, καὶ τίς ἦν σοι δὲ δούς, καὶ πῶς; τελευταῖον δ’ ἵσως ἐρωτήσεις καὶ εἰ ἐχρήγω τῷ χρυσίῳ, ὥσπερ τραπεζιτικὸν λόγον παρὰ τῆς βουλῆς ἀπαιτῶν’, καὶ δὲ αὐτὸς Ἐπὶ τῆς Φρύνης (fr. 173 Bl.³) ‘τίς γάρ ἔστιν αἵτια αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κε-

³ ἄγη corr. Aldus, libri aut ἄγοι aut ἄγει exhibent. ¹⁰ τὸ add. Radermacher. ¹³ γε οὐ et εὐχερῆ desunt in Dem.

φαλῆς λίθος κρέμαται;’ καὶ ὡς Αἰχίνης (III 166) ‘οὐ μέμνησθε αὐτοῦ τὰ ἀπίθανα καὶ μιαρὰ ρήματα, ἢ πῶς ποτε ὑμεῖς, ὃι σιδήριοι, ἐκαρτερεῖτε ὀκρούμενοι; δτε ἔφη παρελθών· διμπελουργοῦντι τινες τὴν πόλιν’ καὶ τὰ ἔξης, καὶ ὡς Δημοσθένης (XVIII 232) 5 πρὸς αὐτὰ ταῦτα ‘πάνυ γάρ κατὰ τοῦτο χείρω τέτονε τὰ τῶν Ἐλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ρῆμα ἀλλὰ μὴ τουτὶ διεξῆλθον ἔτι, ή δευρὶ τὴν χεῖρα ἀλλὰ μὴ δευρὶ μετήγατον’.

5—7 cf. fr. 72, 13—16.

in hoc quoque loco Caecilii ingenium latere C. A MORAWSKI l. s. p. 47 (p. 56) et COBLENTZ l. s. p. 21 putant.

73 (= 31 B.) TIBERIVS III p. 80, 4 Sp.: τὸ δὲ σχῆμα τῆς ἐπανόδου ἔστι παρὰ τῷ Κεκιλίῳ. γίνεται δὲ αὗτῇ 10 ὅταν ὄνόματα δύο καὶ ρῆμα προθέντες ἐπανίωμεν ἐπ’ αὐτὰ καὶ ἔξηγώμεθα αὐτά, ὡς μήπω νοούμενου τοῦ λεχθέντος, οἷον εἴ τις λέγοι, δτι Νικίας καὶ Ἀλκιβιάδης ἐπὶ Σικελίας τὴν στρατείαν διέφθειραν, εἶτα ἐπανιὼν ἐπ’ αὐτὰ λέγοι, Ἀλκιβιάδης μὲν εύτελῆ τὸν πόλεμον καταλι- 15 πῶν, Νικίας δὲ ἀργὸν στρατηγήσας. χρῆται δὲ ἐπανόδῳ καὶ Θουκυδίδης ὀσάκις ἂν εἰς ἀσάφειαν ἐκ τῶν ὑπερβατῶν ἐκπίπτῃ.

16 s cf. fr. 94 p. 77, 27—28.

74 (= 32 B.) TIBERIVS III p. 80, 13 Sp.: καὶ τὸ τῆς ἀφαιρέσεως σχῆμα ὁ Κεκίλιος εἰσάγει· λέξεως γάρ 20 ἀφαιρεῖν τοῦτό φησι καὶ λέγει κεῖθαι παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ (cf. III 13, 3) ‘φθείρατε γάρ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἐφθαρμένοι εἰς ἐτέταχα ὦ πεποίηνται καὶ εἴρηνται’.

14 ,nonne ἀτελῆ; Spengel. 20 τοῦτο], ,απ σχῆμα?“ Spengel. 21 uerba φθείρατε — 22 εἰρηνται admodum corrupta, uerba Thucydidis haec sunt: ἐφθάρεται Ἀθηναῖοι . . αἱ δ' ἔφημεν τετάχαται.

75 (= 33 B.) TIBERIVS III p. 80, 18 Sp.: καὶ τὸ τῆς ἀλλοιώσεως σχῆμα εἰσάγει ὁ Κεκίλιος, καί φησιν αὐτὴν γίνεσθαι κατ' ὄνομα καὶ πτώσεις καὶ ἀριθμοὺς καὶ πρόσωπα καὶ χρόνους. καὶ ὄνόματα μὲν ἀλλοιοῦσιν ἀντὶ τοῦ ἄρρενος τὸ θῆλυ ἢ τὸ οὐδέτερον παραλαμβάνοντες, ἢ τῷ ἄρρενι ἀντ' ἀμφοῖν χρώμενοι, κατὰ τὸ πληθυντικόν, οἷον παρὰ μὲν Θουκυδίδῃ (I 6, 1) ‘πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἐξιδηροφόρει’ ἀντὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ (II 44, 4) ‘τὸ φιλότιμον ἀγήρω μόνον’ ἀντὶ τοῦ ἡ φιλοτιμίᾳ· οὐδέτερον γὰρ μετείληφεν ἀντὶ τοῦ θήλεος. περὶ δὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἀλλοίωσις, ὡς παρ’ Εὐπόλιδι ἐν Δήμοις (fr. 104, uol. I p. 285 K.)

ἄπασα γὰρ ποθοῦμεν ἡ κλεινὴ πόλις
καὶ παρὰ Δημοσθένει (cf. III 31) ‘ύμεῖς ὦ βουλή’. κατὰ δὲ τὰ πρόσωπα ἀλλοίωσις, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ τοῖς γὰρ δικαισταῖς διαλεγόμενος μετατίθησιν ἔαυτὸν ἐπὶ τὸν ἀντί- 81 Sp. δικον ‘ὅς, ὦ μιαρώτατε πάντων, κεκλεισμένης σοι τῆς παρρησίας’ (Dem. XXV 28). καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μετάγει ἐπὶ τοὺς δικαστὰς λέγων, οἷον (Dem. XVIII 314) ‘τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν μέμνησαι. καὶ καλῶς ποιεῖς. 20 οὐ μέντοι δίκαιον ἔστιν, ὦ Ἀθηναῖοι . .’ καὶ παρ’ Εύριπίδῃ (Orest. 720—722)

φεύγεις ἀποστραφείς με, τὰ δ’ Ἀγαμέμνονος
φροῦδα·
εἴτα μεταστρέφει τὸν λόγον ἐπὶ τὸν ἀποθανόντα 25

7 s et 14 cf. Longinus epitome Rh. Gr. I 2 p. 216, 14 s
Sp. et H., ubi eadem sed paululum mutata exempla exstant.
15—17 cf. fr. 67 b, 1 s. 17 s cf. fr. 94 p. 81, 4—7.

13 ποθοῦμεν ἡ Meineke, ποθοῦμένη libri. 15 ἀλλοίωσις,
ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ scripsi ex coniectura Spengelii, ἀλλοιώσεις
ὡς παρ’ αὐτῷ libri.

ἀφιλος ἡςθ' ἄρ', ω πάτερ, πράττων κακῶς.
 τοὺς δὲ χρόνους ἀλλοιοῦσιν, ὅταν τοῖς ἐνεστῶσιν ἀντὶ⁵
 τῶν παραχημένων χρῶνται, οἷον παρὰ Δημοσθένει (LIX 34)
 ‘καὶ ὅτι ταῦτα ἀληθῆ λέγω, τοὺς δρῶντας ὑμῖν μάρ-
 τυρας παρέξομαι’ ἀντὶ τοῦ τοὺς ἔωρακότας. δποιόν ἔστι
 καὶ τὸ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ (fr. 145 N.³)
 δρῶ δὲ πρὸς τῆς παρθένου θοινάματα
 ἀντὶ τοῦ εἶδον. καὶ ὁ Θουκυδίδης (II 35, 1) ‘οἱ μὲν πολ-
 λοὶ τῶν ἐνθάδε εἰρηκότων ἐπαινοῦσι τὸν προστιθέντα
¹⁰ τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε’ ἀντὶ τοῦ ἐπήνεσαν.

cum disputatione Tiberiana in multis congruit Alexander
 (u. fr. 75 a).

75a **ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ** III p. 33, 16 Sp.: ή δὲ ἀλλοίωσις ή
 καὶ ἀλλαγὴ σχῆμα ἔστι ποικίλον, καὶ κατὰ πολλοὺς γινόμενον
 τρόπους· καὶ γὰρ ἀριθμοὺς ἀλλάσσομεν, καὶ δνομάτων τὰς πτώ-
 σεις, καὶ ἐπὶ τῶν βημάτων πάλιν χρόνους, πάθη. δνομάτων μὲν
¹⁵ οὖν εἴδη καὶ οὕτως ἀλλοιοῦται καὶ μεταβάλλεται ‘πᾶσα γὰρ ή
 ‘Ἐλλὰς ἐπιδηροφόρει’ (Thuc. I 6, 1)· ἀντὶ γὰρ τῶν ‘Ἐλλήνων
 ‘Ἐλλὰς εἴρηται· καὶ πάλιν (id. II 44, 4) ‘εἰ γὰρ τὸ φιλότιμον
 ἀγήρω μόνον’ ἀντὶ τοῦ δι φιλότιμος· καὶ ὡς Δημοσθένης (XVIII
²⁰ 18) ‘ἐπειτα δ’ ή Πελοπόννησος ἀπασα διεστήκει’ ἀντὶ τοῦ οἱ
 Πελοποννήσιοι. τούτου δ’ ἔχεται τοῦ τρόπου καὶ τὸ τοιοῦτον
 ‘γῆν ἀροῦν’. ἐγίνετο δὲ καὶ τοιαύτη μεταβολὴ προσώπων, δταν
 ἀφ’ ἑτέρου ἐφ’ ἑτερον τὸν λόγον μεταφέρωμεν, ὡς ἔχει τὸ τοι-
 οῦτον (Dem. XXV 27 a) ‘καὶ οὐδεὶς ήμῶν χολὴν οὐδ’ ὀργὴν εύ-
²⁵ ρεθῆσεται ἔχων ἐφ’ οἵς δι βδελυρὸς οὐτος καὶ ἀναιδής βιάζεται;
 34 Sp. δς, ω μιαρώτατε πάντων, ἀποκεκλειμένης σοι | τῆς παρρησίας².
²⁶ πτώσεως δὲ ἀλλαγὴ καὶ μεταβολὴ οὕτω σχηματίζεται παρὰ τοῖς
 παλαιοῖς (Dem. XIX 2) ‘τοὺς μὲν οὖν ἀλλους, δσοι πρὸς τὰ κοινὰ
 δικαιῶς προσέρχονται, καν δεδωκότες ωσιν εὐθύνας, τὴν ἀει-

18 s cf. fr. 94 p. 79, 10. 23—25 cf. fr. 94 p. 81, 4—7.

12 γενόμενον libri, corr. Spengel.

λογίαν δρῶ προτεινομένους¹¹: ἀπὸ γὰρ τῆς αἰτιατικῆς ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν ἐτράπη· καὶ τὰ ‘Ομηρικά (A 18) ‘μῆνιν ἀειδε, θεά, οὐλο- μένην, ἡ μυρία’, καὶ πάλιν (a 1)

ἀνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολύτροπον, δς μάλα πολλά.
ἀριθμοὺς δὲ οὕτως ἀλλάσσουσιν, ως Θουκυδίδης (II 53, 1) ‘ρῆφον 5
γὰρ ἐτόλμα τις ἢ πρότερον ἀπεκρύπτετο μὴ καθ’ ἥδονήν ποιεῖν,
ἀντίστροφον τὴν μεταβολὴν δρῶντες¹²: καὶ ‘Φίλιππος καὶ τὸ πλή-
θος τῶν ἔλαττον ἰδόντες τὴν τροπὴν τῶν Λιβύων ἐφείποντο’.
χρόνων δὲ ἀλλαγὴ τοῦτον γίνεται τὸν τρόπον ([Dem.] LIX 34)
‘καὶ δτι ἀληθῆ ταῦτα λέγομεν, τοὺς δρῶντας ὑμῶν παρέξομαι μάρ- 10
τυρας’ ἀντὶ τοῦ τοὺς ἑωρακότας. καὶ ⟨αἱ⟩ ἐνέργειαι δὲ καὶ τὰ
πάθη [καὶ τὰ ρήματα] ἀλλάσσεται, καὶ τοῦτο πολὺ ἐστι παρὰ Θου-
κυδίδη, οἷον (I 2, 2) ‘οὐδὲ ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις’ ἀντὶ τοῦ ἐπι-
μιγνύμενοι, καὶ πάλιν (I 120, 2) ‘τοὺς τὴν μεσόγειαν μᾶλλον
κατωκημένους’ ἀντὶ τοῦ κατωκηκότας. 15

hunc tractatum ad Caecilium fontem reuocauerunt C. A
MORAWSKI l. s. p. 45 s (p. 52, p. 56, adn. 58), MARTENS l. s. p. 17 s,
COBLENTZ l. s. p. 29 s.

76 (= 34 B.) TIBERIVS III p. 81, 23 Sp.: καὶ τὴν
παρεμβολὴν εἰσάγει Κεκίλιος σχῆμα λέξεως, κέχρηται
δὲ παραδείγματι τῷ παρὰ Θουκυδίδῃ (I 26, 5) ‘οἱ δὲ Κο-
ρίνθιοι προσκαθεζόμενοι (ἐστι δὲ ἴσθμὸς τὸ χωρίον) ἐπολι-
όρκουν τὴν πόλιν’. καὶ ὁ Ἡρόδοτος (I 6) ‘Κροῖσος ἦν 20
Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω, τύραννος δὲ ἐθνῶν
τῶν ἐντὸς “Ἀλυος ποταμοῦ, δς ρέων ἀπὸ μεσημβρίης
μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων ἔξει πρὸς βορέην ἄνεμον
εἰς τὸν Εὔξεινον καλεόμενον | πόντον”· ἐνταῦθα παρ- 82 Sp.
εμβέβληται τὰ τοῦ ποταμοῦ. καὶ Εύριπίδης (fr. 228 N.²) 25

Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ

Νείλου λιπῶν κάλλιστον εὔκταίης ὕδωρ,

11 αἱ add. Radermacher. . 12 καὶ τὰ δῆματα del. Spengel.
18 οἱ δὲ — 19 ἔστι] οἱ μὲν Κερκυραῖοι ἔστι Thucyd.

δς ἐκ μελαμβρότοιο πληρούται ρόὰς
 Αἰθιόπιδος γῆς, ἡνίκ’ ἀν τακῆ χιῶν
 τεθριππεύοντος ἥλιου κατ’ αἰθέρα,
 ἐλθὼν κατ’ Ἀργος ϕκις’ Ἰνάχου πόλιν.
 5 οἱ γὰρ τρεῖς περὶ τοῦ ποταμοῦ στίχοι περιττοί.

ad hoc fragm. cf. adn. meam ad fr. 67 a, 16—19 ascriptam.

magna similitudo disputandi rationis intercedit inter hunc locum et fr. 76 a. quare Alexandrum quoque Caecilium sequi C. a MORAWSKI l. s. p. 47, p. 52 ss et COBLENTZ l. s. p. 36 iudicauerunt.

76a ΕΡΥΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 39, 12 Sp.: περὶ παρεμβολῆς·
 τοῦτο τὸ σχῆμα παρακεῖσθαι μὲν δοκεῖ τῷ ὑπερβατῷ, ἐπειδὴ
 μεταξὺ τῆς κατὰ φύσιν συντάξεως τοῦ λόγου τίθεται τις λόγος,
 διαφέρει δὲ ἐκείνου· τὸ μὲν γὰρ ὑπερβατὸν ἐν τῇ ἀλλαγῇ τῶν
 10 μορίων καὶ τῇ προσαποδόσει τοῦ ἀκολουθούντος σχήματος· ἡ δὲ
 παρεμβολὴ ἴδιαν ἔχει διάνοιαν· καὶ τῆς μὲν ὑπερβάσεως, δταν τι
 μέρος τῶν ὑπαρχόντων ἄρης, βλάψεις τὸν νοῦν καὶ τὸ σχῆμα
 ἀναιρήσεις· ἡ παρεμβολὴ δὲ καὶ δλη ἀρθεῖσα οὐ βλάπτει τὴν
 διάνοιαν. παράδειγμα δὲ τῆς παρεμβολῆς καὶ τὸ παρ’ Ἡροδότῳ
 15 κείμενον (I 6) ‘Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν τὸ γένος, παῖς δὲ Ἀλυ-
 ἀττεω, τύραννος δὲ ἐθνέων τῶν ἐντὸς Ἀλυος ποταμοῦ, δς δέων
 ἀπὸ μεσημβρίης μεταξὺ Κύρων καὶ Καππαδοκῶν καὶ πρὸς βορέην
 ἀνεμον εἰς τὸν Εὔξεινον ἔξιησι πόντον. οὗτος οὖν Κροῖσος’· ἐν-
 ταῦθα τὰ περὶ τοῦ ποταμοῦ παρεμβεβλημένα οὐδὲν κοινὸν ἔχει
 20 τοῖς περὶ τὸν Κροῖσον· ἐδύνατο γὰρ καὶ οὕτως ἔχειν δ λόγος
 ‘τύραννος δὲ ἐθνέων τῶν ἐντὸς Ἀλυος ποταμοῦ, οὗτος μν δ
 Κροῖσος’.

hoc fragmentum, imprimis 6—7, et Quintiliani uerba (fr. 67 a, 16—19) consentiunt.

***77** QUINTIL. IX 3, 76: Theo Stoicus πάρισον existimat,
quod sit e membris non dissimilibus.

2 τακείη codex, τακῆ edunt. 23 Theo Stoicus Halm,
 cheostoleus A¹G.

his uerbis fortasse Caeciliū iudicium tradi V. DE WILAMOWITZ
(Herm. XXXV 1900 p. 6 s, 2) suspicatus est. cf. fr. 111, ubi
idem Theo fortasse Caecilio utitur.

*78 LESBONAX (recensio B) p. 7 Mueller: ἐπεξήγησίς ἔστιν
ἀσαφοῦς λέξεως ἡ λόγου σαφηνισμός. λέξεως μὲν ὡς τὸ ‘λαβὲ
τὸν ἀκινάκην δὲ ἔστι Περσικὸν ξιφίδιον’ (cf. Herodot. VII 54).
λόγου δὲ ὡς τὸ ‘ὅ οἶκος οὗτος βεβαίως οὐκ οἰκεῖται, λέγω δὲ 4
ὡς οἱ μένοντες ἐν τούτῳ ταχέως μετέρχονται’. 8 M.

simillima Phoebammon (Rh. Gr. III p. 47, 19—24 Sp.) tradit.
fragmenta 78—81 fortasse Caecilio deberi Ηλληνική 1. c.
p. 1608 suspicatus est.

*79 LESBONAX p. 8 M.: ἀπὸ κοινοῦ ἔστι λέξις ἄπαξ μὲν λεγο-
μένη, πολλάκις δὲ νοούμενη καὶ ἔξωθεν λαμβανομένη, οἷον
‘ἀπελθὼν ἥτησα τοὺς ἄνδρας, μάλιστα δὲ Χαρίδημον καὶ Ἰππαρ-
χον’. καὶ ‘Ομηρος (A 15, 16)

ἔλισσετο πάντας Ἀχαιούς, 10
Ἄτρεῖδα δὲ μάλιστα.
ἀπὸ κοινοῦ γάρ ἐπ’ ἐκείνου μὲν τὸ ἥτησα, ἐπὶ τούτου δὲ τὸ
ἔλισσετο.

eadem fere apud Phoebammonem (III p. 46, 3—6 Sp.) le-
guntur. uide, quae ad fr. 78 notaui.

*80 LESBONAX p. 8 M.: ἑτερογενές ἔστι μετάβασις ἀπὸ γένους
εἰς γένος πρὸς τὸ νοούμενον. οἷον ‘τὰ περὶ θάλασσαν φοβερά 15
εἰσιν, ἐρημίαι οὖσαι’.

cum his congruunt, quae Phoebammon (III p. 49, 2—5 Sp.)
exhibit. cf. adnotationem ad fr. 78.

*81 LESBONAX p. 8 M.: ἑτεροπρόσωπόν ἔστιν, δταν ἑτερον πρόσ-
ωπον ὑποβάλλωμεν λέγον δημεῖς ἐμέλλομεν λέγειν, οἷον ‘πάντες
οἱ Αἰγύπτιοι βοῶσι τὴν ἀδικίαν ὑμῶν’· ἡ δταν αὐτοὶ μὲν λέγωμεν, 9 M.

πρὸς ἔτερον δὲ ἀποτεινώμεθα καὶ οὐ πρὸς τὸν ἀδικήσαντα, οἷον
‘ἔγὼ δὲ ἴδων τίνα βλάπτοντα τὸν πέλας εἶπον πρὸς αὐτὸν· ὃς
ἀδικεῖς τὸν πέλας’.

cum his dictis doctrina Phoebammonis eius recensionis,
quae apud Walzium (Rh. Gr. VIII p. 504, 6—12) inuenitur, bene
consentit; recensio, quam Spengel (Rh. Gr. III p. 49, 24—28)
praebet, alia est. uide, quae ad fr. 78 dixi.

V

ΠΕΡΙ ΤΨΟΤΣ

82 (= 43 B.) DE SVBLIMITATE I 1 p. 1, 1 V.: τὸ
5 μὲν τοῦ Κεκιλίου συγγραμμάτιον, δὲ περὶ⁷
ὕψους συνετάξατο, ἀνασκοπούμενοις ἡμῖν ὡς οἴ-
σθα κοινῆ, Ποστούμιε Τερεντιανὲ φίλτατε, ταπεινό-
τερον ἐφάνη τῇς ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἥκιστα τῶν
καιρῶν ἐφαπτόμενον οὐ πολλὴν γε ὀφέλειαν, ἦς |
2 V. μάλιστα δεῖ στοχάζεσθαι τὸν γράφοντα, περιποιοῦν
11 τοῖς ἐντυγχάνουσιν· εἰτ' ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δυεῖν
ἀπαιτουμένων, προτέρου μὲν τοῦ δεῖξαι, τὸ τὸ ὑπο-
κείμενον, δευτέρου δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριω-
τέρου, πᾶς δὲν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο καὶ δι' ὃν τινων
15 μεθόδων κτητὸν γένοιτο, δύμας δὲ Κεκίλιος ποῖον
μέν τι ὑπάρχει τὸ ὑψηλὸν διὰ μυρίων δσων ὡς
ἀγνοοῦσι πειρᾶται δεικνύναι, τὸ δὲ δι' ὃτον τρό-

17 — p. 63, 3 cf. fr. 84, ubi eandem cogitandi rationem
Caecilii reperimus.

7 Τερεντιανὲ Manutius, φλωρεντιανὲ liber. 9 γε Reiske,
τε liber, defendit τε B. literar. zentralbl. 1906 p. 142. 11 εἰτ'
Manutius, εἰτ' liber, εἰτ' Spengel et B. literar. zentralbl. 1906
p. 142.

πον τὰς ἑαυτῶν φύσεις προάγειν ἵσχυοιμεν
ἀν εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν, οὐκ οἶδ'
ὅπως ὡς οὐκ ἀναγκαῖον παρέλιπεν. (2) πλὴν ἴσως
τουτονὶ μὲν τὸν ἄνδρα οὐχ οὔτως αἰτιᾶσθαι τῶν
ἐκλειψμένων, ὡς αὐτῆς τῆς ἐπινοίας καὶ σπουδῆς 5
ἄξιον ἐπαινεῖν.

cf. de hoc loco ROTHSTEIN l. s. p. 9 s.

83 DE SVBLIMITATE I 3 p. 2, 17 V.: γράφων δὲ πρὸς σέ,
φίλτατε, τὸν παιδείας ἐπιστήμονα, σχεδὸν ἀπήλλαγμαι καὶ τοῦ
διὰ πλειόνων προϋποτίθεσθαι, ὡς ἀκρότης καὶ ἔξοχή τις
λόγων ἔστι τὰ ὑψη, καὶ ποιητῶν τε οἱ μέγιστοι καὶ 10
συγγραφέων οὐκ ἀλλοθεν ἢ ἐνθένδε ποθὲν ἐπράτευ-
σαν καὶ ταῖς ἑαυτῶν περιέβαλον εὐνλείαις τὸν | αἰῶνα. 3 V.
(4) οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τὸν ἀκροωμένονς ἀλλ' εἰς ἔκ-
στασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ πάντη δὲ γε σὺν ἐκπλήξει
τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ τὸ θαυ- 15
μάσιον, εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ' ἡμῖν,
ταῦτα δὲ δυναστείαν καὶ βίαν ἀμαχον προσφέροντα
παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκροωμένου καθίσταται, καὶ τὴν
μὲν ἐμπειρίαν τῆς εὑρέσεως καὶ τὴν τῶν πραγμάτων
τάξιν καὶ οἰκονομίαν οὐκ ἔξινδος οὐδὲν ἐν δυεῖν, ἐν δὲ 20
τοῦ ὅλον τῶν λόγων ὑφοντας μόλις ἐκφαινομένην δρῶμεν,
ὑψος δέ πον καιρίως ἐξενεχθὲν τά τε πράγματα δίκην
σκηπτοῦ πάντα διεφόρησεν καὶ τὴν τοῦ φήτορος εὐθὺς
ἀθρόαν ἐνεδείξατο δύναμιν. ταῦτα γὰρ οἷμαι καὶ τὰ
παραπλήσια, Τερεντιανὴ ἥδιστε, καὶ αὐτὸς ἐν πείρας ὑφηγήσαιο. 25

ea, quae 14—16 leguntur, aut ex Aristot. rhet. III 2
p. 1404^b 11s aut ex arte Theodectea sumpta esse ANGERMANN l. c.
p. 49 s explicauit. eandem doctrinam Aristoteleam in fr. 46
inuenimus. 9—12 ROTHSTEIN l. c. p. 11s, 3 Caecilio vindicauit;
ANGERMANN l. c. p. 50 totum hunc locum ad Calactinum
reducere uidetur.

84 De sublimitate II 1 p. 3, 12 V.: ἡμῖν δ' ἐκεῖνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὑψος τις ἢ βάθος τέχνη,
 ἐπεὶ τινες δλως οἴονται διηπατῆσθαι τὸν τὰ τοιαῦτα
 ἄγοντας εἰς τεχνικὰ παραγγέλματα. „γεννᾶται γάρ“
 5 φησί „τὰ μεγαλοφυῆ καὶ οὐ διδαπτὰ παραγίνεται,
 καὶ μία τέχνη πρὸς αὐτὰ τὸ πεφυκέναι· χείρω τε
 τὰ φυσικὰ ἔργα“, ὡς οἴονται, „καὶ τῷ παντὶ δειλό-
 τεροι καθίσταται ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετενό-
 μενα“. (2) ἐγὼ δὲ ἐλεγχθήσεοται τοῦθ' ἐτέρως ἔχον φημί, εἰ
 10 ἐπισκέψαιτό τις, ὅτι ἡ φύσις, ἀσπερ τὰ πολλὰ ἐν τοῖς
 παθητικοῖς καὶ διηρμένοις αὐτόνομον, οὕτως οὐκ εἰ-
 καίδην τι πάκ παντὸς ἀμέθοδον εἶναι φιλεῖ, καὶ ὅτι
 αὐτη μὲν πρῶτον τι καὶ ἀρχέτυπον γενέσεως στοι-
 χεῖον ἐπὶ πάντων ὑφέστηκεν, τὰς δὲ ποσότητας καὶ τὸν
 4 V. ἐφ' ἑκάστον καιρόν, ἔτι δὲ | τὴν ἀπλανεστάτην ἀσκησίν τε
 16 καὶ χρῆσιν ἵνανὴ παρορίσαι καὶ συνενεγκεῖν ἡ μέθοδος, καὶ
 ὡς ἐπινιδυνότερα, αὐτὰ ἐφ' αὐτῶν δίχα ἐπιστήμης, ἀστήρικτα
 καὶ ἀνερμάτιστα ἔασθνται, τὰ μεγάλα, ἐπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ
 ἀμαθεῖ τόλμη λειπόμενα· δεῖ γάρ αὐτοῖς, ὡς κέντρον πολ-
 λάκις, οὕτω δὲ καὶ χαλινοῦ· (3) ὅπερ γάρ ὁ Δημοσθένης
 (XXIII 113) ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τῶν ἀνθρώπων ἀποφαίνεται βίον,
 μέγιστον μὲν εἶναι τῶν ἀγαθῶν τὸ εὐτυχεῖν, δεύτερον δὲ καὶ
 οὐκ ἔλαττον τὸ εὖ βουλεύεσθαι, ὅπερ οἰς ἀν μὴ παρῇ συναναιρεῖ
 πάντως καὶ θάτερον, τοῦτ' ἀν καὶ ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμεν,
 5 V. ὡς | ἡ μὲν φύσις τὴν τῆς εὐτυχίας τάξιν ἐπέχει, ἡ τέχνη δὲ
 28 τὴν τῆς εὐβούλιας· τὸ δὲ κυριώτατον, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ εἶναι
 τινα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει οὐκ ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ
 παρὰ τῆς τέχνης ἐκμαθεῖν δεῖ· εἰ ταῦθ', ὡς ἔφην, ἐπιλογί-
 σαιτο καθ' ἑαυτὸν δ τοῖς χρηστομαθοῦσιν ἐπιτιμῶν,
 30 οὐκ ἀν ἔτι, μολ δοκῶ, περιττὴν καὶ ἀχρηστον τὴν ἐπὶ
 τῶν προκειμένων ἡγήσαιτο θεωρίαν.

5 φασί Manutius, φησι liber. 25 φύσις — 31 θεωρίαν
 om. liber, edidit primus Tollius ex codice Vaticano, leguntur
 in a (cod. Vaticano) b' (cod. Parisino). 26 κυριώτατον ὅτι
 Peircius, κυριώτατόντε ab. 28 ὡς ἔφην] cf. supra u. 9 s.
 31 ἡγήσαιτο Boivinus, ***σαιτο b, κομίσαιτο a.

in hoc loco Caecilium impugnari contendunt MARTENS l. c. p. 9 s., DIELS (Herm. XIII 1878 p. 5), WEISE l. s. p. 45 et 45 s, 1, KAIBEL l. c. p. 119, negant ROTHSTEIN l. c. p. 11 s, 3, COBLENTZ l. c. p. 52 s, BRZOSKA l. c. p. 1180. hoc fragmentum cum fr. 82 p. 62, 17 — 63, 3 praestanter concinit. huc pertinet alius locus, qui contra eundem Caecilium dictus esse mihi uidetur:

ΔΕ SVBLIMITATE XL 2 p. 74, 8 V.: ἀλλὰ μὴν δτι γε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις, ὅμως, κοινοῖς καὶ δημάδεσι τοῖς ὀνόμασι καὶ οὐδὲν ἐπαγομένοις περιττὸν ὡς τὰ πολλὰ συγχρόμενοι, διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἀρμόσσαι ταῦτα δ', ὅμως ὅγκον 5 καὶ διάστημα καὶ τὸ μὴ ταπεινὸν δοκεῖν εἶναι περιεβάλοντο, καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Φίλιστος, Ἀριστοφάνης ἐν τισιν, ἐν τοῖς πλείστοις Εὑριπίδης, ἵκανῶς ἡμῖν δεδῆλωται.

85 (p. 66, 19—26 = 45 B.) ΔΕ SVBLIMITATE III 1 p. 5, 9 V.:

* * καὶ καμίνου σχῶι μάκιστον σέλας.	10
εἰ γάρ τιν' ἔστιοῦχον δψομαι μόνον,	6 V.
μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον,	
στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι.	
νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.	

(Aeschyl. fr. 281 N.?)

οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγψα, αἱ πλεκτάναι, καὶ τὸ 15 πρὸς οὐρανὸν ἔξεμεῖν, καὶ τὸ τὸν Βορέαν αὐλητὴν ποιεῖν, καὶ τὰ ἀλλὰ ἔξης· τεθόλωται γάρ τῇ φράσει καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται, καν ἔκαστον αὐτῶν πρὸς αὐτὰς ἀνασκοπής, ἐκ τοῦ φοβεροῦ κατ' ὀλίγον ὑπονοστεῖ πρὸς τὸ εὔκαταφρόνητον. δπου δ' ἐν τραγῳδίᾳ, πράγματι ὁγκηρῷ φύσει 20 καὶ ἐπιδεχομένῳ στόμφον, ὅμως τὸ παρὰ μέλος οἰδεῖν ἀσύγγνωτον, σχολῇ γ' ἀν οἷμαι λόγοις ἀληθινοῖς ἀρμόσειεν. (2) ταύτη καὶ τὰ τοῦ Λεοντίνου Γοργίου γελάται γράφοντος (fr. 14 ΟΑ II 131^a Tur.; Vorsokratiker fr. 18 Diels) ‘Ξέρξης δ τῶν Περσῶν Ζεύς’, καὶ ‘γῦπες ἔμψυχοι τάφοι’, καὶ τινα τῶν Καλλισθένους ὄντα οὐχ 25 ὑψηλὰ ἀλλὰ μετέωρα, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· φλοιώδης

1 γε Tollius, τε liber. 22 σχολῇ edunt, σχολὴ liber.
25 γύπες liber, γῦπες Vahlen ex Hom.

γάρ ἀνὴρ καὶ φυσῶν κατὰ τὸν Σοφοκλέα (cf. fr. 701 N.²) μικροῖς
μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἀτερ· τά γε μὴν Ἀμφικράτους
(FHG IV 300) τοιαῦτα καὶ Ἡγησίου καὶ Μάτριδος· πολλαχοῦ γάρ
7 V. ἐνθουσιάν ἑαυτοῖς δοκοῦντες οὐ βακχεύουσιν ἀλλὰ ταιζουσίν.
5 (3) δλως δ' ἔοικεν εἶναι τὸ οἰδεῖν ἐν τοῖς μάλιστα δυσφυλακτό-
τατον. φύσει γάρ ἀπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες
ἀσθενείας καὶ ζηρότητος κατάγνωσιν, οὐκ οὐδὲ δπως ἐπὶ τοῦθ
ὑποφέρονται, πειθόμενοι τῷ ‘μεγάλων ἀπολιθαίνειν δμως εὐ-
γενὲς ἀμάρτημα’. (4) κακοὶ δὲ δγκοι καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων
10 οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις καὶ μήποτε περιιστάντες ἡμᾶς εἰς τοῦ-
ναντίον· οὐδὲν γάρ, φασί, ζηρότερον ὑδρωπικό. ἀλλὰ τὸ μὲν
οἰδοῦν ὑπεραίρειν βούλεται τὰ ὕψη, τὸ δὲ μειρακιώδες ἀντικρυς
ὑπεναντίον τοῖς μεγέθεις· ταπεινὸν γάρ ἐξ δλου καὶ μικρόψυχον
15 ἔστιν; ἢ δῆλον μὲς σχολαστικὴ νόησις, ὑπὸ περιεργίας λήγουσα
εἰς ψυχρότητα; δλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος δρεγό-
μενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου καὶ μάλιστα τοῦ
8 V. ηδέος, ἐξοκέλλοντες δὲ εἰς τὸ ρωπικόν καὶ κακόζηλον. . . | . . .
IV (1) θατέρου δὲ ὧν εἴπομεν, λέγω δὲ τοῦ ψυχροῦ, πλή-
20 ρης δ Τίμαιος, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ίκανὸς καὶ πρὸς λόγων
ἐνίοτε μέγεθος οὐκ ἄφορος, πολυΐστωρ, ἐπινοητικός,
πλὴν ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἀμαρτημάτων, ἀν-
επαίσθητος δὲ ίδιων, ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένας νοήσεις
ἀεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέστατον.
25 (2) παραθήσομαι δὲ τάνδρὸς (fr. 138 FHG I 227) ἐν ἢ
9 V. δύο, ἐπειδὴ τὰ πλείω προέλαβεν δ Κεκίλιος. . . . | . . .
(4) τί δεῖ περὶ Τίμαιον λέγειν, δπον γε καὶ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι,
Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα, καίτοιγε ἐκ τῆς Σωκράτους δντες
παλαιότρας, οἵμως διὰ τὰ οὔτως μικροχαρῆ ποτε ἐκατῶν ἐπιλαυ-
30 θάνονται; δ μέν γε ἐν τῇ Λακεδαιμονίων γράφει πολι-

26 uide fr. 85 a.

1 ἀνὴρ liber. 8 μεγάλων Columbus, μεράλω liber.
18 ἐξοκέλλοντες V. de Wilamowitz, ἐποκέλλοντες liber. δωπι-
κὸν Is. Vossius, δοπικὸν liber.

τείχις (de re p. Laced. 3, 5) ‘έκείνων μὲν γοῦν ἡττον μὲν
ἄν φωνὴν ἀκούσαις ἢ τῶν λιθίνων, ἡττον δ’ ἄν δμ-
ματα στρέψαις ἢ τῶν χαλκῶν, αἰδημονεστέρους δ’ ἄν
αὐτοὺς ἡγήσαιο καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς δφθαλμοῖς 4
παρθένων’. . . (5) δ | μέντοι Τίμαιος (fr. 149 F H G I 231), 10 V.
ώς φωρίου τινὸς ἐφαπτόμενος, οὐδὲ τοῦτο Ξενο-
φῶντι τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν. φησὶ γοῦν ἐπὶ τοῦ Ἀγα-
θοκλέους κατὰ τὸ τὴν ἀνεψιὰν ἐτέρῳ δεδομένην ἐκ
τῶν ἀνακαλυπτηρίων ἀρπάσαντα ἀπελθεῖν, ‘δ τίς ἄν
ἐποίησεν ἐν δφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας ἔχων?’ (6) τί 10
δὲ ὁ τάλλα θεῖος Ηλάτων; τὰς δέλτους θέλων εἰπεῖν
'γράψαντες' φησίν (de legg. V p. 741c) ‘ἐν τοῖς ιεροῖς θή-
σουσιν κυπαριστίνας μνήμας’· καὶ πάλιν (ibid. VI p. 778d)
'περὶ δὲ τειχῶν, ὃ Μέγιλλε, ἐγὼ ξυμφεροίμην ἄν τῷ
Σπάρτῃ τὸ καθεύδειν ἔαν ἐν τῷ γῇ κατακείμενα τὰ 15
τείχη καὶ μὴ ἐπανίστασθαι'. (7) καὶ τὸ 'Ηροδότειον
(V 18) οὐ πόρρω, τὸ φάναι τὰς καλὰς γυναικας 'ἀλγη-
δόνας δφθαλμῶν'. καίτοι γε ἔχει τινὰ παραμυθίαν,
οἱ γὰρ παρ' αὐτῷ ταντὶ λέγοντες εἰσὶν οἱ βάρβαροι
καὶ ἐν μέθῃ, ἀλλ' οὐδὲ' ἐν τοιούτων προσώπων διὰ μι- 20
κροψυχίαν καλὸν ἀσχημονεῖν πρὸς τὸν αἰῶνα.

de toto fragmento cf. ROTHSTEIN l. c. p. 1—4 et 20, 1, qui
haec omnia (praeter p. 65, 10—22) ex Caecilio hausta esse pu-
tat. p. 65, 10—22 quoque Caecilio deberi WEISE l. c. p. 43, 2
iudicat. utrumque adjudicat BRZOSKA l. c. p. 1180. MARX l. c.
p. 175, 2 alia atque Rothstein causa commotus p. 66, 1s et
p. 67, 5—10 eidem Caecilio attribuit (ad hos locos uide adn.
ad fr. 89). cf. praeterea KAIBEL l. c. p. 114 s.

85a PLUTARCHVS quaest. conuiu. VIII 1 p. 717c: 'ἄμα τῆς
τύχης', ὡς Τίμαιος (fr. 119 F H G I 223) ἔφη, 'τὸν μιμητὴν ἐξ-
αγούσης τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγούσης'.

referendum est ad fr. 85 p. 66, 26. hunc locum ex iis esse,
qui a Caecilio tamquam exempla frigida ex Timaeo allati erant,

8 κατὰ τὸ Reiske, καὶ τὸ liber. 20 μέθει liber.

teste Martensio (p. 7, 3) RVHNKEN ad Pseudolongini locum adnotauit.

86 DE SVBLIMITATE VII 2 p. 11, 23 V.: φύσει γάρ πως ὑπὸ τὰληθοῦς ὕψους ἐπαίρεται τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ γαῦρον τι
12 V. &νάστημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγα-
λαυχίας, ὡς αὐτὴ γεννήσασα ὅπερ ἦκουσεν.

inter haec uerba et Quintiliani uerba (uide fr. 86a) consensus intercedit (cf. etiam Vahleni adn. ad h. l. p. 12). communem fontem Caecilium esse Coblenz l. c. p. 54 et ANGERMANN l. c. p. 50 statuerunt

86a QVNTIL. VIII 2, 21: sed auditoribus etiam non-nullis grata sunt haec, quae cum intellexerunt, acumine suo delectantur et gaudent, non quasi audierint, sed quasi inuenerint.

87 (= 44 B.) DE SVBLIMITATE VIII 1 p. 12, 15 V.:
10 ἐπεὶ δὲ πέντε, ὡς ἀν εἴποι τις, πηγαῖ τινές εἰσιν αἱ τῆς ὑψηγορίας γονιμώταται, προϋποκειμένης ὅσπερ ἐδάφους τινὸς κοινοῦ ταῖς πέντε ταύταις ιδέαις τῆς ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως, ἡς δλως χωρὶς οὐδέν, πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον τὸ περὶ τὰς 15 νοήσεις ἀδρεπήβολον, ὡς καν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος ὀρισάμεθα, δεύτερον δὲ τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος, ἀλλ' αἱ μὲν δύο αὗται τοῦ ὕψους κατὰ τὸ πλέον αὐθιγενεῖς συστάσεις, αἱ λοιπαὶ δὲ ἡδη καὶ διὰ 18 V. τέχνης, ἡ τε ποιὰ τῶν σχημάτων πλάσις, δισσὰ 20 δέ που ταῦτα, τὰ μὲν νοήσεως, θάτερα δὲ λέξεως, ἐπὶ δὲ τούτοις ἡ γενναῖα φράσις, ἡς

3 ἀνάστημα libri deteriores, ἀνάθημα liber (P). 15 quae ab ὡς usque ad finem fr. 88 sequuntur, in duobus apographis exstant.

μέρη πάλιν δυνομάτων τε ἐκλογὴ καὶ ἡ τροπικὴ
καὶ πεποιημένη λέξις, πέμπτη δὲ μεγέθους αἴτια
καὶ συγκλείουσα τὰ πόδα ἑαυτῆς ἀπαντα, ἡ ἐν
ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις, φέρε δὴ τὰ ἐμ-
περιεχόμενα καθ' ἐκάστην ἰδέαν τούτων ἐπισκεψώμεθα, 5
τοσοῦτον προειπόντες, διτι τῶν πέντε μορίων δὲ Κε-
κίλιος ἔστιν ἢ παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πάθος ἀμέλει.
(2) ἀλλ' εἰ μὲν ὡς ἐν τι ταῦτ' ἄμφω, τό τε ὕψος
καὶ τὸ παθητικόν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ πάντη συν-
υπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, δια- 10
μαρτάνει. καὶ γὰρ πάθη τινὰ διεστῶτα ὕψους καὶ
ταπεινὰ εὐρίσκεται, καθάπερ οἵτοι λῦπαι φόβοι,
καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ὕψη δίχα πάθους, ὡς πρὸς μυρίους
ἄλλοις καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ ποιητῇ(λ 315—317)
παρατετολμημένα 15

"Οσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν· αὐτὰρ ἐπ'
"Οσση

Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἄμβατος εἴη·
καὶ τὸ τούτοις ἔτι μεῖζον ἐπιφερόμενον
καὶ νύ κεν ἔξετέλεσσαν. 20

(3) παρά γε μὴν τοῖς φήτορσι τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ
πομπικὰ καὶ ἐπιδεικτικὰ τὸν μὲν δγκον καὶ τὸ
ὑψηλὸν ἐξ ἀπαντος περιέχει, πάθους δὲ χηρεύει
κατὰ τὸ πλεῖστον· ὅθεν ἥκιστα τῶν δητόρων | οἱ 14 V.
περιπαθεῖς ἐγκωμιαστικοὶ ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ 25
περιπαθεῖς. (4) εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλου μὴ ἐνδ-
μισεν <δ> Κεκίλιος τὸ ἔμπαθὲς <ἐσ> τὰ ὕψη
ποτὲ συντελεῖν καὶ διὰ τοῦτ' οὐχ ἡγήσατο μνή-
μης ἄξιον, πάνυ διηπάτηται· θαρρῶν γὰρ ἀφορι-

*σαίμην ἄν, ὡς οὐδὲν οὔτως ὡς τὸ γενναῖον πάθος,
ἔνθα χρή, μεγαλήγορον, ὅσπερ ὑπὸ μανίας τινὸς
καὶ πνεύματος ἐνθουσιαστικῶς ἐκπνέον καὶ οἰονεὶ²
φοιβάζον τοὺς λόγους.*

de uerbis in p. 68, 10 — 69, 7 extantibus fusius ROTHSTEIN l. c. p. 12—15 et illi aduersatus WEISE l. c. p. 44 s egerunt. cf. etiam BRZOSKA l. c. p. 1179.

5 88 *DE SVBLIMITATE IX* 9 p. 19, 1 V.: ταύτη καὶ ὁ τῶν Ἰουδαίων θεομοθέτης οὐχ ὁ τυχῶν ἀνήρ, ἐπειδὴ τὴν τοῦ θείου δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἔχωρης κάλεψην, εὐθὺς ἐν τῇ εἰςβολῇ γράψας τῶν νόμων ‘εἶπεν ὁ θεὸς’ φησί (Genes. I 3. 9). τί; ‘γενέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο· γενέσθω γῆ, καὶ ἐγένετο’.

hic Caecilium fontem esse MARTENS l. c. p. 18 s et ante eum SCHVRZFLEISCH et G. BUCHENAU (de scriptore libri περὶ ὕψους, Marb. 1849, p. 15) et alii, deinde COBLENTZ l. s. p. 55, FR. CVMONT (Philonis de aeternitate mundi ed. Berol. 1891 p. VII), BRZOSKA l. l. p. 1180 statuerunt. quod negauit MARX l. c. p. 179 s. cf. Suidae testimonium de Caecilio p. 1, 5.

10 89 *DE SVBLIMITATE X* 5 p. 26, 5 V.: ὁ δὲ “Ομηρος πῶς; . . . (O 624—628)

ἐν δ' ἔπεις, ὡς δτε κῦμα θοῇ ἐν νηὶ πέτησι
λάβρον ὑπαι νεφέων ἀνεμοτρεφές, ή δέ τε πᾶσα
ἀχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δέ δεινὸς ἀήτης
15 ιστίψ ἐμβρέμεται, τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται.
(6) ἐπεχείρησεν καὶ ὁ Ἀρατος (phaen. 299) τὸ αὐτὸ τοῦτο μετενεγκεῖν
δλίγον δέ διὰ ξύλον διδός ἐρύκει.

ad hoc fr. cf. fr. 85 p. 66, 1 s et p. 67, 5—10, fr. 91, fr. 93, fr. 94 p. 73, 27—30, fr. 95 p. 85, 8 ss, fr. 121 p. 105, 14—16,

2 *μεγαλήγορον* Vahlen, *μεγαλήτορον* libri. 16 *δεδιότες*
liber.

fr. 122, 10—13, fr. 164, fr. 165, fr. 166, fr. 167, quae omnia unius eiusdemque generis esse apparet; quare communem auctorem statuo. fontem huius loci Caecilium esse MARX l. c. p. 175, 2 probauit.

***90** *De svblimitate XII* 1 p. 28, 14 V.: ὁ μὲν οὖν τῶν τεχνογεάφων ὅρος ἔμοιγ' οὐδὲ ἀρεστός. „αὐξησίς ἐστι“ φασί „λόγος μέγεθος περιτιθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις“. δύναται γὰρ ἀμέλει καὶ ὑψους καὶ πάθους καὶ τρόπων εἶναι κοινὸς οὗτος ὅρος, ἐπειδὴ πάκεινα τῷ λόγῳ περιτίθησι ποιόν 5 τι μέγεθος. ἐμοὶ δὲ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων παραλλάττειν, ἢ κεῖται τὸ μὲν ὑψος ἐν διάρματι, ἢ δ' αὐξησίς καὶ ἐν πλήθει· δι' ὃ κεῖνο μὲν πάν νοήματι ἐνὶ πολλάκις, ἢ δὲ πάντως μετὰ ποσότητος καὶ περιουσίας τινὸς ὑφίσταται. (2) καὶ ἐστιν ἡ αὐξησίς, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων 10 τῶν ἐμφερομένων τοῖς πράγμασιν μορίων καὶ τόπων, ἴσχυροποιοῦσα τῇ ἐπιμονῇ τὸ πατεσκενασμένον, ταύτῃ τῆς πίστεως 29 V. διεστῶσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητούμενον ἀποδεί * *

definitionem in u. 2 s extantem referendam esse ad fr. 45 iam supra p. 27 dixi (cf. etiam Vahlenum ad hunc locum). Pseudolonginum hic ad Caecilium spectare MARTENS l. c. p. 20 et COBLENTZ l. c. p. 18 s docent; at ROTSTEIN l. c. p. 11 s, 3 dissentit.

***91** *De svblimitate XIII* 3 p. 31, 9 V.: . . . ὁ Πλάτων (‘Ομηρικώτατος ἐγένετο), ἀπὸ τοῦ ‘Ομηρικοῦ κείνου νάματος εἰς αὐτὸν 15 μυρίας διασαραγωγῆς ἀποχετευειμένος.

cf. EPISTOME LONGINI 9 Rh. Gr. I p. 214, 27 Sp. et H.: δτι ὁ πρώτος ἄριστα πρὸς τὴν πεζὴν λέξιν τὸν ‘Ομηρικὸν δγκον μετενεγκών Πλάτων ἔστιν.

de ratione huius fragmenti uide ea, quae ad fr. 89 protulii. ad Caecilium rettulit MARX l. s. p. 175, 2 (cf. etiam p. 203 s); cui non assentit E. HEFERMEHL *Menekrates von Nysa und die schrift vom erhabenen, Rhein. Mus.* LXI 1906 p. 285—287.

11 μορίων Portus, ὁρίων liber. 13 ἀποδείκνυσιν Manutius. 15 αὐτὸν Faber, αὐτὸν liber.

*92 De svblimitate XIV 3 p. 32, 21 V.: πλέον δὲ τούτων παρορμητικόν, εἰ προστιθείης „πᾶς ἀν έμοῦ ταῦτα γράψαντος δι μετ' ἐμὲ πᾶς ἀκούσειεν αἰών;“ εἰ δέ τις αὐτό-
33 V. θεν φοβοῖτο, μὴ τοῦ | ιδίου βίου καὶ χρόνου φθέγξαιτό
τι ὑπερήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς τούτου ψυχῆς ἀτελῆ καὶ τυφλὰ ἀσπερ ἀμβλοῦσθαι, πρὸς τὸν τῆς ὑστεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορούμενα χρόνον.

uerbis in u. 3 ss extantibus Caecilium respici et acerbe uituperari MARTENS l. c. p. 21 s Vdalrico de Wilamowitz (Herm. X 1875 p. 340) contradicens ostendit. 2 s haec fortasse Cae-
ciliī ipsius uerba sunt.

93 De svblimitate XV 6 p. 36, 1 V.: καὶ παρὰ μὲν Αἰ-
σχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπι-
10 φάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται (Aeschyl. fr. 58 N.²)
ἐνθουσιᾶς δὴ δῆμα, βακχεύει στέγη,
δ' Εὑριπίδης τὸ αὐτὸ τοῦθ' ἐτέρως ἐφηδύνας ἔξ-
εφῶνησε (Bacch. 726)
πᾶν δὲ συνεβάκχευ' ὅρος.
15 (7) ἄκρως δὲ καὶ δὲ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θυγόνοντος Οἰδίπον καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται (Oed. Col. 1586), καὶ (Soph. fr. 480 N.²) κατὰ τὸν ἀπόπλον τῶν Ἐλλήνων ἐπὶ τὰχιλλέως προφαινομένον τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου, ἦν οὐκ οἴδ' εἰ τις ὅψιν 20 ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδον (fr. 209 Bgk.)· πάντα δὲ ἀμήχανον παρατίθεσθαι.

de ratione cf. adn. ad fr. 89. in hoc loco MARX l. c. p. 175, 2 ingenium Caecilianum detexit.

Σχήματα 94 De svblimitate XVI 1 p. 38, 3 V.: αὐτόθι μέντοι καὶ δὲ περὶ σχημάτων ἐφεξῆς τέτακται τόπος· καὶ γὰρ ταῦτ', ἀνδν δεῖ σκενάζηται τρόπον, ὡς ἔφην, οὐκ ἀν ἡ τυχοῦσα μεγέ-

14 συνεβάκχευ' Porson, συνεβάκχενεν liber. 18 ἐπὶ τὰχιλλέως Vahlen, ἐπειτ' ἀχιλλέως liber. 24 ὡς ἔφην] cf. fr. 87 p. 68, 19.

θους εἶη μερίς. οὐ μὴν ἀλλ' ἐπεὶ τὸ πάντα διακριβοῦν πολύ-
εργον ἐν τῷ παρόντι, μᾶλλον δ' ἀπεριόριστον, δλίγα τῶν ὅσα
μεγαληγορίας ἀποτελεστικὰ τοῦ πιστώσασθαι τὸ προκείμενον
ἔνεκα καὶ δὴ σιέξιμεν. (2) ἀπόδειξιν ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ ^{39 V.}
τῶν πεπολιτευμένων εἰσφέρει. τίς δ' ἦν ἡ κατὰ φύσιν σχῆμα
χρῆσις αὐτῆς; ‘οὐχ ἡμάρτετε, ὡς *ἄνδρες Αθηναῖοι*, ε
τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα ἀρά-
μενοι· ἔχετε δὲ οἰκεῖα τούτου παραδείγματα· οὐδὲ γὰρ
οἱ ἐν Μαραθῶνι ἡμαρτον οὐδ' οἱ ἐν Σαλαμῖνι οὐδ' οἱ
ἐν Πλαταιαῖς’. ἀλλ' ἐπειδὴ καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἔξ-¹⁰
αίφνης ὑπὸ θεοῦ καὶ οἰουεὶ φοιβόληπτος γενόμενος
τὸν τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλλάδος ὄρκον ἔξεφώνησεν
(XVIII 208) ‘οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, μὰ τοὺς ἐν Μαρα-
θῶνι προκινθυνεύσαντας’, φαίνεται δι’ ἐνδεικόντων
μὲν προγόνους ἀποθεώσας, διτε δεῖ τοὺς οὗτοις ἀπο-
θανόντας ὡς θεοὺς διμνύναι παριστάνων, τοῖς δὲ ορί-
νουσι τὸ τῶν ἐκεῖ προκινθυνεύσαντων ἐντιθεὶς φρό-
νημα, τὴν δὲ τῆς ἀποδείξεως φύσιν μεθεστακώς εἰς
ὑπερβάλλον ὕψος καὶ πάθος καὶ ἔνων καὶ ὑπερφυῶν ²⁰
ὄρκων ἀξιοπιστίαν, καὶ ἀμα παιώνιόν τινα καὶ ἀλεξι-
φάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνονθόντων καθιεὶς λόγον,
ώς πονφιζομένους ὑπὸ τῶν ἐγκωμίων μηδὲν ἔλαττον
τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον ἢ ἐπὶ τοῖς κατὰ Μαραθῶνα
καὶ Σαλαμῖνα νικητηρίοις παρίστασθαι φρονεῖν· οἷς ²⁵
πᾶσι τὸν ἀκροατὰς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ συναρπάσας
ῳχετο. (3) καίτοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τοῦ ὄρκου τὸ σπέρμα
φασὶν εὐρῆσθαι (fr. 90 I 279 K.) |

οὐ γὰρ μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην ^{40 V.}
χαίρων τις αὐτῶν τούτῳ ἀλγυννεῖ κέαρ. ³⁰

ἔστι δ' οὐ τὸ διπωσοῦν τινὰ δμόσαι μέγα, τὸ δὲ ποῦ καὶ πᾶς

4 ss cf. fr. 60. 5 s cf. fr. 50, 9 s. 13 idem exemplum
legitur fr. 61 p. 43, 4 et fr. 61a p. 43, 21.

6 *ἄνδρες Αθηναῖοι* add. Manutius. 13 *ἡμαρτε* liber.
correctum ex Demosthene. 21 *παιώνιον* Morus, *παιώνειον*
liber.

καὶ ἐφ' ὅν καιρῶν καὶ τίνος ἔνεκα. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν οὐδέν εστ'
εἰ μὴ δροσ, καὶ πρὸς εὐτυχοῦντας ἔτι καὶ οὐ δεομένους
παρηγορίας τὸν Ἀθηναίους· ἔτι δ' οὐχὶ τὸν ἄνδρας ἀπ-
αθανατίας ὁ ποιητῆς ὡμοσεν, ἵνα τῆς ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς
5 ἀκούονταν ἐντέκη λόγον ἀξιον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν προκινδυνευσάν-
των ἐπὶ τὸ ἀψυχον ἀπεπλανῆθη, τὴν μάχην. παρὰ δὲ τῷ
Δημοσθένει πεπραγμάτευται πρὸς ἡττημένους δὲ δροσ, ὃς
μὴ Χαιρώνειαν ἔτ' Ἀθηναίους ἀτύχημα φαίνεσθαι, καὶ ταῦ-
τόν, ὃς ἔφην, ἂμα ἀπόδειξίς εστι τοῦ μηδὲν ἡμαρτη-
10 κέναι, παράδειγμα, δρον πίστις, ἐγκώμιον, προτροπή.
(4) κἀπειδήπερ ὁ πήντα τῷ δήτορι ‘λέγεις [λέγεις] ἡτταν
πολιτευσάμενος, εἴτα νίκας δμνύεις;’ διὰ ταῦθ’ ἐξῆς
κανονίζει καὶ δι’ ἀσφαλείας ἔγει καὶ δυόματα, διδά-
σκων δὲ τὰ πάντα βακχεύματα νήφειν ἀναγκαῖον. ‘τοὺς
15 προκινδυνεύσαντας’ φησί ‘Μαραθῶνι καὶ τὸν Σαλα-
μῖνι καὶ ἐπ’ Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήσαντας καὶ τὸν ἐν
Πλαταιαῖς παραταξαμένους’. οὐδαμοῦ ‘νικήσαντας’
εἶπεν, ἀλλὰ πάντη τὸ τοῦ τέλονς διακέκλιφεν δνομα,
ἐπειδήπερ ἦν εὐτυχὲς καὶ τοῖς κατὰ Χαιρώνειαν ὁ π-
20 εναντίον. διόπερ καὶ τὸν ἀκροατὴν φθάνων εὐθὺς
ὑποφέρει ‘οὗς ἀπαντας ἔσταψε δημοσίᾳ’ φησίν ‘ἡ πό-
42 V. λις, Αἰσχίνη, οὐχὶ τὸν κατορθώσαντας μόνον;’. | ..
XVIII (1) τί δ' ἐκείνα φῶμεν, τὰς πεύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; δρα οὐκ
πεύσις καὶ αὐταῖς ταῖς τῶν χημάτων εἰδοποιῖαις παρὰ πολὺ ἐμπρακτότερα
25 καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα; ‘ἡ βούλεσθε, εἰπέ μοι,
περιϊόντες ἀλλήλων πυνθάνεσθαι· λέγεται τι καινόν; τί γάρ δν
γένοιτο τούτου καινότερον ἡ Μακεδῶν ἀνήρ καταπολεμῶν τὴν
‘Ἐλλάδα; τέθνηκε Φιλίππος; οὐ μὰ Δί’ ἀλλ’ ἀσθενεῖ. τί δ’ ὑμῖν
διαφέρει; καὶ γάρ δν οὐτός τι πάθη, ταχέως ὑμεῖς ἔτερον Φί-
30 λιππον ποιήσετε’ (Demosth. IV 10 s). καὶ πάλιν ‘πλέωμεν ἐπὶ
Μακεδονίαν;’ φησί (Dem. IV 44). ‘ποι δὴ προσορμιούμεθα; ἥρετό
τις. εὐρήσει τὰ σαθρὰ τῶν Φιλίππου πραγμάτων αὐτὸς δ πό-
λεμος’. ἦν δὲ ἀπλῶς ἡγένεν τὸ πρᾶγμα τῷ παντὶ καταδεέστερον,
νυνὶ δὲ τὸ ἔνθουν καὶ δεύρροπον τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως

21 s cf. fr. 67 b, 4 s. 31—33 cf. fr. 59 b p. 40, 15—16.

1 ἐστ' Manutius, ἐτ' liber. 11 [λέγεις] del. Robortellus.

καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἔτερον ἀνθυπαντῶν οὐ μόνον ὑψηλότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ τὸ ρηθὲν ἀλλὰ καὶ πιctότερον.
 (2) ἄγει γάρ τὰ παθητικὰ τότε μᾶλλον, δταν αὐτὰ φαίνηται μὴ ἐπιτηδεύειν αὐτὸς ὁ λέγων ἀλλὰ γεννᾶν δικαιόσ, η δ' ἐρώτησις
 η εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται τοῦ πάθους τὸ ἐπίκαιρον. 5
 σχεδὸν γάρ ὡς οἱ ὑφέτερων ἐρωτώμενοι παροξυνθέντες ἐκ τοῦ
 παραχρῆμα πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶν, οὕτως τὸ σχῆμα τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως
 εἰς τὸ δοκεῖν ἔκαστον τῶν ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογύου κεκινήσθαι τε καὶ λέγεσθαι τὸν ἀκροατὴν ἀπάγον καὶ παραλογίζεται. 10
 ἔτι τοίνυν (ἐν γάρ τι τῶν ὑψηλοτάτων τὸ Ἡροδότειον πεπίστευται) εἰ οὕτως ἔ * * |

43 V.

* * πλοκα ἐκπίπτει καὶ οίονει προχεῖται τὰ λεγό- XIX
 μενα, ὀλίγον δεῖν φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸν λέγοντα. δούνδετα
 'καὶ συμβαλόντες' φησὶν δι Ξενοφῶν (hist. graec. IV 3, 19) 15
 'τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο ἐμάχοντο ἀπέκτεινον ἀπέθνησκον'. (2) καὶ τὰ τοῦ Εὑρυλόχου (n 251—252)
 ἥλθομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῖ.
 εἴδομεν ἐν βήσησι τετυγμένα δώματα καλά.
 τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομένα καὶ οὐδὲν ἡσσον κατ- 20
 εσπενσμένα φέρει τῆς ἀγωνίας ἐμφασιν ἀμα καὶ ἐμποδιζούσης τι καὶ συνδιωκούσης. τοιαῦθ' ὁ ποιητὴς
 ἐξήνεγκε διὰ τῶν ἀσυνδέτων. (1) ἄκρως δὲ καὶ ἡ ἐπὶ XX
 ταῦτὸ σύνοδος τῶν σχημάτων εἴωθε κινεῖν, δταν δύο ἦ
 τρία οἷον κατὰ συμμορίαν ἀνακιρνάμενα ἀλλήλοις ἐρανίζῃ 25
 τὴν ἴσχυν τὴν πειθὼ τὸ κάλλος, δποῖα καὶ τὰ εἰς τὸν
 Μειδίαν (Dem. XXI 72), ταῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ
 τῇ διατυπώσει συναναπεπλεγμένα τὰ ἀσύνδετα.
 'πολλὰ γὰρ ἀν ποιήσειεν δι τύπτων, ὅν δι πα-
 θῶν ἔνια οὐδὲν ἀπαγγεῖλαι δύναιτο ἐτέρῳ, τῷ 30

26 ss uide adn. ad fr. 71b.

6 ὡς οἱ Faber, ὁσον liber. παροξυνθέντες Morus, παροξύνοντες liber. 12. 13 in lacuna figuræ διατύπωσιν, ἀναφοράν, πολυσύνδετον tractatas esse Martens l. s. p. 16 et 16, 1 contendit. 20 ἡσσον Vahlen, ἡσσον liber. 22 συνδιωκούσης Faber, συνδιοικούσης liber. 25 συμμορίαν Manutius, συμμορίας liber.

σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ'. (2) εἰδ' ἔνα μὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁ λόγος ἵων στῇ (ἐν στάσει γὰρ τὸ ἡρεμοῦν, ἐν ἀταξίᾳ δὲ τὸ πάθος, ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησίς ἐστιν), εὐθὺς ἐπ' ἄλλα μεθύλατο ἀσύνδετα καὶ ἐπαναφοράς.

5 'τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἔχθρος, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ὡς δοῦλον'. οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτων ὁ δήτωρ η δπερ δ τύπτων ἐργάζεται, τὴν διάνοιαν τῶν δικαστῶν τῇ ἐπαλλήλῳ πλήρει φορᾷ. (3) εἴτ' ἐντεῦθεν πάλιν ὡς αἱ καταιγίδες ἄλλην ποιούμενος | ἐμβολήν 'ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρης'

11 φησί. 'ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἔξιστησιν ἀνθρώπους, ἀήδεις ὅντας τοῦ προπηλακίζεσθαι· οὐδὲν ἀν ταῦτα ἀπαγγέλλων δύναιτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι'. οὐκοῦν τὴν μὲν φύσιν τῶν ἐπαναφορῶν καὶ ἀσυνδέτων

15 πάντη φυλάττει τῇ συνεχεῖ μεταβολῇ· οὕτως αὐτῷ καὶ η τάξις ἀτακτον καὶ ἔμπαλιν η ἀταξίᾳ ποιὰν περιλαμβάνει τάξιν.

XXI (1) φέρε οὖν, πρόσθετος τὸς συνδέσμους, εἰ θέλεις, ὡς ποιοῦσιν οἱ Ἰσοκράτειοι 'καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτο χρὴ παραλιπεῖν, ὡς πολλὰ ἀν ποιήσειεν ὁ τύπτων, πρῶτον μὲν 20 τῷ σχήματι, εἴτα δὲ τῷ βλέμματι, εἴτα γε μὴν αὐτῇ τῇ φωνῇ', καὶ εἴσῃ κατὰ τὸ ἔξης οὗτως παραγράφων, ὡς τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον, ἐὰν τοῖς συνδέσμοις ἔξομαλίσῃς εἰς λειότητα, ἀκεντρόν τε προσπίπτει καὶ εὐθὺς ἔσβεσται. (2) ὡσπερ γὰρ

25 εἴ τις συνδήσειε τῶν θεόντων τὰ σώματα τὴν φορὰν αὐτῶν ἀφήρηται, οὕτως καὶ τὸ πάθος ὅπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖ· τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολλύει τοῦ δρόμου καὶ τὸ ὡς ἀπ' ὀργάνου τινὸς ἀφίεσθαι.

XXII ὑπερβατά (1) τῆς δὲ αὐτῆς ιδέας καὶ τὰ ὑπερβατὰ θετέον. ἐστιν δὲ 31 λέξεων η νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις καὶ οίονει * χαρακτήρ ἐναγωνίου πάθους ἀληθέστατος. ὃς γάρ οἱ τῷ

5—6. 10—11 uide adn. ad fr. 71b.

17 θέλοις liber (P), θέλεις libri deteriores. 28 ἀπολλύει Finckh, ἀπολύει liber. 32 post οἰονεὶ defectum indicauit Vahlen ,auctore Wilamowitzio: deest alterum nomen et trans-

δντι ὄργιζόμενοι ἢ φοβούμενοι ἢ ἀγανακτοῦντες ἢ ὑπὸ Ζηλοτυ-
πίας ἢ ὑπὸ ἀλλου τινός (πολλὰ γάρ καὶ ἀναρίθμητα πάθη καὶ 45 V.
οὐδὲν εἰπεῖν τις ὅπος δύναιτο) ἐκάστοτε παραπίπτοντες ἀλλα
προθέμενοι πολλάκις ἐπ' ἀλλα μεταπηδῶι, μέσα τινὰ παρεμβα-
λόντες ἀλόγως, εἴτ' αὐθις ἐπὶ τὰ πρώτα ἀνακυκλοῦντες καὶ πάντη 5
πρὸς τῆς ἀγωνίας, ὡς ὑπ' ἀστάτου πνεύματος, τῇδε κάκεῖσε ἀγ-
χιστρόφως ἀντιπάθμενοι τὰς λέξεις τὰς νοήσεις τὴν ἐκ τοῦ κατὰ
φύσιν είρμοῦ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττουσι τάξιν,
οὕτω παρὰ τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσι διὰ τῶν ὑπερβατῶν ἡ μί-
μησις ἐπὶ τὰ τῆς φύσεως ἔργα φέρεται. τότε γάρ ἡ τέχνη τέ- 10
λειος, ἡνίκ' ἀν φύσις εἶναι δοκῆι, ἢ δ' αὖ φύσις ἐπιτυχής, δταν
λανθάνουσαν περιέχη τὴν τέχνην. ὥσπερ λέγει ὁ Φωκαεὺς Διο-
νύσιος παρὰ τῷ Ἡροδότῳ (VI 11) 'ἐπὶ ξυροῦ γάρ ἀκμῆς ἔχεται
ἡμῖν τὰ πράγματα, ἀνδρες Ἰωνες, εἶναι ἐλευθέροις ἢ δούλοις
καὶ τούτοις ὡς δραπέτησιν. νῦν μὲν ὑμεῖς ἡν μὲν βούλησθε 15
ταλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι, παραχρῆμα μὲν πόνος ὑμῖν, οἷοί τε δὲ
ἔσεσθε ὑπερβαλέσθαι τοὺς πολεμίους'. (2) ἐνταῦθ' ἡν τὸ κατὰ
τάξιν ὡς ἀνδρες Ἰωνες, νῦν καιρός ἐστιν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι·
ἐπὶ ξυροῦ γάρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα'. ὁ δὲ τὸ μὲν
'ἀνδρες Ἰωνες' ὑπερεβίβασεν προεισέβαλεν οὖν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ 20
φόβου, ὡς μηδ' ἀρχὴν φθάνων πρὸς τὸ ἐφεστώς δέος προσαγο-
ρεῦσαι τοὺς ἀκούοντας· ἐπειτα δὲ τὴν τῶν νοημάτων ἀνέστρεψε
τάξιν· πρὸς γάρ τοῦ φῆσαι δτι αὐτοὺς δεῖ πονεῖν (τοῦτο γάρ
ἐστιν δ παρακελεύεται) ἔμπροσθεν ἀποδίδωι τὴν αἰτίαν δι' ἡν
πονεῖν δεῖ, 'ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς' φῆσας 'ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα', 25
ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν ἀλλ' ἡναγκασμένα. (3) ἔτι δὲ 46 V.
μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης καὶ τὰ φύσει πάντως ἡνωμένα καὶ ἀδια-
νέμητα δμως ταῖς ὑπερβάσειν ἀπ' ἀλλήλων ἀγειν δεινότατος. ὁ
δὲ Δημοσθένης οὐχ οὕτως μὲν αὐθάδης ὥσπερ οὗτος, πάντων
δ' ἐν τῷ γένει τούτῳ κατακορέστατος καὶ πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν 30
ἐκ τοῦ ὑπερβιβάζειν καὶ ἔτι νῆ Δία τὸ ἐξ ὑπογύου λέγειν συν-

27 s cf. fr. 73, 16 s.

latum quidem quo definitio absoluatur, cui nomini quae se-
quuntur appositi loco addita sunt:

15 ἡμεῖς liber, corr. ex Herodoto. 16 ταλαιπωρίας Ma-
nutius, ταλαιπωρίαις liber. 21 ἀρχὴν Robortellus, ἀρχὴ liber.
22 ἀνέστρεψε Finckh, ἀπέστρεψε liber.

εμφαίνων καὶ πρὸς τούτοις εἰς τὸν κίνδυνον τῶν μακρῶν ὑπερβατῶν τοὺς ἀκούοντας συνεπιπάμενος· (4) πολλάκις γὰρ τὸν νοῦν δν ὥρμησεν εἰπεῖν ἀνακρεμάσας καὶ μεταξὺ ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπεοικιαν τάξιν ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἔξωθέν 5 ποθεν ἐπεισκυκλῶν εἰς φόβον ἐμβαλῶν τὸν ἀκροατὴν ὡς ἐπὶ παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτώσει καὶ συναποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συναναγκάσας, εἴτα παραλόγως διὰ μακροῦ τὸ πάλαι Ζητούμενον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει που προσαποδούς, αὐτῷ τῷ κατὰ τὰς ὑπερβάσεις παραβόλω καὶ ἀκροσφαλεῖ πολὺ μᾶλλον ἐκπλήττει.

10 φειδῶ δὲ τῶν παραδειγμάτων ἔστω διὰ τὸ πλῆθος.

XXIII (1) τά γε μὴν πολύπτωτα λεγόμενα, ἀθροισμοὶ καὶ μεταβολαὶ καὶ κλίμακες, πάνν ἀγωνιστικά, ὡς οἰσθα, κόσμον τε καὶ παντὸς ὕψους καὶ πάθους συνεργά.
ἐναλλάξεις ἀριθμῶν τῇ δὲ αἱ τῶν πτώσεων χρόνων προσώπων ἀριθμῶν 15 γενῶν ἐναλλάξεις, πᾶς ποτε καταποιήσαντος καὶ ἐπεγείρονται τὰ ἔρμηνεντικά; (2) φημὶ δὲ τῶν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς οὐδὲν ταῦτα κοσμεῖν, δπόσα τοῖς τύποις ἐνικὰ δυτα τῇ δυνάμει κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν πληθυντικὰ ενδισκεται· ‘αὐτίκα’ φησί

20 ‘λαὸς ἀπείρων

θύννον ἐπ' ἡιόνεσσι διιστάμενοι κελάδησαν’,

47 V. ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἀξια, ὅτι ἔσθ' ὅπου | προσπίπτει τὰ πληθυντικὰ μεγαλορρημονέστερα καὶ αντῷ δοξοποῦντα τῷ ὅχλῳ τοῦ ἀριθμοῦ. (3) τοιαῦτα παρὰ τῷ Σοφο-

25 κλεῖ τὰ ἐπὶ τοῦ Οἰδίπου (Oed. R. 1403—1408)

ὦ γάμοι, γάμοι,

ἔφύσαιθ’ ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες πάλιν

ἀνεῖτε ταῦτὸ σπέρμα κάπεδείξατε

πατέρας ἀδελφοὺς παῖδας αἷμ’ ἐμφύλιον,

30 νύμφας γυναῖκας μητέρας τε χῶπόσα

αἴσχιστ’ ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.

πάντα γὰρ ταῦτα ἐν ὄνομά ἔστιν, Οἰδίπους, ἐπὶ δὲ θατέρον
‘Ιοκάστη, ἀλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ δ ἀριθμὸς συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας· καὶ ὡς ἐκεῖνα πεπλεόνασται

10 φειδῶς liber, φειδὼ edunt. 21 θύννον Vahlen, qui θύννον ἐπ' coniungi putat, θύννων liber. 31 γίγνεται liber.

ἐξηλθον "Εκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες·
καὶ τὸ Πλατωνικόν, δὲ καὶ ἐτέρωθι παρετεθείμεθα, ἐπὶ τῶν
Ἄθηναιών (Menex. p. 245 d). (4) 'οὐ γὰρ Πέλοπες οὐδὲ Κάδμοι
οὐδὲ' Αἴγυπτοι τε καὶ Δαναοὶ οὐδὲ' ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάρ-
βαροι συνοικοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ "Ελληνες, οὐ μεξοβάρβαροι 5
οἰκοῦμεν' καὶ τὰ ἔξης. φύσει γὰρ ἔξακονεται τὰ πράγματα
κομπωδέστερα ἀγεληδὸν οὔτως τῶν διομάτων ἐπισυντίθεμένων.
. . | . . (1) ἄλλὰ μὴν καὶ τούνατίον τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν 48 V.
εἰς τὰ ἐνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίστε ψηλοφανέστατα.
XXIV
'ἐπειδή' ή Πελοπόννησος ἀπασα διειστήκει' φησί (Dem. 10
XVIII 18). 'καὶ δὴ Φρονίχῳ δρᾶμα Μιλήτου ἀλωσιν
διδάξαντι εἰς δάκρυνα * (Herod. VI 21) ἐπεσον οἱ θεώ-
μενοι. τὸ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπι-
συστρέψαι τὸν ἀριθμὸν σωματοειδέστερον. (2) αἴτιον
δ' ἐπ' ἀμφοῖν τοῦ νόσμον ταῦτὸν οἶμαι· ὅπου τε γὰρ 15
ἐνικὰ ὑπάρχει τὰ δνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ παρὰ δόξαν
ἐμπαθοῦς, ὅπου τε [ὅπότε] πληθυντικά, τὸ εἰς ἐν τι εὐ-
ηχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα διὰ τὴν εἰς τούναν-
τίον μεταμόρφωσιν τῶν πραγμάτων ἐν τῷ παραλόγῳ. 19
ὅταν γέ μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰςάγης ὡς γινό-
μενα καὶ παρόντα, οὐ διήγησιν ἔτι τὸν λόγον ἀλλ' ἐναγώνιον χρόνων
πρᾶγμα ποιήσεις. 'πεπτωκώς δέ τις' φησίν δὲ Ξενοφῶν (Cypop.
VII 1, 37) 'ὑπὸ τῷ Κύρου ἵππῳ καὶ πατούμενος παίει τῇ μαχαίρᾳ
εἰς τὴν γαστέρα τὸν ἵππον· δέ δὲ σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κύρον,
δέ πίπτει'. τοιοῦτος ἐν τοῖς πλείστοις δὲ Θουκυδίδης. (1) ἐν-
αγώνιος δὲ δόμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀντιμετάθεσις καὶ πολλάκις
ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιοῦσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν στρέφειται.
φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας
ἀντεῖθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσυμένως ἐμάχοντο (O 697—698).
καὶ δὲ Αρατος (phaen. 287)
μὴ κείνω ἐνὶ μηνὶ περικλύζοι θαλάσσῃ. |

30

10 cf. fr. 75 a p. 58, 18 s. 21 s cf. fr. 71 a, 9 s.

10 ἐπειδή' ή Manutius ex Dem., ἐπειδή liber. 12 lacunam
indic. Vahlen, qui eam sic supplendam censem <ἐπεσε τὸ θέη-
τρον' ἀντὶ τοῦ> ἐπεσον. 16 τὸ Robortellus, τὰ liber. 17 ἐμ-
παθοῦς Faber, ἐνπαθοῦς liber. 18 ὅπου τε Manutius, ὅπου τε
ὅπότε liber.

49 V. (2) ὡδέ που καὶ δὲ Ἡρόδοτος (II 29) ἀπὸ δὲ Ἐλεφαντίνης πόλεως ἄνω πλεύσεαι, καὶ ἔπειτα ἀφίξῃ ἐς πεδίον λεῖον· διεξελθῶν δὲ τοῦτο τὸ χωρίον αὐθίς εἰς ἕτερον πλοιον ἐμβὰς πλεύσεαι δύ' ἡμέρας, ἔπειτα ἥξεις ἐς πόλιν μεγάλην, ἥ δονομα Μερόη⁹. δρᾶς, 5 ὦ ἑταῖρε, ὃς παραλαβών σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἀγει τὴν ἀκοήν δψιν ποιῶν; πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα πρὸς αὐτὰ ἀπερειδόμενα τὰ πρόσωπα ἐπ' αὐτῶν ἴστησι τὸν ἀκροατὴν τῶν ἐνεργουμένων. (3) καὶ δταν ὃς οὐ πρὸς ἀπαντας ἀλλ' ὃς πρὸς μόνον τινὰ λαλῆς,

10 Τυδείδην δ' οὐκ ἀν γνοίης ποτέροις μετείη (E 85), ἐμπαθέστερόν τε αὐτὸν ἄμα καὶ προσεκτικώτερον καὶ ἀγώνος ἐμπλεων ἀποτελέσεις, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσειν ἔξεγειρό-
XXVII μενον. (1) ἔτι γε μὴν ἔσθ' ὅτε περὶ προσώπου διηγούμενος διυγγραφεὺς ἔξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτοπρόσωπον ἀντι-
15 μεθίσταται, καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκβολή τις πάθους.

"Ἐκτῷρ δὲ Τρωεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας·

'νηυειν ἐπισσεύεσθαι, ἔαν δ' ἔναρα βροτόεντα.

δν δ' ἀν ἔγων ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω,

αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι' (O 346—349).

20 οὐκοῦν τὴν μὲν διῆγησιν ἀτε πρέπουσαν δ ποιητῆς προσῆψεν ἑαυτῷ, τὴν δ' ἀπότομον ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τοῦ ἡγεμόνος ἔξαπίνης οὐδὲν προδηλώσας περιέθηκεν· ἐψύχετο γάρ, εὶ παρενετίθει 'ἔλε-
γεν δὲ τοιά τινα καὶ τοιά δ 'Ἐκτῷρ', νυνὶ δ' ἔφθακεν ἀφνω τὸν

50 V. μεταβαίνοντα ἡ τοῦ λόγου μετάβασις. (2) διὸ καὶ ἡ πρόχρησις
25 τοῦ σχήματος τότε, ἡνίκ' ἀν δεῦς δ καιρὸς ὧν διαμέλλειν τῷ γράφοντι μὴ διδῷ ἀλλ' εὐθὺς ἐπαναγκάζῃ μεταβαίνειν ἐκ προσ-
ώπων εἰς πρόσωπα· ὃς καὶ παρὰ τῷ 'Ἐκαταίψ (fr. 353 FHG I 28)
'Κῆνε δὲ ταῦτα δεινὰ ποιούμενος αὐτίκα ἐκέλευε τοὺς Ἡρακλείδας
ἐπιγόνους ἐκχωρεῖν· οὐ γάρ ὑμῖν δυνατός εἰμι ἀρήγειν. ὃς μὴ

1 ss cf. fr. 71a, 10—12. 5 s cf. fr. 71a, 6 s.

12. 13 ἔξεγειρόμενον Faber, ἔξεγειρόμενος liber. 13 δι-
ηγούμενον⁹⁶ liber. 14 αὐτοπρόσωπον Tollius, αὐτὸν πρόσ-
ωπον liber. 20 πρέπουσαν Robortellus, τρέπουσαν liber.
25 ἡνίκ' ἀν Jahn, ἡνίκα liber. 28. 29 ,an 'Ἡρακλείους ἐπιγό-
νους?' Vahlen. 29 ὑμῖν Stephanus, ἡμῖν liber. εἰμη liber,
εἰμι edunt.

ών αὐτοί τε ἀπολέεσθε κάμε τρώσετε, ἐς ἄλλον τινὰ δῆμον ἀποίχεσθε'. (3) ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπὶ τοῦ Ἀριστογείτονος ἐμπαθές τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχίστροφον παρέστακεν. ‘καὶ οὐδεὶς ὑμῶν χολήν’ φησίν (XXV 27s) ‘οὐδ’ δργὴν ἔχων εὑρεθήσεται ἐφ’ οἵς ὁ βδελυρὸς οὗτος καὶ ἀναιδῆς 5 βιάζεται; ὅς, ὡς μιαρώτατε ἀπάντων, κεκλεισμένης σοι τῆς παρηγίας <οὐ> κιτκλίσιν οὐδὲ θύραις, δ καὶ παρανοίζειεν ἄν τις..’ ἐν ἀτελεῖ τῷ νῷ ταχὺ διαλλάξας καὶ μόνον οὐ μίαν λέξιν διὰ τὸν θυμὸν εἰς δύο διασπάσας πρόσωπα ‘ὅς, ὡς μιαρώτατε’ εἴτα τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποστρέψας καὶ ἀπολιπεῖν 10 δοκῶν, δμως διὰ τοῦ πάθους πολὺ πλέον ἐπέστρεψεν. (4) οὐκ ἄλλως ἡ Πηνελόπη (δ 681—689)

κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
εἰπέμεναι δμωῆσιν Ὁδυσσῆος θείοιο |
ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ’ αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι; 51 V
μὴ μνηστεύσαντες, μηδ’ ἄλλοθ’ δμιλήσαντες,
ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν,
οἵ θάμ’ ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν,
οὐδέ τι πατρῶν
ὑμετέρων τῶν πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἐόντες, 20
οἷος Ὁδυσσεὺς ἔσκε.

(1) καὶ μέντοι περίφρασις ως οὐχ ὑψηλοποιόν, οὐδεὶς ἀν οἷμαι ^{XXVIII}_{περίφρασις} διστάσειεν. ως γὰρ ἐν μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων δ κύριος φθόγγος ήδίων ἀποτελεῖται, οὕτως ἡ περίφρασις πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ καὶ εἰς κόσμον ἐπὶ πολὺ συν- 25 ηχεῖ, καὶ μάλιστ', ἀν μὴ ἔχῃ φυσιώδές τι καὶ ἀμουσον ἀλλ’ ήδέως κεκραμένον. (2) ίκανὸς δὲ τοῦτο τεκμηριώσαι καὶ Πλάτων κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ ἐπιταφίου (Menex. p. 236 d) ‘ἔργω μὲν ήμιν οἵδ’ ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς, ὧν τυχόντες πορεύον-

2 ss cf. fr. 142. 4—7 cf. fr. 75 p. 57, 17 s et fr. 75a
p. 58, 23—25.

1 ἀπολεεσθε Cobet, ἀπόλεεσθε liber. 2 ἀποίχεσθαι liber (P), ἀποίχεσθε libri deteriores. 4 χολήν codd. Dem., σχολήν liber. 7 οὐ πιγκλίσιν Manutius ex Dem., πιγκλίσιν liber. 12 ἡ Πηνελόπη Faber, ἡ πηνελόπην liber. 14 δμωιῆσιν liber. 15 σφησι liber. 20 ἡνμετέρων liber. ὄντες liber. 26 ήδέως Ma-
nutius, ἀδεῶς liber.

ται τὴν είμαρμένην πορείαν, προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἵδιᾳ δὲ ἔκαστος ὑπὸ τῶν προσηκόντων⁴. οὐκοῦν τὸν θάνατον εἶπεν είμαρμένην πορείαν, τὸ δὲ τετυχηκέναι τῶν νομιζομένων προπομπήν τινα δημοσίαν ὑπὸ τῆς πατρίδος. ἀρα δὴ 5 τούτοις μετρίως ὥγκωσε τὴν νόησιν; ἡ ψιλὴν λαβών τὴν λέξιν ἐμελοποίησε καθάπερ ἀρμονίαν τινὰ τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεάμενος εὐμέλειαν; (3) καὶ Ξενοφῶν (Ογορ. I 5, 12) ‘πόνον δὲ τοῦ Ζῆν ἡγεμόνα νομίζετε, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικῶτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε· ἐπαινούμενοι 10 γὰρ μᾶλλον ἡ τοῖς ἄλλοις πᾶσι χαίρετε’ ἀντὶ τοῦ ‘πονεῖν θέλετε’ 52 V. ‘πόνον | ἡγεμόνα τοῦ Ζῆν ἡγέως ποιεῖσθε’ εἰπὼν καὶ τἀλλ’ ὅμοίως ἐπεκτείνας μεγάλην τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσπεριωρίσατο. (4) καὶ τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο τοῦ Ἡροδότου (I 105) ‘τῶν δὲ Σκυθῶν τοῖς συλήσασιν τὸ ἱερὸν ἐνέβαλεν ἡ θεὸς θήλειαν νοῦσον’. XXIX (1) ἐπίκηρον μέντοι τὸ πρᾶγμα, ἡ περίφρασις, τῶν ὅλων πλέον, 16 εἰ μὴ συμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο· εὐθὺς γὰρ ἀβλεμές προσπίπτει, κουφολογίας τε δὲν καὶ παχύτατον. δθεν καὶ τὸν Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ δεῖ περὶ σχῆμα κάν τισιν ἀκαίρως) ἐν τοῖς Νόμοις λέγοντα (VII p. 801 b) ‘ώς οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυ- 20 σοῦν ἐν πόλει ιδρυμένον ἔδν οἰκεῖν’ διαχλευάζουσιν, „ώς εἰ πρόβατα“ φησίν „ἐκώλυε κεκτῆσθαι, δῆλον δτι προβά- 53 V. τειον δν καὶ βόειον πλοῦτον ἔλεγεν“. . . | . . (1) ἐπειδὴ XXX τειον δν καὶ βόειον πλοῦτον ἔλεγεν“. . . | . . (1) ἐπειδὴ *ηραστικὸν* μέντοι ἡ τοῦ λόγου νόησις ἡ τε φράσις τὰ πλείω δι’ ἐκατέρου μέρος διέπτυκται, ίθι δή, δν τοῦ φραστικοῦ μέρους ἡ τινα λοιπὰ ἔτι, 25 προσεπιθεασώμεθα. δτι μὲν τοίνυν ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλο- πρεπῶν δνομάτων ἐκλογὴ θαυμαστῶς ἄγει καὶ κατακηλεῖ τοὺς ἀκούοντας καὶ ώς πᾶσι τοῖς δήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ’ ἀκρον ἐπιτήδευμα, μέγεθος ἀμα κάλλος εύπίνειαν βάρος ἰσχὺν κράτος 30 ἔτι δὲ γάνωσίν τινα τοῖς λόγοις ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίστοις δι’ αὐτοῦ τῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα καὶ οίονει ψυχήν τινα τοῖς πράγμασι φωνητικὴν ἐντιθεῖσα, μὴ καὶ περιττὸν ἡ πρὸς εἰδότας διεξιέναι.

14 uide fr. 66 a, 24 s.

4 ἄρα Manutius, ἄρα liber. 21 φασὶν Manutius, φησὶν liber. 23 δι’ Manutius, δὲ liber. 24 ἢ Spengel, εἰς liber. 29 γάνωσὶν anonymous *jen. allg. lit. zeit.* 1810 p. 560, τ’ ἀν ὁσι liber. 31 ἢ liber.

in hac de figuris disputatione Pseudolonginum Caecilio niti et eum sequi ROTHSTEIN l. c. p. 4 s et p. 7—9 (p. 20) confirmauit; cui BRZOSKA l. c. p. 1180 adstipulatur. prae-terea de hoc fragmento uniuerso cf. MARTENS l. c. p. 13—19, COBLENTZ l. c. p. 15 s et p. 19—37, BARCZAT l. c. p. 37 s, OTTO l. s. p. 18—20 et p. 42, 1. p. 73, 27—30 Caecilium respici V. DE WILAMOWITZ (Herm. X 1875 p. 338) enucleauit; idem MARTENS l. c. p. 16, COBLENTZ l. c. p. 26, MARX l. c. p. 175, 2 (cf. adn. ad fr. 89) iudicauerunt. p. 78, 16 ss doctrinam Cae-cilianam reici MARTENS l. l. p. 17 (et 19) nos edocuit. p. 82, 15—22 Caecilius dictum referri MARTENS l. l. p. 10 s, quocum COBLENTZ l. l. p. 32 s et HAMMER (Rh. Gr. I 2 p. 151, 14 adn.) et ROBERTS (edit. Pseudolong. 1899 p. 222) concinunt, exposuit. p. 82, 23—25 Caecilio ROTHSTEIN l. c. p. 8 s, 2 attribuit. p. 82, 25—31 Caecilio vindicauerunt COBLENTZ l. c. p. 60 s et BRZOSKA l. l. p. 1180.

95 (u. 4—10 = 46 B.; p. 84, 7—13 = 47 B.) *DE SVBLIMITATE*
 XXXI 1 p. 53, 19 V.: * * θρεπτικώτατον καὶ γόριμον, τὸ δ' περὶ μετα-
 ἀνακρέοντος (fr. 96 Bgk.) 'ούκετι Θρηπίης ἐπιστρέφο-
 ματι'. ταύτη καὶ τὸ τοῦ Θεοπόμπου (fr. 301 FHG I 329)
 καὶ νὸν ἐπαινετόν· διὰ τὸ ἀνάλογον ἔμοι γε σημαν- 54 V.
 τικώτατα ἔχειν δοκεῖ· ὅπερ δὲ Κεκίλιος οὐκ οἶδ' ε
 ὅπως καταμέμφεται. 'δεινὸς ὡν' φησίν 'δὲ Φι-
 λιππος ἀναγκοφαγῆσαι <τὰ> πράγματα'. ἔστιν
 ἂρ δὲ ἵδιωτισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου παρὰ πολὺ¹⁰
 ἐμφανιστικώτερον· ἐπιγινώσκεται γὰρ αὐτόθεν ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, τὸ δὲ σύνηθες ἥδη πιστότερον. οὐκοῦν
 ἐπὶ τοῦ τὰ αἰσχρὰ καὶ φυπαρὰ τλημόνως καὶ μεθ'
 ἥδονῆς ἐνεκα πλεονεξίας καρτεροῦντος τὸ ἀναγ-
 κοφαγεῖν τὰ πράγματα ἐναργέστατα παρεληπταί.

³ θρηπίης liber. ⁵ καὶ νὸν ἐπαινετόν Vahlen in secunda editione, καὶ τὸν ἐπήνετον liber et Vahlen in tertia ed.; ,fuitne καὶ τῶν ἐπαινετῶν? Vahlen. 8 τὰ add. Morus.

(2) ὁδέ πως ἔχει καὶ τὰ Ἡροδότεια (VI 75) ‘ὁ Κλεομένης’ φησί ‘μανεὶς τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ἐιφιδίῳ πατέτεμεν εἰς λεπτά, ἔως δλον παταχορδεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν’, καὶ (VII 181) ‘ὁ Πόνθης ἔως τοῦδε ἐπὶ τῆς νεώς ἐμάχετο, ἔως ἀπας πατευρεούργησθη’. ταῦτα γὰρ ἐγγὺς παραξύει τὸν ἰδιώτην, ἀλλ’ οὐκ ἰδιωτεύει τῷ σημαντικῷ. (1) περὶ δὲ πλήθους καὶ μεταφορῶν δὲ μὲν Κεκίλιος ἔοικε συγκατατέθεσθαι τοῖς δύο ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς ἐπὶ ταῦτοῦ νομοθετοῦσι τάττεσθαι· δὲ γὰρ Δημοσθένης ὅρος καὶ τῶν τοιούτων, δὲ τῆς χρείας δὲ καιρός· ἐνθα τὰ πάθη χειμάρρου δίκην ἐλαύνεται, καὶ τὴν πολυπλήθειαν αὐτῶν ὡς ἀναγκαῖαν ἐνταῦθα συνεφέλκεται.

(2) ‘ἄνθρωποι’ φησί (Dem. XVIII 296) ‘μιαροὶ καὶ κόλακες, ἡκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἔκαστοι πατρίδας, τὴν ἐλευθερίαν προπεπωνότες πρότερον Φιλίππων, νυνὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν δὲ ἐλευθερίαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν δεσπότην, ἀ τοῖς πρότερον “Ἐλλησιν δροι τῶν ἀγαθῶν ἥσαν καὶ κανόνες, ἀνατετροφότες”. ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν διατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ δῆμορος δυμός. (3) διόπερ δὲ μὲν Ἀριστοτέλης (fr. 131 Rose; cf. rhet. III 7 p. 1408^b 1 ss) καὶ δὲ Θεόφραστος μειλιγματά φασί τινα τῶν θρασειῶν εἶναι ταῦτα μεταφορῶν, τὸ ‘ώσπερεί’ φάναι καὶ ‘οίονεί’ καὶ ‘εἰ χρὴ τοῦτον εἰπεῖν τὸν τρόπον’ καὶ ‘εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι’. ἡ γὰρ ὑποτίμησις, φασίν, λαταὶ τὰ τολμηρά. (4) ἐγὼ δὲ καὶ ταῦτα μὲν ἀποδέχομαι, δύμας δὲ πλήθους καὶ τόλμης μεταφορῶν, διπερ ἔφην κάπι τῶν σχημάτων, τὰ εἴκαιρα καὶ σφοδρὰ πάθη καὶ τὸ γενναῖον

22—28 referendi sunt ad fr. 47 (cf. Vahleni adn. ad l. s.).

7 post καὶ lacunam non esse Rothstein l. s. p. 5 s ostendit.
 9 τοῖς Robortellus, τὸν δὲ liber. 22 ἐπιπροσθεῖ Robortellus, ἐπιπροσθεῖ liber. 24 θρασειῶν Faber, θρασέων liber. 25 τὸ Spengel, τὰ liber. 29 κάπι Pearcius, κάπειτα liber.

ῦψος εἶναι φῆμι ἵδιά τινα ἀλεξιφάρμακα, δτι τῷ ἁδίῳ τῆς φορᾶς ταντὶ πέφυκεν ἀπαντα τὰλλα παρασύρειν καὶ προωθεῖν, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναγκαῖα πάντως εἰσπράττεσθαι 56 V. τὰ παράβολα, καὶ οὐκ ἐᾶ τὸν ἀκροατὴν σχολάζειν περὶ τὸν τοῦ πλήθους ἔλεγχον διὰ τὸ συνενθουσιāν τῷ λέγοντι. 5
 (5) ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλο τι οὕτως κατασημαντικὸν ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι.
 δι' ὧν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι (memor. I 4, 5) ἡ τὸν θρῶ-
 πίνον σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς καὶ ἔτι μᾶλλον ἀνα-
 ξωγραφεῖται θείως παρὰ τῷ Πλάτωνι (Tim. p. 69 d). τὴν 10
 μὲν κεφαλὴν αὐτοῦ φησιν ἀκρόπολιν, ἴσθμον δὲ μέ-
 σον | διώκοδομῆσθαι μεταξὺ τοῦ στήθους τὸν αὐχένα, 57 V.
 σφονδύλους τε ὑπεστηρίχθαι φησιν οἷον στρόφιγγας
 (cf. Tim. p. 74 a) καὶ τὴν μὲν ἡδονὴν ἀνθρώποις εἶναι
 κακοῦ δέλεαρ (cf. Tim. p. 69 d), γλῶσσαν δὲ γεύσεως δο- 15
 κίμιον· ἀναμμα δὲ τῶν φλεβῶν τὴν καρδίαν (cf. Tim.
 p. 65 c) καὶ πηγὴν τοῦ περιφερομένου σφοδρῶς αἴμα-
 τος, εἰς τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατατεταγμένην·
 τὰς δὲ διαδρομὰς τῶν πόρων δνομάζει στενωπούς· ‘τῇ
 δὲ πηδήσει τῆς καρδίας ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ 20
 καὶ τῇ τοῦ θυμοῦ ἐπεγέρσει, ἐπειδὴ διάπνεος ἦν, ἐπι-
 κονρίαν μηχανώμενοι’ φησί (Tim. p. 70 c) ‘τὴν τοῦ πλεύ-
 μονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν, μαλακὴν καὶ ἀναιμον καὶ
 σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν δποῖον μάλαγμα, | ἵν' ὁ θυμὸς 58 V.
 δπότ’ ἐν αὐτῇ ζέσῃ, πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον μὴ λυμαίνηται’. 25
 καὶ τὴν μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν οἴκησιν προσεῖπεν ὡς γν-
 ναικωνῖτιν, τὴν τοῦ θυμοῦ δὲ ὕσπερ ἀνδρωνῖτιν· τόν
 γε μὴν σπλῆνα τῶν ἐντὸς μαγεῖον, ‘ὅθεν πληρούμενος
 τῶν ἀποκαθαιρομένων μέγας καὶ ὑπονλος αὔξεται’
 (Tim. p. 72 c). ‘μετὰ δὲ ταῦτα σαρξὶ πάντα’ φησί (Tim. 30
 p. 74 b et p. 74 d) ‘κατεσκίασαν, προβολὴν τῶν ἔξωθεν
 τὴν σάρκα, οἶον τὰ πιλήματα, προθέμενοι’ νομὴν δὲ

1 ἀλεξιφάρμακα liber. 15 κακὸν liber, corr. Vahlen ex Plat. 22 φησί Tollius, φασί liber. 23 ἐνεφύτευσαν Manutius ex Plat., ἐνεφύτευσε liber. 28 μαγεῖον Is. Vossius, μά-
 γειον liber superscripto φεῖ m. rec. 30 φησί Robortellus, φύ-
 σιν liber. 32 πιλήματα Toupius, πηδήματα liber.

σαρκῶν ἔφη (Tim. p. 80e) τὸ αἷμα· ‘τῆς δὲ τροφῆς ξυνα’ φησί (cf. Tim. p. 77c) ‘διωχέτευσαν τὸ σῶμα, τέμνοντες ὁσπερ ἐν κήποις διχετούσι, ὡς ἐκ τινος νάματος ἐπιόντος, ἀραιοῦ (cf. Tim. p. 78e) δυτος αὐλῶνος τοῦ σώματος,

5 τὰ τῶν φλεβῶν ὅσιον νάματα². ἥντικα δὲ η τελευτὴ

59 V. παραστῆ, λύεσθαι φῆσι (Tim. p. 85e) τὰ τῆς ψυχῆς οἰονεὶ νεὸς πείσματα, μεθεῖσθαι τε αὐτὴν ἐλευθέραν.

(6) ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια μνεῖ¹ ἀττα ἐστὶν ἔξῆς.

ἀπόχρη δὲ τὰ δεδηλωμένα, ὡς μεγάλαι τε φύσιν εἰσὶν

10 αἱ τροπικαὶ, καὶ ὡς ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραὶ, καὶ ὅτι οἱ παθητικοὶ καὶ φραστικοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον αὐταῖς χαίρουσι

69 V. τόποι. . . . | . . .

XXXVII ταῖς δὲ μεταφοραῖς γειτνιῶσιν . . αἱ παραβολαὶ καὶ εἰκόνες, παραβολαὶ ἐκείνη μόνον παραλλάττουσαι *

XXXVIII * *τοι καὶ αἱ τοιαῦται ([Demosth.] VII 45) ‘εὶ μὴ τὸν ἐγκένπερβολαὶ¹⁶ φαλον ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε’. διόπερ εἰ-

70 V. δέναι χρὴ τὸ μέχρι ποῦ παροριστέον ἔκαστον· τὸ γάρ ἐνίστε περαιτέρω προεκπίπτειν ἀναιρεῖ τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμενα χαλάται, ἐсθ’ δτε δὲ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντι-

71 V. περισταται. . . . | . . . (6) αἱ δ’ ὑπερβολαὶ καθάπερ ἐπὶ τὸ μεῖζον, 21 οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦλαττον, ἐπειδὴ κοινὸν ἀμφοῖν ἡ ἐπίτασις· καὶ πως διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὐξῆσις.

15 ss cf. fr. 139, 5—10 (uide Vahleni adn. ad l. s.).

in hoc toto loco Caeciliana inesse Rothstein l. c. p. 6 s et p. 8 s (p. 20) ostendit; cui adstipulatus est Brzoska l. c. p. 1180. p. 84, 14—28 ANGERMANN l. c. p. 48 s et p. 49, 1 ad Caecilium reduxit. p. 84, 22—28 COBLENTZ quoque l. c. p. 64 et Otto l. s. p. 42, 1 Caecilio vindicauerunt. p. 85, 8ss ex Caecilio sumptos esse MARX l. c. p. 175, 2 docet (cf. adn. ad fr. 89), HEFERMEHL *Rhein. Mus.* LXI p. 287 plane negat. p. 86, 15 ss MARTENS l. c. p. 19, COBLENTZ l. c. p. 67, BRZOSKA l. c. p. 1180 Caecilio attribuerunt. p. 86, 22 Caecilianam doctrinam redolere COBLENTZ l. c. p. 21 s uidetur. de p. 84, 1 — 85, 7 egit Rothstein l. c. p. 5—7.

2 διοχέτευσαν liber.

***96** DE SVBLIMITATE XVII 2 p. 41, 17 V.: σχεδὸν γὰρ ὥσπερ
καὶ τὰ μυδρὰ φέγγη ἐν αφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιανγού-
μενα, οὗτοι τὰς ἁητοφικῆς σοφίσματα ἔξαμανδροῖ περιχυθὲν
πάντοθεν τὸ μέγεθος. (3) οὐ πόρρω δ' ἵστος τούτου καὶ ἐπὶ τῆς
ζωγραφίας τι συμβαίνει· ἐπὶ γὰρ τοῦ αὐτοῦ κειμένων ἐπι- 5
πέδον παραλλήλων ἐν χρώμασι τῆς σκιᾶς τε καὶ τοῦ
φωτός, ὅμως προσπαντῷ τε τὸ φῶς ταῖς ὄψεσι καὶ οὐ
μόνον ἔξοχον ἀλλὰ καὶ ἐγγυτέρω παρὰ πολὺ φαίνεται.

ad u. 1—3 cf. fr. 96 a, ad u. 5 ss cf. fr. 96 b, ubi Quintiliani
uerba similia exstant. omnes hos locos COBLENTZ l. s. p. 60 s,
BRZOSKA l. c. p. 1180, ANGERMANN l. c. p. 50 Caecilio vindica-
uerunt.

***96a** QVINTIL. VIII 5, 29: . . . ut in sole sidera ipsa desi-
nunt cerni. 10

uide, quae ad fr. 96, 1—3 notaui.

***96b** QVINTIL. VIII 5, 26: nec pictura, in qua nihil circum-
litum est, eminet.

uide adnot. ad fr. 96, 5 ss.

97 DE SVBLIMITATE XXXIX 1 p. 71, 19 V.: . . οὐ μόνον
ἐστὶ πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἀρμονία φυσικὸν ἀνθρώ-
ποις ἀλλὰ καὶ μεγαληγορίας καὶ πάθους θαυμαστόν 15
τι ὅργανον. (2) οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐντίθησίν τινα πάθη 72 V.
τοῖς ἀκροωμένοις καὶ οἷον ἔκφρονας καὶ κορυβαντιασ-
μοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ βάσιν ἐνδούς τινα ὁνθμοῦ
πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ὁνθμῷ καὶ συ-
εξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατὴν, καὶ νὰ μονσος ἦ 20
παντάπασι, καὶ νὴ Δία φθόγγοι κιθάρας, οὐδὲν ἀπλῶς

7. 8 καὶ οὐ μόνον Victorius, κατόμενον liber. 15 μεγαλη-
γορίας Tollius, μετ' ἑλευθερίας liber. 16 ἐντίθησίν Vahlen,
ἐπιτίθησίν liber. 19 ἀναγκάζει Manutius, ἀναγκάσει liber.
20 ἀμονσος ἦ Boivinus, ἀλλονς δση liber.

σημαίνοντες, ταῖς τᾶν ὕχων μεταβολαῖς καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κρούσει καὶ μίξει τῆς συμφωνίας θαυμαστὸν ἐπάγοντι πολλάκις, ὡς ἐπίστασαι, θέλγητρον, (3) καίτοι ταῦτα [τὰ] εἴδωλα καὶ μιμήματα νόθα ἔστι πειθοῦσ, 5 οὐχὶ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, ὡς ἔφην, ἐνεργήματα γνήσια, κτλ.

admodum similia Quintilianus (fr. 97a) scribit. in utroque loco Caecilium in usum vocari Coblenz l. s. p. 68 (cf. etiam Vahleni adnot. ad h. l.) putat.

97a Qvintil. IX 4, 9: *ideoque eruditissimo cuique persuasum est ualere eam (compositionem) plurimum non ad delectationem modo sed ad motum quoque animorum. (10) primum quia nihil intrare potest in affectus, quod in aure uelut quodam uestibulo statim offendit, deinde quod natura ducimur ad modos. neque enim aliter eueniret, ut illi quoque organorum soni, quamquam uerba non exprimunt, in alios tamen atque alios motus ducerent auditorem.*

15 ***98** De sublimitate XLIII 3 p. 78, 3 V.: ὁσπερ γὰρ εἴ τις ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων τᾶν προκοσμημάτων μεταξὺ τᾶν χρυσίων καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων καὶ ἀργύρου κοίλου σκηνῶν τε διοχεύσων καὶ ἐκπωμάτων φέρων μέσα κέθηκεν θυλάκια καὶ σακκία ἀπρεπὲς ἀν τῇ προσόψει 20 τὸ ἔργον, οὕτω καὶ τῆς ἐρμηνείας τὰ τοιαῦτα δνόματα αἰσχη καὶ οἰονεὶ στήγματα καθίσταται παρὰ καιρὸν ἐγκαταττόμενα.

hunc locum ex Caecilio haustum esse primus Coblenz l. c. p. 63, cui Brzoska l. c. p. 1180 assensus est, coniecit.

3 ὡς ἐπίστασαι Faber, ὡς ἐπίστασιν liber. 4 τὰ del.
Morus.

VI

ΤΙΝΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ Ο ΑΤΤΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ
ΤΟΥ ΑΣΙΑΝΟΥ

Tίνι διαφέρει δὲ Ἀττικὸς ξῆλος τοῦ Ἀσιανοῦ SVIDAS.

praeter titulum ne uestigium quidem memoriae traditum est. cf. etiam E. Norden, *die antike kunstprosa* p. 69 s, 1.

VII

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΩΝ
ΔΕΚΑ ΡΗΤΟΡΩΝ

Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα φητόρων SVIDAS.

A'. Ἀντιφῶν

99 (= 1 B.) Ps. PLUTARCHVS de uitis X orat. p. 832e (cf. Photius bibl. cod. 259 p. 486^a 4; 485^b 10): Κεκίλιος δ' ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ συντάγματι Θουκυδίδου τοῦ συγγραφέως καθηγητὴν τεκμαίρεται γεγονέναι, ἐξ ὧν ἐπαινεῖται παρ' αὐτῷ δὲ Ἀντιφῶν.⁵

ἔστι δ' ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβής καὶ πιθανός, καὶ δεινὸς περὶ τὴν εὔρεσιν, καὶ ἐν τοῖς ἀπόροις τεχνικός, καὶ ἐπιχειρῶν ἐξ ἀδήλου, καὶ ἐπὶ τοὺς νόμους καὶ τὰ πάθη τρέπων τοὺς λόγους, τοῦ εὐπρεποῦς μάλιστα στοχαζόμενος.

2—5 cf. fr. 99a et fr. 156a, 8s. 6—9 BYRSKARDT et BLASS l. s. I p. 118 (et in ed. Antiph. p. XXXIV adn. 8) ad Cae-cilium rettulerunt.

⁴ μαθητὴν libri, μαθητὴν Wytttenbach, διδάσκαλον Tur-nebus et alii.

99a MARCELLINVS uita Thucydidis 22 p. 190, 108 Westerm.
 = Thuc. p. 4, 8 Hude: ἦκουσε δὲ (δ Θουκυδίδης) διδασκάλων
 ἀναξαγόρον μὲν ἐν φιλοσόφοις, διὸν, φησὶν δὲ Ἀντινόος,
 καὶ ἄθεος ἡρέμα ἐνομίσθη, τῆς ἐκεῖθεν θεωρίας ἐμ-
 5 φορηθεὶς, Ἀντιφῶντος δὲ δήτορος, δεινοῦ τὴν δήτο-
 ρικὴν ἀνδρός, οὐ καὶ μέμνηται ἐν τῇ διηγήσει (VIII 68) ὡς
 αἰτίου τῆς παταλύσεως τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς τῶν
 τετρακοσίων παταστάσεως. δτι δὲ μετὰ τὸν θάνατον
 τιμωρούμενοι τὸν Ἀντιφῶντα οἱ Ἀθηναῖοι ἔρριψαν
 10 ἔξω τῆς πόλεως τὸ σῶμα σεσιώπηκεν, ὡς διδασκάλῳ
 χαριζόμενος· λέγεται γὰρ ὡς ἔρριψαν αὐτοῦ τὸ σῶμα
 οἱ Ἀθηναῖοι ὡς αἰτίου τῆς μεταβολῆς τῆς δημοκρατίας.

hic locus referendus est ad fr. 99, 2—5 et ad fr. 156 a, 8 s.
 nonnulla ad eum Blass l. c. I p. 97 attulit (cf. etiam Eug.
 Petersen, de uita Thucydidea, Dorp. 1873 p. 9).

100 (= 2 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat.
 p. 833 c (cf. Photius bibl. cod. 259 p. 485^b 40): φέρον-
 15 ται δὲ τοῦ δήτορος λόγοι ἐξήκοντα, ὥν κατεψευσμένους
 φησὶ Κεκίλιος εἶναι τοὺς εἴκοσι πέντε.

101 (= 3, 1—4 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 833 d:
 ἐπαινεῖται δ' αὐτοῦ μάλιστα δὲ Περὶ Ἡρῷδου καὶ <δ> Πρὸς Ἐρα-
 cίστρατον περὶ τῶν ταῶν καὶ δὲ Περὶ τῆς εἰςαγγελίας, δν ὑπὲρ
 20 ἑευτοῦ γέγραφεν, καὶ δὲ Πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν παρα-
 νόμων.

quae sequuntur, non recepi, cum ex alio fonte ea com-
 pilata esse appareat.

7 et 12 δημοκρατίας edunt, δημοκρατείας liber. 18 ἡρο-
 δότον libri, corr. Palmerius. δὲ add. Westermann et Duebner.
 19 ταῦν corr. Ruhnken, ιδεῶν libri, ἀγγελίας libri, corr.
 Xylander.

102 (= 4 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat.
 p. 833 d: Ψήφισμα ἐπὶ Θεοπόμπου ἀρχοντος, ἐφ' οὐ
 οἱ τετρακόσιοι κατελύθησαν [ψήφισμα], καθ' δὲ ἔδοξεν εἰ
 Ἀντιφῶντα κριθῆναι, δὲ Κεκίλιος παρατέθειται· „Ἐδοξεῖ
 τῇ βουλῇ, μιᾷ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, Δημόνικος Ἀλωπεκῆθεν ἐτραμμάτευε, Φιλόστρατος
 Παλληνεὺς ἐπεστάτει, Ἀνδρων εἶπε. περὶ τῶν
 ἀνδρῶν οὓς ἀποφαίνουσιν οἱ στρατηγοὶ πρε-
 βευομένους εἰς Λακεδαιμονα ἐπὶ κακῷ τῆς πό-
 λεως τῆς Ἀθηναίων καὶ [ἐκ] τοῦ στρατοπέδου πλεῖν
 ἐπὶ πολεμίας νεώς καὶ πεζεῦσαι διὰ Δε-
 κελείας, Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ὄνομακλέα καὶ Ἀντι-
 φῶντα συλλαβεῖν καὶ ἀποδοῦναι εἰς τὸ δικα-
 στήριον, ὅπως δῶσι δίκην παρασχόντων δ' αὐτοὺς
 οἱ στρατηγοὶ καὶ ἐκ τῆς βουλῆς οὕστινας ἀνδοκῆτοις στρατηγοῖς προσελομένοις μέχρι δέκα,
 ὅπως ἀν περὶ παρόντων τένηται ἡ κρίσις προ-
 καλεσάσθων δ' αὐτοὺς οἱ θεομοθέται ἐν τῇ αὔριον
 ἡμέρᾳ, καὶ εἰς αγόντων, ἐπειδὴν αἱ κλήσεις ἐξ-
 ἡκωσιν, εἰς τὸ δικαστήριον περὶ προδοσίας. κατ-
 ηγορεῖν <δὲ> τοὺς ἥρημένους συνηγόρους καὶ
 τοὺς στρατηγοὺς καὶ ἄλλος ἀν τις βούληται·
 δτου δὲ ἀν καταψηφίζεται τὸ δικαστήριον, περὶ
 αὐτοῦ ποιεῖν κατὰ τὸν νόμον, δις κεῖται περὶ
 τῶν προδόντων“. τούτῳ ὑπογέγραπται τῷ δόγματι 834

3 ψήφισμα del. Duebner. ἔδοξεν Reiske, ἔδοξαν libri.
 5 πρυτανείας] tribus nomen deesse monuit Schoemann. 7 Παλ-
 ληνεὺς Taylor, πελληνεὺς libri. 10 ἐκ del. Reiske. 16 προσ-
 ελομένους Reiske, προσελομένους libri. 17. 18 προσκαλεσάσθων
 Herwerden et Blass, προσκαλεσάσθωσαν libri. 21 δὲ add. Em-
 perius. ἥρημένους Turnebus, εἰρημένους libri. 25 τούτῳ
 Turnebus, τοῦτο libri.

ἡ καταδίκη· „Προδοσίας ὥφλον Ἀρχεπτόλεμος
 Ἰπποδάμου Ἀγρυλῆθεν παρών, Ἀντιφῶν Σωφί-
 λου Ῥαμνούσιος παρών· τούτοιν ἐτιμήθη τοῖς
 ἔνδεκα παραδοθῆναι καὶ τὰ χρήματα δημόσια
 5 εἶναι καὶ τῆς θεοῦ τὸ ἐπιδέκατον· καὶ τῷ οἰκίᾳ
 κατασκάψαι αὐτοῖν καὶ ὅρους θεῖναι <ἐπὶ> τοῖν
 οἰκοπέδοιν, ἐπιγράψαντας Ἀρχεπτολέμου καὶ
 Ἀντιφῶντος τοῖν προδόταιν· τῷ δὲ δημάρχῳ
 ἀποφῆναι τὴν οὐσίαν αὐτοῖν· καὶ μὴ ἔξειναι
 b 10 θάψαι Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ἀντιφῶντα Ἀθήνησι
 μηδ’ δῆγες Ἀθηναῖοι κρατοῦσι· καὶ ἄτιμον εἶναι
 Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ἀντιφῶντα καὶ γένος τὸ ἐκ
 τούτοιν, καὶ νόθους καὶ γνησίους· καὶ ἐάν <τις>
 15 ποιήσηται τινα τῶν ἐξ Ἀρχεπτολέμου καὶ Ἀντι-
 φῶντος, ἄτιμος ἔστω ὁ ποιησάμενος. ταῦτα δὲ
 γράψαι ἐν στήλῃ χαλκῇ, <καὶ> ἥπερ ἂν καὶ τὰ
 ψηφίσματα τὰ περὶ Φρυνίχου, καὶ τοῦτο θέσθαι“.

de fonte Caecilii in diuersas partes disseruerunt P. Krech
 (de Crateri ψηφισμάτων συναγωγῇ et de locis aliquot Plutarchi
 ex ea petitis, Diss. Berol. 1888, p. 20) et Keil (Herm. XXX p. 213 s
 et 219 ss); cf. etiam Susemihl *epikritisches zu Heliodoros dem
 periegeten*, Philologus LIX 1900 p. 615 s.

103 (= 5 B.) PHOTIVS bibl. cod. 259 p. 485^b 14:
 ὁ μέντοι Σικελιώτης Κεκίλιος μὴ κεχρῆσθαι φησι
 20 τὸν ρήτορα τοῖς τῆς διανοίας σχήμασιν, ἀλλὰ κατευθὺ
 αὐτῷ καὶ ἀπλάστους τὰς νοήσεις ἐκφέρεσθαι· τροπὴν
 19 — p. 93, 10 uide fr. 103 a, quod similia continet.

1 ὁ φίλον libri, corr. Turnebus. 6 αὐτοῖν Blass, αὐτῶν
 libri. ἐπὶ add. Blass. 9 ἀποφῆναι τὴν οὐσίαν αὐτοῖν Wester-
 mann, ἀποφῆναι τε οὐκίαν ἐς τὸν libri. 13 τις add. Blass.
 16 καὶ add. Westermann. 17 τούτον libri, τοῦτο Reiske.

δὲ ἐκ τοῦ πανούργου καὶ ἐξάλλαξιν οὔτε ζητήσαι τὸν ἄνδρα οὔτε χρήσασθαι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν δὴ τῶν νοημάτων καὶ τῆς φυσικῆς αὐτῶν ἀκολουθίας ἔγειν τὸν ἀκροατὴν πρὸς τὸ βούλημα. „οἱ γὰρ πάλαι ῥήτορες ίκανὸν αὐτοῖς ἐνόμιζον εὑρεῖν τε τὰ ἐνθυμή- 5 ματα καὶ τῇ φράσει περιττῶς ἀπαγγεῖλαι. ἐπούδαζον γὰρ τὸ δλον περὶ τὴν λέξιν καὶ τὸν ταύτης κόσμον, πρῶτον μὲν ὅπως εἴη σημαντική τε καὶ εὐπρεπής <τοῖς δνόμασιν>, εἶτα δὲ καὶ ἐναρμόνιος ἡ τούτων σύνθεσις· ἐν τούτῳ γὰρ 10 αὐτοῖς καὶ τὴν πρὸς τοὺς τοιαύτας διαφορὰν ἐπὶ τὸ κρείττον περιγίνεσθαι“. εἶτα εἰπὼν ὡς ἀσχημάτιστος εἴη κατὰ διάνοιαν ὁ τοῦ Ἀντιφῶντος λόγος, ὃς περ ἐπιδιορθούμενος ἔαυτὸν „οὐ τοῦτο λέγω“ φησίν „ώς οὐδὲν εύρισκεται διανοίας παρ' Ἀντι- 15 φῶντι σχῆμα· καὶ γὰρ ἐρώτησίς που καὶ παράλειψις καὶ ἔτερα τοιαῦτα ἔνεισιν αὐτοῦ τοῖς λόγοις· ἀλλὰ τί φημι; ὅτι μὴ κατ' ἐπιτήδευσιν μηδὲ συνεχῶς ἐχρήσατο τούτοις, ἀλλ' ἐνθα [ἄν] ἡ φύσις αὐτὴ μεθοδείας χωρίς τινος ἐπῆγεν· δ δὴ 20 καὶ περὶ τοὺς τυχόντας τῶν ἴδιωτῶν ἔστιν δρᾶν. διὰ τοῦτο καὶ ὅταν τις ἀσχηματίστους εἶναι λέγῃ λόγους, οὐ καθάπαξ οἰητέον τῶν σχημάτων αὐτοὺς ἀπεστερημένους εἶναι, τοῦτο γὰρ ἀδύνατον, ἀλλ' ὅτι τὸ ἐμμέθοδον καὶ συνεχὲς καὶ ἐρρωμέ- 25 νον τῶν σχημάτων οὐκ ἔστιν δρῶμενον ἐν αὐτοῖς“.

cf. fr. 157, ubi admodum similia de Thucydide dicuntur.
14—18 cf. Diels l. s. p. XIV adn. 3.

¹ ἐξάλλαξιν Blass ex Longino (cf. fr. 103 a, 2), ἐνάλλαξιν libri. ⁹ τοῖς δνόμασιν add. Blass. ¹⁹ μηδὲ Sauppe, μήτε libri. ²⁰ ἐπῆγεν Sauppe, ἀπῆγεν libri.

103a ΕΡΙΤΟΜΕ ΙΩΝΙΤΙ 3 Rh. Gr. I 2 p. 213, 8 Sp. et H.: δτι τροπή ἐκ τοῦ πανούργου καὶ ἔξαλλαξις οὐδεμίᾳ ἢν ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ νοῦ σχήματα δψέ ποτε εἰς τοὺς δικανικοὺς λόγους προεισῆλθεν· ἡ πλείων γάρ αὐτοῖς επουδὴ περὶ 5 τὴν λέξιν καὶ τὸν ταύτης κόσμον ἢν καὶ τὴν συνθήκην καὶ ἀρμονίαν.

referendum est ad fr. 103 p. 92, 19 — 93, 10 (cf. BVRCK-HARDT l. c. p. 27, 6, BLASS l. s. I p. 118, 4, MARX l. s. p. 203, ANGERMANN l. s. p. 49).

104 ΗΡΠΟΚΡΑΤΙΟ s. u. δητορικὴ γραφὴ p. 269, 13 Dind.: . . . δτι κατὰ διαφόρους νόμους αἱ <κατὰ> τῶν δητόρων γραφαὶ εἰσάγονται, ὡς Ἀντιφῶν (fr. 48 Bl.²) ἐν τῷ Κατὰ πρντά-10 νεως, εἰ γνήσιος, ὑποσημαίνει.

Harpocrationem hic ex Caecilio pendere BLASS l. c. I p. 102 docet.

105 ΗΡΠΟΚΡΑΤΙΟ s. u. δημοτενόμενος p. 90, 7 Dind.: . . . Αντιφῶν (fr. 65 Bl.²) ἐν τῇ Πρὸς Φίλιππον ἀπολογίᾳ, εἰ γνήσιος.

hoc iudicium criticum BLASS l. c. I p. 102 Caecilio attribuit.

B'. Ἀνδοκίδης

106 (= 6 B.) PS. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 835 a: 15 δηλοὶ δὲ περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις οἵς συγγέγραφεν· οἱ μὲν γάρ ἀπολογουμένου Περὶ τῶν μυστηρίων εἰσίν, οἱ δὲ καθόδου δεομένου. σψζεται δ' αὐτοῦ καὶ δ Περὶ τῆς ἐνδείξεως λόγος καὶ Ἀπολογία πρὸς Φαίακα καὶ Περὶ τῆς εἰρήνης.

4 προεισῆλθεν Marx l. s. p. 203, παρῆσμεν liber, παρεισῆλθεν Hammer Hasium secutus. 10 εἰ γνήσιος ὁ λόγος Α (Romanus s. XIV).

ad Caecilium hunc locum redire putat RADERMACHER, quod Dionysius, ut ex fragmento 6 p. 283 Vs. et R. appareat, orationem de pace spuriam putauit.

107 (u. 5—6 = 7 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 835 b: καὶ αὐτὸς δ' ἔχορήγησε κυκλίψ χορῷ τῇ αὐτοῦ φυλῇ ἀγωνιζομένη διθυράμβῳ καὶ νικήσας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὑψηλοῦ * ἀντικρὺς τοῦ πωρίου Σιληνοῦ.

ἔστι δ' ἀπλοῦς καὶ ἀκατάσκευος ἐν τοῖς λόγοις, ἀφελῆς τε 5 καὶ ἀσχημάτιστος (cf. Photius bibl. cod. 261 p. 488^a 18).

2—4 a Caecilio ex Heliodori *Περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων* haustos esse KEIL Herm. XXX p. 205 (237) ostendit. iudicium rhetoricum in u. 5—6 extans etiam BLASS l. s. I p. 300 (et in ed. Andoc. p. XVI adn.) et I. H. LIPSIUS in ed. Andoc. 1888 p. XIV et E. DRERUP *Jahrbuecher fuer class. philol.* 27. *supplb.* 1902 p. 318. Caecilio adscripserunt.

Γ'. Λυσίας

108 (p. 97, 3—14 = 8 B.; est et Dionys. Hal. fr. 7 p. 284, 8 Vs. et R.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 835 c = Lysias p. XXXII Thalh. (cf. Photius bibl. cod. 262 p. 489^b 18): Λυσίας οὗδε ἦν Κεφάλου τοῦ Λυσανίου τοῦ Κεφάλου, Συρακουσίου μὲν τένος, 10 μεταναστάντος δ' εἰς Ἀθήνας ἐπιθυμίᾳ τε τῆς πόλεως καὶ Περικλέους τοῦ Ξανθίππου πείσαντος αὐτὸν φίλον δόντα καὶ ξένον, πλούτῳ διαφέροντα, ὃς δέ τινες, ἐκπεσόντα τῶν Συρακουσῶν, 15 ήνικα ὑπὸ Γέλωνος ἐτυραννούντο. γενόμενος <δέ> Ἀθήνησιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλῆ κατὰ τὸ δεύτερον 16 ἔτος τῆς διγδοηκοστῆς [καὶ δευτέρας] διλυμπιάδος τὸ μὲν πρῶτον συνεπαιδεύετο τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίων· ἐπεὶ δὲ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν τὴν ὅπεραν Θουρίους μετονομασθεῖσαν ἔστελλεν δ

2 αὐτοῦ Westermann, αὐτοῦ libri. 3 post ὑψηλοῦ lacunam indicauit Reiske. 4 Σιληνοῦ Keil, σελίνον libri. 13 διάφεροντα Meziriacus, διαφέρων libri. 14 δ' add. Westermann. 16 καὶ δευτέρας damn. Meursius.

ἡ πόλις, ψχετο σὺν τῷ πρεεβυτάτῳ ἀδελφῷ Πολεμάρχῳ (ῆσαν γὰρ αὐτῷ καὶ ἄλλοι δύο, Εὐθύδημος καὶ Βράχυλλος) τοῦ πατρὸς ἥδη τετελευτηκότος, ὃς κοινωνήσων τοῦ κλήρου, ἔτη γεγονὼς πεντεκαίδεκα, ἐπὶ Πραξιτέλους ἀρχοντος, κάκει διέμεινε παιδευόμενος παρὰ Τισίφ καὶ Νικίφ τοῖς Συρακουσίοις, κτησάμενός τ' οἰκίαν καὶ κλήρου τυχῶν ἐποιεύσατο ἔως Κλεοκρίτου τοῦ Ἀθήνηντος ἀρχοντος ἔτη ἑξήκοντα τρία. τῷ δ' ἑξῆς ἐνιαυτῷ διευμένος πιάδι | ἐνενηκοστῇ δευτέρᾳ τῶν κατὰ Σικελίαν συμβάντων Ἀθηναίοις καὶ κινήσεως γενομένης τῶν τ' ἄλλων συμμάχων καὶ μάλιστα τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκούντων, αἰτιαθεὶς ἀττικίζειν ἐξέπεσε μετ' ἄλλων τριακοσίων. παραγενόμενος δ' Ἀθήνησιν ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἀρχοντος, ἥδη τῶν τετρακοσίων κατεχόντων τὴν πόλιν, διέτριβεν αὐτόθι. τῆς δ' ἐν Αἰγαίος ποταμοῖς ναυμαχίας γενομένης καὶ τῶν τριάκοντα παραλαβόντων τὴν πόλιν, ἐξέπεσεν 10 ἐπτά ἔτη μείνας, ἀφαιρεθεὶς τὴν οὔσιαν καὶ τὸν ἀδελφὸν Πολέμῳ αρχοντος. αὐτὸς δὲ διαδράς ἐκ τῆς οἰκίας ἀμφιθύρου οὔσης, ἐν ᾧ ἐφυλάσσετο ὃς ἀπολούμενος, διῆγεν ἐν Μεγάροις. ἐπιθεμένων δὲ τῶν ἀπὸ Φυλῆς τῇ καθόδῳ, ἐκεῖ χρησιμώτατος ἀπάντων ὥφθη χρήματά τε παρασχῶν δραχμὰς δισχιλίας καὶ ἀσπίδας διακοσίας, 15 πεμφθεὶς τε σὺν Ἐρμανὶ ἐπικούρους ἐμισθώσατο τριακοσίους, δύο τ' ἐπεισε τάλαντα δοῦναι Θρασυδαῖον τὸν Ἡλείον ξένον αὐτῷ γεγονότα· ἐφ' οὓς γράψαντος αὐτῷ Θρασυβούλου πολιτείαν μετὰ τὴν κάθοδον ἐπ' ἀναρχίας τῆς πρὸ Εὔκλείδου, δὲ μὲν δῆμος ἐκύρωσε τὴν δωρεάν, ἀπενεγκαμένου δ' Ἀρχίνου γραφὴν παρανόμων 20 διὰ τὸ ἀπροβούλευτον εἰσαχθῆναι, ἐάλω τὸ ψήφισμα· καὶ οὕτως ἀπελαθεὶς τῆς πολιτείας τὸν λοιπὸν ψκῆς χρόνον ἴστελής ὣν καὶ ἐτελεύτησεν αὐτόθι δύδοήκοντα τρία ἔτη βιούς, ἢ ὃς τινες ἔξι καὶ ἑβδομήκοντα, ἢ ὃς τινες ὑπὲρ δύδοήκοντα, ἵδων Δη-

2 Εὐθύδημος Taylor ex Plat. Rep. 328 b, εὖδιδος libri.
 Βράχυλλος Xylander, βράχυλλος libri. 6 κλήρου τυχῶν Taylor ex Photio, κλήρῳ λαχῶν libri. Kλεοκρίτον Taylor, Kλεάρχον libri. 7 ἐνιαυτῷ Thalheim ex Photio, Καλλίᾳ libri; quem archontem postea primum nominatum esse apparet Thalheim. 11 τριακοσίων Xylander ex Dionysio, τριεῖν libri.
 18 ἐκεῖ Westermann, ἐπεὶ libri, delere uult Bernardakis uelut ex ἐπιθεμένων repetitum⁴. 21 Θρασυδαῖον ex Photio, θρασύλαιον libri.

μοσθένη μειράκιον δῆτα. | γεννηθῆναι δέ φασιν ἐπὶ Φιλοκλέους p. XXXIV
ἀρχοντος.

φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι τετρακόσιοι εἰκοσιπέντε· τούτων γνησίους φασὶν οἱ περὶ Διονύσιον καὶ Κεκίλιον εἶναι διακοσίους τριάκοντα <καὶ τρεῖς>· ἐν οἷς δὲ μόνον ἡττήσθαι λέγεται.

ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ δὲ υπὲρ τοῦ ψηφίσματος <δ> ἔγραψατο Ἀρχῖνος τὴν πολιτείαν αὐτοῦ περιελών, καὶ κατὰ τῶν τριάκοντα ἔτερος. ἐγένετο δὲ πιθανώτατος καὶ βραχύτατος, τοῖς ἴδιάταις δὲ τοὺς πολλοὺς λόγους ἐκδούς. εἰσὶ δὲ αὐτῷ καὶ τέχναι φητορικαὶ πεποιημέναι καὶ δημηγορίαι, ἐπιστολαί τε καὶ ἐγκώμια καὶ ἐπιτάφιοι καὶ ἑρωτικοὶ καὶ Σωκράτους ἀπολογία ἐστοχασμένη τῶν δικαστῶν. δοκεῖ δὲ κατὰ τὴν λέξιν εὔκολος εἶναι, δυσμίμητος ὢν (cf. Photius bibl. cod. 262 p. 488^b 14).

1 s uide ea, quae Leo l. s. p. 19, 3 exposuit. idem uir doctus p. 33 nonnulla de hoc toto loco protulit. cf. prooemium p. XXV.

109 Rhōtīns bibl. cod. 262 p. 488^b 25: ἔστι μὲν ἐν οὐκ 15 δλίγοις αὐτοῦ λόγοις ἡθικός, γίνεται δὲ κατὰ διάνοιαν δὲ ἡθικός, δταν χρηστὴν ἔχη προαιρεσιν καὶ πρὸς τὰ βελτίω φέπουσαν. δθεν οὐ χρὴ ψιλῶς τὰ πραχθέντα λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὴν γνώμην συν-ἀπτειν, μεθ' ἡς ἐπράττετο ἔκαστον, οἷον, ἀν μὲν χαλεπὰ δὲ καὶ πρὸς φίλους δὲ ἀλλως μετρίους, τὴν ἀνάγκην αἰτιᾶσθαι, ἀν δὲ 20 ἀμείνω, τὴν προαιρεσιν. αὕτη δὲ μάλιστα πιθανὴ γίνεται, εἰ τὴν αἰτίαν προσλάβοι. τὰς μέντοι γε αἰτίας οὐ χρὴ τοῦ λυσιτελοῦς ἔνεκα παραλαμβάνειν· φρονίμου τὰρ μᾶλλον δὲ χρηστοῦ καὶ εὔγνωμον τὰ τοιαῦτα. χαλεπὸς δὲ δὲ τρόπος φυλάξαι· διὸ καὶ

16 s eadem, fere ad uerbum, Longinus (fr. 109a) exhibet.

5 καὶ τρεῖς ex Photio Duebner. 7 δὲ Taylor, δὲ libri.
δὲ add. Taylor. 8 αὐτοῦ περιελών Taylor, αὐτῷ περιέχων
libri. 11 δημηγορίαι ex Dionysio, δημηγορία libri. 16 κατὰ
διάνοιαν A (codex olim Bessarioneus, nunc Venetus) et Lon-
ginus (cf. fr. 109a, 18), κατὰ τὴν διάνοιαν ceteri libri. 22 γε
om. A.

Λυσίας ἐν αὐτῷ φαίνεται πολλάκις διαμαρτάνων. θαυμάζονται μέντοι τε αὐτοῦ ἄλλοι τε πολλοὶ λόγοι καὶ δὴ καὶ ὁ πρὸς Διογείτονα ἐπιτροπῆς· πιθανήν τε γὰρ καὶ καθαρὰν τὴν διήγησιν ποιεῖται, ἀλλ' οὐκ εὐθὺς ἐπὶ τὰς αὐξήσεις καὶ τὰς δεινώσεις, δπερ 5 πολλοὶ πάσχουσιν, ὑπάγεται. καὶ γὰρ οὐδὲ ἔστιν οἰκεῖα τὰ τοι 489^a αὐτα | τῆς πρώτης διδασκαλίας τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χώραν ἔχει καταλέγεσθαι. καὶ πολλὴν δὲ τὴν καθαρότητα καὶ σαφήνειαν ἔν τε τοῖς πράγμασι καὶ ταῖς λέξεις ἀπ' αὐτῆς τῆς τοῦ λόγου προβάλλεται ἀρχῆς, ὥσπερ καὶ τὸ σχῆμα τὸ κατ' 10 εὐθεῖαν ἀρμόδιον ἀφηγήσει, καὶ τὸ μηδέν τι ἔξωθεν συνεφέλκεσθαι. τὸ δὲ τῆς ἀρμονίας αὐτοῦ κάλλος οὐ παντός ἔστιν αἰσθάνεθαι· καὶ γὰρ δοκεῖ μὲν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε συγκεῖσθαι, εἰς ὑπερβολὴν δὲ κόσμου κατεσκεύασται. καὶ ἀπλῶς δλος ὁ λόγος ἀξιος θαυμάσαι κατά τε τὰ σχῆματα καὶ τὰ νοήματα καὶ τὰ δνόματα καὶ 15 τὴν ἐναρμόνιον τούτων συνθήκην καὶ τὴν εὔρεσιν καὶ τάξιν τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ ἐπιχειρημάτων.

1—16 Dionysii esse non possunt, cum, quamquam is quoque ipsam illam orationem laudibus effert (de Lysia c. 20—27), tamen cum eo iudicio, quale apud Photium exstat, in singulis non concinat. quare haec et quae praecedunt Caecilio tribui.

109a ΕΡΙΤΟΜΕ LONGINI 14 Rh. Gr. I 2 p. 215, 14 Sp. et H.: δτι ἡθικὸς λόγος γίνεται κατὰ διάνοιαν, δταν χρηστὴν ἔχη προσίρεσιν καὶ πρὸς τὰ βελτίω δέπουσαν.

uide fr. 109 p. 97, 16 s.

20 **110** (p. 99, 5—7 = 9 B.) PHOTIVS bibl. cod. 262 p. 489^b 3: ἔστι δὲ ὁ Λυσίας δεινὸς μὲν παθήνασθαι, ἐπιτήδειος δὲ τοὺς πρὸς αὐξήσιν διαθεῖναι λόγους. τινὲς μὲν οὖν τῶν περὶ τοὺς ῥητορικοὺς διατριβόντων λόγους οὐκ δρθῶς ὑπήχθησαν εἰπεῖν περὶ Λυσίου ὡς ἀποδεῖξαι μὲν 25 τὰ ἐγκλήματα παρ' ὅντιναοῦν τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν τὸ προκεκριμένον ἔχει, αὐξῆσαι δὲ ταῦτα πολλῶν ἐν-

δεής. καὶ τὰρ ἐλέγχονται φανερῶς ὑπὸ τῶν αὐτοῦ λόγων πολὺ τῆς ἐπ' αὐτῷ διασφαλλόμενοι κρίσεως. καὶ μάλιστά τε τούτους ὁ Κατὰ Μνησιππολέμου διελέγχει· θαυμαστῶς τὰρ τὴν κατηγορίαν πρὸς μέγεθος οὗτος ηὔξησε. Κεκίλιος δὲ ἀμαρτάνει εὑρετικὸν μὲν τὸν 5 ἄνδρα, εἴπερ ἄλλον τινά, συνομολογῶν, οἰκονομῆσαι δὲ τὰ εὑρεθέντα οὐχ οὕτως ἱκανόν.

3 ss cf. fr. 143, 13 ss; 5—7 cf. fr. 110 a.
de hoc fr. cf. prooemium p. XXVII s et SAVPPE l. s. p. 1665.

*110a (u. 8—12 = 9^b B.) HERMΙAS ALEXANDRINVS in Plat. Phaedr. schol. p. 230, 23 Couvr.: δθεν ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος λαβόντες οἱ κριτικοί φασι περὶ Λυσίου δτι τίκτειν μὲν δυνατὸς 10 ἐγένετο, τάξαι δὲ οὐ, διὰ τὸ εὑρετικὸν αὐτοῦ καὶ ἀτακτον τοῦ λόγου.

cf. idem p. 227, 1 Couvr.: τριῶν δὲ δοντων τούτων, εὑρέσεως καὶ τάξεως ἐν παντὶ λόγῳ καὶ φράσεως, μέμφεται (ὁ Πλάτων) τὸν Λυσίαν οὐκ ἐν τῇ εὑρέσει ἄλλα ἐν τῇ οἰκονομίᾳ καὶ 15 φράσει.

etiam Immisch l. c. p. 243, 2 Caecilium auctorem esse statuit.

*111 ΤΗΕΟΝ Rh. Gr. II p. 69, 6 Sp.: . . . δ τε (λόγος) Περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων ἐπιγραφόμενος Λυσίου (fr. VII et X Thalh.) καὶ ὁ Περὶ τῆς ἀμβλώσεως . . . Λυσίου μὲν οὐ φασιν εἶναι τούτους τοὺς λόγους, κτλ. 20

his uerbis a Theone Caecilium aut Dionysium in usum uocari V. DE WILAMOWITZ Herm. XXXV p. 6, 2 suspicatus est.
cf. fr. 77.

2 αὐτῷ A, αὐτὸ uulg. 4 κατηγορίαν ceteri libri, προσηγορίαν A. οὗτος] οὕτως Blass l. s. I p. 373. 10 μὲν om. M.

112 HERMIAS in Plat. Phaedr. schol. p. 35, 19 Couvr.: εἰδέναι δὲ δεῖ δτι αὐτοῦ Λυσίου δ (Ἐρωτικός) λόγος οὐτός ἐστι, καὶ φέρεται ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταῖς ἐκείνου εὐδοκιμοῦσα καὶ αὕτη ἡ ἐπιστολή.

hunc locum Immisch l. c. p. 243, 2 ad Caecilium reuocauit.

A. Ισοκράτης

113 Ps. PLUTARCHVS de uitis X orat. p. 836 f (cf. Photius bibl. cod. 260 p. 486^b 11): γενόμενος δὲ κατὰ τὴν διδοηκοστὴν ἑκτηνὸν δλυμπιάδα Λυσιμάχου <ἄρχοντος, νεώτερος> μὲν Λυσίου δυοὶ καὶ εἴκοσιν ἔτεσι, πρεσβύτερος δὲ Πλάτωνος ἐπτά, κτλ.

cf. fr. 133. hunc locum ex Caecilio hanustum esse Busse l. s. p. 81—84 ostendit.

114 Ps. PLUTARCHVS de uitis X orat. p. 837 b (cf. Photius bibl. cod. 260 p. 486^b 27): . . . σχολῆς δ' ἦγεῖτο, ὡς τινὲς φασι, πρῶτον ἐπὶ Χίου, μαθητὰς ἔχων ἐννέα· δτε καὶ ἴδων τὸν μισθὸν ἀριθμούμενον εἶπε δακρύσας ὡς ‘ἐπέγνων ἔμαυτὸν νῦν τούτοις σ πεπραμένον’. . . . καὶ ἀρχὰς . . περὶ τὴν Χίον κατέστησε καὶ τὴν αὐτὴν τῇ πατρίδι πολιτείαν.

copiose pertractauit hunc locum KEIL (Analecta Isocratea p. 92—94), qui illum Hermippeae originis esse suspicatur et Caecilium intermedium (cf. p. 93, 1) statuit; cum Keilio concinit SVSEMIHL (de . . . uitis Tisiae Lysiae Isocratis . . . quaestiones epicriticae, ind. schol. Gryph. sem. aest. 1884, p. XV s et philolog. anzeig. XV 1885 p. 242).

115 Ps. PLUTARCHVS de uitis X orat. p. 837 c (cf. Photius bibl. cod. 260 p. 486^b 31): ἀκροαταὶ δ' αὐτοῦ ἐγένοντο εἰς ἑκατόν,

⁷ Λυσιμάχου <ἄρχοντος, νεώτερος> μὲν Λυσίου Duebner et Busse, λυσιμάχου μυρρινούσίου libri. ⁸ δυοὶ Wolf, δύο libri.

ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, σὺν ψὶ καὶ πολλὰς πόλεις ἐπῆλθε, συντιθεὶς τὰς πρὸς Ἀθηναίους ὑπὸ Τιμοθέου πεμπομένας ἐπιστολάς, δθεν ἐδωρήσατο αὐτῷ τάλαντον τῶν ἀπὸ Σάμου περιγενομένων. ἔμαθήτευσε δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος καὶ Ἐφορος ὁ Κυμαῖος καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ τὰ τραγῳδούμενα συγγράψας καὶ Θεοδέκτης ὁ Φασηλίτης ὁ τὰς τραγῳδίας ὑστερον γράψας, οὐδὲν ἔστι τὸ μνῆμα ἐπὶ τὴν Κυαμῖτιν πορευομένοις κατὰ τὴν Ἱερὰν ὁδὸν τὴν ἐπ' Ἐλευσίνα, τὰ νῦν κατερημένον· ἐνθα δὲ καὶ τοὺς ἐνδόξους τῶν ποιητῶν ἀνέστησε σὺν αὐτῷ, μν. Ὁμηρος δὲ ποιητὴς εὑρίσκεται μόνος· Λεωδαμός τ' Ἀθηναῖος καὶ Λάκριτος * 10 δὲ νομοθέτης Ἀθηναῖος, ὃς δέ τινες φασι, καὶ Ὑπερείδης καὶ Ἰκαῖος.

4 s fusiora de Theopompo et Ephoro Photius (fr. 115 a) seruauit. u. 6—10 Caecilio deberi, qui sua ex Heliodori *Περὶ τῶν Ἀθήνησι* μνημάτων transtulerit, Keil Hermes XXX p. 205 s (236) contendit.

115a Photivs bibl. cod. 176 p. 121^a 23: φασὶ δὲ αὐτὸν (Θεόπομπον) τε καὶ Ἐφορον Ἰσοκράτους γενέσθαι μαθητάς. δῆλον δὲ τοῦτο ποιοῦντι καὶ οἱ λόγοι· πολὺ γάρ ἐν τοῖς Θεοπόμπου ἡ 15 κατὰ μίμησιν ἴδεα τῶν παρ' Ἰσοκράτει, εἰ καὶ λείπεται τῆς κατὰ τὴν ἐργασίαν ἀκριβείας. καὶ τὰς ἱστορικὰς δὲ ὑποθέσεις τὸν διδάσκαλον αὐτοῖς προβαλεῖν, τὰς μὲν τῶν ἄνω χρόνων Ἐφόρω, Θεοπόμπω δὲ τὰς μετὰ Θουκυδίδην Ἑλληνικάς, πρὸς τὴν ἐκατέρου φύσιν καὶ τὸ ἔργον ἀρμοσάμενον. διὸ καὶ τὰ προοίμια 20 αὐτοῖς τῶν ἱστοριῶν τῇ τε διανοίᾳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐστὶν δμοιότατα, ὃς δὲν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀφετηρίας ἐκδραμόντων ἐκατέρου πρὸς τὸ στάδιον τῆς ἱστορίας.

πλείσταις μὲν οὖν παρεκβάσει παντοδαπῆς ἱστορίας τοὺς ἱστορικοὺς αὐτοῦ λόγους Θεόπομπος παρατείνει. διὸ καὶ Φίλιππος 25 δὲ πρὸς Ρωμαίους πολεμήσας, ἔξελῶν ταύτας καὶ τὰς Φιλίππου

1 τε Franke ex Photio, δὲ libri. 10 post Λάκριτος λα-
cunam indic. Westermann, qui <ὁ Φασηλίτης καὶ Λυκοῦργος>
supplet. 15 ,an πολλὴ? Bekker. 18 διδάσκαλον A, διδά-
σκοντα uulg. τῶν ἄνω Blass l. s. II p. 402, 1, ἄνω τῶν libri.
22 ἐκδραμόντων A, ἐνδραμόντων uulg.

сунтажаменос πράξεις, αὶ скопός εἰσι Θεοπόμπω, εἰς ἐκκαίδεκα βίβλους μόνας, μηδὲν παρ' ἑαυτοῦ προθεὶς ἢ ἀφελῶν πλὴν (ὧς εἴρηται) τῶν παρεκτροπῶν, τὰς πάσας ἀπήρτισε. Δοῦρις (fr. 1
⁴ FHG II 469) μὲν οὖν δὲ Κάμιος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν αὐτοῦ Ἰστο-
^{121^b} ριῶν οὕτω φησίν “Ἐφορος δὲ καὶ | Θεόπομπος τῶν γενομένων πλεῖστον ἀπελείφθησαν· οὔτε γάρ μιμήσεως μετέλαβον οὐδεμιᾶς οὔτε ἡδονῆς ἐν τῷ φράσαι, αὐτοῦ δὲ τοῦ γράφειν μόνον ἐπεμελήθησαν”. καίτοι Δοῦρις καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς τούτοις οἰκονομίας, οἵς αἰτιάται, πολλὰ τῶν ἀνδρῶν λειπόμενος. ἀλλ' εἰ μὲν πρὸς
¹⁰ τὸν ὑπερήφανον ἐκεῖνον Θεοπόμπου λόγον, δις τοὺς ἀρχαιοτέρους οὐδὲ τῶν δευτερείων ἡξίου, τοῦτο ἀπέρριψεν, οὐκ ἔχω λέγειν· πλὴν διτὶ οὐδέτερος οὕτων προσηκόντως ἐπελάβετο, καὶ μάλιστα διν διεχυρισαίμην. Κλεοχάρης δὲ δὲ Καυρλεανός, ὑπέρ τῶν Ἰσοκρατικῶν ἀπάντων οἷμαι λέγων (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἐν τῇ πρὸς
¹⁵ τὸν Δημοσθένην συγκρίσει μὴ τὰ πόρρω αὐτοῖς παρασχεῖν), φησὶ τοὺς μὲν Δημοσθενικοὺς λόγους τοῖς τῶν στρατιωτῶν ἐοικέναι μάλιστα σώμασι, τοὺς δὲ Ἰσοκρατικοὺς τοῖς τῶν ἀθλητῶν. δῆλον δὲ ὡς Θεόπομπος οὐδενὸς τῶν Ἰσοκρατικῶν εἰς τοὺς λόγους ἀτιμάτερος.

hoc fragmentum referendum est ad fr. 115 p. 101, 4 s.
 Photii fontem hic Caecilium esse, qui saepe ab hoc rhetore
 adhibiti Hermippi libro Περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν inscripto
 usus sit, Keil apud Susemihlum (*griech. litteratur in der Alexandrinerzeit* II. 1892 p. 678) edocet.

²⁰ **116** Ps. Plutarchus de uitis X orat. p. 838 a: . . . ἀλλὰ καὶ τὰ παρὰ Νικοκλέους τοῦ Κυπρίων βασιλέως, δις ἦν υἱὸς Εὐαγόρου, εἴκοσι τάλαντα λαβὼν ὑπὲρ τοῦ πρὸς αὐτὸν γραφέντος λόγου κτλ.

haec uerba ex Hermippo exscripta fortasse Caecilium nobis tradere Keil *Analecta Isocratea* p. 89 s (cf. p. 93, 1) Susemihlum (*philol. anzeig.* XV 1885 p. 242) assentientem habens putat.

117 (u. 22—24 = 10 B.; u. 22—27 = Dionys. Hal. fr. 10 p. 287, 1 Vs. et R.) Ps. Plutarchus de uitis X orat. p. 838 b:

έτάφη δὲ μετὰ τῆς συγγενείας πλησίον Κυνοσάργους ἐπὶ τοῦ λόφου ἐν ἀριστερᾷ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Θεόδωρος καὶ ἡ μήτηρ Ἡδυτώ, ταύτης τ' ἀδελφὴ τηθίς τοῦ βήτορος Νακώ καὶ ὁ ποιητὸς υἱὸς Ἀφαρεὺς καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Σωσικλῆς, μητρὸς Ἰσοκράτους ἀδελφῆς Νακοῦς υἱὸς ὥν, ὁ τ' ἀδελφὸς αὐτοῦ διμώνυμος τοῦ πατρὸς Θεόδωρος καὶ οἱ υἱῶνοι <αὐτοῦ>, τοῦ ποιηθέντος αὐτῷ παιδὸς Ἀφαρέως. Ἀφαρεὺς * καὶ ὁ τούτου πατὴρ Θεόδωρος ἦ τε γυνὴ Πλαθάνη, μήτηρ δὲ τοῦ ποιητοῦ Ἀφαρέως. ἐπὶ μὲν οὖν τούτων τράπεζαι ἐπῆγαν ἔξ, αἱν νῦν οὐ σώζονται· αὐτῷ δὲ Ἰσοκράτει ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐπῆγιν κίων 10 τριάκοντα πηχῶν, ἐφ' οὐ σειρὴν πηχῶν ἐπτὰ συμβολικῶς, δις νῦν οὐ σώζεται. ἦν δὲ καὶ αὐτοῦ τράπεζα πλησίον ἔχουσα ποιητὰς τε καὶ τοὺς διδασκάλους αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ Γοργίαν (cf. *Vorsokratiker* p. 526, 24 Diels) εἰς σφαιραν ἀστρολογικήν βλέποντα αὐτόν τε τὸν Ἰσοκράτην παρεστῶτα. ἀνάκειται δ' αὐτοῦ 15 καὶ ἐν Ἐλευσίνι εἰκὼν χαλκῆ ἐμπροσθεν τοῦ προστέφου ύποδ Τιμοθέου τοῦ Κόνωνος, καὶ ἐπιγέγραπται (cf. *Inscriptiones Graecae metricae* 156 Preger)

Τιμόθεος φιλίας τε χάριν ξύνεσίν τε προτιμῶν
Ἰσοκράτους εἰκὼν τήνδ' ἀνέθηκε θεοῖν. 20
Λεωχάρους ἔργον.

φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι ἔξήκοντα. ὥν εἰσι γνήσιοι
κατὰ μὲν Διονύσιον εἰκοσιπέντε, κατὰ δὲ Κεκίλιον
εἰκοσιοκτώ, οἱ δ' ἄλλοι κατεψευσμένοι.

εἰσὶ δ' οἱ καὶ τέχνας αὐτὸν λέγουσι συγγεγραφέναι, οἱ δ' οὐ 25 f
μεθόδῳ, ἄλλ' ἀσκήσει χρήσασθαι (cf. Photius bibl. cod. 260
p. 486^b 5).

u. 1—21 ex Heliodori *Περὶ <τῶν Ἀθήνησι>* μνημάτων de-
ductos et a Caecilio seruatos esse KEIL Hermes XXX p. 201 s
et 219 s (235) demonstrauit.

2 αὐτός Reiske, ὁ νιός libri. 3 Ἡδυτώ Sauppe, αὐτοῦ
libri. Νακώ Keil l. s. p. 201 et 203, 2, Ἀνακώ libri. 4 Σω-
σικλῆς Keil l. s. p. 204, 2, Σωσικλῆς libri. 5 Νακοῦς νιός
Keil l. s. p. 201 et p. 203, 2, ἀνακούσιος libri. 6 αὐτοῦ
add. Wyttensbach. 7 post Ἀφαρεὺς lacuna est in codice E
(Parisino). 10 κριῶν aut κριῶν aut κριός libri. 19 ξύνεσίν
Duebner, ξενίην libri. 20 θεοῖν Kaibel, θεαῖς libri.

118 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 838 f (cf. Photius cod. 260 p. 487^b 18): ἐλυπήθη δὲ καὶ οὐ μετρίως ἐπὶ τῷ Σωκράτους θανάτῳ καὶ μελανειμονῶν τῇ ὑστεραίᾳ προῆλθεν.

eadem fere apud Hermiam (fr. 118a) legimus, quare Immisch l. s. p. 243, 2 communem auctorem, scilicet Caecilium, adhucbitum esse iudicat.

118a HERMIAS in Plat. Phaedr. schol. p. 264, 20 Couvr.: 5 ἐλέγετο Ἱσοκράτης οὕτως ἔταιρος γεγενῆσθαι Σωκράτους ὃς μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ ἐνιαυτὸν μελανειμονεῖν.

119 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 839 a: ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής, ὃς ὑποπάστῳ παρειλκυμένῳ ἐν τῇ κοίτῃ χρῆσθαι, κρόκῳ διάβροχον ἔχοντα τὸ προσκεφάλαιον, b 10 καὶ νέον μὲν ὅντα μὴ γῆμαι, γηράσαντα δ' ἔταιρα συνεῖναι, ἢ ὄνομα ἦν Λαγίσκη, ἐξ ἣς ἔσχε θυγάτριον, δι τενόμενον ἐτῶν δώδεκα πρὸς γάμων ἐτελεύτησεν. ἐπειτα Πλαθάνην τὴν Ἰππίου τοῦ βήτορος γυναῖκα ἥγάγετο τρεῖς παῖδας ἔχουσαν, κτλ. sequitur admodum paucis interiectis fr. 120.

non solum 7—12 (Keil, Anlecta Isocr. p. 90—92), sed totus locus (Blass l. s. II p. 71 s. 7) Hermippi est, quem fortasse a Caecilio excerptum esse Keil l. s. p. 90—92 (cf. p. 93, 3) suspicatur.

120 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 839 b: . . τὸν Ἀφαρέα . . , δις καὶ εἰκόνα αὐτοῦ χαλκῆν ἀνέθηκε πρὸς τῷ Ὁλυμπιείῳ ἐπὶ κίονος καὶ ἐπέτραψεν (cf. inscriptiones Graecae metrae 157 Preger)

Ἡσοκράτους Ἀφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε
Ζηνί, Θεούς τε σέβων καὶ γονέων ἀρετήν.
c 20 . . . ἀνάκειται . . ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦς ἐν τῇ Σφαιρίστρᾳ τῶν

5 οὗτος M. 12, an πρόγαμον? Radermacher. 15. 16 Ὁλυμπιείῳ Wyttenbach, διενεπίῳ ὡς libri. 20 Σφαιρίστρᾳ] mutare non oportet; cf. Keil l. s. p. 203.

Ἄρρηφόρων κελητίζων ἔτι παῖς ὥν, ὃς εἰπόν τινες. . . . ἦν δ' αὐτοῦ καὶ γραπτὴ εἰκὼν ἐν τῷ Πομπείῳ. . . . ἐποίησε (Ἀφαρεύς) δὲ καὶ τραγῳδίας περὶ ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, μν ἀντιλέγονται δύο. ἀρξάμενος δ' ἀπὸ Λυσιστράτου διδάσκειν ἄχρι δ 5 Σωσιγένους ἐν ἔτεσιν εἴκοσιν ὅκτῳ διδασκαλίας ἀστικάς καθῆκεν ἔξ, καὶ δις ἐνίκησε διὰ Διονυσίου καθεὶς καὶ δι' ἑτέρων ἑτέρας δύο Ληναϊκάς. τῆς δὲ μητρὸς αὐτῶν Ἰσοκράτους καὶ Θεοδώρου καὶ τῆς ταύτης ἀδελφῆς Νακοῦς εἰκόνες ἀνέκειντο ἐν ἀκροπόλει· ὥν η τῆς μητρὸς παρὰ τὴν Ὑγίειαν νῦν κεῖται μετεπιγεγραμμένη, η δὲ Νακοῦς οὐ σψέται. ἔχει δὲ δύο υἱούς, Ἀλέξανδρον μὲν 10 ἐκ Κόννου, Σωσικλέα δ' ἐκ Λυσίου.

hunc locum, qui Heliodorum (p. 104, 14 — 105, 2 et p. 105, 7—11 e libro *Περὶ τῶν Ἀθήνησι* μνημάτων, p. 105, 2—7 e libro *Περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων*) patrem profitetur, Caecilio deberi KEIL Hermes XXX p. 203 ss (235 s. 237) ostendit.

121 Rhōtivs bibl. cod. 260 p. 487^a 13: συνέθηκε μέντοι τὸν Πανηγυρικόν, οἱ μὲν ἔτει φασὶ δέκα, οἱ δὲ ἐπὶ τούτοις ἔτερα πέντε. καίτοι Γοργίου τοῦ Λεοντίνου καὶ Λυσίου τῶν ἐνθυμημάτων καὶ ἐπιχειρημάτων μικροῦ μεταβολὴ καθέστηκε καὶ μετά- 15 θεις ὁ πανηγυρικὸς Ἰσοκράτους λόγος. διατριψαι δ' ἀν τις οἰηθείη μακρὸν οὕτω χρόνον τοῦ Πανηγυρικοῦ προσεδρεύοντα τὸν ρήτορα τῇ συνθήκῃ διὰ τὸ τῆς λέξεως κατεσκευασμένον καὶ περιττόν, καὶ διὰ τὴν εἰς ἀκρίβειαν τῶν δνομάτων ἐκλογὴν καὶ δὴ καὶ τῆς πρὸς ἄλληλα τούτων συνθήκης. ἀλλὰ καὶ η τῶν 20 κώλων καὶ περιόδων ἐπὶ τοσοῦτον ἀκρίβεια ἵκανὴ καταναλῶσαι χρόνον. μάλιστα δὲ αὐτῷ η τῶν πραγμάτων εὑρεσίς καὶ διοίκησις τὴν τοσαύτην ἀσχολίαν ἐνεποίησε· τὰ γὰρ κεφάλαια καὶ τὰ ἐπιχειρήματα, οἵς ὁ λόγος οἰκονομούμενος ἀπαρτίζεται, εἴ τις

14—16 cf. fr. sequens 10—13 et fr. 166 p. 204, 21s; prae-
terea uide adn. ad fr. 89.

1 κελητίζων Turnebus, κερητίζων libri. 8 et 10 Νακοῦς] nil mutandum est; cf. Keil l. s. p. 203, 2. 11 Κόννου Σωσικλέα Keil l. s. p. 204, 2, κοινοῦς οὐσικλέα libri. 20 gene-
tiuus τῆς συνθήκης pendet ab ἐκλογὴν an τὴν συνθήκην scri-
bendum est?

ἐπιμελῶς καὶ καθ' ἕκαστον μέρος ἐπικέψοιτο, εύρήσει συντελε-
σθῆναι πολλοῦ δεόμενα χρόνου.

hunc locum ad Caecilium reducunt Blaß l. s. II p. 121
(p. 134, 2) et Otto l. s. p. 23, 1.

122 Photivs bibl. cod. 260 p. 487^b 26: τῶν δὲ λόγων
αὐτοῦ τὸ εὐκρινὲς καὶ σαφὲς καὶ μεμελετημένον πᾶσι
5 δῆλον, καὶ ως ἐπανθεῖ αὐτοῖς οὐ μόνον ἔμφυτον ἀλλὰ
καὶ κομμωτικὸν κάλλος. οὐ μέντοι γε πολυσχήμων ὁ
&νήρ, οὐδὲ ταῖς κατὰ τὸ σχῆμα τροπαῖς ποικιλλόμενος.
διὸ καὶ δι' ἔνδειαν τῆς ἐν τούτοις μεταβολῆς οὐδὲ ἐν-
αγώνιος. Ἰσοκρατικὴ δὲ καὶ τῶν ἐν τοῖς λόγοις ὑπο-
10 στάσεων ἡ συνέχεια. τάχα δ' ἀν τις αὐτὸν αἰτιάσαιτο κλο-
πῆς, ἐξ ἀν ἐν τῷ πανηγυρικῷ λόγῳ αὐτοῦ πολλὰ τῶν
κατὰ τὸν ἐπιταφίους λόγους εἰρημένων Ἀρχίνω τε
(ΟΑ II 166^b Tur.) καὶ Θουνδίδη καὶ Λυσία διπέβαλετο.
ἀλλ' οὐδὲν κωλύει παραπλησίων ἀνακυπτόντων πραγμάτων
15 ταῖς δύοισι ἔξεργασίαις πεχρῆσθαι καὶ τοῖς <αὐτοῖς> ἐνθυ-
μῆμασιν, οὐδὲ ὅποβαλλόμενον τὰ ἀλλότρια, ἀλλὰ τῆς τῶν
πραγμάτων ἀναβλαστανούσης φύσεως τοιαῦτα οἷα καὶ τοῖς
προλαβοῦσι προβαλλομένη ἐπιδείκνυται.

4 uide fr. sequens p. 106, 24. 10—13 cf. fr. praecedens
14—16 et fr. 166 p. 204, 21 s; inspicias etiam adn. ad fr. 89;
quare 10—18 Photium de Caecilio (*τίς*) loqui statuerim. 3—
10 SAVPPE l. c. p. 1664 et BRZOSKA l. s. p. 1183 Caecilio attri-
buerunt.

123 Photivs bibl. cod. 159 p. 102^a 42: οὗτος μὲν οὖν ὁ
102^b βήτωρ σοφιστεύειν μᾶλλον ἡ τῶν | κοινῶν προστατεῖν, ὥσπερ οἱ
21 ἄλλοι ἐννέα βήτορες, μν καὶ Δημοσθένης ἦν, εἴλετο, καίτοι καὶ
πρὸ ἐκείνων τοῖς τῆς βητορικῆς ἀκμάζων λόγοις, καὶ κατ' ἐκεί-
νους τὴν ἐπ' αὐτοῖς δόξαν οὐκ ἐλαττούμενος. κέχρηται δὲ μά-
λιστα μέν, ώς αὐτίκα τοῖς ἀναγινώσκουσι δῆλον, εὔκρινείᾳ καὶ

24 cf. fr. praecedens u. 4.

15 πεχρῆσθαι Α, χρῆσθαι uulg. αὐτοῖς add. Radermacher.

καθαρότητι, πολλήν τε ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἔργασίαν τῶν λόγων ἐπιδείκνυται, ὥστε καὶ εἰς περιττὸν αὐτῷ διεκπίπτειν τὸν κόσμον καὶ τὸ ἐπιμελές. καὶ αὐτὸς δὲ τὸ τῆς ἔργασίας πλεονάζον παρ' αὐτῷ οὐ τὸ τόνιμον μᾶλλον τῶν ἐπιχειρημάτων ἢ τὸ ἀπειρόκαλον παριστᾷ. ἥθος δὲ καὶ ἀλήθεια καὶ γοργότης οὐδὲ μέτεστιν 5 αὐτῷ. μεγέθους δὲ αὐτῷ δύον εἰς τὸν πολιτικὸν ἐναρμόζει λόγον, ἄριστα καὶ παραπληγίως κέκραται τῇ σαφηνείᾳ. ἀτονος δὲ πλέον τοῦ δέοντος δὲ λόγος. οὐχ ἥκιστα δὲ αὐτοῦ σμικρολογίαν καὶ τὸ προσκορὲς τῶν παρισώσεων αἰτιάται.

cf. prooemium p. XXVIII.

***124** ΗΑΡΠΟCRATIΟ s. u. ἐπακτὸς ὅρκος p. 119, 5 Dind.: 10
.. Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Χαιρέστρατον καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολ-
λωνιάτης (cf. ΟΑ II 245 Tur.) ἐν ταῖς Πρὸς Δημόνικον
παρατετέσσειν.

Harpocrationem hic Caecilio auctore nisi Blass l. c. II p. 104, p. 281, p. 281, 1 coniecit. eandem artis criticae rationem a Caecilio alibi quoque adhibitam esse ex fragmento 127 apparat. Caecilium fontem esse negat E. Drerup in Isocratis edit. uol. I. 1906 p. LXXXVIII.

E'. *Iσαῖος*

125 (u. 19—22 = 11 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat.
p. 839 f = Isaëus p. XXVI Thalh. (cf. Photius bibl. cod. 263 15
p. 490^a 28): καθηγήσατο δὲ Δημοσθένους ἀποστάς τῆς σχολῆς ἐπὶ δραχμαῖς μυρίαις, διὸ καὶ μάλιστα ἐπιφανῆς ἐγένετο. αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς ἐπιτροπικοὺς λόγους συνέταττε τῷ Δημοσθένει, ὥστινες εἶπον.

καταλέλοιπε δὲ λόγους ἔξηκοντα τέσσαρας, μν εἰς γνήσιοι πεντήκοντα, καὶ ἴδιας τέχνας. πρῶτος δὲ καὶ σχηματίζειν ἥρξατο 20 καὶ τρέπειν ἐπὶ τὸ πολιτικὸν τὴν διάνοιαν, δ μάλιστα μεμίμηται Δημοσθένης.

17—18 fusius exsecutus est Libanius, uide fr. 125 a.

16—18 tetigit Leo l. s. p. 33; hic quoque Caecilium fon-

2 αὐτῷ A, τῷ uulg. 5. ἐ μέτεστιν αὐτῷ A, μέτεστιν παρ'
αὐτῷ uulg.

tem esse statuere uidetur. 19—22 etiam Blass l. s. II p. 499 Caecilio attribuit. 21 de uocabulo πολιτικόν cf. Brandstaetter (*Leipziger studien* XV 1893 p. 174) et Blass l. s. adn. 1.

125a LIBANIVS proleg. Demosth. p. 3 Reiske: τοὺς δὲ λόγους τοὺς ἐπιτροπικούς εἰςὶν οἱ φασὶν Ἰcaίου καὶ οὐ Δημοσθένους εἶναι, διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ βήτορος ἀπιστοῦντες, δικτωκαίδεκα τὰρ ἔτῶν ἦν, δτε πρὸς τούτους ἥγανίζετο, καὶ δοῦκοις οἱ λόγοι τὸ τοῦ Ἰcaίου πως ἐπιφαίνειν εἶδος.

uide, quae ad u. 17—18 fragmenti 125 dixi.

σ. *Aἰσχίνης*

126 (= 12^a B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 840 b = Aeschines p 1, 13 Bl. (cf. Photius bibl. cod. 264 p. 490^b 15): ἀκροατὴς δὲ γενόμενος, ὃς μέν τινες λέγουσιν, Ἰcokrátouς καὶ Πλάτωνος, ὃς δὲ Κε-
10 κίλιος, Λεωδάμαντος, κτλ.

eadem, at multo ampliora fr. 126 a exhibet; inspicienda sunt etiam fr. 126 b et 127 c, 18—19.

126a (u. 11—17 = 12^b B.) SCHOLION Aeschinis or. II de falsa legatione init. p. 6 Schultz = p. 6 adn. et 12 Bl.: δτι μαθητὴς ἐγένετο, ὃς μὲν Δημήτριος δὲ Φαληρεύς (fr. 18 FHG II 368) φησι, Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου,
15 εῖθ' ὑστερον Πλάτωνος· ὃς δὲ Κεκίλιος καὶ Ἰδομενεὺς (fr. 15 FHG II 493) καὶ Ἐρμιππος (fr. 71 FHG III 51) ἱστοροῦσιν, οὐκ ἥκουσε τούτων τῶν ἀνδρῶν μαθήσεως χάριν.
12 Bl. φασὶ τὰρ ὃς δτι | „ούδεν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Πλα-

18 φησὶ i (cod. Paris. s. XIII). δτι om. i.

τωνικοῦ σύζει, οὗτε τὸ ἀκριβὲς καὶ καθαρὸν καὶ ἀπέριττον <οὗτε τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ *> καὶ εὔρυθμον, ἀλλὰ κεχηνυῖα πώς ἔστιν αὐτοῦ ἡ ἴδεα τοῦ λόγου, καὶ ἄτεχνος μὲν καὶ προπετής καὶ εὐχερῶς ἐπὶ τὸ λοιδορεῖν αἰσχρῶς 5 καὶ ἀπρεπῶς ρήτορι ἐξαγομένη, ἔχουσα δέ τι εὐφυὲς καὶ εὐάγωγον, καὶ οἶον ἂν γένοιτο τινὶ ἐκ φύσεως καὶ μελέτης ἀφανοῦς“.

cf. fr. 126 et fr. 126b et 127c, 18—19, ubi idem affirmatur.
etiam uerba in p. 108, 18 — 109, 8 extantia Caecilii esse docet conexus (cf. Blass *Griech. ber.* p. 59s, 3; Blass l. s. III 2 p. 156s, 4, p. 157, p. 188s, p. 225, 4, p. 227, 2; Blass in editione Aeschinis p. 12, 1; Brzoska l. s. p. 1183).

126b SCHOLION Aeschinis or. I 4 p. 254 Schultz: . . . καὶ ἐκ τούτων δὲ δῆλον ὃς οὐδὲ ἥκουσε Πλάτωνος, οὗτος μὲν γάρ 10 φησι τρεῖς εἶναι πολιτείας, Πλάτων δὲ καὶ δύο καὶ πέντε καὶ ἑπτά.

cf. etiam fr. 126, fr. 126a, fr. 127c, 18—19.

127 (= 13^b B.) PHOTIVS bibl. cod. 61 p. 20^a 9 = p. 8, 19 Bl.: φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἄλλος λόγος, ὁ Δηλιακὸς λεγόμενος· οὐκ ἐγκρίνει δὲ αὐτὸν ὁ Κεκίλιος, ἀλλ' Αἰσχίνην ἄλλον σύγχρονον τοῦδε Ἀθηναῖον τὸν 15 πατέρα εἶναι τοῦ λόγου φησίν.

13s cf. fr. 127a, 4s et 127b, 11. 15—16 cf. fr. 127c, 19—21 et 127d, 2s. cf. etiam fr. 124.

1. 2 post καθαρὸν scr. Reiske oὗτε τὸ ἀπ., Blass lacunam statuere post ἀπέριττον mauult et coni. dubitanter <οὗτε τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ *> καὶ εὑρ. 14 λεγόμενος Blass, νόμος libri. Καικίλιος edunt, καικίλιος A, καικίλιος uulg.

127a (= 13^a B.) Ps. PIYTARCHVS de uitis X orat. p. 840 e

3 Bl. = 2, 27 Bl.: φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι τέσσαρες, δ τε Κατά | Τι-
μάρχου καὶ δ Περὶ τῆς παραπρεσβείας καὶ δ Κατά Κτησιφῶντος,
οἱ καὶ μόνοι εἰσὶ γνήσιοι· δ γὰρ ἐπιγραφόμενος Δηλιακὸς οὐκ
5 ἔστιν Αἰσχίνου. ἀπεδείχθη μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κρίσιν τὴν περὶ τοῦ
ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ συσταθεῖσαν συνήγορος, οὐ μὴν εἶπε τὸν
λόγον· ἔχειροτονήθη γὰρ ‘Ὕπερείδης ἀντ’ αὐτοῦ, ὡς φησι Δη-
μοσθένης (XVIII 134).

2—4 cf. fr. 127 b, ubi copiosius eadem tractantur. 4 s cf.
fr. 127 et 127 b, 11.

127b APOLLONIVS uita Aeschinis p. 268, 63 Westerm. =

10 p. 8, 1 Bl.: τριῶν δὲ δητῶν λόγων τῶν ὑπ’ αὐτοῦ γεγραμ-
μένων, καὶ τούτων δημοσίων, δ γὰρ Δηλιακὸς νόθος ἔστι, τὸν
μὲν Κατά Κτησιφῶντος εύρισκομεν τελευταῖον γεγραμμένον· ἐπὶ
γὰρ τῶν Ἀλεξάνδρου χρόνων γέγραπται· τῶν δὲ λοιπῶν περὶ
τοὺς αὐτοὺς δητῶν χρόνους πρότερος ἔστι τῇ τάξει δ Κατά Τι-
15 μάρχου· ἐν γὰρ τῷ μετ’ αὐτόν, τῷ Περὶ τῆς παραπρεσβείας,
μέμνηται δ Αἰσχίνης τούτου τοῦ λόγου.

11 uide fr. 127, 13 s et fr. 127 a, 4 s. ad totum fr. uide
fr. praeced. u. 2—4.

127c APOLLONIVS uita Aeschinis p. 266, 33 Westerm. =

p. 6, 21 Bl.: φασὶ μέντοι τινὲς αὐτὸν ἀκουστὴν γενέσθαι Πλά-
7 Bl. τωνός τε καὶ Σωκράτους, ψευδόμενοι. ἦν δὲ καὶ ἔτερος φή-
267W. τωρ | Αἰσχίνης Ἐλευσίνος, δς καὶ τέχνας λέγεται δητορικὰς γε-
21 γραφέναι.

18—19 ad eadem ad quae fr. 126 et fr. 126 a et 126 b
spectant; u. 19—21 ad fr. 127, 15—16 et ad fr. 127 d, 2 s re-
ferendi sunt.

3 δ περὶ τῆς Blass, δ παρὰ τῆς cod. H (Parisinus), δ τῆς
ceteri. 5 τὴν περὶ Duebner, τοῦ περὶ libri. 6 συσταθεῖσαν
Westermann, συσταθεὶς libri. 11 καὶ νόθος libri praeter
unum. 19 Σωκράτους] ,rectius 'Ισονομία' Blass, cf. fr. 126, 9.

*127d LAERTIVS DIOGENES II 64: γεγόνας δ' Αἰσχίναι δικτώ.
πρῶτος αὐτὸς οὗτος δεύτερος δ' ὁ τὰς τέχνας γεγραφῶς τὰς
ρητορικάς τρίτος δὲ ρήτωρ δικαῖος Δημοσθένης τέταρτος Ἀρκάς,
μαθητὴς Ἰσοκράτους πέμπτος δὲ Μυτιληναῖος, διν καὶ ρητορο-
μάστιγα ἐκάλουν· ἕκτος Νεαπολίτης, φιλόσοφος ἀκαδημαϊκός,
Μελανθίου τοῦ Ροδίου μαθητὴς καὶ παιδικά ἔβδομος Μιλήσιος,
πολιτικός συγγραφεύς· ὅγδοος ἀνδριαντοποιός.

hic catalogus Aeschinum referendus est ad fr. 127, 15—16
et fr. 127c, 19—21. auctorem Laertii Caecilium esse MAASS l. c.
p. 131 affirmauit.

128 Rhotivs bibl. cod. 61 p. 20^b 8 = p. 10, 1 Bl.: ἔστι δὲ
ὁ λόγος αὐτῷ ὥσπερ αὐτοφυῆς καὶ αὐτοσχέδιος, οὐ τοσοῦτον
διδοὺς τὴν τέχνην ἀποθαυμάζειν τοῦ ἀνδρός, δον τὴν φύσιν. 10
καὶ γὰρ δια δεινότητος ἔχεται, ταῦτα ἔστιν εύρειν παρὰ τοῖς
λόγοις αὐτοῦ, καὶ ἡ φύσεως μᾶλλον ἔστι δείγματα. περὶ τε γὰρ
τὴν δνομασίαν ἔστιν ἀφελῆς καὶ εὔημος, καὶ περὶ τὴν τῶν λό-
γων σύνθειν οὕτε ἄγαν ἀτονος ὥσπερ Ἰσοκράτης, οὕτε πεπιε-
μένος καὶ συνεσφιγμένος ὥσπερ Λυσίας, πνεύματι δὲ καὶ τόνῳ 15
οὐδὲν Δημοσθένους ἀπολείπει. σχήματι δὲ κέχρηται διανοίας τε
καὶ λέξεως οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τι σὺν τέχνῃ λέγειν, ἀλλὰ πρὸς
τὸ ἀναγκαιότατον τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν. διὸ καὶ ἀπάνουρ-
γός πως δὲ λόγος εἶναι δοκεῖ, καὶ πρὸς τὰς ἐν πλήθει ρητορείας
καὶ τοὺς ἴδιωτικοὺς λόγους μάλιστ' ἀν πρέπων· καὶ γὰρ οὐδὲ 20
ἐπιχειρήμασιν οὐδὲ ἐνθυμήμασι συνεχής τις καὶ λίαν ἐκβεβια-
μένος.

13 ss cf. fr. 144 p. 126, 8 ss. 16 ss cf. fr. 71, 20—22.
in his uerbis Caecilii ingenium extare BLASS l. c. III 2
p. 189 et ei adstipulatus Brzoska l. c. p. 1183 contendunt.

11 καὶ γὰρ — 12 δείγματα ,pugnant cum superioribus, ui-
denturque diuersa duo iudicia commixta esse^t Blass. 19 πρὸς
Blass, ὡς libri. 19. 20 τὰς . . ὁρητορείας καὶ τὸν ἴδιωτικοὺς
λόγους A, ταῖς . . ὁρητορείας καὶ τοῖς ἴδιωτικοῖς λόγοις uulg.
20 μάλιστ' ἀν πρέπων Blass, μάλιστα ἐμπρέπων libri.

Ζ'. Λυκοῦργος

129 Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 842 e = Lycurgus
 p. XXVII Bl. p. XXVI Bl.: ἐτάφη | δ' αὐτὸς καὶ τῶν ἐκτόνων τινὲς δημοσίᾳ, καὶ
 ἔστιν αὐτῶν τὰ μνήματα ἀντικρὺς τῆς Παιανίας Ἀθηνᾶς ἐν τῷ
 Μελανθίου τοῦ φιλοσόφου κήπῳ, τράπεζαι πεποιημέναι αὐτού
 5 τε τοῦ Λυκούργου καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐπιγεγραμμέναι καὶ
 εἰς ήματα ἔτι σωζόμεναι.

haec uerba, quae Heliodori (*Περὶ τῶν Ἀθηνησιν μνημάτων*)
 sunt, Caecilius Pseudoplutarcho suppeditauit: cf. KEIL Hermes
 XXX p. 200 et 207 (236).

130 (p. 113, 5—12 = 14, 1—8 B.) Ps. PLVTARCHVS de
 uitis X orat. p. 842 f = p. XXVII Bl.: ἔσχε δὲ τρεῖς παῖδας ἐκ
 Καλλιστοῦς τῆς Ἀβρωνος μὲν θυγατρός, Καλλίου δὲ τοῦ Ἀβρωνος
 10 Βατήθεν ἀδελφῆς, τοῦ ταμιεύσαντος στρατιωτικῶν ἐπὶ Χαιρώνδου
 843 ὅρχοντος. περὶ δὲ τῆς κηδείας ταύτης λέγει ὁ Δείναρχος ἐν τῷ
 Κατὰ Πιστίου (fr. 2XV 1 ΟΑ Π 331^b Τιρ.). κατέλιπε δὲ παῖδας,
 "Ἀβρωνα Λυκούργον Λυκόφρονα, ὃν δὲ Ἀβρων καὶ δ Λυκούργος
 15 ἀπαίδες μετήλλαξεν· ἀλλ' δ γε Ἀβρων καὶ πολιτευσάμενος ἐπι-
 φανῶς μετήλλαξεν. Λυκόφρων δὲ γῆμας Καλλιστομάχην Φιλίππου |
 p. XXVIII Bl. Αἰξωνέως ἐγέννησε Καλλιστώ. ταύτην δὲ γῆμας Κλεόμβροτος Δει-
 νοκράτους Ἀχαρνεὺς ἐγέννησε Λυκόφρονα· τοῦτον δὲ πάππος
 εἰσεποιήσατο Λυκόφρων· οὗτος δὲ ἐτελεύτησεν ἀπαῖς. μετὰ δὲ
 20 β τὴν Λυκόφρονος τελευτὴν ἔγημε τὴν Καλλιστών Σωκράτης καὶ
 25 ἔχειν υἱὸν Σύμμαχον· τοῦ δὲ ἐγένετο Ἀριστώνυμος, τοῦ δὲ Χαρ-
 μίδης, τοῦ δὲ Φιλίππη, ταύτης δὲ καὶ Λυσάνδρου Μήδειος, δ καὶ
 ἐξηγητῆς ἐξ Εὐμολπίδῶν γενόμενος· τούτου δὲ καὶ Τιμοθέας τῆς
 Γλαύκου παῖδες Λαοδάμεια καὶ Μήδειος, δ τὴν ιερωσύνην Πο-
 σειδῶνος Ἐρεχθέως εἶχε, καὶ Φιλίππη, ητίς ιεράσατο τῆς Ἀθηνᾶς
 30 θυστερον· πρότερον δ' αὐτὴν γῆμας Διοκλῆς δ Μελιτεὺς ἐγέννησεν
 Διοκλέα τὸν ἐπὶ τοὺς ὀπλίτας στρατηγήσαντα· γῆμας δὲ οὗτος

2 προγόνων ser. Blass. 9 Καλλίου Salmasius, καλαιοῦ
 libri. 12 Πιστίου Meursius ex Harpoeratione s. u. βουλεύσεως,
 παστίου libri. 16 Αἴξωνέως Xylander, ἀειξενέος libri. 25 Με-
 λιτεὺς Coraes, Μελιττεὺς libri.

VII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΡΗΤΟΡΩΝ 113

‘Ηδίστην “Αβρωνος Φιλιππίδην καὶ Νικοστράτην ἐγέννησε· τήμας ε
δὲ τὴν Νικοστράτην Θεμιστοκλῆς ὁ Θεοφράστου, ὁ δαδούχος,
ἐγέννησε Θεόφραστον καὶ Διοκλέα. διετάξατο δὲ καὶ τὴν ιερω-
σύνην τοῦ Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως.

φέρονται δὲ τοῦ ρήτορος λόγοι πεντεκαίδεκα.

5

ἔστεφανώθη δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου πολλάκις καὶ εἰκόνων ἔτυχεν.
ἀνάκειται δ' αὐτοῦ χαλκῇ εἰκὼν ἐν Κεραμεικῷ κατὰ ψήφισμα ἐπ'
‘Αναξικράτους ἀρχοντος· ἐφ' οὐ ἔλαβε καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείψ
αὐτός τε [καὶ] δὲ | Λυκούργος καὶ <ἄει> δὲ πρεεβύτατος αὐτοῦ p. XXIX
τῶν ἔκτόνων κατὰ τὸ αὐτὸν ψήφισμα· ἀποθανόντος τὰρ Λυ- 10
κούργου δὲ πρεεβύτατος τῶν παιδῶν Λυκόφρων ἡμφισβήτησε 851 f
τῆς δωρεᾶς. <ἔστι δὲ τὸ> | ψήφισμα· „Λυκόφρων Λυκούρ- p. XXXI
τοῦ Βουτάδης ἀπεγράψατο αὐτῷ εἶναι σίτησιν ἐν πρυ- Bl.
τανείψ κατὰ τὴν δοθεῖσαν δωρεάν ὑπὸ τοῦ δήμου Λυ-
κούρτῳ Βουτάδῃ. ἐπὶ ‘Αναξικράτους ἀρχοντος, ἐπὶ 15 852
<τῆς> ‘Αντιοχίδος ἔκτης πρυτανείας, Στρατοκλῆς Εὐ-
θυδήμου Διομειεὺς εἰπεν· ἐπειδὴ Λυκούργος Λυκό-
φρονος Βουτάδης, παραλαβὼν παρὰ τῶν ἑαυτοῦ προ-
γόνων οἰκείαν ἐκ παλαιοῦ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὔ-
νοιαν, καὶ οἱ πρόγονοι οἱ Λυκούργου Λυκομήδης τε 20
καὶ Λυκούργος | καὶ Ζῶντες ἐτιμῶντο ὑπὸ τοῦ δήμου, p. XXXII
καὶ τετελευτηκόσιν αὐτοῖς δι' ἀνδραγαθίαν ἔδωκεν δ Bl.
δῆμος δημοσίας ταφὰς ἐν Κεραμεικῷ, καὶ Λυκούργος
αὐτὸς πολιτευόμενος νόμους τε πολλοὺς καὶ καλοὺς b
ἔθηκε τῇ πατρίδι, καὶ τενόμενος τῆς κοινῆς προσόδου 25
ταμίας τῇ πόλει ἐπὶ τρεῖς πεντετηρίδας, καὶ διανεί-
μας ἐκ τῆς κοινῆς προσόδου μύρια καὶ ὅκτακις χίλια
καὶ ἐνακόσια τάλαντα, πολλὰ δὲ τῶν ἴδιωτῶν διὰ πί-

3 διετάξατο δὲ καὶ nil mutandum aut supplendum esse
Keil l. s. p. 223 edocet. 9 καὶ damn. Wyttensbach. ἀεὶ¹
add. Keil coll. locis qui sunt infra p. 115, 5 et 117, 21 et 119, 3.
10 γὰρ Keil, τε libri. 12 ea, quae post δωρεᾶς sequuntur, cum
antecedentibus coniungenda esse Keil l. s. p. 211 docuit, quare
ἔστι δὲ τὸ uel tale quid supplere uult. 16 τῆς add. M. H. E.
Meier. ἔκτης πρυτανείας Schoemann, ἐν τῇ πρυτανείᾳ libri.
17 Διομειεὺς Xylander, διομηδέος H, διομηδεὺς ceteri libri.
20 Λυκομήδης Pinzger, διομήδης libri. 26 ἐπὶ τρεῖς AH (Pa-
risini), ἐπιτρέπει ceteri libri.

στεως λαβών και προδανείσας [και] εἰς τοὺς τῆς πόλεως καιροὺς και τοῦ δήμου, τὰ πάντα ἔξακόσια πεντήκοντα τάλαντα, δόξας δὲ ἀπαντα ταῦτα δικαίως διψηφικέναι, πολλάκις ἐστεφανώθη ὑπὸ τῆς πόλεως.
 5 ἔτι δὲ αἱρεθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου χρήματα πολλὰ συνήταγεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, και παρεσκεύασε τῇ θεῷ κόσμον Νίκας τε διοχρύσους πομπεῖά τε χρυσᾶ και
 ἀργυρᾶ και κόσμον χρυσοῦν εἰς ἑκατὸν κανηφόρους·
 ο χειροτονηθεὶς δ' ἐπὶ τὴν τοῦ πολέμου παρασκευήν,
 10 δπλα μὲν πολλὰ και βελῶν μυριάδας πέντε ἀνήνεγκεν
 εἰς τὴν ἀκρόπολιν, τετρακοσίας <δὲ> τριήρεις πλωίμους κατεσκεύασεν τὰς μὲν ἐπισκευάσας, τὰς δὲ ἐξ ἀρχῆς ναυπηγησάμενος· πρὸς δὲ τούτοις ἡμίεργα παραλαβών τούς τε νεωcoίκους και τὴν σκευοθήκην και τὸ
 15 θέατρον τὸ Διονυσιακὸν ἐξηργάσατο και ἐπετέλεσεν,
 τὸ τε στάδιον τὸ Παναθηναϊκὸν και τὸ γυμνάσιον <τὸ>
 p. XXXIII Bl. κατὰ τὸ Λύκειον κατεσκεύασε, και | ἄλλαις πολλαῖς
 κατασκευαῖς ἐκόσμησε τὴν πόλιν· Ἀλεξάνδρου τε τοῦ
 βασιλέως ἀπασαν μὲν τὴν Ἀσίαν κατεστραμμένου,
 d 20 κοινῇ δὲ πᾶσι τοῖς Ἐλλησιν ἐπιτάττειν ἀξιούντος,
 ἐξαιτήσαντος Λυκούρτον ὃς ἐναντία πράττοντα αὐτῷ,
 οὐκ ἐξέδωκεν δὲ δῆμος <διὰ τὸν> παρ' Ἀλεξάνδρου
 φόβον· και διδούς πολλάκις εὔθυνας τῶν πεπολιτευμένων ἐν ἐλευθέρᾳ και δημοκρατουμένῃ τῇ πόλει, δι-
 25 ετέλεσεν ἀνεξέλεγκτος και ἀδωροδόκητος τὸν ἀπαντα
 p. XXXIV Bl. χρόνον· | δπως δν εἰδῶς πάντες, διότι τοὺς προαιρου-
 μένους ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας και τῆς ἐλευθερίας δι-
 καίως πολιτεύεσθαι και ζῶντας μὲν περὶ πλείστου
 ποιεῖται, και τελευτήσας δὲ ὀποδίδωσι χάριτας ἀει-
 30 μνήστους· ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι

1 και del. Meier. 8 ἀργυρῶν Coraes, ἀργύρεα libri.

9 τὴν . . παρασκευήν Nissen, τῆς . . παρασκευῆς libri. 11 δὲ

add. Coraes. 15 ἐξηργάσατο Blass ex lap., ἐξειργάσατο libri.

16. 17 τὸ πατὴ τὸ Blass, και τὸ libri. 21 ἐξαιτήσαντος . . πράτ-

τοντα Meziriacus, ἐξαιτήσας . . πράττοντος libri. αὐτῷ Blume,

αὐτοῦ libri. 22 διὰ τὸ add. Wytenbach. 28 πλείστον

Meziriacus, πλεῖστον libri.

μὲν Λυκούρτον Λυκόφρονος Βουτάδην ἀρετῆς ἔνεκα ε
καὶ δικαιοσύνης, καὶ στῆσαι αὐτοῦ τὸν δῆμον χαλκῆν
εἰκόνα ἐν ἀγορᾷ, πλὴν εἴ που ὁ νόμος ἀπαγορεύει μὴ
ίσταναι, δοῦναι δὲ σίτησιν ἐν πρυτανείψ τῶν ἐκγόνων
ἀεὶ τῶν Λυκούργου τῷ πρεσβυτάτῳ εἰς ἀπαντα τὸν 5
χρόνον· ἀναθεῖναι δ' αὐτοῦ, καὶ εἶναι κύρια, πάντα τὰ
ψηφίσματα τὸν γραμματέα τοῦ δήμου ἐν στήλαις λι-
θίναις καὶ στῆσαι ἐν ἀκροπόλει πλησίον τῶν ἀναθη-
μάτων· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῶν στηλῶν δοῦναι τὸν
ταμίαν τοῦ δήμου πεντήκοντα δραχμὰς ἐκ τῶν εἰς τὰ 10
(κατὰ) ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῷ δῆμῳ“.

p. 112, 8 — 113, 5 Caecilium auctorem habere KEIL Her-
mes XXX p. 223 s affirmat. idem uir doctus l. s. p. 207 et 211 ss
et 219 s (236) etiam reliqua uerbose tractauit et ad eundem
Caecilium, qui Heliodorum secutus esset, reuocauit.

131 Ps. Plutarchus de uitis X orat. p. 843 e = p. XXIX Bl.:
κατῆγον δὲ τὸ γένος ἀπὸ τούτων καὶ Ἐρεχθέως τοῦ | Γῆς καὶ p. XXX
Ἡφαίστου, τὰ δὲ ἐγγυτάτῳ ἀπὸ Λυκομήδους καὶ Λυκούργου, οὖς
ὁ δῆμος ταφαῖς ἐτίμησε δημοσίᾳ· καὶ ἔστιν αὕτη ἡ καταγωγὴ 15
τοῦ γένους τῶν ιερασαμένων τοῦ Ποσειδῶνος ἐν πίνακι τελείῳ,
δις ἀνάκειται ἐν Ἐρεχθείῳ, τεγραμμένος ὑπ' Ἰζηνίου τοῦ Χαλ-
κιδέως. καὶ εἰκόνες ξύλιναι τοῦ τε Λυκούργου καὶ τῶν υἱῶν
αὐτοῦ, "Ἄβρωνος Λυκούργου Λυκόφρονος, ἀς εἰργάσαντο Τίμαρχος f
καὶ Κηφισόδοτος, οἱ Πραξιτέλους υἱεῖς· τὸν δὲ πίνακα ἀνέθηκεν 20
"Ἄβρων ὁ παῖς αὐτοῦ, λαχών ἐκ τοῦ γένους τὴν ιερωσύνην καὶ
παραχωρήσας τῷ ἀδελφῷ Λυκόφρονι· καὶ διὰ τοῦτο πεποίηται
ὅ "Ἄβρων προσδιδοὺς αὐτῷ τὴν τρίαιναν.

hunc locum ex Heliodori Περὶ <τῶν ἀθήνησι> μνημάτων

4 ἐκγόνων Turicenses, ἐγγόνων libri. 6 ἀναθεῖναι] ἀν-
αγράψαι coni. Meier; ,aut certe ἀναγράψαντα ante ἐν στήλαις
addendum est^t Blass. 8. 9 ἀναθημάτων] ,manca haec quo-
que uid.^r Blass. 11 κατὰ suppl. Boeckh. 13 ἀπὸ τούτων]
nil mutandum est, cf. Keil l. s. p. 207, 4. 18 ξύλιναι Sauppe,
ξύλινοι libri. 19 εἰργάσαντο] scr. Blass ἡργάσαντο. 23 προσ-
διδοὺς] cf. Keil l. s. p. 208, 2.

depromptum esse et ob eam rem Caecilium Ps. Plutarchi auctorem esse KEIL Hermes XXX p. 207 s (236) confirmavit.

***132** (= 15 B.) SVIDAS s. u. Λυκούργος = p. XLII Bl.: λόγοι δὲ αὐτοῦ εἰσὶ γνήσιοι οἱ σωζόμενοι. Κατὰ Ἀριστογέίτονος. Κατὰ Αὐτολύκου. Κατὰ Λεωκράτους. Κατὰ Λυκόφρονος β'. Κατὰ Λυσικλέους. Κατὰ Μενεσαίχμου. Κατὰ Δημάδου. Ἀπολογία πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν. Πρὸς Ἰσχυρίαν. Πρὸς τὰς μαντείας. Περὶ τῆς διοικήσεως. Περὶ τῆς ιερείας. Περὶ τῆς ιερωσύνης.

H'. Δημοσθένης

133 Ps. PLUTARCHVS de uitis X orat. p. 845 d (cf. Photius bibl. cod. 265 p. 492^b 18): ἐπτὰ δὲ καὶ τριάκοντα ἔτη γεγονώς, 10 λογιζομένοις ἀπὸ Δεξιθέου εἰς Καλλίμαχον, ἐφ' οὐ παρ' Ὁλυνθίων ἡκε πρεσβεία περὶ τῆς βοηθείας, ἐπει ἐπιέζοντο ὑπὸ Φιε λίππου τῷ πολέμῳ, ἐπεισεν ἐκπέμψαι τὴν βοήθειαν· τῷ δ' ἔξῆς, ἐφ' οὐ Πλάτων ἐτελεύτησε, Φίλιππος Ὁλυνθίους κατεστρέψατο. 15 ἔγνω δ' αὐτὸν καὶ Ξενοφῶν δ Σωκρατικὸς ἡ ἀρχόμενον ἡ ἀκμά· ζοντα· τῷ μὲν γάρ τὰ Ἑλληνικὰ ἐτελεῖτο ⟨εἰς⟩ τὰ περὶ τὴν ἐν Μαντινεἴᾳ μάχην, ἀρχοντα δὲ Χαρικλείδην, δ δὲ πρότερον ἐπὶ Τιμοκράτους εἶλε τοὺς ἐπιτρόπους.

similis generis fr. 113 est.

u 8—12 Blass l. s. III 1 p. 7 et eum secutus WEISE l. s. p. 32 s (cf. etiam SAVPPE l. s. p. 1664) Caecilio attribuerant. sed ea quoque quae sequuntur huius rhetoris esse uidentur, cum hae duas partes arte cohaereant; cf. A. SCHAEFER *Demosthenes und seine zeit* III 2. 1858 p. 51.

134 Ps. PLUTARCHVS de uitis X orat. p. 847 a: . . τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ ἐλεγεῖον, ἐπιγεγραμμένον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων 20 ὕστερον (cf. inscriptiones Graecae metricae 159 Preger)

3. 4 Λυσικλέους Meursius, Πασικλέους libri. 15 εἰς add. Xylander.

εἴπερ ἵσην ρώμην τνώμη, Δημόσθενες, ἔχει,
οὕποτ' ἀν Ἑλλήνων ἥρειν Ἀρης Μακεδών.
κεῖται δ' <ἢ> εἰκὼν πλησίον τοῦ περισχοινίματος καὶ τοῦ βω-
μού τῶν δώδεκα θεῶν, ὑπὸ Πολυεύκτου πεποιημένη.

hunc locum ex Caecilio, qui Heliодorum testem habuisset,
desumptum esse Keil Hermes XXX p. 208 s (236) docuit.

135 Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 847 d: ἔστι δ' αὐ- 5
τοῦ (Δημοχάρους) εἰκὼν ἐν τῷ πρυτανείῳ εἰσιόντων πρὸς τὴν
ἔστιαν <ἐν> δεξιῷ δ' πρῶτος περιεζωμένος ὅμα τῷ ἴματίῳ καὶ
Ξίφος· οὗτῳ τῷ δημητορῆσαι λέγεται, ἡνίκα Ἀντίπατρος ἔξήτει
τοὺς φήτορας. χρόνῳ δ' ὕστερον Ἀθηναῖοι cίτησιν τ' ἐν πρυτα-
νείῳ τοῖς συγγενέσι τοῦ Δημοσθένους ἔδοσαν καὶ αὐτῷ τετελευ- 10
τηκότι τὴν εἰκόνα ἀνέθεσαν ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ Γοργίου ἀρχοντος, αἱ-
τησαμένου αὐτῷ τὰς δωρεὰς τοῦ ἀδελφιδοῦ Δημοχάρους, φ' καὶ
αὐτῷ πάλιν διοίσ, Λάχης Δημοχάρους Λευκονοεύς, ἡτήσατο
δωρεὰς ἐπὶ Πυθαράτου ἀρχοντος, δεκάτῳ ὕστερον ἔτει, εἰς τὴν ε
τῆς εἰκόνος στάσιν ἐν ἀγορᾷ καὶ cίτησιν ἐν πρυτανείῳ αὐτῷ τε 15
καὶ ἐκγόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ καὶ προεδρίᾳ ἐν ἀπασὶ τοῖς
ἀγῶνι. καὶ ἔστι τὰ ψηφίσματα ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀναγεγραμμένα.
Α'. „<Ἀρχων Γοργίας> Δημοχάρης Λάχητος Λευκο- 850 f
νοεύς αἰτεῖ Δημοσθένει τῷ Δημοσθένους Παιανιεῖ
δωρεὰν εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ καὶ cίτησιν ἐν πρυτα- 20
νείῳ καὶ προεδρίᾳ αὐτῷ καὶ ἐκγόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυ-
τάτῳ, εὐεργέτῃ καὶ συμβούλῳ γεγονότι πολλῶν καὶ
καλῶν τῷ δῆμῳ τῷ Ἀθηναίων καὶ τὴν τε οὔσιαν εἰς
τὸ κοινὸν καθεικότι τὴν ἑαυτοῦ καὶ ἐπιδόντι τάλαντα
δικτῷ καὶ τριήρη, δτε δῆμος ἡλευθέρωσεν Εὐβοιαν. 25

3 ἢ add. Duebner. 7 ἐν add. Westermann. 8 ἔξήτει
Lambinus, ἔξήτει libri. 13 cf. Keil l. s. p. 210, 1. 13 et
18, 19 λευκονεὺς libri; cf. p. 118, 32 s. 14 δεκάτῳ ὕστερον
ἔτει Westermann, δεκάτῳ δ' ἔτει ὕστερον εἰς unus liber (E),
δεκάτῳ ὕστερον εἰς ceteri. 17 decreta (p. 117, 18 — 119, 30)
huc post ἀναγεγραμμένα e p. 850 f transponenda esse uidit Keil
l. s. p. 210. 18 Ἀρχων Γοργίας add. Keil l. s. p. 211. Δη-
μοχάρης ed. Basileensis, Τιμοχάρης libri. 21 ἐκγόνων Em-
perius, ἐγγόνων libri. 23 δῆμῳ τῷ Ladek, δῆμῳ τῶν libri.

καὶ ἑτέραν, δτε εἰς Ἐλλήσποντον Κηφισόδωρος ἔξ-
 851 ἐπλευσε· καὶ ἑτέραν, δτε Χάρης καὶ Φωκίων στρατηγοὶ
 ἔξεπέμφθησαν εἰς Βυζάντιον ὑπὸ τοῦ δῆμου· καὶ λυ-
 τρωσαμένω πολλοὺς τῶν ἀλόντων ἐν Πύδνῃ καὶ Με-
 5 θώνῃ καὶ Ὀλύνθῳ ὑπὸ Φιλίππου· καὶ χορηγίαν ἀνδρά-
 σιν ἐπιδόντι, δτι ἐκλιπόντων τῶν Πανδιονιδῶν τοῦ
 χορηγεῖν ἐπέδωκε καὶ καθώπλισε τοὺς πολίτας τῶν
 ἐλλειπόντων· καὶ εἰς τὴν τειχοποιίαν ἀνάλωσε χειρο-
 τονηθεῖς ὑπὸ τοῦ δῆμου, ἐπιδόντος αὐτοῦ τρία τά-
 10 λαντα καὶ δς ἐπέδωκε δύο τάφρους περὶ τὸν Πειραιδ
 ταφρεύσας· καὶ μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἐπέδωκε
 b τάλαντον, καὶ εἰς τὴν σιτωνίαν ἐπέδωκεν ἐν τῇ σιτο-
 δείᾳ τάλαντον· καὶ δτι εἰς συμμαχίαν τῷ δῆμῳ προσ-
 ηγάγετο πείσας καὶ εὐεργέτης γενόμενος καὶ σύμβου-
 15 λος, δι' ὧν ἐπεισε Θηβαίους Εύβοεῖς Κορινθίους Με-
 γαρεῖς Ἀχαιούς Λοκρούς Βυζαντίους Μεσσηνίους, καὶ
 δυνάμεις δς συνεστήσατο τῷ δῆμῳ καὶ τοῖς συμμάχοις,
 πεζοὺς μὲν μυρίους, ἵππεας δὲ χιλίους, καὶ σύνταξιν
 χρημάτων ἥν ἐπεισε πρεσβεύσας διδόναι τοὺς μὲν συμ-
 20 μάχους εἰς τὸν πόλεμον πλείω πεντακοσίων ταλάντων·
 καὶ ὡς ἐκώλυσε Πελοποννησίους ἐπὶ Θήβας Ἄλεξάνδρῳ
 c βοηθῆσαι, χρήματα δοὺς καὶ αὐτὸς πρεσβεύσας· καὶ
 ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν τῷ δῆμῳ συμβούλῳ γεγονότι
 καὶ πεπολιτευμένῳ τῶν καθ' ἐαυτὸν πρὸς ἐλευθερίαν
 25 καὶ δημοκρατίαν ἅριστα· φυγόντι δὲ δι' ὀλιγαρχίαν,
 καταλυθέντος τοῦ δῆμου, καὶ τελευτήσαντος αὐτοῦ ἐν
 Καλαυρίᾳ διὰ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὔνοιαν, πεμφθέν-
 των στρατιωτῶν ἐπ' αὐτὸν ὑπὸ Ἀντιπάτρου, διαμεί-
 ναντι ἐν τῇ πρὸς τὸ πλῆθος εὔνοιᾳ καὶ οἰκειότητι, καὶ
 30 οὕτε ὑποχειρίψει τενομένῳ τοῖς ἔχθροῖς οὕτε <τι> ἀν-
 αξιον ἐν τῷ κινδύνῳ πράξαντι τοῦ δῆμου“.

d B'. „Ἀρχων Πυθάρατος. Λάχης Δημοχάρους Λευκο-
 νοεὺς αἰτεῖ δωρεὰν τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθη-

13 δτι Westermann, δτε libri. 30 τι add. Meziriacus.
 32. 33 λευκονεὺς et p. 119, 1 λευκονεῖ libri. 33 τὸν post δῆμον
 Ladek, τῶν libri.

ναίων Δημοχάρει Λάχητος Λευκονοεῖ εἰκόνα χαλκῆν ἐν
ἀγορᾷ καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείᾳ *(αὐτῷ)* καὶ τῶν ἐκγόνων
δεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ καὶ προεδρίᾳν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶ-
σιν, εὐεργέτῃ καὶ συμβούλῳ γεγονότι ἀγαθῷ τῷ δήμῳ
τῷ Ἀθηναίων καὶ εὐεργετηκότι τὸν δῆμον τάδε· πρε- 5
σβεύοντι καὶ τράφοντι καὶ πολιτευομένῳ * οἰκοδομὴν
τειχῶν, καὶ παρασκευὴν δπλων καὶ βελῶν καὶ μηχανη-
μάτων, καὶ δχυρωασμένῳ τῇν πόλιν ἐπὶ τοῦ τετρα-
ετοῦ πολέμου, καὶ εἰρήνην καὶ ἀνοχὰς καὶ συμμαχίαν ε
ποιησαμένῳ πρὸς Βοιωτούς· ἀνθ' ὧν ἔξεπεσεν ὑπὸ 10
τῶν καταλυσάντων τὸν δῆμον· καὶ ὡς κατῆλθεν ἐπὶ
Διοκλέους ἀρχοντος ὑπὸ τοῦ δήμου, συστείλαντι τῇν
διοίκησιν πρώτῳ καὶ φεισαμένῳ τῶν ὑπαρχόντων καὶ
πρεσβεύσαντι πρὸς Λυσίμαχον καὶ λαβόντι τῷ δήμῳ
τριάκοντα τάλαντα ἀργυρίου καὶ πάλιν ἔτερα ἑκατόν· 15
καὶ τράψαντι πρεσβείαν πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυ-
πτον, καθ' ἣν ἐκπλεύσαντες πεντήκοντα ἑκόμισαν τά-
λαντα ἀργυρίου τῷ δήμῳ· καὶ πρὸς Ἀντίπατρον πρε-
σβεύσαντι καὶ λαβόντι εἴκοσι τάλαντα ἀργυρίου καὶ f
Ἐλευσίνα κομισαμένῳ τῷ δήμῳ καὶ ταῦτα πείσαντι 20
ἔλεσθαι τὸν δῆμον καὶ πράξαντι, καὶ φυγόντι μὲν ὑπὲρ
δημοκρατίας, μετεχηκότι δὲ οὐδεμιᾶς δλιταρχίας
οὐδὲ ἀρχὴν οὐδεμίαν ἥρχοτι καταλελυκότος τοῦ δή-
μου· καὶ μόνῳ Ἀθηναίων τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν
πολιτευομένων μὴ μεμελετηκότι τὴν πατρίδα κινεῖν 25
ἔτέρῳ πολιτεύματι ἡ δημοκρατίᾳ· καὶ τὰς κρίσεις καὶ
τοὺς νόμους καὶ τὰ δικαστήρια καὶ τὰς οὔσιας πᾶσιν
Ἀθηναίοις ἐν ἀσφαλείᾳ ποιησαντι διὰ τῆς αὐτοῦ πολι-
τείας καὶ μηδὲν ὑπεναντίον τῇ δημοκρατίᾳ πεπραχότι
μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ*. ἡ δ' εἰκὼν τοῦ Δημοχάρους εἰς τὸ 39 847 e
πρυτανεῖον μετεκομίσθη, περὶ ἣς προείρηται.

2 αὐτῷ add. Westermann. ἐκγόνων Emperius, ἐγγόνων
libri. 5 τῷ Ladek, τῶν libri. 6 lacunam indic. Wester-
mann, qui &εὶς καλῶς καὶ καθαρῶς, καὶ κατεργασμένῳ uel si-
milia excidisse putat. 10 ὑπὸ Westermann, ἀπὸ libri.

14 πρεσβεύσαντι Meziriacus, πρεσβευόντων duo codices AH
(Parisini), πρεσβευσάντων ceteri. 20 Ἐλευσίνα Niebuhr, ἐλευ-
σίνα libri. 21 ὑπὲρ Xylander, ὑπὸ libri.

(= 16 B.) φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι γνήσιοι ἐξήκοντα πέντε
(cf. Photius bibl. cod. 265 p. 490^b 42).

uide, quae KEIL Hermes XXX p. 209 ss et 219 s (236) de hoc
loco profert; is uir doctus Caecilii uerba, ad Heliodori librum
Περὶ τῶν Ἀθηνῆσι μνημάτων composita, fontem compilatoris
esse argumentatus est. 1 cf. DIELS l. s. p. XXII.

136 (u. 4—9 = 17^a B.; u. 4—12 = Dionys. Hal.
fr. 15 p. 290, 5 Vs. et R.) SCHOLION Demosthenis or.
5 Olynth. II init. p. 71, 1 Dind.: τοῦτον (τὸν λόγον) Διο-
νύσιος προτάττει τῶν Ὀλυνθιακῶν, ἀρχοντάς τέ τινας
καταλέγων καὶ ἐκ τοῦ προοιμίου πιστούμενος ἐκ περι-
χαρείας ληφθέντος. Κεκίλιος δὲ ἀντιλέγει πρῶτον
ἀξιῶν τὸν πρῶτον νομιζόμενον. τὸ μὲν οὖν κατὰ τοὺς
10 ἀρχοντας ἐν ἱστορίᾳ κεῖται καὶ ἵσως οὐκ ἀκριβῇ τὸν
ἔλεγχον ἔχει, τὸ δὲ κατὰ τὸ προοίμιον οὐκ αὔταρκες
εἰς ἀπόδειξιν. ἔτεραν γὰρ ἔχει πρόφασιν τὸ νόημα. ἐξ
αὐτῶν δὲ τῶν Δημοσθένους εύρισκεται πρῶτος δὲ Ἄντι
πολλῶν· ἐκεῖ γὰρ τὸ συμφέρον μάλιστα τὴν πλείστην
15 ἐξέτασιν εἴληφεν, ἐνταῦθα δὲ τὸ δυνατόν, οὐδεὶς δὲ
περὶ τοῦ δυνατοῦ βουλεύεται μὴ πρότερον εἰ συμφέρει
σκοπήσας. ἔπειτα παρείληφεν ἐν τῷ δευτέρῳ τινὰ ὡς
δμολογούμενα, ἅπερ ἐν τῷ προτέρῳ μετὰ πολλῶν ἀπο-
δείξεων κατεσκεύασεν, οἷον εὐθὺς τὸ περὶ τῆς τῶν θεῶν
20 εύνοίας ἐνταῦθα μὲν ὡς δμολογούμενον ἐν προοιμίῳ
τέθεικεν, ἐκεῖ δὲ δίκαιον λογιστὴν ἐζήτησε καὶ πολλὰς
ἀποδείξεις ἐκόμισε τοῦ συμμάχους εἶναι τοὺς θεοὺς τῇ

17—21 similia in codicibus B T schol. Dem. (p. 74, 8—10
Dind.) exstant (= fr. 17^b B.).

3 hoc fragmentum debetur codicibus R S. 5 τοῦτον
coni. Dindorf, τοῦτο libri. 20 εν om. S.

πόλει. πρόδηλον οὖν ὅτι διὰ τοῦτο νῦν οὐ κατεσκεύασεν ὅτι ἦν ἐκείνῳ πρότερον ἀποδείξας. κεφάλαιον δὲ ἐν τῷ λόγῳ προηγούμενον καὶ μόνον ἔστι τὸ δυνατόν, καθαίρεσιν ἔχον τοῦ Φιλίππου.

ea, quae u. 9 ss leguntur, Burckhardt adn. 21 A. Schaefer praeente (*Demosthenes und seine zeit* II² p. 161, 4) non recte Caecilio abiudicauit.

137 (u. 6—9 = Dionys. Hal. fr. 16 p. 291, 1 Vs. et R.) 5
SCHOLION Demosth. or. Philippicae I 30 p. 155, 3 Dind.: δὲ μὲν ἡμεῖς] ἐντεῦθέν φησι Διονύσιος δὲ Ἀλικαρνασσεὺς ἐτέρου λόγου εἶναι ἀρχήν. προοίμιον δέ, φησίν, οὐκ ἔχει, ἐπειδὴ δευτερολογία ἔστιν, ἐν αἷς ὡς ἐπὶ τῷ πλείστον οὐκ εἰσὶ προοίμια. οὐ λέγει δὲ ἀληθῆ· ἐπειδὴ γάρ ἀνωθεν ὑπέσχετο περὶ πόρου χρημάτων 10 εἰπεῖν, νῦν τοῦτο δεικνύει· καὶ ἔστιν ὥσπερ ἐπίλογος, ὥσπερ ἐποίησε καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ τοῦ Τραπεζιτικοῦ τέλει Κατὰ Λοχίτου αἰκίας ἐπίλογον θείς.

etiam hic ut supra (uide fr. 136) fortasse Caecilium contra Dionysium disputare DINDORF ad h. l. obseruavit; cui BEZOSKA l. c. p. 1182 adstipulatus est. sed Burckhardt adn. 21 et BLASS l. c. III 1 p. 300, 2 in hoc loco Caecilii ingenium uix agnosci posse dicunt. cf. etiam Schaefer l. s. II² p. 67, 5.

***138** ARGVMENTVM Demosth. or. V de pace (in Schol. p. 158, 14 Dind.): τινὲς δὲ ἐνόθευσαν τοῦτον τὸν λόγον 15 ὡς ἀνομοίαν ἔχοντα ὑπόθεσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ, οὐ προσσχόντες ἀκριβῶς τῷ σκοπῷ τοῦ φήτορος. ἐπειδὴ γὰρ δοκεῖ ὑπὲρ Φιλίππον λέγειν, δὲ οὐδεπώποτε ἄφενη ποιήσας, ὥγιθησαν εἶναι αὐτοῦ τὸν λόγον ἀλλότριον.

cum Dionysius (ad Amm. I 10 p. 269, 20 Vs. et R.) illam

5 fragmentum Dionysii debetur codicibus B T C F et editioni P, reliqua (u. 9ss) in FP traduntur. 16 ἔχοντα Beck, ἔχοντος liber.

orationem Demostheni non abiudicauerit, fortasse Caecilius
huius iudicij aucto statui potest.

139 (u. 1—15 = 18 B.) LIBANIVS argumentum [Demosth.]
or. VII de Halonneso p. 75 Reiske: δὸς δὲ λόγος οὐδεὶς μοι
Δημοσθένους εἶναι. δηλοῖ δὲ ἡ φράσις καὶ ἡ τῆς συνθέσεως ἀρ-
μονία, πολὺ τὸν Δημοσθενικὸν πεφευγμῖα τύπον, ἀνειμένη τε
5 καὶ διαλευμένη παρὰ τὴν ἰδέαν τούτου τοῦ ῥήτορος. καὶ μὴν
καὶ τὸ ἐπὶ τέλει ῥηθὲν οὐδὲ μικρὸν μαρτύριον τοῦ νόθον εἶναι
τὸν λόγον ‘εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ
μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε’ (VII 45). δὸς μὲν
γάρ Δημοσθένης εἴωθε παρρησίᾳ χρῆσθαι, τοῦτο δὲ ὕβρις ἐστὶ καὶ
10 λοιδορία μέτρον οὐκ ἔχουσα. εὐτέλειά τε αὐτῷ δεινὴ πρόσεστι
κατὰ τὴν ἐρμηνείαν, πρὸς δὲ τούτοις καὶ εὕηθες τὸ νομίζειν ἐν
τοῖς κροτάφοις ἔχειν τοὺς ἀνθρώπους τὸν ἐγκέφαλον. ὑπώπτευ-
σαν δὲ καὶ οἱ πρεσβύτεροι τὸν λόγον ὡς οὐ τοῦ ῥήτορος,
καὶ πεφωράκασι γέ τινες δόντα Ἡγήσιππου καὶ ἀπὸ τῆς ἰδέας
15 τῶν λόγων (τοιαύτη γάρ κέχρηται) καὶ ἀπὸ τῶν πραγμάτων.
76 R. κατὰ Καλλίππου γάρ τοῦ Παιανιέως φησὶν δὸς τὸν λόγον γεγρα-
φὼς ἀπενηνοχέναι γραφὴν παρανόμων, φαίνεται δὲ οὐχ δὸς Δη-
μοσθένης, ἀλλ’ δὸς Ἡγήσιππος τὴν κατὰ τοῦ Καλλίπου γραφὴν
ἐνστησάμενος. νὴ Δία, ἀλλ’ δὸς λόγος συμβουλεύει περὶ τῆς Ἀλον-
20 νήσου τοῖς Ἀθηναίοις μὴ λαμβάνειν αὐτήν, ἀλλ’ ἀπολαμβάνειν,
καὶ διαφέρεται περὶ τῶν δνομάτων, ταῦτα δὲ Αἰσχίνης φησὶ τὸν
Δημοσθένην συμβεβουλευκέναι τοῖς Ἀθηναίοις. εἴτα τί τοῦτο;
δύναται γάρ τὴν αὐτήν πεποιηθεῖν συμβουλὴν καὶ Δημοσθένης
25 καὶ Ἡγήσιππος, ἐπει καὶ τάλλα τῆς αὐτῆς ἦσαν ἐν τῇ πολιτείᾳ
προαιρέσεως καὶ τοῖς φιλιππίζουσι τῶν δητόρων ἀντέλεγον, καὶ
μέμνηται καὶ δὸς Δημοσθένης τοῦ Ἡγήσιππου ὡς καὶ πρεσβεύ-
σαντος μεθ’ ἑαυτοῦ καὶ ἀντιταχθέντος τῷ Μακεδόνι. δῆλον οὖν
30 δτι δὸς μὲν τοῦ Δημοσθένους λόγος δὸς περὶ τῆς Ἀλοννήσου ῥηθεὶς
οὐ διψάζεται, ἐκείνου δὲ οὐκ δόντος τὸν εὑρεθέντα προσέθεσαν
ῥήτορι, οὐκέτι δὲ ἐξετάζοντες εἰ τοῦτον εἰκὸς εἶναι τὸν ἐκείνου.

2—14 eadem fere, at breviora, Photius bibl. cod. 265

p. 491^a 2—12 tradit. 5—10 uide fr. 95 p. 86, 15 ss.

12—14 cf. fr. 141 p. 123, 12 — 124, 1.

Libanii et Photii auctorem primarium Caecilium esse
VOEMEL (Hegesippi oratio de Halonneso ed. J. Th. Voemel. proleg.
p. 22 s), BVRCKHARDT fr. 18 et adn. 22, SAVPPE l. c. p. 1664,
BLASS l. c. III 2 p. 138 ss et *archiv fuer papyrusforschung* III
p. 288 et liter. *zentralblatt* 1906 p. 25 contendunt (cf. etiam
R. VOLKMANN *die rhetorik der Griechen und Roemer*² 1885 p. 442).

***140** DIDYMVS (in [Dem.] or. XI) col. 11, 7 p. 51 Diels et
Schubart: ὑποτοπήσεις δ' ἀν τις οὐκ ἀπὸ σκοποῦ συμπεφορῆσθαι
τὸ λογίδιον ἔκ τινων Δημοσθένους πραγματειῶν ἐπισυντεθέν.
καὶ εἰσὶν οἱ φασὶν Ἀναξιμένους εἶναι τοῦ Λαμψακηνοῦ τὴν
συμβουλήν, γῦγ δὲ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Φιλιππικῶν <ὅλη>ην δλίγου 5
δεῖν γράμμασιν αὐτοῖς ἐντετάχθαι. ἔνιοι δὲ καὶ πρὸ αὐτῶν φορ-
τικωτέρως † ἡρμήνευσαν, καθάπερ τὸ ‘δρρωδεῖν’ (XI 2) ἥκιστα
Δημοσθενικὸν δν καὶ εἴ τινα ἀλλα δμοια τούτων.

2 s hoc inter fulta a Caecilio detecta referendum erat su-
pra p. 71 adn. ad fr. 89.

in hoc loco Didymum Caecilio nisi BLASS *archiv fuer papyrus-
forschung* III p. 287 s et liter. *zentralblatt* 1906 p. 25 coniecit
cum Dionysius Halicarnaseus (ad Amm. 10 p. 271, 4 ss Vs. et R.)
fons esse non posset. praeterea cf. Diels l. s. p. XXXIV s et
p. XL et P. Wendland *Anaximenes von Lampsakos* 1905 p. 1 ss.
a Blassio dissentit P. Wendland *Goetl. anz.* 1906 p. 361, 2.

141 (u. 9 — p. 124, 1 = 19 B.) SCHOLION [Demosth.] or.
XVII de foedere Alexandri init. p. 254, 5 Dind.: . . . νοθεύ- 10
εται δ ὑπὲρ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν καὶ νενόμισται
εἶναι τοῦ Δημοσθένους ἀλλότριος, ὥσπερ καὶ δ ἐβδομος τῶν
Φιλιππικῶν, δν ὑπὲρ Ἀλοννήσου τινὲς ἐπιγράφουσιν. ἀμφοτέρους
γὰρ τούτους ἀναφέρουσιν εἰς Ἡγήσιππον τὸν Κρώβυλον ἐπι-

12 — p. 124, 1 cf. fr. 139, 12—14.

3 πραγματειῶν Diels, πραγμάτων pap. 5 συμβούλην, νῦν
δὲ Diels, συμβούλην ταύτην, διὸ Blass. 6λην suppl. Vsener.
7 ἡρμήνευσαν corruptum uidetur, ἡρμηνεῦσθαι sc. φασίν coni.
Diels. 8 ἀλλα] cf. [Dem.] XI 11 σκορεακίζονται. 11 δὲ
12 ἀλλότριος Hieron. Wolf, τὸ et ἀλλότριον libri. 14 Κρώ-
βυλον Dindorf, κρόβυλον libri.

124 VII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΡΗΤΟΡΩΝ

κληθέντα, Τιμάρχου δὲ ἀγαθὸν φίλον. ἐπάγουσι δὲ ἐγκλήματα τῷ λόγῳ, πρῶτον μὲν <δτι> αἱ εἰςαγωγαὶ τῶν κεφαλαίων ύπτιαι καὶ ἱστορικαί, οἵαι καὶ αἱ παρ' Ἡροδότῳ ἔννοιαι. ἄλλο, δτι τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ τοργότης καὶ τραχύτης καὶ τὰ τμητικά, ἐν 5 τούτῳ δὲ πολὺ τὸ ἀναβεβλημένον, εἴτα οὐδὲ τὸ πνεῦμα φαμὲν Δημοσθενικόν, ἀλλ' ἀσθενὲς καὶ ἀτονον καὶ ἀτελές. μέμφονται καὶ τῇ λέξει δικαίως· τὸ γάρ (XVII 23) ‘νεοπλούτου’ καὶ (7) ‘τυραννίζοντος’ καὶ (11) ‘βδελυρεύεται τις’ καὶ δσα τοιαῦτα οὐ συνήθη Δημοσθένει. τό τε ἥθος τοῦ λόγου τὴν παρρησίαν οὐκ ἔχει κα- 10 θαράν τὴν Δημοσθενικήν, οὐδὲ τὴν ἐπίπληξιν ἐκείνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐλεγκτικήν· δλον δὲ τὸ εἶδος τοῦ λόγου σχεδὸν ὑπὸ καλύμματι κεῖται, πολὺ τῆς Δημοσθένους παρρησίας ἀπο- 15 δέον. παρρησιάζεται γάρ καὶ οὐ παρρησιάζεται, καὶ παρακαλεῖ 255 Dind. πρὸς | πόλεμον καὶ δέδοικε τὸν περὶ τούτου λόγον κατὰ μέσον φόβου καὶ θάρσους οὔτε ὡς Δημοσθένης παρρησιαζόμενος οὔτε 20 ὡς Δημοσθένης δικνῶν· ἐνδείκνυται μὲν γάρ τὸ βούλεεθαι, ὥσπερ δὲ τὴν γλώσσαν ἐμπεφραγμένος ὑπὸ τοῦ δέους τῶν συνθηκῶν ὑποκνεῖ, πλὴν εἰ μή τις αὐτὰ ταῦτα λέγει τῆς ἐκείνου δεινότητος ἀντικρυς εἶναι.

4 ‘γοργότης terminum uix nouit Caecilii aetas; reliqua egregia et certe non scholiastae’ RADERMACHER.

Libanius argum. p. 211 R., Photius bibl. cod. 265 p. 491^a 22—28, scholion Dem. p. 254, 1 Dind., quamquam similia tradunt, certe non Caecilium sequuntur, eum Hyperidem orationis auctorem statuant; eorum ‘iudicium fortasse Dionysii est’ (Dionys. Hal. fr. 17 p. 291 Vs. et R.).

20 142 (= Dionys. Hal. fr. 18 p. 292, 11 Vs. et R.) Ρητορικόν bibl. cod. 265 p. 491^a 29: εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τοὺς δύο Κατὰ Ἀριστογείτονος ὡς νόθους παραγράφονται, ἀλλ’ οὗτοι καὶ δρφανούς αὐτοὺς ἀφιᾶσιν, οὐκ ἔχοντες εἰπεῖν τοὺς τεκόντας. μὲν εἰς τέ- γονε καὶ Διονύσιος δὲ Ἀλικαρνασσεύς, οὐδὲν μέγα τεκμήριον τῆς

2 ὅτι add. Radermacher; ,cf. sequens ἄλλο, ὅτι⁴. 6 ἄτο-
νον Aldus, ἄτοπον libri. 12 καλύμμα τι libri, em. Rader-
macher. 14 κατὰ Radermacher, καὶ libri; ,cf. Xenopho
Cyrop. VII 5, 3⁴. 17 ἐμπεφραγμένος Wolf, ἐκπεφραγμένος libri.

ἰδίας ὑπολήψεως παρεχόμενος, οὐδὲ ἔκεινο συνιδεῖν ἐθελήσας,
ώς πολλῷ μείζων ἔστιν ἢ περ ἡ ἔκείνου ἀπόφασις αὐτὸς δ Ἀρι-
στογείτων ἀνομολογῶν Δημοσθένην κατ' αὐτοῦ γεγραφέναι· καὶ
γάρ ἀπολογούμενος οὐκ ἐν τῷ παρέργῳ λέγων ἀλλ' ἐπιμελῶς
ἀνταγωνιζόμενος ἐν τῷ λόγῳ δείκνυται, δις ἐπιγέγραπται Ἀπο- 5
λογία πρὸς τὴν ἔνδειξιν Λυκούργου καὶ Δημοσθένους.

ad hoc fr. cf. fr. 94 p. 81, 2 ss. u. prooemium p. XXVII s.

143 Rhōtīvs bibl. cod. 265 p. 491^b 11: μάλιστα δὲ ὁ κατ'
Αἰχίνου λόγος παρέχεν αἴτιαν ἐν ὑπομνήμασι καταλειφθαὶ
οὕπω τὴν ἐργασίαν ἀπειληφῶς τελείαν· διότι καὶ ἡ πρὸς τὴν
κατηγορίαν πολλὴν ἔχει τὴν ἀμυδρότητα ἡ κουφότητα, ἐπὶ τῇ 10
τελευτῇ τοῦ λόγου παρέθετο· διότι οὐκ ἀν περιεῖδεν ὁ βῆτωρ,
εἰς ἔξετασιν ἀκριβεστέραν τῶν ἴδιων λόγων καταστάς. ἀλλὰ γάρ
οὐχ οὕτω πρόεισιν δ Λυσίου Κατὰ Μνησιππολέμου λόγος, ἐν πᾶσι
δὲ τοῖς δεομένοις μέρεσι τὸ παθητικὸν φυλάξας οὐδὲ παυόμενός
τῆς ἐπιφορᾶς ἀπέστη, ἐπέτεινε δὲ μᾶλλον, οὐδὲ κατὰ τὸ τέλος 15
τοὺς ἀκροατὰς ἀποστάς παροξύνειν.

13 ss cf. fr. 110 p. 99, 3 ss.

cf. de hoc loco SAVPPE l. s. p. 1665.

144 (u. 17—21 = 20 B.) Rhōtīvs bibl. cod. 265 p. 491^b 29:
καὶ τὸν ὑπέρ Σατύρου δὲ λόγον τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς Χαρίδημον
οἱ μὲν πρὸς τὴν κρίσιν ἔχοντες τὸ ἀσφαλὲς Δημοσθένους
λέγουσιν εἶναι, ὁ δὲ Καλλίμαχος, οὐδὲ ἵκανδες ὥν κρίνειν, Δει- 20
νάρχου νομίζει. τινὲς δὲ αὐτὸν ὑπεβάλλοντο Λυσίᾳ, καίτοι καὶ
τὸν χρόνον ἔχοντες αὐτοῖς διαμαχόμενον καὶ τὸν τύπον ἀπαντα
τῆς ἐργασίας καὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἐρμηνείαν. μαρτυρία δὲ
τοῦ Δημοσθενικὸν εἶναι τὸν λόγον καὶ διαποικίλλεται. καὶ μὴν καὶ ἡ περὶ τῶν ὄνο-
μάτων ἐκλογὴ εἰς τὸ ἄριστον ἀνηνέχθαι καὶ ἡ σύνθεσις εὗ ἔχειν
πεφιλοτίμηται. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ σχήματα· ἔστι γάρ συνεστραμ-
μένα μετὰ τοργότητος καὶ ποικιλίαν τῷ λόγῳ παρεχόμενα· καὶ 29
γάρ ἐρωτήσεις προβάλλεται καὶ ἀποστροφὰς καὶ τὸ ἀσύνδετον, 492^a

30 ἀποστροφὰς Radermacher, ὑποστροφὰς libri.

126 VII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΡΗΤΟΡΩΝ

οῖς μάλιστα Δημοσθένης χαιρεῖ χρώμενος. ἀλλὰ καὶ ἡ σύνθεσις ἐπιμελής καὶ τὴν ἐνάργειαν τῷ κόσμῳ οὐ διαφθείρουσα, αἱ τε περίοδοι τῷ ἀπηρτικμένῳ συναγόμεναι καὶ τὸ πρέπον πανταχοῦ διασώζουσι. τὸ μὲν οὖν μηδενὸς φείδεσθαι συνθέσεως, ἀλλὰ 5 πάντα διειλῆφθαι περιόδοις ἔστι μὲν Ἰσοκράτους καὶ Λυσίου πρὸς Δημοσθένην κοινόν· ἡ δὲ κατὰ τὰς περιόδους ἐν τοῖς μεγέθεσι ποικιλίᾳ συμπληρούσα τὰ κῶλα λαμβανομένη τὴν πρὸς ἐκείνους διαφορὰν ἀπεργάζεται, τοῦ μὲν Ἰσοκράτους ὡς τὰ πολλὰ μηκύνοντος τὴν ἐργασίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ Λυσίου συντέμνοντος· ἐξ 10 ἑκατέρου δὲ τούτων τῷ Δημοσθένει τὸ πρέπον διασώζεται.

8 ss cf. fr. 128, 13 ss.

hoc iudicium Caecilium auctorem habere SAVPPIO l. s. p. 1664 s, VSENERO et RADERMACHERO in ed. Dionys. Hal. I p. 294 uidetur; cf. etiam BLASS l. s. III 2 p. 189 s, 2 et III 1 p. 59 s.

***145** LIBANIVS argumentum [Demosth.] or. XXXV aduersus Lacritum p. 923 R.: οὐκ ὁρθῶς δέ τινες ἐνδιμισαν τὸν λόγον μὴ γνήσιον εἶναι, ἀμυνδροῖς ἀπατηθέντες τεκμηρίοις. τὸ μὲν γὰρ τῆς φράσεως ἀνειμένον οὐκ ἀπρεπὲς ἰδιωτικοῖς ἀγῶσι, τὸν δὲ ‘Δία τὸν ἄνακτα’ (40) κατὰ τὴν τοῦ προσώπου τοῦ ὑποκειμένου συνήθειαν δῆλος ἐστιν ὡνοματικῶς, πρὸς δὲ τὴν παραγραφὴν ἀσθενέστερον ἀπήντηκε διὰ τὸ πρᾶγμα τὸ πονηρόν.

uide prooemium p. XXX.

***146** LIBANIVS argumentum [Demosth.] or. LVIII contra Theocrinem p. 1321 R.: τοῦτον τὸν λόγον οὐκ οἴδ' ὅπως ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς ἀναγράφουσιν οἱ πολλοὶ δημόσιον δύντα φανερῶς· δῆλον δὲ ἐσται τοῦτο ἐξ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. idem (paullo infra): τὸν δὲ λόγον οἱ πολλοὶ νομίζουσιν εἶναι Δεινάρεχον, παίτοι γε οὐκ ἀπεοικότα τῶν τοῦ Δημοσθένους.

uide prooemium p. XXX.

147 RHOTIVS bibl. cod. 265 p. 492^a 23: καὶ τὸν Κατὰ Νεαίρας δὲ λόγον ὑπτιότητός τινες αἰτιώμενοι τῶν Δημοσθενικῶν

ἀποκρίνουσι λόγων, ὥσπερ καὶ τὸν περὶ ἔρωτος αὐτῷ τετραμένον καὶ τὸν Ἐπιτάφιον.⁷

in hoc loco doctrinam Caecilianam contineri SAVPPE l. s. p. 1664 putat. cf. quae Libanius in argumento orationis LIX p. 1344 Reiske dicit (uide Dionys. Hal. fr. 23 p. 294, 21 Vs. et R.): καὶ τοῦτον (Κατὰ Νεαίρας) τὸν λόγον οὐκ οἰονται Δημοσθένους εἶναι, ὑπτιον δύτα καὶ πολλαχῇ τῆς τοῦ ἐγήτορος δυνάμεως ἐνδεέστερον.

Θ'. Τπερείδης

148 (u. 10—11 = 22, 3—4 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X
orat. p. 849 c = Hyperides p. XLII Blass: οἱ δὲ ἐν Κλεωναῖς | ἀπο- p. XLIII
θανεῖν αὐτὸν λέγουσιν ἀπαχθέντα μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπου γλωττο- Bl.
τομηθῆναι καὶ διαφθαρῆναι δν προείρηται τρόπον· τοὺς δὲ οἰ-
κείους τὰ δύτα λαβόντας * θάψαι τε ἀμα τοῖς γυνεῦσι πρὸ τῶν
Ἴππαδων πυλῶν, ὡς φησιν Ἡλιόδωρος ἐν τῷ τρίτῳ Περὶ μνη-
μάτων. νυνὶ δὲ κατερήρειπται τὸ μνῆμα καὶ ἔστιν ἀδηλον. . . d
φέρονται δὲ αὐτοῦ λόγοι ἑβδομήκοντα ἑπτά, μν γνήσιοι εἰσὶ 10
πεντήκοντα δύο (cf. Photius bibl. cod. 266 p. 495^b 2).

ἔγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής, ὡς ἐκβαλεῖν
μὲν τὸν υἱόν, εἰσαγαγεῖν δὲ Μυρρίνην, τὴν πολυτελεστάτην ἔται-
ραν· ἐν Πειραιεῖ δὲ ἔχειν Ἀρισταγόραν, ἐν Ἐλευσίνι δὲ ἐν τοῖς
ἰδίοις κτήμασι Φίλαν τὴν Θηβαίαν, εἴκοσι μνῶν λυτρωσάμενος. 15
.. | .. ὡμιληκὼς δὲ καὶ [δίκη] Φρύνη τῇ ἔταιρᾳ διεβεῖν κρινομένη p. XLIV e
cunexητάσθη· αὐτὸς γάρ τούτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ (fr. 171 Bl.
Bl.⁵)· μελλούσης δὲ αὐτῆς ἀλίσκεσθαι, παραγαγών εἰς μέσον καὶ
περιρρήξας τὴν ἐσθῆτα ἐπέδειξε τὰ στέρνα τῆς γυναικός, καὶ τῶν
δικαστῶν εἰς τὸ κάλλος ἀπιδόντων ἀφείθη. 20

u. 3—11 KEIL Hermes XXX p. 200 s (236) et 220 Caecilio
adsignauit. 12 ss ex Idomeneo sumpta sunt (cf. Athenaeus
XIII 590 c d e), quem fortasse Caecilius (cf. fr. 126 a p. 108, 15)
exscribit (uide etiam SVSEMIHL griech. litteratur in der Alexan-
drinerzeit I p. 594).

7 post λαβόντας lacunam statuunt Franke, Blass, Keil.
15 Φίλαν τὴν ex Athenaeo XIII 590 d editores, φίλην libri.
16 ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκη libri, em. Buecheler.

I. Δείναρχος

149 (a. 23—26 = 23 B.) Ps. PLUTARCHVS de uitis X orat.
 p. 850 b (cf. Photius bibl. cod. 267 p. 496^a 40): Δείναρχος
 [Σωκράτους ἦ] Σωκράτου, . . ώς δέ τις δοκεῖ Κορίνθιος, ἀφικό-
 δε μενος εἰς Ἀθήνας ἔτι νέος, καθ' δν χρόνον Ἀλέξανδρος ἐπήσει
 5 τὴν Ἀσίαν, κατοικήσας αὐτόθι ἀκροατῆς μὲν ἐγένετο Θεοφράστου
 τοῦ διαδεξαμένου τὴν Ἀριστοτέλους διατριβήν, ώμιλης δὲ καὶ
 Δημητρίψ τῷ Φαληρεῖ. μάλιστα δὲ <προσειχε> τῷ πολιτεύεσθαι
 μετὰ τὴν Ἀντιπάτρου τελευτήν, τῶν μὲν ἀνηρημένων δητόρων
 τῶν δὲ πεφευγότων. φίλος δὲ Κασάνδρῳ γενόμενος ώς ἐπὶ¹⁰
 πλεῖστον προέκοψε χρήματα τῶν λόγων εἰς πραττόμενος, οἷς τοῖς
 δ δεομένοις συνέγραψεν. . . . χρόνῳ δ' ὑστερον αἰτιαθεὶς εἰς
 λόγους παραγίνεσθαι Ἀντιπάτρῳ καὶ Κασάνδρῳ περὶ τὴν κατά-
 ληψιν τῆς Μουνυχίας, ἥνικα ὑπ' Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου ἐφρου-
 ρήθη, ἐπ' Ἀναξικράτους ἀρχοντος ἐξαργυρισάμενος τὰ πλεῖστα
 15 τῆς οὐσίας ἔφυγεν εἰς Χαλκίδα. διατρίψας δ' ἐπὶ τῆς φυγῆς ώς
 πεντεκαίδεκα ἔτη καὶ πολλὴν οὐσίαν κτησάμενος κατήλθε πρα-
 ξάντων αὐτῷ τὴν κάθοδον τῶν περὶ Θεόφραστον δμα τοῖς ἀλ-
 λοις φυγάσιν. καταλύσας δὲ παρὰ Προξένῳ ἐταίρῳ αὐτοῦ καὶ
 ο τὸ χρυσίον ἀπολέσας ἥδη γηραιός ὥν καὶ τὰς δράσεις ἀσθενής,
 20 <οὐ> βουλομένου τοῦ Προξένου ἀναζητεῖν λαγχάνει αὐτῷ δίκην
 καὶ τότε πρώτον εἶπεν ἐν δικαστηρίψ· σψεται δ' αὐτοῦ καὶ δ
 λόγος.

φέρονται δ' αὐτοῦ καὶ λόγοι γνήσιοι ἔξήκοντα τέσσαρες.
 τούτων ἕνιοι παραλαμβάνονται ώς Ἀριστογείτονος. Ζηλωτὴς δ'
 25 ἐγένετο Ὑπερείδους ἢ ώς τινες Δημοσθένους διὰ τὸ παθητικὸν
 καὶ [τὸ] σφοδρόν· <καὶ> τῶν σχημάτων δ' αὐτοῦ μιμητὴς ὑπάρχει.

cum tota narratione cf. Dionys. Hal. de Dinarcho 2
 p. 299, 15 — 300, 22 Vs. et R. in hanc uitam RADER-
 MACHER l. c. p. 162 ss admodum copiose inquisiuit; qui eam
 ad Caecilium reuocandam esse confirmauit. ei aduersatus est

3 Σωκράτους ἦ damn. Radermacher. 4 ἐπῆσι Xylander,
 ἐπὶ libri. 7 προσειχε add. Radermacher. 20 οὐ add. Xy-
 lander. 25. 26 διὰ τὸ παθητικὸν Δημοσθένους καὶ τὸ σφο-
 δρόν libri, corr. Reiske. 26 καὶ add. Blass.

V. de Wilamowitz (*abhandl. d. gesellschaft d. wissenschaften zu Goett. phil.-hist. kl. NF.* IV 3 p. 70, 3). iam antea BVRCKHARDT (fr. 23) et una cum eo BLASS l. c. III 2 p. 306 uerba p. 128, 23—26 extantia Calactino attribuerunt.

VIII

ΣΤΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΠΕΡ ΛΤΣΙΟΤ

150 (5 — p. 130, 8 = 24 B.) DE SVBLIMITATE
 XXXII 7 p. 59, 5 V.: ὅτι μέντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τὰλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, προαγωγὸν ἀεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, δῆλον ἥδη, κανέντα μὴ λέγω.
 ἐπὶ γὰρ τούτοις καὶ τὸν Πλάτωνα οὐχ ἥκιστα δια- 5
 σύρουντι, πολλάκις ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς
 τῶν λόγων εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφερόμενον. ‘οὐ γὰρ δάδιον ἐπινοεῖν’ φησίν (de legg. VI 773 c) ‘ὅτι πόλιν εἶναι <δεῖ> δίκην κρατήρος 10
 κεκερασμένην, οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, κολαξόμενος δὲ ὑπὸ νήφοντος ἐτέρον θεοῦ καλὴν κοινωνίαν λαβὼν ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται’. „νήφοντα γάρ“ φασί „θεὸν τὸ ὕδωρ λέγειν, κόλασιν δὲ τὴν κρᾶσιν, 15
 ποιητοῦ τινος τῷ δύντι οὐχὶ νήφοντός ἐστι“.

(8) τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν δύως αὐτὸς καὶ δὲ Κεκλλιος ἐν τοῖς Τπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν | ἀπεθάρησεν τῷ παντὶ Λυσίαν 60 V.
 ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι 20

10 δεῖ add. ex Plat. Manutius. 11. 12 ἐγκεχυμένος ex
 Plat. Manutius, ἐκκεχυμένος liber.
 Caecilii Calactini fragmenta.

χρησάμενος ἀκρίτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν ὡς
οὐδὲν αὐτὸς αὐτόν, δμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ⁴
Πλάτωνα ἢ Λυσίαν φιλεῖ. πλὴν οὗτος μὲν ὑπὸ⁵
φιλονεικίας οὐδὲν τὰ θέματα δμολογούμενα,
καθάπερ φήμη. ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ κα-
θαρὸν τὸν φήτορα προφέρει πολλαχῆ διη-
μαρτημένου τοῦ Πλάτωνος· τὸ δὲ ἦν ἄρα οὐχὶ⁶
τοιοῦτον, οὐδὲ δλγου δεῖ.

- XXIXIII (1) φέρε δῆ, λάβωμεν τῷ δύντι καθαρόν τινα συγγραφέα
καὶ ἀνέγκλητον. ἔρ' οὐκ ἄξιόν ἐστι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ
τούτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρείττον ἐν ποιήμασι
καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις ἢ τὸ σύμμε-
τρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν ὑγιὲς δὲ πάντη καὶ
ἀδιάπτωτον; καὶ ἔτι νὴ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους
ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις ἢ αἱ μείζους δικαιώσ ἀν
φέροιντο; ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκεῖα τοῖς περὶ ὕψους σκέμματα
καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἀπαντος δεόμενα. (2) ἐγὼ δὲ οἶδα μέν,
ὡς αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις ἥκιστα καθαραῖ· τὸ γὰρ
ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος μικρότητος, ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν,
ῶσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλούτοις, εἴναλ τι χρὴ καὶ παρολιγωρού-
μενον· μήποτε δὲ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ἢ, τὸ τὰς μὲν τα-
πεινὰς καὶ μέσας φύσεις διὰ τὸ μηδαμῆ παρακινδυνεύειν
μηδὲ ἐφίεσθαι τῶν ἄκρων ἀναμαρτήτοντος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ
ἀσφαλεστέρας διαμένειν, τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸν γί-
νεσθαι τὸ μέγεθος. (3) ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ τὸ δεύ-
τερον, δτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ἀει
μᾶλλον ἐπιγινώσκεται καὶ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος
ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀπορρεῖ. (4) παρα-

28 — p. 131, 2 cf. fr. 150 a.

4 θέματα *<τίθησιν>* Reiske, „malim θέματα *<θέμενος>*
δμολογούμενα sc. ἀπεθάρρηστα“ Vahlen. 5 post φήμη lacunam
indicauit Spengel. 19 κίνδυνος μικρότητος Vahlen, κίνδυνοι
σμικρότητος liber. 21 τοῦτο Manutius, τούτον liber.
24 τὰ Robortellus, τὸ liber. 25 ἐκεῖνο Manutius, ἐκείνον
liber.

τεθειμένος δ' οὐκ δλίγα καὶ αὐτὸς ἀμαρτήματα καὶ
 Ὄμηρον καὶ τῶν ἄλλων, δσοι μέγιστοι, καὶ ἡκιστα
 τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, δμως δὲ οὐχ ἀμαρτή-
 ματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκούσια καλῶν ἢ παροράματα δι' ἀμέ-
 λειαν εἰκῇ που καὶ ως ἔτυχεν ὑπὸ μεγαλοφυῖας ἀνεπιστάτως 5
 παρενηγμένα, οὐδὲν ἡττον οἷμαι τὰς μείζονας ἀρετάς,
 εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, τὴν τοῦ πρωτείον ψῆ-
 φον μᾶλλον ἀεὶ φέρεσθαι, καν εἰ μὴ δι' ἐνὸς ἐτέρου, τῆς
 μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἔνεκα ἐπείτοιγε καὶ ἀπτωτος δ Ἀπολ-
 λώνιος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις ποιητῆς κάν τοῖς βούκολικοῖς 10
 πλὴν δλίγων τῶν ἔξωθεν ὁ Θεόκριτος ἐπιτυχέστατος· ἀρ' οὖν
 <οὐχ> Ὄμηρος ἀν μᾶλλον ἢ Ἀπολλώνιος ἐθέλοις γενέσθαι;
 (5) τι δὲ Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἡριγόνῃ; διὰ πάντων γὰρ ἀμώ-
 μητον | τὸ ποιημάτιον Ἀρχιλόχου πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα 62 V.
 παρασύροντος * κάκείνης τῆς ἐκβολῆς τοῦ δαιμονίου πνεύ- 15
 ματος ἦν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, ἀρα δὴ μείζων ποιητής;
 τι δ' ἐν μέλεσι μᾶλλον ἀν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιο ἢ Πίν-
 δαρος καὶ ἐν τραγῳδίᾳ "Ιων ὁ Χίος ἢ νὴ Λία Σοφοκλῆς,
 ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντη κεκαλλι-
 γραφημένοι, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτὲ μὲν οἶον 20
 πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις
 καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. ἢ οὐδεὶς ἀν εὗ φρονῶν ἐνὸς
 δράματος, τοῦ Οἰδίποδος, εἰς ταῦτα συνθεὶς τὰ "Ιωνος ἀντι-
 τιμῆσαιτο ἔξῆς; (1) εἰ δ' ἀριθμῷ, μὴ τῷ μεγέθει κρίνοιτο XXXIV
 τὰ κατορθώματα, οὗτοις ἀν καὶ Τπερίδης τῷ παντὶ προ- 25
 ἔχοι Δημοσθένους. ἔστιν γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος καὶ πλεί-
 ονς ἀρετάς ἔχων, καὶ σχεδὸν ὑπακόος ἐν πᾶσιν ως δ | πέντα- 63 V.
 θλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἀπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν
 λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἴδιωτῶν. (2) δὲ μέν γε Τπερίδης
 πρὸς τῷ πάντα ἔξω γε τῆς συνθέσεως μιμεῖσθαι τὰ Δη- 30
 μοσθένεια κατορθώματα καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περι-

6 ἀρετάς Petra, αἴτιας liber. 9. 10 ἀπόλλων τοῖς liber,
 corr. Spengel. 12 οὐχ add. Cobet. 14 Ἀρχιλόχου Manu-
 tius, ἀρχίλοχον liber. 15 παρασύροντος Manutius, παρασύ-
 ροντας liber. post παρασύροντος Vahlen haec fere supplere
 uult: <τῷ φοιτίῳ τῆς φορᾶς>. 16 μείζων Vahlen, μείζον
 liber. 24 μεγέθει Pearcius, ἀληθεῖ liber.

είληφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. καὶ γὰρ λαλεῖ μετὰ ἀφελεῖας,
 ἔνθα χρή, καὶ οὐ πάντα ἔξῆς καὶ μονοτόνως, ὃς δὲ Δη-
 μοσθένης λέγεται, τό τε ἡμικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἥδη
 λιτῶς ἐφηδυνόμυσιν· ἀφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεῖσμοι,
 5 μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐ-
 πόλαιστρον, σκάμιατα οὐκ ἄμουσα οὐδὲ ἀνάγωγα κατὰ τοὺς
 Ἀπτικοὺς ἐκείνους ἀλλ' ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος
 καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχον κέντρον,
 ἀμίμητον δὲ εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκτίσα-
 σθαι τε προσφυέστατος, ἔτι δὲ μυθολογῆσαι κεχυμένος καὶ ἐν
 10 64 V. ὑγρῷ πνεύματα διεξοδεῦσαι ἔτι εὐκαμπτῆς ἄκρως, ἀσπερ ἀμέ-
 λει τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὰ ποιητικῶτερα, τὸν δὲ ἐπι-
 τάφιον ἐπιδεικτικῶς, ὃς οὐκ οἶδ' εἰ τις ἄλλος, διέθετο. (3) δὲ
 15 Δημοσθένης ἀνημοποίητος ἀδιάχντος, ἕκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπι-
 δεικτικός, ἀπάντων ἔξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον
 ἄμοιρος, ἔνθα μὲν γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέ-
 λωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται, δταν δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ
 ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται. τό γέ τοι περὶ Φρύνης
 20 65 V. ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γεάφειν ἔτι μᾶλλον ἀν
 Τπεριδην συνέστησεν. (4) ἀλλ' ἐπειδήπερ, οἴμαι, τὰ μὲν ὑπ-
 τέρους καλά, καὶ εἰ πολλά, δμως ἀμεγέθη *(καὶ ὡς ἐν)* καρδίᾳ
 νήφοντος | ἀργὰ καὶ τὸν ἀνροστὴν ἡρεμεῖν ἐῶντα (οὐδεὶς γοῦν
 25 66 V. Τπεριδην ἀναγινώσκων φοβεῖται), δὲ ἔνθεν ἔλων τοῦ
 μεγαλοφυνεστάτου καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετε-
 λεσμένας, ὑψηγορίας τόνον, ἔμψυχα πάθη, περι-
 ουσίαν ἀγχίνοιαν τάχος, ἔνθα δὴ πύριον, τὴν
 30 30 ἀπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν, ἐπειδὴ
 ταῦτα, φημί, ὃς θεόπεμπτα δεινὰ δωρήματα (οὐ γὰρ εἰπεῖν
 θεμιτὸν ἀνθρώπινα) ἀθρόα ἐσ ἀαντὸν ἔσπασεν, διὰ τοῦτο
 οἷς ἔχει καλοῖς ἀπαντας ἀεὶ νικᾶ καὶ ὑπὲρ ὅν οὐκ ἔχει, καὶ
 ὁσπερεὶ καταβροντῷ καὶ καταφέγγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος φήτορας·
 καὶ θᾶττον ἀν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοίξαι τὰ δμ-

1 λαλεῖ μετὰ Pearceius, λαλεύματα liber. 11 ἄκρως Manutius, ἄκρος liber. 16 μὲν Finckh, μέντοι liber. 18 ἐπί-
 χαρις Portus, ἐπιχαρις liber. Φρύνης Schurzfleisch, φρυγίης liber. 21 *(καὶ ὡς ἐν)* καρδίᾳ Vahlen, καρδίη liber. 31 κατα-
 φέγγει Manutius, καταφέγγη liber.

ματα δύναιτο ἦ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνον πά-
θεσιν. (1) ἐπὶ μέντοι τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλη τις ἐστιν, ὡς XXXV
ἔφην, διαφορά. οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν ἀλλὰ καὶ τῷ
πλήθει πολὺ λειπόμενος αὐτοῦ Λυσίας ὅμως πλεῖον ἔτι τοῖς
ἀμαρτήμασιν περιττεύει ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται.

5

de p. 129, 1 — 130, 8 fusiis disputauerunt Brzoska l. s.
p. 1183 s et imprimis Immissch l. s. p. 242 ss. in p. 130, 14—16
uestigia doctrinae Caecilianaæ subesse Martensio l. s. p. 11 as-
sentior. in p. 181, 3 s exstantia uerba ἀμαρτήματα ἐκούσια
iudicium Caecilii esse idem Martens l. s. p. 11 affirmat.
p. 132, 12 ad Caecilium redire C. A Morawski *Rhein. Mus.*
XXXIV p. 375 s, Coblenz l. s. p. 66 s, Brzoska l. s. p. 1180,
Angermann l. s. p. 36 s probabiliter suspicati sunt. p. 132,
23—27 (de quo loco ex Peripatetico fonte petito cf. Rader-
macher in Demetr. de eloc. p. 77) Otto l. s. p. 42, 1 Caecilio
uindicare uult.

150a De svblimitate XXXVI 2 p. 68, 5 V.: εἰ γε ἐκλέξας
τὰ Ὀμήρου, τὰ Δημοσθένους, τὰ Πλάτωνος, τῶν ἀλ-
λων, δοι δὴ μέγιστοι, παραπτώματα πάντα ὅμοσε συν-
αθροίσειν, κτλ.

haec uerba referenda sunt ad fr. 150 p. 130, 28 — 131, 2.
in utroque loco uitiorum collectionem a Caecilio propositam
respici Martens l. s. p. 11 et p. 6 et p. 12, 1 obseruauit.

151 De svblimitate XXXVI 3 p. 68, 13 V.: πρὸς μέντοι γε 10
τὸν γράφοντα, ὡς „δὲ κολοσσὸς ὁ ἡμαρτημένος οὖν |
κρείττων ἢ δὲ Πολυκλείτον διορυφόρος“, παράκειται πρὸς 69 V.
πολλοῖς <ἄλλοις> εἰπεῖν, δτι ἐπὶ μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ
ἀκριβέστατον, ἐπὶ δὲ τῶν φυσικῶν ἔργων τὸ μέγεθος, φύσει

ad hoc fr. uide fr. 3.

2. 3 ὡς ἔφην] cf. p. 130, 6. 4 αὐτοῦ Λυσίας Pearcius,
ἀπονοστατος liber. ὅμως Toupius, δὲ μὲν liber. 13 ἄλλοις
add. V. de Wilamowitz.

δὲ λογικὸν ὁ ἀνθρωπος· κάπι μὲν ἀνδριάντων ξητεῖται τὸ
ὅμοιον ἀνθρώπῳ, ἐπὶ δὲ τοῦ λόγου τὸ ὑπεραῖρον, ὡς ἔφην,
τὰ ἀνθρώπινα.

cf. STRABO VIII 6, 10 p. 372: τὸ Ἡραῖον . . . ἐν ᾧ τὰ Πολυ-
5 κλείτον ξύσανται τῇ μὲν τέχνῃ καλλιστα τῶν πάντων, πολυτελείᾳ
δὲ καὶ μεγέθει τῶν Φειδίου λειπόμενα.

idem VIII 3, 30 p. 353: τὸ τοῦ Αἰδίου ξύσανον ὁ ἐποίει Φει-
δίας . . . τηλικοῦτον τὸ μέγεθος ὡς καίπερ μεγίστου ὄντος τοῦ
νεώδοκεν ἀστοχῆσαι τῆς συμμετρίας τὸν τεχνίτην, καθήμενον
10 ποιήσαντα, ἀπτόμενον δὲ σχεδόν τι τῇ κορυφῇ τῆς δροφῆς ὅστε
ξύμφασιν ποιεῖν, ἐὰν δρῦδος γένηται ἀναστάς, ἀποστεγάσειν τὸν νεών.

τὸν γράφοντα neminem alium nisi Caeciliūm esse omnes
consentiant: cf. IAHN Hermes II p. 239, BLASS Griech. bereds.
p. 192, 1, MARTENS l. s. p. 12 s, COBLENTZ l. s. p. 61 s, BRZOSKA
l. s. p. 1180, ROBERTS in edit. 1899 p. 222, KAIBEL l. s. p. 131,
V. DE WILAMOWITZ in Strena Helbigiana 1900 p. 334 s. — sed
cf. etiam MARX l. s. p. 177 s. de Strabonis locis allatis uide,
quae V. DE WILAMOWITZ l. s. p. 335 profert.

152 HERMIAS in Plat. Phaedr. schol. p. 9, 11 (cf. p. 12, 27 ss)
Couv.: τὰ δὲ ἔγκλήματα νῦν λέγωμεν, ἀ τινες κατηγοροῦσι Πλά-
τωνος ἐπὶ τούτῳ τῷ συγγράμματι, ἵνα καὶ τούτων προδιευκρινη-
15 μένων ἡ ἀνάγνωσις λοιπὸν ἡμῖν ἀπερίσπαστος ἔη. φασὶ γὰρ πρῶ-
τον μὲν οὐδὲ δεόντως κατ' ἔρωτος καὶ ὑπὲρ ἔρωτος πεποι-
ησθαι αὐτὸν τὸν λόγον, ὃςπερ μειράκιον φιλοτιμού-
μενον εἰς ἐκάτερον. ἔπειτα τὸ ἀντιγράφειν τῷ Λυσίου
λόγῳ καὶ ἀμιλλᾶσθαι βασιάνον τινὸς καὶ φιλονείκον
20 νέον ἔοικεν εἶναι, καμψοῦντος τὸν δήτορα καὶ εἰς
ἀτεχνίαν αὐτὸν διαβάλλοντος. ἔπειτα δὲ καὶ τῇ λέξει
κεχρῆσθαι ἀπειροκάλῳ καὶ ἐξωγνωμένῃ καὶ στομφώδει
καὶ ποιητικῇ μᾶλλον, ὡς καὶ αὐτὸς ἔπεισημάνατο (238 d).

15—18 (= ἔγκλημα A) et 21—23 (= ἔγκλημα C) simillima
Laertius Diogenes (fr. 152 a) tradit. 18—21 (= ἔγκλημα B)
cf. eiusdem Laertii (fr. 152 b) similia uerba.

14. 15 προδιευκρινημένων Couvreur, προδιευκρινομένων libri.

πρὸς μὲν τὸ πρῶτον λεκτέον, ὅτι εἶωθε Πλάτων τῶν ἀντικειμένων λόγων ἔξετασιν ποιεῖσθαι πρὸς εῦρεσιν καὶ βάσανον τῆς ἀληθείας· οὗτος καὶ ἐν Πολιτείᾳ (II 358 ss) κατὰ δικαιοσύνης καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης <καὶ> ἐν Σοφιστῇ (237 ss) περὶ τοῦ ὄντος καὶ τοῦ μὴ ὄντος. καὶ νῦν οὖν κατ’ ἔρωτος εἰπε 5 πρὸς τὸ ὄνομα τὸ τῶν πολλῶν ἀπομαχόμενος, δεικνὺς ὅτι οὗτος οὐκ ἔστιν ἔρως ἀλλ’ ὕβρις καὶ πάθος τι ψυχῆς· ἄλλος γάρ ἔστιν ὁ ὡς θεὸς "Ἐρως, πολλῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις ὃν χορηγὸς καὶ ἀναγωγεὺς τῶν ψυχῶν. ἀναγκαῖον οὖν ἦν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπ’ ἄμφω γυμνάσαι τοὺς περὶ 10 ἔρωτος λόγους, ἐλέγχοντος τὴν | δόξαν τῶν πολλῶν, διὰ τὸ 10 Couvr. ἡγεῖσθαι αὐτοὺς ἐπ’ ἄμφω γέπειν τὸν ἔρωτα. — πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, τὸ ἀντιγράφειν Λυσίᾳ, ὁρτέον, ὅτι, ἀσπερ ὁ θεωρητικὸς φιλόσοφος ὑπὲρ ὀφελείας τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους κατατάττει ἔαντὸν εἰς διακόσμησιν πόλεως καὶ γίνεται πολιτικὸς 15 καὶ δικαστής, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ φιλόσοφος δρῶν τὸν Φαιδρον ἐπιτηδείως μὲν ἔχοντα πρὸς φιλοσοφίαν, βλαπτόμενον δὲ ὑπὸ τῆς συνουσίας τοῦ φήτορος καὶ εἰς τὰ τίμια βλαπτόμενον (αἰσχρῶς γὰρ αὐτοῦ ἐρῶν συνέθηκε τὸν λόγον ὁ Λυσίας, ἵνα αὐτὸν χειρώσηται), τούτου χάριν τὸ κακοῦργον αὐτοῦ 20 τῆς ψυχῆς καὶ ἀπατηλὸν τὸ τε ἀθεον καὶ τὸ σκοτεινὸν ἐλέγχων ἦναγκάσθη εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τῷ Λυσίᾳ καθεῖναι, ἵνα δείξῃ τὴν ἐμφαλεύουσαν ἀτοπίαν τῷ Λυσίου λόγῳ κατά τε τὰς λέξεις, ἀς ἐκπέπληκτο ὁ Φαιδρος, καὶ κατὰ τὰ διανοήματα, ἐπανάγων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐκτὸς καὶ φαινομένου κάλλους 25 ἐν λόγοις ψιλοῖς καὶ ἀθέοις ἐπὶ τὸ ψυχικὸν καὶ νοερὸν καλόν. — πρὸς δὲ τὸ τρίτον, τὸ τῆς λέξεως ἔξογον, ὁρτέον ὡς οἰκείως πανταχοῦ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι καὶ τῇ λέξει πέριτται Πλάτων· πρῶτον μὲν γὰρ ἐπειδὴ λεπτὸς καὶ ἴσχυδος ἦν ὁ τοῦ Λυσίου λόγον χαρακτήρ, εἰκότως αὐτὸς τῷ ἀντικει- 30 μένῳ ἡθέλησε χρήσασθαι τῷ σεμνοπρεπεστέρῳ πρὸς κατάπληξιν καὶ χείρων τοῦ νέου· ἔπειτα ἡ ὑποκειμένη θεολογία ἡ περὶ τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ φυσιολογία ἡ περὶ τῆς νοητῆς οὐσίας ἀπῆται τοιούτων λόγων ἀξιωμάτων· ἐπεὶ γὰρ περὶ ἀφανῶν καὶ ἀγνώστων

4 καὶ add. Couvreur. 26 ψιλοῖς] ,fort. corruptum: uide tamen Theaet. 165 a' Couvreur.

136 ΙΧ. ΣΤΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΤΣ ΚΑΙ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ

πραγμάτων τοῖς πολλοῖς διελέγετο, προσφόρως καὶ ὑψηλοῖς
ἔχοήσατο λόγοις, δπου ὁ πολιτικὸς ἢ καὶ ὁ πολὺς προσελθεῖν
οὐκ ἥδυνατο.

locus p. 134, 12—23 diligentissime et copiosissime ab Immischio l. s. p. 224 ss perquisitus est. idem uir doctus eum ad Caecilium reuocauit l. s. p. 241—251; a quo fontem Peripateticum (Dicaearchum) exscriptum esse argumentatus est (l. s. p. 230 ss).

152a LAERTIVS DIOGENES III 38: λόγος δὲ πρῶτον γράψαι
5 αὐτὸν τὸν Φαῖδρον· καὶ γὰρ ἔχειν μειρακιώδες τι τὸ πρόβλημα.
Δικαίαρχος δὲ καὶ τὸν τρόπον τῆς γραφῆς δλον ἐπιμέμφεται ὡς
φορτικόν.

uerbose hoc fragmentum ab Immischio l. c. p. 231 s et
p. 241 ss pertractatum est. idem uir doctus (ibid.) haec Caecilio
attribuit. quem etiam u. 4—5 ex fonte Peripatetico (Dicaearcho) hausisse Immisch l. c. p. 230 ss probauit.

152b idem III 25: καὶ πρῶτος τῶν φιλοσόφων (Πλάτων)
ἀντεἶπε πρὸς τὸν λόγον τοῦ Λυσίου τοῦ Κεφάλου, ἐκθέμενος αὐτὸν
10 τὸν κατὰ λέξιν ἐν τῷ Φαῖδρῳ.

hunc locum Caecilio Immisch l. c. p. 245 ss vindicauit, qui
Calactinum etiam hic fonte Peripatetico (Dicaearcho) niti confirmauit (l. c. p. 246 ss).

IX

ΣΤΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΤΣ ΚΑΙ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ

Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος SVIDAS.

4 λόγον uulgo edunt, λόγος libri; uide Immisch l. s. p. 232, 1.
5 ἔχει uulgo, ἔχειν liber B; uide Immisch l. s. p. 232, 2.

153 (= 52, 4—10 B.) PLVTARCHVS Demosth. 3:
 τὸ δὲ τοὺς λόγους (*Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος*)
 ἀντεξετάξειν καὶ ἀποφαίνεσθαι, πότερος ἡδίων ἦ
 δεινότερος εἰπεῖν, ἐάσομεν: κακεῖ γάρ, ὡς φησιν
 ὁ "Ιων, 'δελφῖνος ἐν χέρσῳ βίᾳ', ἢν δὲ περιττὸς ἐν 5
 ἅπασι *Κεκίλιος* ἀγνοήσας ἐνεανιεύσατο *Σύγκρι-*
σιν τοῦ Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος ἔξενεγ-
 κεῖν. ἀλλὰ γὰρ ἵστως, εἰ παντὸς ἢν τὸ γνῶθι σεαυ-
 τὸν ἔχειν πρόχειρον, οὐκ ἀν ἐδόκει πρόσταγμα θεῖον
 εἶναι.

10

***154** DE SVBLIMITATE XII 4 p. 29, 9 V.: οὐ κατ' ἄλλα δέ
 τινα ἦ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερεντιανέ, (λέγω δέ, *<εἰ>*
 καὶ ἡμῖν ὡς "Ελλησιν ἐφεῖται τι γινώσκειν) καὶ ὁ Κικέρων
 τοῦ Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγέθεσι παραλλάττει. ὁ μὲν γὰρ
 ἐν ὑψει τὸ πλέον ἀποτόμω, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύσει, 15
 καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος διὰ τὸ μετὰ βίας ἔκαστα, ἔτι δὲ
 τάχους φώμης δεινότητος, οἷον καίειν τε ἄμα καὶ διαρ-
 πάζειν συηπτῷ τινι παρεικάζοιτ' ἀν ἦ κεραυνῷ, ὁ δὲ
 Κικέρων ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς οἴμαι πάντη
 νέμεται καὶ ἀνειλεῖται, πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ 20
 τὸ καῖον καὶ διακληρονομούμενον ἀλλοτ' ἀλλοῖως ἐν
 αὐτῷ καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον. (5) ἀλλὰ ταῦτα
 μὲν ὑμεῖς ἀν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε.

cf. Quintil. X 1, 106. hoc loco Caecilium a Pseudolongino
 fontem adhibitum esse Blass (*Griech. bereds.* p. 194, 2), et iam
 ante eum nonnulli Pseudolongini interpretes, porro C. A Mo-
 rawski l. c. p. 33 s, Coblenz l. c. p. 57 ss, Brzoska l. c. p. 1180
 (1184), Marx l. c. p. 175, qui ibid. adn. 2 plura uerba fecit,
 suspicati sunt; Burckhardt l. c. p. 24 et Martens l. c. p. 6
 contradixerunt.

12 εἰ add. Manutius.

X

ΣΤΓΚΡΙΣΙΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΤΣ ΚΑΙ ΑΙΣΧΙΝΟΤ

Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου ΣVIDAS.

hic libellus plane interiit. cf. Brzoska l. c. p. 1184.

XI

ΚΑΤΑ ΦΡΤΓΩΝ ΔΤΟ

Κατὰ Φρυγῶν δύο· ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον ἀπόδειξις τοῦ εἰρῆσθαι πᾶσαν λέξιν ΣVIDAS.

huius libri nil ad nos peruenisse uidetur.

XII

ΚΑΛΛΙΡΡΗΜΟΣΤΝΗΣ*
ΕΚΛΟΓΗ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

*Καλλιρρημοσύνης *· ἔστι δὲ ἐκλογὴ λέξεων κατὰ στοιχεῖον ΣVIDAS.*

*155 Vindicavit Caecilio has glossas quae sequuntur Boysen l. c. p. 18—32 et p. 85—89 et p. 51. sed cf. etiam, quae idem vir doctus Hermes XVIII 1883 p. 313, 1 dixit. praeterea uide G. WENTZEL l. s. p. 482 ss.

ΣVIDAS s. u. ἀγραφίου (cf. lex. Seg. quart. Bekkeri Anecdote. Gr. p. 184, 23 et Gregorius Corinthius Rh. Gr. VII 2 p. 1120, 11 W.): . . . ἀγραφίου δίκη· τῶν ἐκ καταδίκης ὠφληκότων τῷ δημοσίῳ γράφουσι τὰ δνόματα ἐν σανίσιν οἱ κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοικοῦντες, προστιθέντες ἀνὰ πόσον ἔστι τὸ δφλημα. δταν δὲ

ἀποδιδῷ ἔκαστος, ἐξαλείφεται τῆς σανίδος τὸ ἐπίγραμμα. ἐὰν οὖν τις ἀναγραφῇ μὲν ὠφληκέναι, δόξῃ δὲ μὴ ἀποδεδωκέναι καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔξηλειμμένον ἢ ἐκ τῆς σανίδος, συγκεχώρηται τῷ βουλομένῳ τῶν ἀστῶν εἰσάγειν κατ' αὐτοῦ δίκην ἀγραφίου.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 184, 27): ἀγράφου μετάλλου δίκη· οἱ τὰ ἀργύρεια μέταλλα ἔργαζόμενοι δῆπου βούλοιντο καινοῦ ἔργου ἀρξασθαι, φανερὸν ἐποιούντο τοῖς ἐπ' ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ ἀπετράφοντο, τοῦ τελεῖν ἔνεκα τῷ δήμῳ εἴκοστὴν τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. εἴ τις οὖν ἐδόκει λάθρᾳ ἔργάζεσθαι μέταλλον, τὸν μὴ ἀπογραψάμενον ἔξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 183, 11): ἀδέητος· ὁ μηδενὸς δεόμενος καὶ πάντα ἔχων. Ἀντιφῶν ἐν α' Ἀληθείας (fr. 80 Bl.²; Vorsokratiker p. 558, 35 fr. 10 Diels) ‘διὰ τοῦτο οὐδενὸς δεῖται οὕτε προσδέχεται οὐδενὸς τι, ἀλλ' ἀπειρος καὶ ἀδέητος’.

LEX. SEG. QVINT. Bekkeri Anecdot. Gr. p. 218, 8: ἀδούλευτος· ὁ ἀεὶ ἐν ἐλευθερίᾳ διάγων.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 183, 9 et lex. S. quint. p. 216, 7 et lex. Seg. sext. Bekkeri Anecdot. Gr. p. 359, 6): αἰσθέεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι διαφέρει. τὸ μὲν γάρ αἰσθέεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς εἰδέναι τι, τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν τι. καὶ περὶ μὲν τοῦ αἰσθέεσθαι Ἀντιφῶν ἐν Προοιμίοις (fr. 68 Bl.²) ‘ἔγραψάμην ταύτην τὴν γραφὴν ἡδικημένος ὑπὸ τούτου νὴ Δία πολλά, ἔτι δὲ καὶ πλείω ύμᾶς ἡσθημένος ἡδικημένους καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας’. τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑποπτεύειν καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ βεβαίως εἰδέναι. Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Ἀλκιβιάδην φησίν (fr. 12 Tur.; 5 et 16 a Thalh.) ‘οἶμαι τοίνυν καὶ ἐκεῖνο ύμᾶς αἰσθάνεσθαι, δτὶ Ἀρχεβιάδης οὐκ ἄλλο τι ἐζήτει κομίσασθαι, ἀλλὰ τῶν ἐμῶν ἡμφεεβήτει’. ἔταξαν δὲ αὐτὸς καὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι. Ἰατίος (fr. 134 Tur.; 88 Thalh.) ‘τί δ' ἐπὶ τοιούτων δεῖ μαρτυριῶν, 30 <ἢν> οἱ δικάζοντες τὰ μὲν αὐτοὶ εἰσιν εἰδότες, δτὶ ὑγίαινεν δ

22 αἰσθάνεσθαι libri. 28 Ἀρχεβιάδης Taylor, Ἀρχεβιάδης libri. 30 τί Schoemann, τὰ libri. δ' ἐπὶ Sauppe, δὲ libri. δεῖ Schoemann, δὴ libri. 31 ὡν add. Bernhardy. εἰσιν εἰδότες Sauppe, συνειδότες libri. ὑγίαινεν libri.

παῖς, *〈τὰ δὲ〉 τῶν ἑωρακότων αἰσθανόμενοι μαρτυρούντων, τὰ δὲ ἀκοή πυνθανόμενοι*’.

SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 365, 10): ἀκμὴ δεξύτης, αὐτὴ ἡ ροπὴ τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ νεότης. ἀκμὴ δὲ καιροῦ ἡ εὐτυχία. οὕτως Ἰσοκράτης (II 33) ‘κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν’. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι οὕτως Ὑπερίδης (fr. 116 Bl.²). καὶ Σοφοκλῆς (Phil. 12—14)

ἀκμὴν γάρ οὐ μακρῶν ἡμίν λόγων,
10 μὴ καὶ μάθη μ' ἥκοντα κάκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα.

Lex. s. quart. p. 184, 6: ἀλάστωρ· δ τὰ μεγάλα ἀδικήματα ποιῶν. καὶ ἀλιτήριος· δ πολλὰ ἡδικηκώς καὶ κολάζειθαι ἄξιος· ἀλιτρός γάρ δ ἀμαρτών.

15 SVIDAS: ἀλογίου δίκη· ἦν φεύγουσιν οἱ ἀρχοντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 183, 7 et lex. S. quint. p. 216, 4): ἄμα· δοτική. Δημοσθένης (IV 36) ἐπὶ τοῦ εὐθέως καὶ παραχρῆμα ἔταξε * καὶ ἐν τῷ ‘Ὑπέρ τῶν ῥητόρων λόγω εἰπών (fr. 12 Tur.) ‘οὐ γάρ δ θάνατος τοῖς εὖ φρονοῦσιν οἰκτρός· τοῦτο γάρ ἄμα τῷ τρενέσθαι πάντων κατέγνωσται’. Αἰσχίνης δὲ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (III 52) ‘ώς ἀπέδοτο τριάκοντα μνῶν ἄμα τὴν τε εἰς αὐτὸν ὕβριν καὶ τὴν τοῦ δήμου καταχειροτονίαν’. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (XXI 34). καὶ παρὰ τῷ ‘Ἀντιφῶντι δὲ τὸ ἄμα κεῖται ἐπὶ τὸ αὐτό. φησὶ γάρ ἐν Προοιμίοις (fr. 69 Bl.²) ‘ἀλλ’ εἰ τό τε πρότυμά μοι κρείττον φαίνεται ἄμα τε μαρτυρίας ἀκριβεῖς παρέξομαι’. καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ Περὶ στεφάνου (XVIII 34) ‘πάσαις δὲ λοιδορίαις καὶ βλασφημίαις ἄμα τούτου κεχρημένου’.

1 τὰ δὲ add. Schoemann. 11 quae post σόφισμα sequuntur, omisi, cum ea Caecilio non deberi posse appareat. 19 post ἔταξε excidit aliquid, cf. Blass l. s. III 1 p. 61, 2. 23 αὐτὸν ex Aeschine Sauppe, αὐτὸν libri. 26 τὸ αὐτό] τοῦ αὐτοῦ Kuester. 26. 27 τὸ τε Spengel, τότε libri. 27 μαρτυρίας Sauppe, μαρτυρία libri. ἀκριβεῖς A. Schaefer, ἀρετῆς libri. 28 παρέξομαι Bernhardy, πράξομαι libri.

LEX. s. QVINT. p. 217, 15 (cf. lex. S. quart. p. 183, 15): ἀμείβεσθαι· κέχρηνται οἱ ρήτορες τῷ ἀμείβεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ χάριν ἐκτίνειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι τι κακὸν τούς ἀρξαντας ἀδικεῖν.

LEX. s. QVINT. p. 217, 28: ἀμνίδας· τὰ σταμνία Δημοσθένης (LIV 4).
5

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 217, 12): ἀμύνασθαι· Θουκυδίδης (I 42, 1) μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι, Σιμωνίδης (fr. 229 Bgk.) δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι, Σοφοκλῆς (Oed. Col. 873) δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. ἐπὶ τῶν προηδικημένων τάσσουσιν οἱ ρήτορες τὸ ἀμύνασθαι, δτε οἱ κακὸν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι 10 τούς προδιαθέντας.

LEX. s. QVART. p. 183, 23: ἀμφιγνοεῖν· τὸ μὴ σαφῶς γνωρίζειν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 311, 23 et lex. S. quart. p. 184, 9 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 1 W.): ἀμφιορκία· ἐπειδὰν ὅ 15 τε διώκων καὶ δ φεύγων δμνύωσι, κλοπῆς ἔγκλημά τισιν ἐπιφέροντες. τούτο δὲ πολλάκις ὥφθη μάτην γινόμενον. ἔθεντο οὖν Ἀθηναῖοι νόμον κατὰ τῶν ἀπαγόντων εἰς δεεμωτήριόν τινας ἐπὶ δίκη κλοπῆς, χιλίας διδόναι δραχμὰς τούς ἀλόντας. ἀλλὰ καὶ τούς οὓςιαν ἀπογράψαντας τῶν πολιτῶν τινὸς ὡς τῷ δήμῳ 20 προσήκουσαν εἰς ευκοφαντούντες ἀλοῖσεν, καὶ οὗτοι χιλίαις ἐζημιοῦντο.

SVIDAS: ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν· δταν τελευτήσας τις ἀπαῖς εἶναι δοκῇ, φάσκη δέ τις ἑαυτὸν ἐκείνου νίόν, οὗτος ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου λέγεται. εἰ δὲ παῖδα μὲν 25 τοῦ θανόντος ἑαυτὸν μὴ εἰςάγει, λέγει δὲ ἀλλως κατὰ γένος αὐτῷ προσήκειν τὸν κλῆρον, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουσι. πλὴν ἀμφότερα ἐπ' ἀντιλογίας τάσσεται.

LEX. s. QVINT. p. 214, 16: ἀνάγειν εἰς πράτην καὶ ἀνάγειν ωνήν· δίκης δνομα. δταν ἀμφισβητῇ τις περὶ οἰκέτου 30

4 „ἀμίδας?“ Boysen. 19 τοὺς ἀλόντας] coni. Salmasius τοὺς μὴ ἀλίσκοντας, Bekker τοὺς μὴ ἐλόντας. 20 τινὸς Bekker, τινὰς libri. 26 εἰσάγει Bernhardy, εἰσάγοι A (Parisinus) B (Parisinus) E (Bruxellensis). 27 αὐτῷ Bekker.

ώς οὐ δεόντως πραθέντος, δ τὸν οἰκέτην διακατέχων παραγί-
νεται ἐπὶ τὸν πεπρακότα καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν συνίστασθαι τὴν
δίκην πρὸς τοὺς ἀμφιβητοῦντας. καὶ τοῦτο καλεῖται ἀνάγειν
εἰς πράτην.

⁵ Svidas s. u. ἀνάγνωσις (cf. lex. S. quint. p. 215, 27 et lex.
S. quart. p. 193, 32): . . ἀναγινώσκειν παρὰ δήτορειν ἐπὶ τοῦ
ἀναπείθειν· ἔστι γάρ ἀναγινώσκειν τὸ γνῶναι διαλεχθέντα.

Lex. s. Quint. p. 214, 9: ἀναγωγὴ οἰκέτου· δίκης ὄνομα.
ἀναγωγὴ γάρ ἔστι τὸ τὸν πωλοῦντα οἰκέτην νόσημα ἔχοντα καὶ
10 μὴ προειπόντα τῷ ώνουμένῳ, ἐφεῖσθαι τῷ ώνησαμένῳ διακρί-
νεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα, ἀπογραψάμενον πρὸς τοὺς ἀρχοντας
τὴν αἰτίαν, δι’ ἣν ἐγκαλεῖ. καὶ τὸ οὕτως ἀπογράφειν ἀνάγειν
καλεῖται καὶ ἡ ἀπογραφὴ ἀναγωγὴ.

Lex. s. Quint. p. 216, 20: ἀνάδικος δίκη· δίκης ὄνομα.
15 δταν γνώσεως δικαστῶν γενομένης περὶ τίνος πράγματος αὐθίς
δ ἡττηθεὶς εἰς δικαστήριον ἔρχηται περὶ τῶν αὐτῶν κριθησ-
μενος, ἢ καὶ ἔτερος ἐγκαλῇ περὶ μν πρότερον ἐτένετο κρίσις,
τοῦτο δίκη ἀνάδικος καλεῖται.

Svidas: ἀνάκαιον· τὸ δεσμωτήριον, εἰς δ κατετίθεντο τοὺς
20 πονηροὺς δούλους καὶ τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀφισταμένους.
Ίσαῖος ἐν τῷ Πρὸς Ἐρμωνα περὶ ἑγγύης (fr. 11 Thalh.) “Ἐρμο-
κράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάκαιον ἐνέβαλε φάσκων ἀπελεύθερον εἶναι,
καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε, πρὶν τριάκοντα δραχμὰς ἐπράξατο”.

Svidas s. u. ἀνάπτηρον ψυχήν (cf. lex. S. quart. p. 183, 13
25 et lex. S. quint. p. 216, 15): . . ἀνάπτηρος· δ χωλός, δ καθ’
ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος. Λυσίας ἐν τῷ
Περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνάτοις δβολοῦ (XXIV 13) ‘καὶ τί²
κωλύει ύμᾶς μὲν ὠφελεῖσθαι τῷ δβολῷ ως ὑγιεῖς δντας, τούτῳ
δὲ ψηφίσασθαι ἔσαντας ως ἀναπήρω;’

³⁰ Svidas (cf. lex. S. quart. p. 183, 22 et Pollux V 130): ἀνα-
ράσθαι· ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν. οὕτω Καλ-
λισθένης (fr. 49 Script. rer. Alex. Magni p. 32^b Mueller).

22 ἀνάκαιον] ἀναγκαῖον ex Harpocratone Schoemann et
editores Isaei.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 216, 9): ἀνάργυρον μὴ κεκτημένος, εἰ καὶ εἴη αὐτῷ ἵκανή οὐσία ἐξ ἑτέρων κτημάτων. Λυσίας ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἐπιγένους διαθήκης (fr. 35 Thalh.) ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγένης ἀσθενής τριηραρχεῖν ἤναγκάζετο, ἀνάργυρος ὥν καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατούντων'. 5

LEX. s. QVART. p. 183, 19: ἀνάστατος· ὁ καταλιπὼν τὴν οὐσίαν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ζῆν αἱρούμενος.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 184, 32): ἀνασύνταξις· τὰ διατετραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις, ὅταν δόξῃ τῷ δήμῳ χρήζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως καὶ ἔλωνται τοὺς τούτο πρά- 10 ξοντας, τούτο ἀνασύνταξιν καλοῦμεν.

LEX. s. QVINT. p. 218, 13: ἀνατιθέναι· καὶ ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων τοῖς θεοῖς ἀναθημάτων ἔχρήσαντο οἱ ῥήτορες τῇ λέξει, καὶ ἐπὶ τοῦ προσάπτειν τισὶ βλασφημίας ἢ διαβολάς.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 217, 21): ἀναυμαχίου· ὡς τοῦ 15 μὴ στρατεύεσθαι καὶ τοῦ λείπειν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἀποβαλεῖν Ζημίαι ἡσαν ὥριμέναι ἐκ τῶν νόμων, οὕτω καὶ τοῦ <μὴ> ναυμαχῆσαι. τούτο τὸ ὅφλημα ἀναυμαχίου ἐκαλεῖτο, ὡς Ἀνδοκίδης (I 74) ‘οὕτω δὲ δεῖ καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀτί- 20 μους εἶναι * *’.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 213, 30): ἀνδροληψία καὶ ἀν-
δρολήψιον· ἐὰν ἔξω τῆς Ἀττικῆς ἀνὴρ Ἀθηναῖος <βιαίως> ἐτε-
λεύτησε, καὶ μὴ ἔξεδίδοσαν οἱ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει, ἐν ἦ τὸ ἔργον
ἐπράχθη, τὸν δοκοῦντα ἐν τῇ αἰτίᾳ εἶναι, ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου
τρεῖς τῶν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν ἐς Ἀθήνας δίκην ὑφέξοντας τοῦ 25
φόνου· καὶ τούτο ἀνδρολήψιον ἐκαλεῖτο. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατά
Ἀριστοκράτους (cf. XXIII 83) ‘πρὸς δὲ τούτοις ὁ νόμος, ἐὰν μήτε
δίκας ὑπόσχωτι, παρ’ οἵς δὲ τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρα-
κότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι μέχρι τριῶν τὸ ἀν-
δροληψιον’. 30

4 ἀσθενήσας Bekker. 16 λιπεῖν Bekker. 17 μὴ add.
Bernhardy. 19 τούτους ζδει codices Andocidis. 20 locus
Andocidis mutilus est. 22 βιαίως add. Wuensch.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 183, 26 et lex. S. sext. p. 398, 2): ἀνεπίδικα· τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλήροις δόνομος συγχωρεῖ τούς ἐγγυτάτω γένους. δια ως τις ἡ νίδος τοῦ τετελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν, ταῦτα ἀνεπίδικα 5 λέγεται. cf. π. ἐπίδικα.

SVIDAS: ἀνετον· Ὑπερίδης (fr. 72 Bl.³)· τὸ ἀνειμένον θεῷ iesón. λέγεται δὲ καὶ ἀνετος βίος, δόνειμένος καὶ μαλακός.

LEX. s. QVART. p. 184, 22: ἀνομολόγητα· δταν ἀνανεώσῃ τις τὴν δμολογίαν.

10 SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 407, 32): ἀντέχει· ἀντὶ τοῦ ἔξαρκεῖ. Δείναρχος (fr. LXXXIX 8 Tur.) δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ αὐτεῖται. Δημοσθένης (cf. I 25. II 10) καὶ Ὑπερίδης (fr. 229 Bl.³) ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνεται.

LEX. s. QVART. p. 184, 16: ἀντίδοσις· δσοι τεταγμένοι εἰσὶ 15 τοῦ τριηραρχείν διδόντες.

SVIDAS: ἀντικαταλαττόμενος· οὐ μόνον δταν σπένδηται τις ἡ εἰς φυλίαν ἔρχηται πρὸς δν γέγονεν αὐτῷ διαφορά, τῷ καταλαττόμενος ἔχρήσαντο οἱ δήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμείβοντος χρυσίον ἐν τῷ δήμῳ πολλάκις. Δημοσθένης (XIX 114) 20 ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμᾶς τυροπωλῶν, οἰκοδομῶν, βαδιεῖσθαι φάσκων, καν μὴ χειροτονῆτε ὑμεῖς, ξυλητῶν, τῷ χρυσίον καταλαττόμενος ἐπὶ ταῖς τραπέζαις².

LEX. s. QVART. p. 184, 29 (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 27 W. et Suidas s. u. λῆξιν δίκης): ἀντιλαχεῖν ἀντικαλέσαι ἐστίν.

25 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 215, 22 et lex. S. sext. p. 412, 23): ἀξιον· οἱ δήτορες ἐπὶ τοῦ εὐλόγου καὶ δικαίου ἐκλαμβάνουσι. Δημοσθένης (fr. 19 Tur.) ‘διὰ γάρ τούτο μάλιστα ὀξιόν ἐστιν ειπάν, δτ’ οὔτ’ ἐστίν δό καταπλήσσων οὕθ’ δό κολάσων ὑμᾶς’. τάσσουσι δὲ τὸ ἀξιον καὶ ἐπὶ τῶν ὠνίων, δταν εὕωνόν τι πι- 30 πράσκηται. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ τῶν αιτοπωλῶν (XXII 11) ‘ἐροθεῖν ως ἐπ’ εὔνοίᾳ τῆς πόλεως ὠνοῦνται τὸν αιτον, ἵν’ ως ἀξιώ-

³ „in ñsa particulam desideramus“ Bernhardy. ²⁰ ὑμᾶς πνροπωλῶν Dem. ²⁸ ὑμᾶς unus codex (A), ἡμᾶς ceteri libri et Sauppe.

τατον ἡμῖν πωλῶιν'. καὶ πάλιν (XXII 22) ‘ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίσῃς, τά τε δίκαια ποιήσετε καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεις, εἰ δὲ μή, τιμιώτερον’.

Svidas s. u. ἀπείπατο (cf. lex. S. quint. p. 216, 27 et lex. S. sext. p. 420, 14): . . . ἀπειπεῖν· ἀντὶ τοῦ κελεῦσαι μὴ πράτ- 5 τειν. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (fr. 152 Tur.; 57 Thalh.) ‘καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων παῖδας, μν οἱ πατέρες βοηθήσαντες ύμῖν ἔτι ζῶσι, ἀπειπεῖν ἐν τοῖς νόμοις μήτε ὅδι-
κον μήτε δίκαιον λέγειν’. καὶ ἀπειπεῖν ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ
ἀδυνατῆσαι. ἡ ἀπειπεῖν ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι φιλίαν. 10

Svidas s. u. ἀπεψηφίσατο (cf. lex. S. quint. p. 216, 17): . . . ἀπεψηφισμένοι· ἐν τοῖς δήμοις ἀποψηφίσεις ἔγινοντο τῶν τεγραμμένων μὲν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, οὐκ ὅν-
των δὲ ἀστῶν, ἀλλὰ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν· καὶ
οὗτοι ἐλέγοντο ἀπεψηφισμένοι, ἐπειδὴ ψήφου αὐτοῖς ἐπαχθείσης 15
οὐκέτι μετεῖχον τῆς πολιτείας. ‘Υπερίδης ἐν τῷ Τίρδος Ἀριστο-
τείτονα (fr. 29 Bl.³) ‘ὅπως πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἡ
δεκαπέντε τοὺς ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν
ἄλλην χώραν, ἔπειτα τοὺς διφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀτί-
μους καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς μετοίκους². 20

Lex. s. quart. p. 183, 24: ἀπογινώσκειν· ἀφεῖναι τῶν
ἔγκλημάτων.

Svidas: ἀπογράφειν καὶ ἀπογραφή· οἱ τῷ δήμῳ χρή-
ματα διφείλοντες ἐκ καταδίκης, καὶ μὴ ἀποδιδόντες μέχρι τῆς
ἐνάτης πρυτανείας, ἐς τὸ δεεμωτήριον ἀπεκλείοντο, μήτ’ ἔτ- 25
γυητὰς καταστῆσαι δυνάμενοι τοῦ διφλήματος.

Lex. s. quart. p. 184, 30 (cf. lex. S. sext. p. 425, 31): ἀπο-
γράφειν οὐσίαν· τὸ λέγειν δημοσίαν τὴν οὐσίαν τινός.

Lex. s. quint. p. 218, 3: ἀποδεδύσθαι· ἡ ἐκδεδύσθαι·
τὸ μὲν ἀποδεδύσθαι τάσσουσιν οἱ δήμοις, δταν δηλώσαι βουλη- 30

12 ἐν Sauppe, ἐπὶ libri. 18 τοὺς <δούλους τοὺς> ἐν Blass.
20 μετοίκους C. E. A. Schmidt, ἀποίκους libri. 23—26 ,glossa
uel manca uel negligenter collecta' Bernhardy. 25. 26 μήτ’ ..
διφλήματος post πρυτανείας transponi Bernhardy uult.

θῶσιν δτι τὸ ἴματιον ἀπολώλεκέ τις λωποδύτη περιτυχῶν ἢ κακούργῳ ἀνδρὶ· τὸ δὲ ἐκδεδύσθαι ἐπὶ τῶν τὸν χιτῶνα ἀποδεδυκότων τάσσουσιν.

LEX. s. QVART. p. 183, 21: ἀποδικάσαι· ἐπὶ τοῦ ἀποψήσφίσασθαι.

Suidas (cf. lex. S. sext. p. 430, 6): ἀπολαύειν· ἀπολαύειν οὐκ ἐπὶ τῶν ἡδέων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων τάττουσιν, ως Ἰσοκράτης (VIII 81) ‘δέδοικα, μή τι κακὸν ἀπολαύσαιμι’.

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 217, 3): ἀπολαχεῖν· τὸ διανείμασθαι τὰ πατρῷα καὶ ὅλα κοινὰ δόντα πρὸς τινας καὶ ἀπολαβεῖν * *. διαλαχεῖν δὲ τὸ διανείμασθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκασι. Ἀντιφῶν (fr. 138 Bl.²; 116 Diels) ‘ὅπότ’ ἀνθρωποι βούλοιντο χρήματα διαλαγχάνειν’.

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 215, 31 et lex. S. sext. p. 431, 21): 15 ἀπόδιμος· ἀμιθος, δομιθοῦ ἔργον τι διαπραξάμενος καὶ ἀμιθος ἀφειμένος. κεῖται ἡ λέξις παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ Πρὸς Καλλίκλεα (fr. 138 Tur.; LXIX Thalh.).

LEX. s. QVART. p. 183, 1: ἀποπομπεῖα· ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ποτήρια ἐπέμπετο εἰς τὴν ἑορτήν. ** ἵστεον δὲ δτι τὴν τριαντακοστὴν ἔνην καὶ νέαν καλοῦσιν.

LEX. s. QVINT. p. 216, 30 (cf. Suidas s. u. ἀπορρηθέν): ἀπόρρησις· τὸ κελεύειν τι μὴ γίνεσθαι, καὶ τὸ ἀποκηρύξσειν.

Suidas s. u. ἀποστασίου δίκη (cf. lex. S. quart. p. 184, 25 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 22 W. et lex. S. sext. p. 434, 31): 25 . . . ἀποστασίου δίκη· δταν δούλος ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐνίσταται, φάσκων μὴ προσήκειν τοῖς δούλον αὐτὸν ἀντιποιουμένοις.

Suidas s. u. ἀποστολαί (cf. lex. S. quint. p. 216, 32): . . . ἀποστελλόμενοι· οὐ μόνον οἱ πεμπόμενοι ἐκ προσταγμάτων τῶν ἀπολυόντων, ἀλλὰ καὶ οἱ παραπεμπόμενοι ἀποδημεῖν μέλοντες ἀποστελλόμενοι ἐλέχθησαν.

11 defectum indic. Gaisford; lex. S. quint. haec exhibet: ἀπολαχεῖν· . . . ἀπολαβεῖν τὸ προσῆκον μέρος ἐκαστον τῶν διανειμαμένων, παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀπολαχεῖν εἰρηται. διανείμασθαι Bernhardy, διανεμεῖσθαι libri. 12 ὅπότ Bernhardy, ὅπόταν libri. 19 lacunam indic. Radermacher.

LEX. s. QVART. p. 183, 25: ἀποστησάμενος· ἀντὶ τοῦ παραδούντων σταθμῷ.

SVIDAS s. u. ἀποστολαί (cf. lex. S. quint. p. 217, 26): ... ἀπό-
στολος· δὲ ἀποστελλόμενος μετὰ στρατιᾶς εἰς πόλεμον <καὶ> παρα-
σκευῆς.
⁵

LEX. s. QVART. p. 184, 18: ἀποτιμᾶσθαι· δταν παραχωρῶσι
τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χωρίον διὰ τὸ μὴ δύνασθαι δούναι τὸ χρέος.

GREGOR. CORINTH. VII 2 p. 1121, 7 W.: τὴν μέντοι ἀπόφασιν
οὐχ ὡς ἡμεῖς νῦν δὲ Ἀττικὸς νόμος ἔξελαμβάνετο, ἀλλ’ ἐπεὶ ἡ
τῆς τριηραρχίας ἀρχὴ ἐπικίνδυνός τις δοκοῦντα τὸν τριηραρχοῦντα
κατήπειρεν ἀντιμετρῆσαι τῷ κινδύνῳ τὰ ἑαυτοῦ, ἢ καταγραφὴ¹⁰
τούτων καὶ δὲ ἐπὶ τούτων δρκος ἀπόφασις ἦν.

SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 439, 32): ἀποψηφισθέντα· εἴ
τις ξένος ἔδοξεν εἶναι καὶ οὐ πολίτης, τοῦτον ἐν ταῖς διαψηφί-
σεσι τῶν δήμων ἀπεψηφίζοντο οἱ δημόται, καὶ ἐλέγετο ἀπεψηφισ-
μένος. εἴτα εἰςήγετο εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἐκρίνετο ξενίας, καὶ
εἰ μὲν ἐάλω, ἐπιπράσκετο ὡς ξένος, εἰ δὲ ἐκράτει, ἀνελαμβάνετο
εἰς τὴν πολιτείαν. οὕτως Δημοσθένης (XVIII 132) ‘τίς γάρ ὑμῶν
οὐκ οἶδεν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα;’ cf. infra p. 154, 14 ss.

SVIDAS s. u. ἀποστασίου δίκη (cf. lex. S. sext. p. 435, 1): ...
ἀπροστασίου· τῶν μετοίκων ἔκαστος προστάτην ἔχουσι κατὰ
νόμουν ἔνα τῶν ἀστῶν, καὶ δι’ αὐτοῦ τὸ τε μετοίκιον τίθεται κατὰ
ἔτος καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖται. δταν οὖν τις δοκῶν εἶναι μέτοικος
προστάτην μὴ ἔχη ἢ μὴ δῷ τὸ μετοίκιον ἢ ἀστὸς εἶναι φάσκη
παρεγγεγραμμένος εἰς τὴν πολιτείαν, δὲ βουλόμενος δίκην εἰσάγει
πρὸς αὐτόν, ἥτις λέγεται ἀπροστασίου.
²⁰

LEX. s. QVART. p. 183, 4: Ἀρδηττος· δρος ἐστίν, ἐν ὧ
τοὺς δρκους ἐποιοῦντο.

LEX. s. QVINT. p. 215, 29: ἀρεστήρ· πόπανον τὸ ἐν ταῖς
θυσίαις ἐπιτιθέμενον κατὰ τοῦ πυρὸς ἀρεστήρ καλεῖται.
³⁰

4 καὶ add. Bekker. 21 ἔχει Bekker.

LEX. s. QVART. p. 184, 3: ἀρουραῖος Οἰνόμαος δὲ Αἰχίνης ἔστιν, ὃς ὑποκριτής καὶ τραγικὸς Θεοκρίνης· συκοφάντης γάρ οὗτος ἦν (cf. Dem. XVIII 242. 313).

LEX. s. QVART. p. 184, 20: ἀρχαὶ μετατίθενται πρὸς τὰς 5 μεταβολὰς τῆς τύχης καὶ τῶν καιρῶν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 215, 33 et lex. S. sext. p. 448, 31 et Pollux III 85): ἀρχαῖον· ἔχρήσαντο οἱ ρήτορες τῷ ἀρχαίῳ ἐπὶ τοῦ δανειζομένου [τὸ] ἀργυρίου, δπερ ἔνιοι κατά τινα συνήθειαν κεφάλαιον δνομάζουσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Νικο-10 στράτου (LIII 20) ‘δανείσας ἀργύριον Ἀρχιππον, οὐχ οἶδε τε ἦν αὐτὸς ἀπολαβεῖν, οὔτε τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον’. παρείληπται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ. Αἰχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου (I 183) ‘οὐ δὲ Σόλων δὲ τῶν νομοθετῶν μάλιστα εύδοκιμῶν γέγραφεν ἀρχαίων’. καὶ πάλιν (I 25) ‘οὕτως ἡσαν σώφρονες οἱ ἀρχαῖοι 15 ἐκεῖνοι ρήτορες, δὲ Περικλῆς, δὲ Θεμιστοκλῆς καὶ δὲ Ἀριστείδης’.

SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 449, 17 et lex. S. quart. p. 184, 11) [= Aristot. histor. fr. 413 Rose]: ἀρχῶν· ἀρχοντες οἱ ἐννέα τίνες; θεμοθέται ἔξι, ἀρχων, βασιλεύς, πολέμαρχος. καὶ πρὸ μὲν τῶν Σόλωνος νόμων οὐκ ἔξῆν αὐτοῖς ἀμμα δικάζειν, ἀλλ’ δὲ μὲν 20 βασιλεὺς καθῆστο παρὰ τῷ καλουμένῳ βουκολείῳ (τὸ δὲ ἦν πλησίον τοῦ πρυτανείου), δὲ πολέμαρχος ἐν Λυκείῳ καὶ δὲ ἀρχων παρὰ τοὺς ἐπωνύμους, οἱ δὲ θεμοθέται παρὰ τὸ θεμοθέσιον. κύριοι τε ἡσαν, ὥστε τὰς δίκας αὐτοτελεῖς ποιεῖσθαι. ὕστερον δὲ Σόλωνος οὐδὲν ἔτερον αὐτοῖς τελεῖται ἡ μόνον ἀνακρίνουσι 25 τοὺς ἀντιδίκους.

LEX. s. QVINT. p. 217, 9: ἀσέλγεια· ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια καθ’ ὑπερβολὴν σπουδὴ. οἱ δὲ ρήτορες ἐπὶ ὑβρεως καὶ αἰκίας ἔχρήσαντο.

1—2 cf. p. 188, 9—11 et 26—28. 8 s ad uerba πατέτινα συνήθειαν . . δνομάζονσιν cf. DIELS l. s. p. XXVIII.

8 δανειζομένον ἀργυρίον ex lex. S. quint. et lex. S. sext. Bernhardy, δανειζομένον τὸ ἀργύριον libri. 10. 11 locus Demosthenicus „corruptissimus est“ (Kuester): ualde enim ipsius Demosthenis uerba immutata sunt. 18 τίνες; Bernhardy, τίνες libri. 22 δὲ add. Bekker, postquam iam Bernhardy particulam aliquam desiderauit. 24 ὑποκρίνονται libri.

LEX. s. QVINT. p. 217, 29: ἀσκεῖν· οἱ ρήτορες χρῶνται μὲν καὶ ἐπὶ τῶν ὅλων τι ἔργον σκοπούντων, τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ λόγων ἀσκησιν ποιουμένων. δταν δ' αὐτὸν καθ' αὐτὸν τάξωσι τὸ ἀσκεῖν, εἰδέναι χρὴ τότε, δτι τῇ λέξει ἐχρήσαντο ἐπὶ τῶν 218 ἀγωνιζομένων τοὺς στεφανίτας, τουτέστιν ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν. 5

LEX. s. QVINT. p. 214, 3: ἀσκοφορεῖν· τὸ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς τοὺς ἀστούς, ἐκθῆτα ἔχοντας ἦν βούλονται, ἀσκούς κατὰ τῶν ὥμων φέρειν. καὶ οἱ τοῦτο ποιοῦντες ἀσκοφόροι καλοῦνται. ὥσπερ νόμος τοὺς μετοίκους χιτῶνας ἐνδεδύσθαι χρῶμα ἔχοντας φοινικοῦν καὶ τὰς σκάφας φέρειν· δθεν 10 καὶ σκαφηφόροι καλοῦνται.

SVIDAS s. u. ἀσπαλία (cf. lex. S. quart. p. 183, 14 et lex. S. quint. p. 217, 7): . . ἀσπαλιεύεσθαι παρὰ ρήτορει τὸ ἀλιεῦσαι παρ' ἡμῖν.

SVIDAS s. u. ἀτάκτημα (cf. lex. S. quint. p. 216, 12): . . 15 ἀτάκτοι· ἐν τῇ τῶν πλειόνων συνηθείᾳ οἱ περιεργοι καὶ παρὰ τὸ προσῆκόν τι ποιοῦντες ἀτάκτοι προσαγορεύονται· οἱ ρήτορες δὲ καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ συμβολῆς γενομένης μὴ κατὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντας, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν, εἴκῃ καὶ φύρδην.

SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 460, 32): ἄττα . . ἐν δὲ τῷ Παρα- 20 πρεεβείας Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε (XIX 304) τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν, ἔτερος δὲ ἐπὶ χρόνου· ἄττα τινὰ ἢ ἀτινα ἢ παραπλήσια δλίτα. Ἀντιφῶν τῷ ἄττα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἀτινα ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ Μύρρου (fr. 34 Bl.²) ‘οὐ γάρ ἐγώ ἐπεπόνθειν ταῦτα, ἄττα νῦν πέπονθα 25 ὑπὸ τούτου’. καὶ αὐθίς (fr. 35 Bl.²) ‘οἱ γάρ ἀνθρωποι ἄττα ἀν δρῶσι τῇ δψει πιctότερα ἡγούνται ἢ οἵς εἰς ἀφανὲς ἥκει ὁ ἔλεγχος τῆς ἀληθείας’.

LEX. s. QVINT. p. 217, 18 (cf. lex. S. quart. p. 183, 17):

16 s ad uerba ἐν τῇ τῶν πλειόνων συνηθείᾳ . . προσαγορεύονται cf. DIELS l. s. p. XXVIII.

18. 19 τὸν . . κατὰ . . ποιήσαντας Bekker, τῆς . . παρὰ . . ποιήσαντες libri. alio modo Bernhardy locum sanabat. 22 ἄττα Bernhardy, ἄττα libri.

ἀτυχεῖν· οὐκ ἐπὶ μόνου τοῦ χρῆσθαι δυστυχίᾳ ἔταξαν οἱ ρήτορες τὸ ἀτυχεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποτυχεῖν.

Suidas (cf. lex. S. sext. p. 463, 14 et Antiaatticista, quem Orum Milesium vocant, Bekk. Anecd. p. 83, 7 et Pollux IV 5 122): αὐλαία· τὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα. κέχρηται δὲ αὐτῷ Ὑπερίδης ἐν τῷ Κατά Πατροκλέους (fr. 139 Bl.³).

Suidas: αὐτοδίκη· δταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται καὶ αὐτομαχῇ.

Suidas s. u. αὐτομαχεῖν (cf. lex. S. quart. p. 184, 13 et 10 lex. S. sext. p. 467, 1): . . αὐτομαχῆσαι· δταν ἀντιποιῆται τις οἰκίας ἢ χωρίου, καὶ εἴη δὲ πεπρακὼς μὲν ἀξιόχρεως, ὥστε δοκεῖν ἀποτίσαι τὴν ζημίαν καὶ συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τὸν ἀντιποιούμενον, βούλοιτο δὲ διακατέχων τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χωρίον ἴδιον αὐτῷ γενέσθαι ἀγῶνα πρὸς τὸν ἀμφισβητούντα, τοῦτο 15 αὐτομαχῆσαι καλεῖται.

Lex. s. quint. p. 218, 9: ἀχαριστεῖν· τέτακται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, δταν μὴ βούλωνται χάριν ἐκτίνειν τοῖς εὖ πεποιηκόσιν. ἐσθ' δτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χαρίζεσθαι μὴ θελόντων χρώνται τῷ ἀχαριστεῖν.

20 Suidas s. u. ἀψαμένη (cf. lex. S. quint. p. 216, 29): . . ἀψα-
-σθαι παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τοῦ προσάψασθαι καὶ θιγεῖν τάσσεται.

Suidas (cf. lex. S. quart. p. 185, 4): βακτηρία καὶ σύμ-
-βολον· οἱ λαχόντες δικάζειν ἐλάμβανον παρὰ τῶν δημοσίων
ὑπηρετῶν σύμβολον καὶ βακτηρίαν, καὶ οὕτως ἐδίκαζον. τὴν
25 χρόαν δμοίαν εἶχε τῇ βακτηρίᾳ τὸ δικαστήριον. τὸ μέντοι σύμ-
-βολον μετὰ τὴν κρίσιν ἀποδιδόντες ἐκομίζοντο τριώβολον· δπερ
καὶ δικαστικὸν γέγονεν.

Lex. s. quint. p. 226, 17 (cf. Suidas s. u. βασανίζειν): βά-
-σανος καὶ βασανίζειν· χρώνται μὲν τῇ βασάνῳ καὶ τῷ βασα-
-20 νίζειν οἱ ρήτορες καὶ ἐπὶ τοῦ μαστιγοῦν καὶ στρεβλοῦν τοὺς
καταδικασθέντας καὶ κολαζομένους, τάσσουσι δὲ αὐτὰ καὶ ἐπὶ τοῦ
δοκιμάζειν καὶ ἀκριβῶς ἀνερωτᾶν.

7 αὐτοδίκη libri, αὐτόδικος Bernhardy. 21 θιγεῖν Bern-
hardy, θίγειν libri.

LEX. s. QVART. p. 185, 2: Βάταλος· δειλὸς καὶ ἐκλελυμένος ἄνθρωπος κατὰ τὴν διάνοιαν, καὶ δλον τὸ σῶμα μαλακὸς καὶ αἰχρός (cf. Dem. XVIII 180).

LEX. s. QVART. p. 185, 7: βωμολόχοι· πάντες οἱ ἀνελευθέρως κολακεύοντες; καὶ οἱ ἐν τοῖς βωμοῖς προσαιτοῦντες ἐν ταῖς 5 θυσίαις.

SVIDAS s. u. γαμηλία (cf. lex. S. quint. p. 233, 31): . . . γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν· δταν τις ἡγάγετο γυναῖκα, πρὶν γενέσθαι παῖδα, οὗτος μαρτυράμενος περὶ τοῦ γάμου κατὰ τοὺς νόμους γενομένου ἀπεδίδου τι τοῖς φράτορσιν εἰς λόγον εὐωχίας. καὶ 10 τοῦτο ἔστι γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. μέμνηται τοῦ λόγου Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Εὐβουλίδην λόγῳ (LVII 69) ‘καὶ γὰρ δτι ὁ πατήρ μου κατὰ τοὺς νόμους ἔγημε καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσενήνοχε, μεμαρτύρηται’.

LEX. s. QVART. p. 185, 18: γεννῆται φυλαὶ ἡσαν, ὥσπερ 15 αἱ τριττύες.

LEX. s. QVINT. p. 233, 28: γνώμων· σύνταξίς τις γραμμάτων, καθ' ἥν τὰ τέλη πράττειται χρή τοὺς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσκομίζοντας, ὧν ἀν ἐκφέρωνται.

LEX. s. QVINT. p. 234, 1: γόργυρον· δεεμωτήριον. 20

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 185, 14) [= Aristot. histor. fr. 439 Rose]: γραμματεύς· οὗτος πράξεως μὲν οὐδεμιᾶς ἥν κύριος, ὑπανεγίνωσκε δὲ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δῆμῳ τὰ πραττόμενα. ὁ δ' ἀντιγραφεὺς καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ γράφειν τὰ παρὰ τῇ βουλῇ ὠνόμασται. 25

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 185, 12): γραφή· ἡ περὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων κατηγορία καὶ περὶ [τῶν] ἀλλων ἀμαρτημάτων. γίνονται δὲ γραφαὶ καὶ νόμων καὶ ψηφισμάτων οὐκ ἐπιτηδείων εἰσκομίζεσθαι δοκούντων· αἵτινες γραφαὶ παρανόμων καλοῦνται. 30

SVIDAS: δαπανᾶν· οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμ-

7—14 hanc glossam ut parum doctam Bernhardy seclusit, sed cf. Boysen l. s. p. 25, 1. 9. 10 νόμους γενομένου Radermacher, γάμους libri. 27 τῶν damn. Bernhardy.

πρώς ζῆν καὶ σπαθᾶν καὶ δαπανᾶν τῇ ἀσωτίᾳ. οὕτω Δημοσθένης (XL 51). καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ οὕτως χρῶνται τῷ δνόματι. Θουκιδίδης δὲ ‘τὴν πόλιν δαπανᾶν’ φησὶν (IV 3, 3) ἀντὶ τοῦ εἰς ἀναλύματα μετάλλα ἐμβάλλειν.

5 Lex. s. QVART. p. 186, 27: δατηταῖ· οἱ τὰ χωρία τοῖς ἀμφισβητοῦσι διανέμοντες οίονει κριταί.

SVIDAS: δεκάζεεθαι· ἐρρήθη μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ δέκα φθείρεεθαι δώροις. δτε γὰρ βούλοιντό τινες ἀρχῆς τυχεῖν ή ἄλλο τι ἀνύσασθαι, κατὰ δέκα ἀνθρώπους ἐδίδοσάν τινα, δπως συμπράττω τωσιν αὐτοῖς. ἐξ ἑκείνου δὲ ἥδη τὸν λαμβάνοντα ἔνεκα τοῦ συμπράττειν μὴ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου δεκάζεεθαι φασιν.

Lex. s. QVART. p. 186, 29: δεκατεύοντες· ἀποτελούντες, ὡς οἱ κλάστικες ἐν τῷ Ἱερῷ.

Lex. s. QVART. p. 185, 22: δεκάτη καὶ εἰκοστή· οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν νησιωτῶν ταῦτα ἐλάμβανον.

Lex. s. QVINT. p. 241, 12: δενδαλίδες· ἱεραὶ κριθαί.

Lex. s. QVINT. p. 242, 7: δεξαίμην· κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδεξαμένου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπεμπομένου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπροσδέξασθαι.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 185, 24 et lex. S. quint. p. 241, 17):
20 δεύρο· τοῦτο τὸ ἐπίρρημά τινες ἐπὶ χρόνου τετάχθαι νομίζουσιν,
οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται· ὡς Αἰχίνης ἐν
τῷ Κατὰ Τιμάρχου (I 174) ‘καὶ παρασχεῖν τῷ μὲν φεύγοντι θαρ-
ρεῖν, δταν αὐτὸς δεύρο παρέλθῃ’. καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῇ Παρα-
νόμων κατηγορίᾳ (fr. 46 Bl.²) ‘ναυμάχους ὡς περὶ δωρεῶν μὲν
25 εἰπεῖν κατάγειν δεύρο’. καὶ Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Λεωχάρους
(fr. LXXXV Tur.) ‘περὶ τοῦ ταλαιπώρου Διδύμου νῦν πρὸς ὑμᾶς
ἐρῶ. καὶ μοι δεύρο αὐτοῦ τὸ παιδίον κάλεσον’. καὶ Δημοσθένης
(XIX 120) ‘ἀπόκριναι γὰρ δεύρο ἀναστάς μοι’. καὶ ἄλλοι ἔτεροι.

Lex. s. QVINT. p. 240, 28: δημοτελῆ καὶ δημοτικά ἴε-

5 διαιτηταὶ liber, em. Boysen. 11 ἀπὸ παντὸς Paul. Leopoldus, ἀπαντῶντος libri. 13 quid sint κλάστικες nescio. 17. 18 ὑποδεξάμενον . . ἐκπεμπόμενον liber, corr. Radermacher. 24. 25 locus Antiphontis corruptus est; Sauppe coni. ἐκ ναυμαχίας ὡς περὶ δωρεῶν συνειπεῖν κατάγει δεῦρο.

ρεῖα διαφέρει· τὰ μὲν δημοτελῆ θύματα ἡ πόλις δίδωσιν, εἰς δὲ τὰ δημοτικά οἱ δημόται, εἰς δὲ τὰ δργεωνικά οἱ δργεώνες, οἱ δὲ θυμίσιν ἔκαστου τοῦ ιεροῦ, εἰς δὲ τὰ τῶν γονέων τὰ γένη.

LEX. s. QVINT. p. 186, 2: δημοτεύεσθαι· τὸ ἐγγράφεσθαι εἰς ἔνα τῶν δήμων καὶ εἶναι ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ δημοτεύεσθαι ἐκαλεῖτο.

LEX. s. QVINT. p. 241, 14: διαβασιλίζεται· τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 241, 3 et lex. S. quart. p. 186, 24): διαγράμματα· δταν εἰςφορᾶς δεήσειεν εἰς τὸ κοινὸν πολέμου 10 ὄντος, τὸ ἔκαστῳ ἐπιγραφόμενον ἀργύριον διάγραμμα καλεῖται.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 186, 19 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 24 W.): διαγραφὴ δίκης· δταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων, ἦτοι κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος ἡ κατὰ διάγνωσιν τοῦ κρίνοντος, καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλῆται, 15 διαγραφὴ δίκης λέγεται.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 186, 12 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 24 W.): διαδικασία· διαδικασία ἑστίν, ἢν ποιούνται τινες τοῖς μέλλουσι χορηγεῖν, οὐδὲ δὲ δρισθῆναι βούλωνται, πότε χρὴ λειτουργεῖν αὐτούς.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 241, 25 et 241, 29): διάθεσις καὶ διατίθεσθαι· ἔκατερον αὐτῶν κεῖται ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰκαλὸς ἐν τῷ Πρὸς Ἀριστογείτονα (fr. 7 Tur.; 1 Thalh.) ‘μετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπόκρισιν ἐτέραν διαθήκην ἐκόμισαν, ἢν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι’. καὶ Λυσίας ἐν τῷ 25 Πρὸς Τιμωνίδην (fr. 230 Tur.; 74 Thalh.) ‘πῶς δὲ δὲ τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἢν ἐκείνος διέθετο οὐ παρανοῶν οὐδὲ γυναικὶ πεισθείς;’ ἐχρήσαντο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πωλεῖν ἔκατέρῳ αὐτῶν. παρ’ Ἰκοκράτει δὲ ἐπὶ τοῦ πάσχειν κεῖται τὸ διατίθεσθαι· δις φησιν ἐν ‘Ἐλένης ἐγκωμίῳ (X 55) ‘γνοίη δὲ’ 30 ἀν τις κάκεΐθεν, δισον διαφέρει τῶν ὄντων, ἐξ ὧν αὐτοὶ διατίθεμεθα πρὸς ἔκαστον τῶν καλῶν’. Ἀντιφῶν δὲ τῇ διαθέσει ἐχρήσατο (fr. 160 Bl. 2; 24 Diels) ἐπὶ γνώμης ἡ διανοίας· δὲ αὐτὸς καὶ

14 ἦτοι Gaisford, ἡ libri. 15 τοῦ κρίνοντος (uel τοῦ γινώσκοντος) Radermacher, τυχόντος libri.

ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον τουτέστιν ἐπὶ τοῦ ἔξαγγελαι τι. ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἀληθείας ὁ αὐτὸς κέχρηται (cf. fr. 94 Bl.²; 24 Diels) αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς διακομήσεως.

Suidas (cf. lex. S. quart. p. 186, 1): διαιτητάς· τοὺς ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότας καὶ καθαροὺς πάσης αἰτίας ὑπειλημένους ἀπὸ τοῦ ληξιαρχικοῦ γραμματείου κληρώσαντες, τὰ τῶν πολιτῶν διαιτᾶν ἐποίουν. ξένοις μέντοι τε ἐπὶ τούτους ἐλθεῖν οὐ συγκεχώρητο. ἔξεστι δὲ τοῖς μεμφομένοις δίαιταν ἐκκαλεῖσθαι τὸ δημόσιον δικαστήριον.

¹⁰ Lex. s. QVART. p. 186, 21 (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 27 W. et Suidas s. u. ἀπολαχεῖν et s. u. λῆξιν δίκης): διαλαχεῖν τὸ διανείμασθαι χρήματα λέγεται.

Lex. s. QVINT. p. 241, 13: διαρτᾶν· πλανᾶν, ἔξαπατᾶν.

Suidas (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 18 W. et lex. S. quart. p. 186, 7): διαψήφισις καὶ ἀποψήφισις· οἱ πολῖται συνίασιν ἔκαστοι κατὰ τοὺς αὐτῶν δήμους, καὶ περὶ τῶν αἰτίαν ἔχοντων ἡ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν ψῆφον φέρουσι κρύβδην· οἷον Ἀχαρνεῖς περὶ Ἀχαρνέων, καὶ περὶ Ἐλευσινίων οἱ Ἐλευσίνιοι, καὶ οἱ λοιποὶ δημόται παραπλησίως. καὶ τούτο διαψήφισις καλεῖται. οἱ μὲν οὖν πλειόνων ψήφων τυγχάνοντες ἀναμφισβητήτως τὴν πολιτείαν ἔχουσιν, δοἱ δ' ἀν ἐλάττονας ψήφους λάβωσιν, οὐκέτι νομίζονται. καὶ τούτο ἐστιν ἡ ἀποψήφισις.

Lex. s. QVINT. p. 242, 1 (cf. lex. S. quart. p. 185, 29): δι-
ειληχώς· τούτῳ οἱ δήτορες ἐπὶ τοῦ μεμερίσθαι κοινὰ χρήματα ἔχρήσαντο.

Lex. s. QVINT. p. 242, 9: διέσειεν· κεῖται ἐπὶ τοῦ κινεῖν καὶ τοῦ λέγειν.

Lex. s. QVINT. p. 241, 20 (cf. lex. S. quart. p. 185, 26 et Suidas s. u. ἔξηγήσασθαι τοῦ διηγήσασθαι διαφέρει): διήγησις ἔξηγήσεως διαφέρει· διηγούνται μὲν ἴδιῶται ἄνδρες περὶ τῶν προστυχόντων, ἔξηγούνται δὲ οἱ τῶν νόμων ἔμπειροι περὶ ὧν

7 τούτους Hemsterhuis, τοῦτο libri. 16 ἔκάστοις libri.
αὐτῶν Bekker, αὐτῶν libri.

προσήκε τανέσθαι κατά τοὺς νόμους. τέτακται δὲ τὸ ἔξηγεῖσθαι καὶ περὶ τοῦ ἐξάρχειν τινός.

LEX. s. QVINT. p. 309, 33 (u. 5—24 = Aristot. *histor. fr.* 420, 446, 424, 427, 418, 429, 422, 453 Rose): τίνες ποίων δικαστηρίων εἶχον τὴν ἡγεμονίαν· πρὸς τὸν ἄρχοντα 310 κακώσεως ἐλαγχάνοντο γραφαὶ καὶ τῶν γονέων, εἰ τούτους τις ⁶ αἴτιαν ἔχοι κακοῦν, καὶ τῶν ὀρφανῶν, ἔτι δὲ παρανοίας καὶ ἀρτίας, ἐπιδικασίαις *(κλήρων)* καὶ ἐπικλήρων γυναικῶν. ἀπάσας ταύτας ἦγεν ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἡγεμονίαν αὐτῶν ἔχων. οἱ λογισταὶ τὰς εὐθύνας ἀπάσας εἰσῆγον. ὁ βασιλεὺς εἰσάγει τὰς ¹⁰ φονικὰς ἀπάσας, ἐπεὶ καὶ προαγορεύει τὸν ἀνδροφόνον εἴργεται τῶν νομίμων, καὶ περὶ τῶν Ἱερῶν καὶ τοῖς γένεσι δικάζει. ὁ πολέμαρχος ἀποστασίου, *(ἐπιδικασίας)* καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων τοῖς μετοίκοις· καὶ τᾶλλα, ὅσα τοῖς ἀστοῖς ὁ ἄρχων, οὗτος τοῖς μετοίκοις παρέχεται. οἱ θεομοθέται εἰσῆγον ζενίας καὶ συκοφαντίας ¹⁵ καὶ δώρων καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ μοιχείας καὶ βουλεύσεως. οἱ ἔνδεκα τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιστὰς ὁμολογοῦντας μὲν ἀποκτιννύουσιν, ἀντιλέγοντας δὲ εἰς-ἀγουσιν εἰς τὸ δικαστήριον. οἱ διαιτηταὶ πᾶσαν δίκην δικάζουσι πλὴν τῶν ξενικῶν, οἷον πρόσκλησιν νεμήσεως ἐπὶ τινῶν ἡ κληρονομίας ἡ κοινὸν ἀγορασμόν. κυρίως μέντοι οἱ διανέμοντες τὰ κοινά τισιν. οἱ τετταράκοντα, οὓς ἔχειροτόνουν μάλιστα φυλάττειν τὸν δῆμον· οὗτοι, *(οἵ)* τέως ἤσαν τριάκοντα, ἔως δέκα δραχμῶν ἐδίκαζον κατὰ δήμους. οἱ πεντακόσιοι τοὺς ἐπὶ ἑταίρησι δοκιμαζομένους ἔκρινον. ἐδοκιμάζοντο δὲ ἐπὶ τῷ ἥταιρηκέναι δοκεῖν ²⁰ ἡ μὴ οὐχ ἀπαντεῖς Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οἱ βήτορες οἱ πολιτευόμενοι καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες.

LEX. s. QVINT. p. 310, 28: ἐν ποίοις δικαστηρίοις τίνες

25—27 cf. p. 157, 6—9.

8 *ιλήρων* suppletur apud Meier-Schoemann-Lipsium *der attische process* p. 57s, 43. 12 *νομίμων* ibidem p. 62s, 60, *νόμων* liber. 13 *ἐπιδικασίας* add. Radermacher. 23 οὗτοι οἱ τέως ἤσαν τριάκοντα apud Meier-Schoemann-Lipsium l. s. p. 88s, 140, οὗτοι ἦσαν τριάκοντα liber. 24. 25 *δοκιμαζομένους* apud Meier-Schoemann-Lipsium l. s. p. 253, 134, *δικαζομένους* liber.

λαγχάνονται δίκαι· Ἡλιαία· καλεῖται δὲ μέτα δικαστήριον καὶ οἱ χίλιοι δικασταί. ἐν τούτοις ἀρχαιρεσίαι γίνονται καὶ αἱ μέγισται κρίσεις καὶ αἱ διοικήσεις. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ μεγάλη ἐκκλησία. Ἡλιαία 311 δὲ ἐκλήθη ἥτοι παρὰ | τὸ ἐν αὐτῇ ἀλιάζεθαι τουτέστιν ἀθροίζεσθαι 5 ἢ διὰ τὸ ὑπαιθρον εἶναι τὸν τόπον καὶ ἡλιοθυσθαι. ἐπὶ Παλλαδίῳ· οἱ ἀκούσιοι φόνοι ἐν τούτῳ ἐκρίνοντο. φασὶ γὰρ Δημοφῶντα ἀρπάσαντα Διομῆδους τὸ Παλλάδιον φεύγειν ἐφ' ἄρματος, πολλοὺς δὲ ἐν τῇ φυγῇ ἀνελεῖν συμπατήσαντα τοῖς ἵπποις. διθεν πρώτον γενέσθαι ταύτην δίκην ἀκουσίων φόνων ἐπὶ Παλλαδίῳ. 10 δικάζουσι δὲ ἐν τούτῳ οἱ ἐφέται. περὶ Ἀρείου πάγου· αὐτῇ κρίνει τὰς φονικὰς δίκας καὶ φαρμάκων καὶ πυρκαϊδῶν. εἰς ταύτην ἀναβαίνουσιν οἱ καλῶς ἀρξαντες θεομοθέται, ἀνυπεύθυνοι γενόμενοι. ἐπὶ Δελφινίῳ διολογούμενος φόνος ἔννομος δικάζεται. ἐπὶ πρυτανείᾳ· ἐὰν λίθος ἢ σίδηρος ἢ ξύλον φανῇ, τὸν 15 δὲ δράσαντα ἀγνοῇ. ἐν Ζέφῳ· τόπος ἐστὶ παράλιος. ἐνταῦθα κρίνεται δὲ ἐπὶ ἀκουσίῳ μὲν φόνῳ φεύγων, αἰτίαν δὲ ἔχων ἐπὶ ἀκουσίῳ φόνῳ. ἐν Φρεαττοῖ· οἱ ἐπὶ ἀκουσίῳ φόνῳ φεύγοντες, ἐπὶ ἄλλῳ δὲ τινι κρινόμενοι· οἱ ἐπὶ πλοίῳ ἐστῶτες ἀπολογούνται.

Lex. s. QVINT. p. 241, 6 (cf. lex. S. quart. p. 186, 5 et Suidas 20 s. u. δίκη α): δίκη τί ἐστι; δίκη ἐστίν, ἢν ὑπέρ ἰδίων ἀμαρτημάτων οἱ βουλόμενοι ἴστανται πρός τινας, καὶ ἡς τὸ ἐπιτίμιον ὥρισμένον ἐστὶ τοῖς νόμοις· εἰσὶ δὲ δίκαι καὶ περὶ ἐτέρων ἐγκλημάτων, καὶ δνομα ἰδίων ἐκάστη ἔχει κατὰ τοὺς νόμους, οἷον ἀποστασίου, αἰκίας, ὑβρεως, τραύματος, φόνου, καὶ ἄλλαι δμοίως δίκαι.

25 Suidas (cf. lex. S. quart. p. 185, 30): δίκης ἀνάκρισις· οὐ πάσας δίκας κελεύουσιν οἱ νόμοι εἰσάγεσθαι, ἀλλ' ὅταν διφεύγων ἀντιλέγῃ καὶ παραγράφηται, λέγων εἰσαγώγιμον μὴ εἶναι αὐτήν, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις, ἥτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται.

Lex. s. QVART. p. 186, 25: Διοπείθης· οὗτος προδότης 30 τῶν Ἀθηναίων κατηγορεῖται.

Lex. s. QVINT. p. 241, 31: δίχα· τῷ δίχα οἱ ρήτορες ἐπὶ τοῦ διχῶς ἐχρήσαντο, ὅταν μηνύσαι θέλωσι δύο, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ χωρίς, ὡς ἔνιοι.

Suidas (cf. lex. S. quart. p. 186, 16 et Gregor. Corinth. VII 2 1—5 cf. p. 167, 7—10.

p. 1120, 29 W.): διωμοσία καὶ ἀντωμοσία· ὅταν οἱ κατηγοροῦντες δύναμιν, ὡς ἀληθῶς κατηγοροῦσι, τοῦτο διωμοσία· ὅταν δὲ οἱ κατηγορούμενοι δύναμιν τὸν αὐτὸν δρκον, διαλυόμενοι τὰ ἐγκλήματα, τοῦτο ἀντωμοσία.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 185, 32 et lex. S. quint. p. 241, 15 5 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 6 W.): δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι· τὸ δίκην ἔταιρήσεως τινα καταγγεῖλαι. γίνεται δὲ ἡ τῆς ἔταιρήσεως δοκιμασία οὐ πάσιν, ἀλλὰ πολιτευομένοις ῥήτορι καὶ ψηφίσματα γράφουσι.

LEX. s. QVINT. p. 242, 3: δρῦν φέρειν διὰ τῆς ἀγορᾶς· 10 τὸ τοὺς ἀπελευθερωθέντας δούλους καὶ ἄλλους βαρβάρους κλάδον δρυὸς ἔκαστον διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐν τῇ τῶν Παναθηναίων ἑορτῇ φέρειν.

LEX. s. QVINT. p. 240, 32 (cf. lex. S. quart. p. 186, 14): δωροξενίας δίκη· δίκης εἰςαγωγὴ πρὸς τὸν κριθέντα ξενίας, δό- 241 ξαντα μὴ δικαίως ἀποπεφευγέναι διὰ τὸ δωροδοκῆσαι τοὺς δικαστάς. 16

Svidas: ἔγγειον· ὁ δὲ κατεκληρούχει τὴν χώραν, διδοὺς ἔκαστῳ ταλάντειον κλῆρον, οὕτως ὑπολαμβάνων στῆναι τὰ κατὰ τὴν πόλιν, προσδεθέντων τῶν ἀνθρώπων ταῖς ἐγγείοις κτήσει'. τινὲς ἐπὶ τοῦ ἔγγυτέρω. οὐχ οὕτως δὲ οἱ ῥήτορες ἔτασσον, ἀλλ' 20 δταν τὸ ἐν γῇ θέλως δηλώσαι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Ἀπατούριον (XXXIII 3) 'οὐκ ὅντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον, οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου συμβολαίου'. καὶ Λυσίας (fr. 265 Τυρ.; 91 Thalh.) 'τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς δρφανοῖς ἐγγειον τὴν οὐσίαν καθιστάναι, οὕτος δὲ ναυτικοὺς ἡμᾶς ἀποφαίνει'. 25

LEX. s. QVINT. p. 259, 17 (cf. lex. S. quart. p. 187, 24): ἔγγενής· δὲ ἀστός ἔξ αστῶν ἐγγενής καλεῖται.

LEX. s. QVART. p. 187, 12: ἔγγυης· ὅταν τις κρινόμενος παράσχῃ δούλον ἀνθ' ἔαυτοῦ τιμωρηθῆναι.

LEX. s. QVINT. p. 260, 4: ἔγκτήματα κτημάτων διαφέρει· 30 κτήματα μέν ἔστιν, ἢ ἔχουσί τινες ἐν τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἔγκτήματα δέ, εἰ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ τινὶ ὑπάρχει.

6—9 cf. p. 155, 25—27.

18 ταλαντιαῖον Bernhardy. 20 οὖτω libri.

LEX. s. QVINT. p. 259, 18 (cf. lex. S. quart. p. 187, 25):
ἐγχώριος· ἐγχώριός ἔστιν ὁ ἐν τῇ χώρᾳ ὃν, τουτέστιν ὁ ἐπι-
δημῶν, εἴτε ξένος εἴη, εἴτε ἀστός.

LEX. s. QVINT. p. 260, 9: ἐδαπανᾶτο· κεῖται παρὰ τοῖς φή-
5 τορci καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνηλίσκετο τὰ χρήματα καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνήλισκεν
αὐτός τις.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 259, 32): ἐδωλιάσαι καὶ ἵκρι-
ώσαι· ἑκατέρῳ αὐτῶν ἔχρήσαντο. τὸ μὲν οὖν ἐδωλιάσαι οἷον
10 συνθεῖναι ἐκ τινῶν ξύλων ἀπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντεθέντων,
τὸ δὲ ἵκριώσαι δύναται ἀν καὶ ὡς κοινότερον λεχθὲν νοεῖσθαι.
πολλοὶ γάρ τῶν ιδιωτῶν ἵκρία καλοῦσι τὰς ἐκ τῶν μακρῶν ξύλων
συντιθεμένας στέγας ὑπὸ στέγαις ἐτέραις.

(u. 13—16 = 27 B.) LEXIC. RHET. CANTABR. p. 667, 12
Dobree = p. 337, 15 Nauck: εἰσαγγελία· κατὰ καινῶν
15 καὶ ἀγράφων ἀδικημάτων. αὕτη μὲν οὖν ἡ Κεκιλίου
339 Nauck δόξα. | .. Κεκίλιος δὲ οὕτως ὥρισατο· εἰσαγγελία
ἔστιν δὲ περὶ καινῶν ἀδικημάτων δεδώκασιν ἀπενεγκεῖν
οἱ νόμοι. ἔστι δὲ τοῦτο μελετώμενον ἐν ταῖς τῶν σο-
φ^τιστῶν διατριβαῖς.

20 a SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 244, 18 et Gregor. Corinth.
VII 2 p. 1119, 1 W.): εἰσαγγελία· κυρίως ἡ περὶ καινῶν καὶ δη-
μοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν πρυτάνεων, περὶ
ῶν διαρρήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρί-
σεις τενέσθαι. καὶ τοῦτο ἔστιν οἶον τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν
25 διατριβαῖς μελετώμενον, τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων.

9 ἐκ τινῶν Bekker. 14 καινῶν Dobree, κοινῶν cod.
15 Καικίλιον Dobree, Κικίνον cod. 16 Καικίλιος Dobree,
καικεῖ cod. 18 τοῦτο Sauppe, τὸ cod. 18. 19 σοφιστῶν
Dobree, σοφῶν cod. ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς] ex
his uerbis Fr. Osann *beitraege zur griech. u. roem. litteratur-*
geschichte I 1835 p. 295—297 concludit Caecilii librum exstitisse,
cui libro αἱ τῶν σοφιστῶν (siue σοφῶν) διατριβαῖ inscripto po-
stea a Longino liber Φιλόλογοι ὄμιλοι oppositus esset. sed hoc
refutauerunt Maurit. Herm. Ed. Meier, *Opuscula academica I*
1861 p. 130, 37 et Klein l. s. p. 579. 21 κοινῶν libri.

LEX. S. QVART. p. 187, 29: εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν· δταν τὰ ἐπιδικαζόμενα τεθῶσιν ἐπὶ τοῦ ὑπάρχου.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 187, 22): εἰσιτήρια· ἡμέρα ἔορτῆς, ἐν ᾧ οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντες προϊᾶσιν, οὕτως ἐκαλεῖτο. ταύτην δὲ τὴν ἡμέραν πρώτην τοῦ ἔτους Ἀθηναῖοι νενομίκασι. 5 Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεξβείας (XIX 190) ‘ἡ βουλὴ τὰ εἰσιτήρια ἔθυσεν, συνεστιάθησαν δὲ καὶ τῶν <ἱερῶν> ἐκοινώνησαν οἱ στρατηγοὶ καὶ σχεδὸν εἰπεῖν αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι’.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 259, 30): ἐκγαμηθῆναι· δταν εἰς ἔτερον γένος ἐκδοθῆ παρθένος, οίονει τοῖς μὴ προσήκουσι, 10 τοῦτο ἐκγαμεῖσθαι λέγεται.

SVIDAS: ἐκδέξασθαι· οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀναμεῖναι, ἀλλ’ ἐπὶ τοῦ ἀναδέξασθαι καὶ ἀναλαβεῖν.

LEX. S. QVART. p. 188, 1: ἐκεῖ ἐν τόπῳ, ἐκεῖσε εἰς τόπον. 15 καὶ ἐπὶ χρόνου τάσσεται.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 28): ἐκκλητευθῆναι· τῶν ἐγκαταλιπόντων μαρτυρίαν τὰ δνόματα ἐν τῷ δικαστηρίῳ κηρύσσεται· δπερ ἔλεγον ἐκκλητευθῆναι [καὶ ἐκκλητεύειν].

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 259, 21): ἔκλειψις καὶ ἔξελιπεν· ἐκάτερον αὐτῶν τέτακται ἐπὶ τῶν διαψηφίσεων τῶν γινο- 20 μένων ἐν τοῖς δήμοις περὶ τῶν γινομένων εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. δοι μὲν ἐγκαλούμενοι δτι μὴ εἰσιν ἀστοὶ ἀπαντῶσι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, περὶ τούτων οἱ δημόται ψῆφον φέρουσιν· δετοὶ δὲ μὴ παρεγένετο κριθησόμενος, ἔξελιπεν οὗτος τὴν περὶ αὐτοῦ διάγνωσιν. καὶ τοθό ἔκλειψις καλεῖται. 25

SVIDAS: ἐκλογεῖς· . . . οἱ τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν ὑπηκόων ἀθροίζοντες πόλεων οὕτως ἐλέγοντο.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 24): ἐκμαρτυρεῖν φασι τὸ λέγειν, οὐχ ἅπερ αὐτὸς οἶδεν, ἀλλ’ ἅπερ ἐτέρων ἤκουσε λεγόντων. 30

4 προΐασιν Bekker. 7 ἱερῶν suppl. Bernhardy. 18 καὶ ἐκκλητεύειν del. Bekker. 21 γινομένων] γραφομένων Hemsterhuis, ἔγγεγραμμένων Bekker ex lex. S. quint. 25 αὗτοῦ Bekker.

Suidas (cf. lex. S. quart. p. 187, 21): ἐκωδωνίζοντο· περιβόητοι ἔγένοντο. τέτακται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπειράθησαν. οὕτω Λυσίας (fr. 313 Tur.; cf. 116 Thalh.).

Lex. s. quart. p. 188, 16 (cf. Suidas s. u. Ἐλληνοταμίαι α): 5 Ἐλληνοταμίας· τούς ἐκπεμπομένους διανεῖμαι τὰ τέλη τοῖς ἔξω ἄρχουσιν ἔλεγον οὕτως.

Lex. s. quart. p. 187, 32: ἔμβραχυ· τὸ εὐχερῶς πραττόμενον.

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 6): ἐναυλήματα· ἀλφιτα οὖν καὶ ἐλαίψ δεδευμένα. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἀλφιτα ἐναυλήματα καλοῦσιν. cf. θυλήματα infra p. 168, 29.

Suidas (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 12 W. et lex. S. quart. p. 187, 4): ἐνδειξις· ἐάν τις ἀτιμος ὅν ἡ ώφληκώς τῷ δημοσίῳ καὶ μὴ ἐκτετικώς ἄρχειν ἡ δικάζειν ἐπιχειροίη, τούτον ἐνδείκνυσιν δι βουλόμενος τῶν πολιτῶν. δόμοις καὶ τὸν ἀντι-15 ποιούμενον πράξεων ἡ τόπων ἀπηγορευμένων τοῖς νόμοις, οἷον τὸν ἡταιρικότα τῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ, ἔτι τὸν κακῶς λέγοντα τοὺς τετελευτηκότας ἀδίκως. ἐπειτα τοῖς ἀλοῦσι τούτων τιμῶσιν οἱ δικασταί, τί χρὴ παθεῖν ἡ ἀποτίσαι.

Lex. s. quart. p. 187, 19: ἐν Δελφοῖς σκιά· εἴρηται περὶ 20 τοῦ προσήκοντος.

Suidas s. u. ἐνεπίκημμα (cf. lex. S. quart. p. 189, 2): . . . ἐνεπικήψασθαι . . . καταδικασθέντων τινῶν δημεύεσθαι τὰς οὔσιας, εἰ λέγοιέν τινες ὡς εἶησαν δανεισταὶ τῶν δημευομένων, ἀπογράφεσθαι τούτους ἐκέλευον, πότε καὶ πόσον ἐδάνεισαν ἀργύ-25 ριον· διπερ ἐλέγετο ἐνεπικήψασθαι.

Lex. s. quart. p. 189, 9: ἐνηνόμεθα· ἐπουδάζομεν, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.

Lex. s. quart. p. 187, 17: ἐνιαυσία καὶ κατενιαύσιος· ἦν ποιοῦσι τοῦ τετελευτηκότος μνείαν. ἔστι δὲ ἀρχή.

8 ἐνθυλήματα uulgo edunt, ἐναυλήματα libri; cf. infra p. 168, 29 θυλήματα. 19. 20 haec glossa pertinet ad Dem. V 25; quare aut περὶ τοῦ ⟨οὐδὲν⟩ προσήκοντος exspectatur, aut scholiasta uerbis περὶ τῶν οἰνείων, quae paulo ante leguntur, ductus errauit (Wuensch). 25 ἐνεπικήψασθαι Kuester, ἐπισκήψασθαι libri. 28 κατενιαύσιος coni. Radermacher, ἐνιαυτός liber.

LEX. s. QVART. p. 188, 18: ἐν χιλίαις δέ κίνδυνος καὶ χιλιώντων· οἱ κατηγοροῦντες τοὺς κλέπτας καὶ μὴ παριστῶντες χιλίας δραχμάς ἔτέλουν καὶ οἱ μάτην ἀπογραφόμενοί τινος οὐδέποτε.

SUIDAS (cf. lex. S. quart. p. 260, 11): ἔξαγώνιος· ἔξω τοῦ ἀγώνος. οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἴονται καλεῖσθαι δεῖν, δταν ἡ παραλείπωσί τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ḥρήσεων ἡ ποιῶσί τι παρὰ τὸ προσῆκον. Αἰεχίνης δὲ (I 176) ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγώνος λεγομένων λόγων, τουτέστιν οὐ προσηκότων εἰρήνηθαι.

LEX. s. QVART. p. 188, 3: ἔξεστηκώς οἶνος· διεφθαρμένος 10 οἶνος τῆς ἴδιας ἐνεργείας.

SUIDAS (cf. lex. S. quart. p. 187, 10): ἔξηγηται· οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσιν ὑποδεικνύοντες καὶ διδάσκοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὐ ἔκαστος γράφεται.

SUIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 26): ἔξομός ασθαι· οἱ μαρ- 15 τυρήσειν τισίν ἐν δικαστηρίῳ ὑπισχνούμενοι, εἰ μετὰ ταῦτα μὴ βούλοιντο καταμαρτυρεῖν, ὥμνυσον μηδὲν ἐπίστασθαι. καὶ τοῦτο ἔστιν ἔξομός ασθαι.

(= 25 B.) HARPOCRATIO s. u. ἔξούλης

p. 118, 8 Dind.: .. ὅτι δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῶν 20 ἰδίων ἐκβαλλομένου τάττεται τοῦνομα, καὶ οὐχ ὡς οἰεται Κεκίλιος μόνων τῶν ἐκ καταδίκης δφειλόντων, καὶ Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις (fr. 42 CAF I 381 K.) δῆλον ποιεῖ.

a SCHOLION Demosth. or. XXI in Midiam 44 p. 557, 27 Dind.: 25 ἔξούλης δὲ ἦν, δτε ἐκινδύνευεν ἐκπεσεῖν κτήματός τινος, ἡ χωρίου ἡ οἰκίας, διὰ τὸ μὴ ἐκτετικέναι τὴν καταδίκην κατὰ χρόνον τὸν ωρισμένον καὶ ἐγίγνετο δημόσιον τὸ τίμημα. ad Caecilium refert RADERMACHER.

b GREGOR. CORINTH. VII 2 p. 1120, 17 W. (cf. Suidas s. u. 30 ἔξούλης δίκη et lex. S. quart. p. 188, 7): οἱ δὲ χωρίον ἡ οἰκημα

7 ποιῶσι Bekker, ποιεῖν libri. 22 μόνος libri, corr. Valesius. 30 — p. 162, 4 Gregorium exscripti, non Suidam, quia ille plura praebet quam hic; cf. Boysen l. s. p. 20.

νομίμως ἐκ καταδίκης ἀπειληφότες καὶ κωλυόμενοι ἔξούλης ἐγράφοντο τοὺς ἐκεῖθεν αὐτοὺς ἀπελαύνοντας· ἀρχαῖον γάρ καὶ Ἀττικὸν ὄνομα τὸ ἔξιλλειν, ὅπερ οἱ μεταγενέστεροι Ἑλληνικώτερον ἔξειλεν λέγουσι, τουτέστιν ἀπελαύνειν τῶν νενομιμένων.

5 Svidas (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 4 W.): ἔξωμοσία· . . ἔξωμοσία, δταν τις φάσκη ή ὑπὲρ ἑαυτοῦ ή ὑπὲρ ἐτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰςάγεσθαι δίκην· εἴτα καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ήν οὐκ εἰςαγώγιμος ή δίκη· εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιούν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἔξωμοσίᾳ χρῆσθαι. καὶ οὕτως διεγράφετο η δίκη.

10 Lex. s. Quint. p. 260, 20: ἐπαγγείλασθαι τὸ κελεύειν ή καταγγέλλειν λέγεται.

Lex. s. Quart. p. 188, 5: ἐπαιτιώτατοι συκοφάνται.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 9): ἐπακτρία χώρα· κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους κωμῆδον οἰκοῦντας τοὺς Ἀθηναίους δι 15 Κέκροψ συναγαγών κατψήκεν εἰς πόλεις δώδεκα, καὶ τούτων τῶν πόλεων ἐπώνυμον μίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν προσηγόρευεν, δύο δὲ τετραπόλεις ἐκάλεσεν, ἐκ [τῶν] τεττάρων πόλεων ἐκατέραν μοιραν καταστήσας, τρεῖς δὲ τὰς λοιπὰς ἐπακτρίδας ὠνόμασε. καὶ η προσεχὴς χώρα ταύταις ταῖς τρισὶν δημωνύμως αὐτοῖς ἐπ-20 ακτρία ἐκαλεῖτο.

Lex. s. Quart. p. 187, 31: ἐπακτροκέλης· πλοίου εἶδος πειρατικοῦ.

Lex. s. Quart. p. 188, 14: ἐπ' ἐκφορῷ δόρυ ἔξενεγκεῖν· τοῦτο τοῖς βιαίως θνήσκουσιν ἐτίθετο τρεῖς ήμέρας. οὕτως ἐκρίνετο.

25 Svidas (cf. lex. S. quart. p. 260, 7): ἐπίγραμμα· πάντα τὰ ἐπιγραφόμενά τις, καν μὴ ἐν μέτροις εἰρημένα, ἐπιγράμματα λέγεται.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 187, 14): ἐπιγραφεῖς· ὅπότε δεήσειν ἀργύριον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον τοὺς ἀστοὺς η τοὺς μετοίκους, οἱ ταῦτα διαγράφοντες ἐπιγραφεῖς ἐκαλοῦντο.

4 ἔξειλην libri, em. Radermacher. 9 οὕτω Bekker. 15 πόδιεις Vindingius, φυλὰς libri. 15. 16 οὐλ τούτων τῶν πόλεων ἐπώνυμον μίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Radermacher, οὐλ τὴν τῶν πολιτῶν ἐπώνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ libri. 17 τῶν secl. Vindingius, dubitat Radermacher, quam recte. 19. 20 ἐπακτρία Bekker, ἐπακτριὰς libri.

LEX. s. QVINT. p. 259, 1: ἐπιδανεῖσαι τί ἔστιν; δταν δε-
δανεικότος τινὸς καὶ ἐνεχυριάσαντος οἰκίαν ἢ χωρίον, ἐπιδανεῖση
τις ἔτερος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐνεχύροις, ἐπιδανεῖσαι λέγεται.

SVIDAS: ἐπίδικα· οἷς ἀν τις ἐπεδικάζετο, ὡς προσήκουσιν
αὐτῷ κατὰ γένους ἀγχιστείαν, εἰ μὴ εἴεν οἵεις ἢ υἱώνοι τῷ τε- 5
τελευτηκότι μήτε μὴν διαθῆκαι, ταῦτα ἐπίδικα καλεῖται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 216, 25): ἐπὶ καλάμη ἀροῦν·
ἔθος ἔστι τοῖς γεωργοῖς παρ' ἐνιαυτὸν ἀργὸν καταλείπειν τὴν
γῆν, ὅπως ἀκεραίους ἐκτρέφῃ τοὺς καρπούς, ὡς μὴ κατ' ἔτος
τοῖς σπέρμασι πονοῦτο. Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Τληπόλεμον λόγῳ 10
διαβάλλων τινὰ τῶν ἀπλήστων γεωργῶν τὰ ἐν τῇ γῇ καταχρώ-
μενον καὶ κατ' ἔτος ἐξαναλίσκοντα τὴν ισχὺν αὐτῆς φησίν
(fr. 212 Tur.; 77 Thalh.) ‘οὗτοὶ δὲ πυροὺς ἐπὶ καλάμη ἀροῖ’.
τουτέστιν δει σπείρων οὐδεμίαν ἄνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν.

SVIDAS: ἐπίκληρος· δταν παῖς δρφανή πατρὸς καὶ μη- 15
τρὸς ἀδελφῶν τε οὔσα ἔρημος καὶ ταύτη τύχη ὑποκειμένη
οὔσια, ταύτην καλοῦσιν ἐπίκληρον. δμοίως δὲ καὶ τὴν ἥδη γε-
γαμημένην, δταν ἢ ἐπὶ τῇ οὔσιᾳ δλη καταλειμμένη· καλοῦσι
γάρ καὶ τὴν οὔσιαν κλῆρον. καλεῖται δὲ ἐπίκληρος καὶ ἡ μηδέπω
γεγαμημένη, ἀλλὰ παρὰ τῷ πατρὶ οὔσα, καθότι καθήκει αὐτῇ 20
πᾶσα ἡ οὔσια. καλοῦνται δὲ ἐπίκληροι, καν δύο ὧσι καν πλείους.
τινὲς δὲ τὴν ἐπίκληρον καλοῦσιν ἐπιπαματίδα καὶ πατρούχον.

LEX. s. QVINT. p. 260, 23: ἐπικληρωτόν· δικαστήριον ἐν
ῷ οἱ λαγχάνοντες δικάζουσι· τὸ γάρ χωρὶς κλήρου πράττειν τι
καὶ μὴ λαχόντα ἀκληρωτὶ λέγουσιν. 25

LEX. s. QVART. p. 187, 20: ἐπίληπτος· ὁ νοσῶν τὴν ἱερὰν νόσον.

SVIDAS (cf. lex. S. quuart. p. 188, 22) [= Aristot. histor. fr. 437
Rose]: ἐπιστάτης· τῶν πρυτάνεων εῖς ὁ λαχῶν ἐπιστάτης
ἐλέγετο. δἰς δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιστατῆσαι οὐκ ἔξην. φυλάσσει δὲ
τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεῖς, ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα, ἔτι μὴν καὶ τὴν 30
δημοσίαν σφραγίδα. ἐπειδὰν δὲ οἱ πρυτάνεις συναγάγωσι τὴν
βουλὴν ἢ τὸν δῆμον, ὁ ἐπιστάτης κληροὶ προέδρους ἐννέα, ἀπὸ

10 Τληπόλεμον Sauppe, τακπόλεμον plerique codices (ΑΒΒΕ).
15 δρφανή <ἢ> Bernhardy. 22 ἐπιπταματίδα libri, corr.
Bernhardy.

φυλῆς ἐκάστης ἔνα πλὴν τῆς πρυτανευούσης. καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἐννέα τούτων ἐπιστάτην ἔνα κληροῦ καὶ τὸ πρᾶγμα παραδίδωσιν, αὐτὸς δὲ εἰςάγει τὴν δίκην καὶ ἐπιμελεῖται κατὰ νόμον πάντα γε νέεθαι καὶ μηδὲν παραλειφθῆναι πρὸς τὸ διδαχθῆναι τοὺς δικαστάς.

5 Lex. s. QVINT. p. 260, 17: ἐπιτροπή· καὶ ἡ τῶν δρφανῶν ἐπιμέλεια παρὰ τοῖς ῥήτορσι, καὶ τὸ συγχωρῆσαι τινὶ τοὺς ἀμφισβητούντας διακρίναι περὶ ὧν πρὸς ἄλλήλους ἔχουσιν.

Lex. s. QVINT. p. 259, 20 (cf. lex. S. quart. p. 187, 25): ἐπιχώριος· δὲ εὔγενής καὶ τένει πολίτης.

10 Svidas (cf. lex. S. quart. p. 187, 27): ἐπλινθεύθησαν· τὸ κατακλεισθῆναι περιοικοδομημένον, ὡςτε ἔξοδον μὴ εἶναι καὶ οὕτω παντελεῖ ἀπορίᾳ ποτοῦ καὶ τροφῆς τεθνάναι, πλινθευθῆναι λέγεται.

Svidas (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 12 et lex. S. quart. p. 189, 1): ἐπωβελία· πολλῶν εἰς χρήματα συκοφαντούντων τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονας τῶν πολιτῶν καὶ μάλιστα τοῦτο πράττειν διαβαλλομένων τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον συμβαλλόντων ἐπὶ ναυτικοῖς τόκοις Ἀθηναῖοι Ζημίαν ἔταξαν κατὰ τῶν ἐγκαλούντων ὅβιολὸν ἐκτίνειν, εἰ μὴ καθ' ὧν ἐνεκάλουν, τούτους ἔλοιεν. ταύτην τὴν Ζημίαν ἐπωβελίαν ὠνόμασαν.

20 Svidas (cf. lex. S. quart. p. 189, 7): ἐπώνυμοι· οἱ κατ' ἀρετὴν διαπρέποντες ἀστοὶ καὶ ξένοι χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτιμῶντο· ἀφ' ὧν ἐνίων καὶ ταῖς φυλαῖς ἐτέθη δνόματα. φασὶ δὲ ἐκεῖθεν πρῶτον δόξαι τὰς φυλὰς ἐξηγήσασθαι. ἀπορούντων γάρ αὐτῶν ὄνομα ταῖς φυλαῖς θέεθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι, 25 καὶ ἔκαστον ἐκατὸν δνόματα ἰδίᾳ γραψάμενον κληρώσαι. παρὰ δὲ οὖν τὰς εἰκόνας τῶν ἐπωνύμων τούτων εἰςηγοῦντο τοὺς νόμους, πρὶν ἡ γενέσθαι κυρίους, ἵν' ἐντυχάνοντες αὐτοῖς οἱ βουλόμενοι κατηγοροῦντες.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 13): ἐργολάβος· οὐχ ὡςπερ 30 ἐν τῇ συνηθείᾳ δοκούμεν ἐργολάβον καλεῖν τὸν ὑπέρ τινων ἔργων
30 ad uerba ἐν τῇ συνηθείᾳ . . καλεῖν cf. DIELS I. s. p. XXVIII.

11 περιοικοδομημένον Radermacher, περιωκοδομημένον Bekker, περὶ οἰκοδόμημα μόνον uulg. 12 παντελεῖ Küster, παντελῆ libri. 22 ἀφ' .. ἐτέθη Bekker, ὑφ' .. ἐτίθει uulg. 26 δὲ οὖν Bekker, γοῦν libri.

μισθόν λαμβάνοντα καὶ ἔχοντα τοὺς συνεργαζομένους, οὕτω καὶ οἱ ρήτορες ἐξεδέξαντο τὸν ἐργολάβον, ἀλλ’ ἐπὶ φλαύρων πραγμάτων χρῶνται τῷ δνόματι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῇ Πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον ἐπιστολῇ (ερίστ. ΙII 84) ‘πολὺ γάρ μᾶλλον εὔνοίας καὶ φιλανθρωπίας τὰ παρόντα πράγματα δεῖται ἢ ταραχῆς 5 καὶ δυσμενείας, ὥν ὑπερβολῇ χρώμενοί τινες ἐργολαβοῦντι καθ’ ύμῶν εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν διαψέυσθεῖν’.

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 11): ἐξηματισμένος· διπροσποιητὸν τρόπον ἔχων καὶ δοκῶν εἶναι κόσμιος, ὡς παρὰ Λυσίφ. ἐν τῷ Πρὸς Τίμωνα (fr. 229 Tur.; 73 Thalh.) ‘οἱ δ’ ἀλα- 10 ζονεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως καὶ ἐξηματισμένοι περιέρχονται ὡςπερ οὗτος’.

LEX. s. QVART. p. 188, 6: ἐτίθευσεν· ἔθρεψεν.

LEX. s. QVINT. p. 260, 21: εὐδοκούμενος· δισυγκατατιθέμενος καὶ μὴ ἀντιλέγων. 15

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 4 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 4 W. et lex. S. quart. p. 187, 8): εὐθυδικία· δταν εἰς-άγηται τις κριθησόμενος, περὶ μν μηδέπω γνῶσις ἐτένετο δικαστηρίου, τούτο εὐθυδικία καλεῖται· περὶ μν γάρ κεκρίθαι τις φησι, περὶ τούτων παραγράφειται ἐφεῖται. ‘οὐκ ἀκούσαντες τῆς 20 εὐθυδικίας, καὶ εἰκότως οὐ γάρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθηντο, ἀλλ’ ἐπὶ προσχήματι καὶ προσώπῳ δικαστῶν’.

LEX. s. QVART. p. 187, 3: εὐθυνα· πρὸς τοὺς κακῶς ἄρξαντας ζημία.

LEX. s. QVART. p. 187, 15: Εὐμολπιδῶν γένους εἶναι λέ- 25 γουσι τῶν Εὐμόλπου παιδῶν.

LEX. s. QVART. p. 188, 10: Εὐρύβατον λέγουσιν δτι προδότης γέγονε Κροίσου, ἢ κλέπτης ὧν διὰ τῆς δροφῆς ἔψυγεν.

LEX. s. QVINT. p. 259, 27 (cf. Suidas s. u. εὐχήμων): εὐχήμων· δικόσμιος καὶ πειθόμενος τοῖς νόμοις παρὰ τοῖς ρήτορσιν, 30 οὐχ διπλούσιος καὶ πολλὰ κεκτημένος.

5 ἢ Dem., ἐκ libri. 6 ὡν Dem., ὡς libri. τινες Dem., τοῖς libri.

GREGOR. CORINTH. VII 2 p. 1119, 22 W. (cf. lex. S. quart. p. 186, 9): εἰ δ'. φ ἀποψηφισθεὶς ἀπὸ τῶν δήμων εἰς τὸ κοινὸν δικαστήριον μετετίθετο, ἐφιέναι ἐλέγετο, καὶ ή μετάθεσις ἔφεσις ὠνομάζετο.

5 SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 30): ἐφέται· ἀνδρες ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότες καὶ ἀριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες, οἵ καὶ τὰς φονικὰς δίκας ἔκρινον. ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικαστήρια ἐφετῶν.

SVIDAS (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 16 W. et lex. S. 10 quint. p. 312, 31 et lex. S. quart. p. 187, 6): ἐφήγησίς ἐστι δίκη εἰςαγομένη ἐπὶ τοὺς ὑποδεξαμένους τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆς χώρας, οἷον φυγάδα ή ἀνδροφόνον· ή δταν τῶν δημοσίων τι κατέχειν δοκῇ τις κρύφα.

LEX. s. QVINT. p. 188, 12: Ἐφιάλτης· οὗτος ὑβρισθεὶς ἐστι 15 τὸν τῆς βουλῆς ἀπεστέρησε κατακρίνας αὐτήν.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 189, 5): ἔχινοι· οἱ μὲν χαλκοῦ, οἱ δὲ ἐκ κεράμου, εἰς οὓς καθιδισιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἢ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐκκληθείη ή δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν.

20 LEX. s. QVINT. p. 261, 9 (cf. lex. S. quart. p. 189, 14): Ζηλωτοῦ· καὶ ἐπὶ τοῦ Ζηλούν καὶ ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν ἔταξαν τὸ Ζηλωτὸν οἱ ῥήτορες. καὶ ἐπὶ τοῦ μιμεῖσθαι. κέχρηνται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαινεῖν τῷ Ζηλούν.

SVIDAS s. u. ηβῆσαντες: . . ἐπὶ δίετες ηβῆσαι λέγεται, 25 δταν οἱ ἐπικλήρων υἱεῖς δοκῶσι γεγενῆσθαι ὄρμόδιοι τὰ πατριῶν παραλαμβάνειν. Ἰσαῦρος φησιν (fr. 90 Tur.; 25 Thalh.) ἡγούμεθα γὰρ ἐκείνη μὲν τὸν ἐγγυτάτῳ γένους δεῖν συνοικεῖν, τὰ δὲ χρήματα τέως μὲν τῆς ἐπικλήρου εἶναι, ἐπειδάν δὲ παῖδες ἐπὶ δίετες ηβῆσαντες, ἐκείνους αὐτῶν κρατεῖν'.

26—29 idem locus Isaei legitur p. 187, 7—10 s. u. τέως.

17 εἰς οὖς Bernhardy ex Photio, εἰς Ἀ libri. 19 ἐκκληθεὶη Hemsterhuis, ἐγκληθεὶη libri. 26. 27 ἡγούμεθα γὰρ εκ Suida ipso s. τέως: ἐνηγόμεθα μὲν libri. 29 ηβῆσαντες εκ Suida ipso s. τέως: ηβᾶσιν libri.

LEX. s. QVART. p. 189, 22: ἡγεμονία δικαστηρίου· οἱ ἐνάγοντες φονικὰς δίκας.

LEX. s. QVINT. p. 262, 6: ἥδη· ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων τάσ-
σεται, ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρεληλυθότος καὶ μέλλοντος.

LEX. s. QVINT. p. 262, 3: ἡκιστα· ἐναντίον τῷ μάλιστα. ση- 5
μαίνει δὲ καὶ τὸ οὐδαμῶς παρὰ τοῖς βήτορει καὶ κωμικοῖς.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 189, 20): ἡλιαία καὶ ἡλιά-
ζειθαι· βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ
τόπος οὕτως, ἐν φυγηθροίζοντο. ἡλιάζειθαι δὲ καὶ ἡλιαίς
ἐστι τὸ ἐν ἡλιαίᾳ δικάζειν. 10

LEX. s. QVINT. p. 262, 5: ἡλίθιον· ἀναίσθητον ἢ μάταιον.

LEX. s. QVINT. p. 263, 15: ἡπίστησαν· ἀντὶ τοῦ ἡπείθησαν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 263, 13 et lex. S. quart. p. 189, 24):
ἡρετο· ἡρώτα, ἔλεγεν, ἡρώτησε. κείται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαί-
ρεσθαι τῷ φρονήματι. 15

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 262, 8): ἡταιρηκώς· ἐπὶ τῆς
πορνείας.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 190, 1): θαρραλέον· θάρσος.
Θρασὺς θαρραλέου διαφέρει, διτὶ δὲ μὲν θρασὺς διαβολὴν ἔχει
κακὸς ὥν, δὲ δὲ θαρραλέος ὡς ἀταθός ἐπαινεῖται. ‘Υπερίδης 20
φησιν ἐν τῷ Κυθνιακῷ (fr. 117 Bl.⁹) ‘οἱ μὲν θρασεῖς ἀνευ λογι-
μοῦ πάντα πράττουσιν, οἱ δὲ θαρραλέοι μετὰ λογισμοῦ τοὺς
προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσι’.

SVIDAS: θεαιδέστατον· θεοῦ ἰδέαν ἔχον. εἶπε δὲ Ἀντιφῶν
ἐν τῷ Περὶ δόμονοίας οὕτως (fr. 108 Bl.²; 48 Diels) ‘ἀνθρωπος, 25
ὅς φησι μὲν πάντων θηρίων θεαιδέστατον γενέσθαι’.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 265, 9): θέρος· οὐ τὸν καιρὸν
οἱ βήτορες ἐκάλουν, οἶλον χειμῶνα καὶ ἔαρ καὶ θέρος, ἀλλὰ τοὺς
συγκομιζομένους καρποὺς τῶν σπερμάτων οὕτω προσηγόρευσαν.

1 s cf. p. 155, 4 ss. 7—10 cf. p. 156, 1—5.

⁹ οὕτως Bekker, οὗτος libri. 24 et 26 θεαιδέστατον Sauppe,
θεαιδέστατον Diels, θεαιδέστατος uulgo. 24 ἔχον Sauppe, ἔχων
libri.

LEX. s. QVART. p. 189, 31: θέτην· τὸν δανειζόμενον λογάριν
ἐπ' οἰκίᾳ ἢ ἀνδραπόδῳ ἢ χωρίῳ.

(= 28 B.) [AMMONIVS] de differ. affin. uoc. p. 68
Valckenaer² (= FHG III p. 341s): θεωρὸς καὶ θεατὴς
διαφέρει· θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν δὲ εἰς θεοὺς πεμπόμενος,
θεατὴς δὲ δὲ ἀγώνων καὶ θεάτρων. . . . διαστέλλει οὖν
τοῦτο ἐπιμελῶς Αυστηράδης ἐν τῷ πρὸς Κεκίλιον
69 Valck. Περὶ | τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δημόσιων καὶ πολλῶν
παραθέσεις ποιεῖται. . . . καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναῖοις δι-
10 δόμενον θεωρικὸν οὐχὶ διὰ τὰς θέας (ὡς Κε-
κίλιος ὑπέλαβεν), ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς
τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν καὶ ἐπιθεῖν καὶ εὐφραίνεσθαι.

2 SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 189, 29): θεωρικὸν καὶ θεω-
ρική· Ἀθήνησιν ἦν χρήματα κοινά, ἢ θεωρικά ἐκαλεῖτο, διδό-
15 μενα τοῖς Ἀθηναῖοις εἰς διανομήν. προήχθη δὲ οὕτως· τὸ πα-
λαιὸν δχλου γενομένου ἐν τοῖς θεάτροις καὶ τῶν ξένων τὰς θέας
προκαταλαμβανόντων διεδίδοτο τοῖς πολίταις τὸ θεωρικόν, δπερ
ῆσαν δύο δβολοί, ἵνα τούτο λαμβάνοντες οἱ πολῖται διδῶσιν αὐτὸ-
τῇ πόλει μισθὸν τῆς θέας. δ τοίνυν ἐπιμελούμενος τῶν χρη-
20 μάτων τούτων ἄρχων ἐλέγετο τῶν θεωρικῶν. ἦν δὲ καὶ ἄλλα
θεωρικά, ἢ διενέμετο ἐν ταῖς ἑορταῖς ἢ πόλις.

LEX. s. QVINT. p. 265, 11 (apud Suidam lemma nudum):
Θριάσιον πεδίον· τόπου δνομα. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῶν βληθει-
σῶν εἰς αὐτὸν θριῶν ὑπ' Ἀθηνᾶς· θρίαι δέ εἰσιν αἱ μαντικαὶ
25 ψῆφοι. νύμφαι δέ τινες, Θρίαι δνομαζόμεναι, ἐξεθρον τὴν τοι-
αύτην μαντείαν. ἦσαν δὲ Ἀπόλλωνος τιθηνοί. δθεν καὶ τὸ μαν-
τεύεσθαι θριδεῖται.

LEX. s. QVART. p. 190, 3: θρίπηδον· ἴμάτιον βεβρωμένον.

SVIDAS: θυλήματα· πέμπατα, ἀπαρχάς, ἀλφιτα, ἢ ἔμιστον
30 οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ εἰς θυσίαν ἀναφέροντες.

1 λογάριν ‘summam pecuniae’, u. Steph. Thes. gr. ling.
v 348. 12 ἐπιθεῖν] ἐπιθέειν coni. Valckenaer non recte, ut
Wuensch monet.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 265, 17 et lex. S. quart. p. 190, 4): θωπεία· κολακεία, ἡ περισσή πρός τινας κολακεία καὶ τὸ μὴ ἐλευθέρως προσφέρεσθαι τοῖς ὑπερέχουσιν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ δόμονοίας (fr. 109 Bl.²; 64 Diels) ‘πολλοὶ δ’ ἔχοντες φίλους οὐ γινώσκουσιν, ἀλλ’ ἔταιρους ποιοῦνται θῶπας πλούτου καὶ τύχης 5 κόλακας’.

LEX. s. QVART. p. 190, 9: ἵαμβοφάτον τὸν πταίοντα λέγουσιν.

LEX. s. QVINT. p. 267, 21: ἴεραὶ τριήρεις· Πάραλος, Καλαμινία, Ἀντιγονίς, Δημητριάς. αὗται ἐπὶ στρατηγοὺς ἐπέμποντο 10 καὶ τοιαύτας τινὰς χρείας.

SVIDAS s. u. ἰκετεύω (cf. lex. S. quint. p. 267, 15 et lex. S. quart. p. 190, 10): . . . ἰκετεία· ἡ ἰκεσία. ἰκετεία δὲ ἰκετηρίας διαφέρει· ἰκετεία μὲν γάρ ἔστιν ἥν ποιεῖται τις διὰ τῶν λόγων, ὅταν δέηται συγγνώμης τυχεῖν ἡ ἐλέους. Ἀντιφῶν (fr. 77 Bl.²) ‘περὶ 15 τοῦ <μὴ> ἐλεεῖν ὑμᾶς ἐμὲ ἐδεήθη, δείσας μὴ ἐγὼ δάκρυσι καὶ ἰκετείαις πειρώμαι ὑμᾶς ἀναπείθειν’. ἰκετηρία δέ ἔστιν, ἥν οἱ δεόμενοι κατατίθενται που ἡ μετὰ χεῖρας ἔχουσιν.

SVIDAS: ἵνα· δπου. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ τῆς δόμονοίας (fr. 110 Bl.²; 55 Diels) ‘δκνεῖν ἵνα οὐδὲν ἔργον δκνεῖν’. 20

LEX. s. QVINT. p. 267, 13: ἵππας· γένος Ἀθήνησιν, οἱ ποιοῦντες τριακόσια μέτρα, οἱ ἀνὰ λόγον τῆς οὐσίας εἶχον τὸ τέλος.

LEX. s. QVINT. p. 267, 19: ἵσα βαίνων Πυθοκλεῖ· ἀντὶ τοῦ μετὰ Πυθοκλέους ἀναστρεφόμενος. 25

SVIDAS: ἵσοτελεῖς· οἱ ἀπὸ τοῦ μετοικεῖν κατά τινα τιμὴν παρὰ τοῦ δήμου γενομένην κατά ψήφισμα μεταβαίνοντες εἰς τὸ τῶν δημοποιήτων δίκαιον ἵσοτελεῖς ὠνομάζοντο. ἐγίνετο δὲ τοῦτο τοῖς μετοίκοις ὑπὸ τῆς πόλεως, ὅτε ἔδοξαν εὖ πεποιηκέναι τὸ κοινόν. 30

SVIDAS: Καλαμίτης· ἡ ἐπὶ τῆς καλάμης τοῦ cίτου, ἡ κύ-

16 μὴ ante ἔλεεῖν add. Bernhardy. 27 παρὰ edit. Mediolanensis, περὶ libri.

ριον δνομα. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ‘Υπέρ τοῦ στεφάνου (XVIII 129) ‘ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς τῷ Καλαμίτῃ ἥρωι’.

SVIDAS s. u. Καλλίας πτερορρυεῖ (cf. lex. S. quint. p. 275, 6 et lex. S. quart. p. 190, 20): . . . καλλίου· πιθήκου. τὰ δυσχερῆ 5 γάρ τῶν δνομάτων εὐφημότερον εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ προφέρεσθαι· καὶ τὸν πίθηκον οὖν καλλίαν προσηγόρευσαν. Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Πυθέου (fr. 2 VI 2 Tur.) ‘ἀλλ’ οἶμαι ώσπερ οἱ τοὺς καλλίας ἐν τοῖς οἴκοις τρέφοντες’. τουτέστι πιθήκους. οὕτω δὲ καὶ τὰς Ἐριννύας Εὔμενίδας λέγουσι.

10 Lex. s. QUINT. p. 275, 10: καρδιωςάμενοι· τὴν τοῦ θύματος καρδίαν τῇ πιμελῇ καλύψαντες καὶ ἐπιθέντες τῷ πυρὶ.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 190, 17): καρποῦ δίκη· οἱ γῆς ἀμφιεβητούντες ὡς προσηκούσης αὐτοῖς λαγχάνουσι τοῖς διακρατούσιν· εἴτα ἐλόντες λαγχάνουσι καὶ περὶ ἐπικαρπίας. τοῦτο καρ- 15 ποῦ δίκη καλεῖται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 275, 12): καταλαβεῖν· εἴρηται καὶ ἐπὶ τάχους ποδῶν τὸ καταλαβεῖν, δταν λέγωμεν ‘δ δὲ τὸν φεύγοντα διώξας κατέλαβεν’. οἱ δὲ βήτορες καὶ ἐπὶ τοῦ κολάζειν. Ἀντιφῶν (cf. or. II α 2) ‘μὴ δναίτιον καταλαβόντες τὸν 20 αἴτιον’.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 190, 24): καταλογεύεις· Ἀθηναίων συνεψηφιζένων ἐπτακιχιλίοις τῶν ἀστῶν ἐγχειρίσασθαι τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ἥσάν τινες οἱ τοὺς εἰς τοῦτο ἐπιτηδείους καταλέξοντες· καὶ τοῦτο εἰκὸς κληθῆναι καταλογίσασθαι. 25 καὶ καταλογεύεις δὲ εἰς τοῦτο τεταγμένος.

GREGOR. CORINTH. VII 2 p. 1119, 27 W.: προβολῆς δὲ καὶ | 1120 W. καταχειροτονίας τοσοῦτόν ἔστι τὸ διάφορον, δτι ἡ μὲν προβολὴ ἐπὶ ἐγνωμένοις ἔστιν ἀδικήμασι τοῦ κατηγορουμένου, ἡ δὲ καταχειροτονία ἡ σύμψηφος τοῦ νόμου κατ’ ἐκείνου ἀπόφασις.

30 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 275, 4): καυχᾶ· οἱ λοιποὶ βήτορες ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας αὐχεῖν λέγουσι. Λυκούργος <δ’> ἐν τῷ

12 οἱ γῆς Gaisford, οἵ γ' libri. 24 εἰνὸς Bernhardy, εἰκότως libri. 31 δ' add. Bernhardy et Bekker.

Περὶ μαντειῶν ἔχρήσατο τῇ λέξει (fr. 81 Bl.) ‘δεῖ δὲ τὰλλα ἐν δημοκρατίᾳ σοι εἰπεῖν, ἐνὸς δ’ οὐκ ἔστι σοι· κακῶς γάρ αὐτοῦ προέστης. ἐφ’ οὓς καυχᾶ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται?’.

LEX. s. QVART. p. 190, 19: κέρκωψ· δεινὸς ἀπατῆσαι.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 190, 23): κεφάλαιον· ἔνιοι τῶν 5 ραφθύμως ἐντευχηκότων τοῖς ὑπὸ τῶν δέκα ρητόρων γραφεῖς λόγοις τὸ κεφάλαιον οἰονται παρειληφθαι ἐπὶ πράγματος καὶ λόγου μόνον, ὡς παρὰ Αἰσχίνη ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (III 240) ‘δι’ ἔνδειαν μὲν χρημάτων οἱ ζένοι Θηβαίοις τὴν ἄκραν οὐ παρέδοσαν; διὰ δὲ ἐννέα τάλαντα ἀργυρίου πάντων Ἀρκάδων ἔξ- 10 εληλυθότων, ἡ πρᾶξις οὐ γεγένηται; σὺ δὲ πλουτεῖς καὶ ταῖς ήδοναῖς ταῖς σαυτοῦ χορηγεῖς. καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸ μὲν βασιλικὸν χρυσίον παρὰ τούτῳ’. παρείληπται δὲ καὶ ἐπ’ ἀργυρίου τὸ κεφάλαιον, ὡς δ Ἀισχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (III 104) ‘καὶ τόκον ἦνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος δραχμὴν τοῦ μη- 15 νὸς τῆς μνᾶς, ἔως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν’.

a SVIDAS: κεφάλαιον· παραλαμβάνεται ἐπὶ γράμματος καὶ λόγου καὶ ἀργυρίου. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (III 240 et 104) καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Ἀφοβὸν (XXVII 7).

LEX. s. QVART. p. 190, 28: κηδεσταῖ· καὶ οἱ δεδωκότες πρὸς 20 γάμον ἀδελφὰς ἢ θυγατέρας καὶ οἱ λαβόντες.

LEX. s. QVART. p. 190, 16: κιγκλίς· τοὺς δρυφάκτους ἔλεγον κιγκλίδας.

LEX. s. QVART. p. 190, 26: κληρωταὶ ἀρχαὶ πρακτόρων 25 ἐκλογέων καὶ ἀντιγραφέων.

SVIDAS: κίναδος· εἰδός τι θηρίου, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τοῦ στεφάνου (XVIII 242) ‘τοῦτο δὲ φύσει κίναδός ἔστι τάνθρωπιον’. πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοθεῖ καλεῖσθαι, ἴδιως δὲ τὴν ἀλώπεκα. ‘κακούργος ὡς ἀλώπηξ’. ἴδιως δέ φασι Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν.

30

1—3 Lycurgi uerba corrupta sunt. 12 σαντοῦ Bernhardy ex Aesch., ἔαντοῦ ΑΒΓ, σεαντοῦ Ε. 25 ἀντιγραφέων tacite J. H. Lipsius *das attische recht u. rechtsverfahren* I 1905 p. 119, 265, ἀντιγραφή liber. 29 πανοῦργος Bekker.

Suidas s. u. κόβαλος (cf. lex. S. quart. p. 190, 25): . . . κο-
βαλεία· ἡ παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακεία.

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 275, 7): κοροπλάθοι· οἱ τοὺς
κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ τύψῳ, τουτέστι τὰ ζῷα πάντα. οἱ
5 κατακευάζοντες εῖδωλα βραχέα ἐκ πηλοῦ πάντων ζῷων, οἵς ἔξ-
απατᾶσθαι τὰ παιδάρια εἴωθεν, οὗτος κοροπλάθος καλεῖται.

Lex. s. quart. p. 190, 21: Κρώβυλος· οὗτος ἔδωκε χρή-
ματα Ἀθηναίοις καὶ ἐψειε καταδίκους.

Lex. s. quart. p. 190, 15: κωλακρέται· οἱ κρατοῦντες δι-
10 καστικὴν ζημίαν.

Suidas (cf. lex. S. quart. p. 191, 8): λειπομαρτυρίου
δίκη· τοῖς ἐπισταμένοις τι τῶν πεπραγμένων καὶ μαρτυρήσειν
ὑπεχημένοις ἐν δικαστηρίῳ, εἴτα δὲ ὑστερὸν ἀποφυγούσιν ἐλάγ-
χανον δίκην· καν μὲν ἥλωσαν, ἐτιμώντο κατ' ἀξίαν, εἰ δὲ μὴ
15 ἔλοι διώκων, πρόστιμον ἐτίθετο δραχμή.

Suidas: Λεωκόριον· τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ ἱστορίας. ἐλί-
μωξέ ποτε ἡ Ἀττική, καὶ λύσις ἦν τῶν δεινῶν παιδὸς σφαγῆ.
Λεως οὖν τις τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας ἐπιδέδωκε καὶ ἀπῆλλαξε τοῦ
λιμοῦ τὴν πόλιν· καὶ ἐκ τούτου ἐκλήθη διόπτης Λεωκόριον.

20 Suidas (cf. lex. S. quart. p. 191, 7): ληξιαρχικὸν γραμ-
ματεῖον· Ἀθηναίων τῶν ἀστῶν τῶν ἔχοντων ἥλικίαν ἀρχεῖν
ἀναγράφεται τὸ δνομα προστιθεμένων τῶν δήμων αὐτοῖς. καὶ
ἔξ ἐκείνων τῶν γραμματείων κληροῦσι τὰς ἀρχάς.

de re fusius egit J. Toepffer Hermes XXX 1895 p. 391 ss.

Gregor. CORINTH. VII 2 p. 1120, 25 W. (cf. Suidas s. u. ληξιν
25 δίκης et lex. S. quart. p. 191, 5): ληξις δίκης τὸ καταγγεῖλαι
κρίσιν τῶν ἴδιωτικῶν ὑποθέσεων, καὶ λαχεῖν μὲν δίκην τὸ πρώτως
κατειπέντεν κτλ.

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 277, 33): λιθουργικὴ καὶ λι-
θοτριβικὴ διαφέρει· ἡ μὲν λιθουργική, ἣν ἐν τοῖς μετάλλοις
30 ἐργάζονται οἱ τέμνοντες τοὺς λίθους· ἡ δὲ λιθοτριβικὴ ἔστιν, ἣν
μετίασιν οἱ καταξάνοντες καὶ κοσμοῦντες τοὺς λίθους, ὥστ' ἀπ-
ειληφέναι τὴν εὐπρέπειαν ἔκαστον τῶν ἐργῶν. Λυσίας ἐν τῷ

Πρὸς Ναυσίαν περὶ τοῦ τύπου (fr. 186 Tur.; 69 Thalh.) ‘ἀλλὰ διὰ τὸ τρεῖς τέχνας ἐργάζεσθαι, τὴν τε λιθουργικὴν καὶ λιθοτριβικὴν καὶ πρὸς τούτοις τὸ τετρυφηκέναι’.

LEX. s. QVART. p. 191, 9: λυμαῖνομένου· ἀντὶ τοῦ λυμαίνοντος. ⁵

LEX. s. QVART. p. 191, 16: μαρτυρίαν ἐμβάλλεσθαι· τὸ προτρέχειν πρὸς καιροῦ μαρτυρῆσαι.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 191, 14): μεσεγγύημα· μεσεγγύημα ἔστιν, δταν οἱ συντιθέμενοι πρὸς ἀλλήλους περὶ πραγμάτων τῶν οὐ κατὰ τρόπον οὐδὲ δικαίως ἔσεσθαι μελλόντων, ἢ 10 περὶ ὧν τις βλάβη γενήσεται τῷ κοινῷ τῆς πόλεως, ὑπὲρ τοῦ πραχθῆναι τὰ κατὰ τὰς συνθήκας μισθόν τινα δρίσαντες, παρακατατιθῶνται κοινῷ φίλῳ τὸ ἀργύριον, δτῷ ἀν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι δοκῇ, ἀν ἅρα ἐκπραξάμενοι τὰ στοιχηθέντα βεβαιώσωσι.

SVIDAS: μεσεγγυοῦνται· ἐγγυηταὶ γίνονται, ἢ ἐγγυητὰς 15 ποιοῦνται, ως καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Κατὰ τῶν σοφιστῶν (XIII 5).

LEX. s. QVINT. p. 281, 22: μεταλλάσσειν· κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ τελευτᾶν βίον παρὰ τοῖς ρήτορεσι καὶ ἐπὶ τοῦ μεταβάλλειν.

LEX. s. QVINT. p. 281, 19: μέτοικοι· οἱ καταλιπόντες τὰς αὐτῶν πατρίδας καὶ Ἀθήνης οἰκήσαντες, οἱ καὶ ἐτέλουν μετοί- 20 κιον ἐκάστου ἔτους δραχμὰς δώδεκα.

LEX. s. QVINT. p. 280, 30: μετροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν μῆνα οὔτως· νουμηνία. εἶτα δευτέρα. εἶτα κατὰ τὴν σελήνην ἄγουσι τοὺς μῆνας. κατὰ δὲ τῆς ἀπὸ τῆς νουμηνίας ἡμέρας 24 ισταμένη ἡ σελήνη αὔξησιν λαμβάνει, καὶ προσετίθεται ισταμένου 281 μέχρι ἐνάτης. εἶτα δεκάτη, εἶτα ἐνδεκάτη, εἶτα δωδεκάτη, καὶ τρίτη ἐπὶ δέκα· οὔτω μέχρι τῆς ἐνάτης. εἶτα εἰκάσ. εἶτα μία καὶ εἰκάσ. ὑστέρα δεκάτη. καὶ τὴν δευτέραν καὶ εἰκάδα ἐνάτην φθίνοντος κατὰ ὑφαίρεσιν ἀπὸ δεκάτης φθίνοντος ἐκάλουν· φθίνει γάρ. τὴν δὲ ἐνάτην καὶ εἰκάδα ὑστέραν φθίνοντος, τὴν δὲ 30 δηδόην καὶ εἰκάδα τρίτην φθίνοντος, τὴν δὲ ἐβδόμην καὶ εἰκάδα

11 περὶ] ἐξ scr. Bekker. 13 δτῷ Hemsterhuis, δπως libri.
14 ἀν .. τὰ] ἐκπραξάμενοι, ἀν ἄρα τὰ coni. Bernhardy.

τετάρτην φθίνοντος, τὴν δὲ ἔκτην καὶ εἰκάδα πέμπτην φθίνοντος,
τὴν δὲ πέμπτην καὶ εἰκάδα ἔκτην φθίνοντος, τὴν δὲ τετάρτην
καὶ εἰκάδα ἐβδόμην φθίνοντος, τὴν δὲ τρίτην καὶ εἰκάδα διδόην
φθίνοντος. τὴν δὲ τριακάδα ἔνην καὶ νέαν, διτι μέρος μέν τι
5 ἔχει τοῦ παρωχηκότος, μέρος δὲ τοῦ μέλλοντος καὶ ἐνεστῶτος,
ὅπερ νέον ἐστίν. ἐξ ἀμφοτέρων οὖν τὸ δύνομα κέκραται.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 280, 28): μηλόβοτος χώρα·
ὑπὸ πολεμίων ἐξερημαθεῖσα, ἥν κατανέμεται τὰ τετράποδα. κεῖ-
ται δὲ τούνομα καὶ παρὰ τῷ Λυκούργῳ ἐν τῷ Κατ' Αὐτολύκου
10 (fr. 14 Bl.) ‘ἀλλὰ καὶ μηλόβοτον τὴν Ἀττικὴν ἀνῆκε’. * ‘βου-
λευομένου δὲ δπως τῇ πόλει χρήσηται, Θηβαῖοι μὲν μηλόβοτον
ἀνεῖναι συνεβούλευον, Φωκεῖς δὲ ἀντεῖπον cψαι’ (cf. Isoer. XIV 31).

Lex. s. quint. p. 281, 16: μῆνες Ἀθηναίων οὗτοι· ἐκα-
τομβαιών, μεταγειτνιών, βοηδοριών, πυανεψιών, μαιμακτηριών,
15 ποσειδεών, γαμηλιών, * σκειροφοριών.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 183, 5): μορίαι· . . . τῆς δὲ μο-
ρίας ἔλαιας ὁ στέλεχος σηκός καλεῖται. Λυσίας (VII 11) ‘ἀρχοντος
σηκόν ὑπ’ ἐμοῦ ἐκκεκόφθαι’.

Svidas: μοχθηρία· ἡ κακία, ὡς Λυκούργος ἐν τῷ Κατὰ
20 Λυκόφρονος (fr. 63 Bl.) ‘οὐ γάρ διον <τὸν> τοὺς <μὲν> γε-
γραμμένους νόμους, δι’ μὲν ἡ δημοκρατία cψεται, παραβαίνοντα,
ἔτερων δὲ μοχθηρῶν εἰσηγητὴν ἐθῶν καὶ νομοθέτην γενόμενον,
ἀτιμώρητον ἀφεῖναι’.

a Svidas (cf. lex. S. quint. p. 281, 24): μοχθηρός καὶ μόχ-
25 θηρος προπαροξυτόνως· ἐπίπονος ἡ πονηρός· παρὰ δὲ ῥήτορειν
ὅ κακός ὑπείληπται, καὶ μοχθηρία ἐπὶ τῆς κακίας τέτακται.
οὕτω Δείναρχος (fr. LXXXIX 22 Tur.). Ἀντιφῶν δὲ ὁ παλαιό-
τατος τῶν ῥητόρων τῷ μὲν μοχθηρῷ ἐχρήσατο οὐκ ἐπὶ τοῦ κα-
κοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαστήριον ἵνα κατηγορηθῇ,

9 Αὐτολύκου Osann, Αὐτολύκους libri. 10 post ἀνῆκε nonnulla excidisse uidentur. 11 Θηβαῖοι Kuester, Αθηναῖοι libri. 15 lacunam indicaui auctore Wuenschio. 17 ἔλαιας dubitanter Boysen l. s. p. 23, μορίας ἔκεινης ὁ στέλεχος Ε, μορίας τοῦ στε-
λέχον ABV. 20 τὸν add. Bernhardy. μὲν add. idem. 22 εἰσηγητὴν Cobet, ἔξηγητὴν libri. γιγνόμενον scr. Blass.

ἀλλ’ ἐπὶ πατρὸς δίκην λαχόντος ὑπὲρ ἀπεσφαγμένου παιδὸς τὸν μοχθηρὸν ἔταξε· καὶ φῆσιν οὕτως ἐν Προοιμίοις καὶ Ἐπιλόγοις (fr. 70 Bl.²) ‘κάγῳ μὲν ὁ μοχθηρός, δοντινὰ ἔχρην τεθνηκέναι, ζῷ τοῖς ἔχθροῖς κατάγελως’.

[SVIDAS: ναυμάχιον· ὡς τοῦ μὴ στρατεύεσθαι καὶ τοῦ λι- 5 πεῖν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἀποβαλεῖν ζημίαι ἤσαν ὥρις- μέναι ἐκ τῶν νόμων, οὕτως καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι. τοῦτο τὸ ὅφλημα ναυμάχιον ἐκαλεῖτο.]

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 298, 2): νέμειν προστάτην· ἀντὶ τοῦ ἔχειν προστάτην. τῶν γὰρ μετοίκων ἕκαστος μετὰ 10 προστάτου τῶν ἀστῶν τίνος τὰ πράγματα αὐτοῦ διψκει καὶ τὸ μετοίκιον κατετίθει. καὶ τὸ ἔχειν προστάτην καλεῖται νέμειν προστάτην. Ὑπερίδης (fr. 21 Bl.³) ‘ώστε κελευστέον τοὺς μαρ- τυροῦντας τὰ τοιαῦτα καὶ τοὺς παρεχομένους <μὴ> μάτην ἀπα- τᾶν ύμᾶς, <ἐὰν> μὴ τυγχάνωσι δικαιότερα λέγοντες· καὶ νόμον 15 ύμῖν ἀναγκάζετε παρέχεσθαι, τὸν κελεύοντα μὴ νέμειν προστάτην’.

LEX. S. QVART. p. 191, 21: νομοφύλακες· οὗτοι ἐκώλυον παράνομόν τι ἢ ἀσύμφορον τῇ πόλει γενέσθαι.

SVIDAS: ξυλλαβεῖν· διττή ἔστιν ἡ χρῆσις τοῦ συλλαβεῖν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· πρὸς γὰρ διάφορον κλίσιν διάφορος καὶ ἡ 20 διάνοια. ἐὰν μὲν γὰρ πρὸς αἰτιατικὴν ἡ σύνταξις ἦ, ἔχθραν καὶ δυσμένειαν παρίστηται τοῦ συλλαμβάνοντος, κακουργίαν δὲ τοῦ συλλαμβανομένου, ὡς νῦν ‘ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα’. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (XXI 116) ‘οὐχὶ συλληψόμεθα αὐτόν;’ ἐὰν δὲ πρὸς δοτικήν, σημαίνει φιλίαν καὶ συμμαχίαν, ὡς Ἰσοκράτης 25 ἐν ταῖς Παραινέσειν (I 3) ‘ὅρῶ δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμ- βάνουσαν’ ἵστον τῷ συναγωνίζομένην. ἐπάγει γοῦν ‘καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνίζόμενον’. καὶ Δημοσθένης πρώτῳ Φιλ- ιππικῷ.

5 et 8 ναυμάχιον libri, sed ἀνανυμάχιον corrigendum est; cf. supra (p 143, 16—19) u. ἀνανυμαχίον, ubi plane eadem leguntur. itaque apparet errore glossam de superiore loco huc translatam esse. 11 διφύκει Kuester, συνώκει libri. 14 μὴ add. Coraes. 15 ἐὰν add. Sauppe; Blass hoc modo locum sanare uult: ύμᾶς, <ἀλλ’ ἀποδεικνύναι ὅτι> τυγχάνουσι. 16 ύμῖν Coraes, ἡμῖν libri.

Svidas s. u. οἰος: . . οῖος ἡν· ἀντὶ τοῦ ἔτοιμος ἡν. τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπούδαζε. Lucias (fr. 159 Tur.; 62 Thalh.) ‘ἔβιάζετό τε γάρ καὶ οῖος ἡν ἔξευρεν τὴν θύραν’. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀνταποδοτικόν ‘τοιούθος, οῖος ἡν δι πατήρ’.

5 Svidas (cf. lex. S. quint. p. 285, 5 et lex. S. quart. p. 192, 9): δκνώ· φοβούμαι. καὶ πυκνώς τούτῳ κέχρηται Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι (Ai. 82)

φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἀν ἔξεστην ὄκνῳ.
καὶ οἱ ῥήτορες οὐκ ἐπὶ δειλίας καὶ ῥᾳθυμίας ἔχρήσαντο τῷ δνό-
10 ματι, ἀλλ’ ἐπὶ τοῦ φόβου καὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ἀντιφῶν (fr. 139 Bl.; 56 Diels) ‘κακός δ’ ἀν *(εἴη)*, εἰ *(ἐπί)*’ ἀποῦσι μὲν καὶ μέλ-
λουσι τοῖς κινδύνοις τῇ γλωττῇ θρασύνεται καὶ τῷ θέλειν ἐπείγει,
τὸ δὲ ἔργον ἀν παρῇ, δκνεῖ’. καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶν
πρώτῳ (I 17) ‘φημὶ δὴ διχῇ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασιν
15 ὑμῖν, τῷ τε τὰς πόλεις τοῖς Ὀλυνθίοις σψέειν καὶ τοὺς τοῦτο
ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν, καὶ τῷ τὴν ἐκείνου χώραν
κακῶς ποιεῖν καὶ τριήρεις καὶ στρατιώταις ἑτέροις. εἰ δὲ θατέρου
τούτων δλιγαρήσετε, δκνῷ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται’.
καὶ ‘Ομήρω δὲ ἐπὶ τοῦ φόβου δι δκνος τέτακται. φησὶ γάρ
20 Ἀγαμέμνων περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ (K 122)
οὔτ’ δκνῳ εἴκων οὔτ’ ἀφραδίῃς νόοιο.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 285, 3): δλιγαρχούμενοι·
ὑπὸ δλίγων ἀρχόμενοι. τρεῖς εἰσὶ πολιτεῖαι, βασιλεία, δλιγαρχία,
δημοκρατία.

25 Svidas (cf. lex. S. quint. p. 285, 1 et lex. S. quart. p. 192, 7):
δμοῦ· ἐγγύς. . . . Δημοσθένης τῷ δμοῦ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς κέχρη-
ται ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστογείτονος (XXV 51) ‘εἰσιν δμοῦ διεμύριοι
χιλιάδες Ἀθηναίων’. ἔνθα γάρ βούλεται δηλούν, δτι ἐγγύς τῶν
διεμύριων εἰσίν, ἐπει δτι γε οὐκ ἡσαν διεμύριοι φανερόν. Ἰκαῖος
30 δὲ τὸ δμοῦ ἐπὶ χρόνου ἔταξεν ἐν τῷ Πρὸς Δωρόθεον (fr. 34 Tur.;
9 Thalh.) ‘ἐς τοσοῦτον πονηρίας δμοῦ καὶ τόλμης ἐλήλυθε’
καὶ ἐν τῷ Πρὸς Καλλικράτην (fr. 75 Tur.; 19 Thalh.) ‘οὐ μὴν
ἀλλὰ τούτου πάντα δμοῦ ταῦτα ἐπιτάξοντος’. Lucias δὲ ἐπὶ τό-
που τοῦτο ἔταξεν ἐν τῇ Πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ (fr. 256 Tur.;

11 εἰη et ἐπ’ add. Diels. 12 ἐπείγει Blass, ἐπείγειν libri.

112 Thalh.) ‘γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν δμοῦ κατακειμένων’.

καὶ ‘Ομηρος ἐπὶ τόπου. Πάτροκλος γάρ λέγει (Ψ 83—84)

μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι δστέ’, Ἀχιλλεύ,

ἀλλ’ δμοῦ, ως ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροις δόμοις.

Svidas: δξυθύμια· δσα καθαίροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι 5
νύκτωρ ἔθος εἶχον ἐν ταῖς τριόδοις τιθέναι, ταῦτα δξυθύμια
ἐλέγετο.

Lex. s. qvart. p. 191, 27: δργεώνες εἰσιν οἱ κοινωνοῦντες
ἀλλήλοις θεῶν ἢ ἡρώων ἐν Ἱεροῖς καὶ κοινῇ θυηπολοῦντες, ὡς
Χάρης λέγει ἐν τῷ Κατὰ Διονυσίου. καὶ πάλιν δργεώνες τίνες, 10
ἐν Ἀπολογίᾳ Οὐβρεως σαφὲς ποιεῖ. οὗτοί εἰσιν οἱ τοῖς ἴδιᾳ ἀφιδρυ-
μένοις θεοῖς δργαζοντες καὶ τῶν Ἱερῶν δὲ κρίνοντες δργεώνας
ἔαυτοὺς ἀλλήλους ἐκάλουν.

Lex. s. qvart. p. 192, 5: δρον ἐπιθεῖναι χωρίψ· τοῦ δα-
νειαμένου τὸ δνομα ἐγράφετο εἰς σανίδα καὶ ἐκρεμάτο ἐπὶ τοῦ 15
ἄγροῦ.

Lex. s. qvart. p. 192, 1: οὔσια· δταν μὴ σψζωσί τινες τοὺς
καρποὺς ἀποδοῦναι, ἐκ πάσης αὐτοὺς τῆς οὔσιας ἀπαιτοῦνται.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 298, 10 et Pollux II 17): παι-
δάριον· οὐ μόνον ἐπὶ τῶν δρρένων κέχρηνται τῷ δνόματι οἱ 20
ρήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρθένων. Υπερίδης ἐν τῷ Πρὸς Τι-
μάνδραν (fr. 164 Bl.⁹) ‘καταλειφθέντων γάρ τούτων, δυοῖν ἀδελ-
φοῖν καὶ δυοῖν ἀδελφαῖν, δρφανῶν καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς
μητρὸς καὶ παιδαρίων [παιδῶν].

Svidas: παλαιόν· οἱ ρήτορες ἔχρήσαντο τῷ παλαιῷ ἐπὶ 25
ἀργυρίου ἐκ δανείματος δφειλομένου. οὗτως Λυσίας ἐν τῷ
Πρὸς Ἀλκίβιον (fr. 13 Tur.; 6 Thalh.) ‘καίτοι εὶ ἀποδεδώκει τῷ
Κτησικλεῖ τὰς πεντήκοντα παλαιάς, ὥσπερ οὗτος φησι’.

10 Χάρης] ,cf. Aesch. II 71^c Wuensch. 12 δὲ κρίνοντες
estne corruptum? 21. 22 Τιμάνδραν Hemsterhuis, Τίμανδρον
libri. 22. 23 καταλειφθέντων . . δνοῖν (δνοῖν iam apud Bek-
kerum) ἀδελφαῖν, δρφανῶν Blass, καταλλαχθέντων . . δναῖν
ἀδελφαῖν, δρφαναῖν libri. 24 παιδῶν del. Blass. 25 τῷ
παλαιὸν Gaisford ex Phot. 28 τὰς om. libri praeter C.

LEX. s. QVART. p. 193, 10: παλαμναῖος· δ δαίμων δ τὰ μύση καὶ τὰ μιάσματα ἀποτρέπων.

SVIDAS (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 7 W.): παραγραφή· δταν λέγη τις δτι τὸ πρᾶγμα, περὶ οὐ τὸ ἔγκλημά ἔστιν, 5 εἰςήχθη πρότερον εἰς δικαστήριον καὶ γεγένηται περὶ αὐτοῦ γνῶσις, καὶ διὰ τούτο φησι μὴ δεῖν ἔτι περὶ αὐτοῦ συνίστασθαι κρίσιν· μάλιστα δὲ τοὺς νόμους ἀναγινώσκει τοῖς δικασταῖς, οἵ πλεονάκις δικάζεσθαι περὶ τῶν αὐτῶν οὐ συγχωροῦσι, λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος ὅμα, τοῖς δικασταῖς παραδεικνύς, ὡς 10 οἱ πάλαι δικάσαντες καὶ δικαίως καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἐψηφίσαντο, καὶ τοῦτο ἔστι παραγραφή. καὶ ἐπ' ἐκείνῃ τῇ δίκῃ, περὶ ἡς οὐδὲν ὥρισται παρὰ τοῖς νόμοις, οὐδὲ ἔστιν αὐτὴν δ εἰςάξων, ὥσπερ καὶ τὰς ἄλλας δίκας· τῶν γάρ ἄλλων δικῶν προστέτακται ἐκάστῳ τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἰςάγειν τινά. παραγράφεσθαι οὖν ἐφεῖται καὶ τοῖς τοσοῦτον τι ἐγκαλουμένοις, περὶ οὐ οὐ νενομοθέτηται.

LEX. s. QVART. p. 192, 15: παρακαταβαλεῖν· τὸ διδόνατε ἐγγύας, δτι δικαίως ἀπαιτεῖ.

LEX. s. QVART. p. 193, 6: παραλογίζεσθαι· ἐξαπατᾶν.

20 LEX. s. QVART. p. 193, 8: παρανόμων γραφή· δτε ἀλῷ τις προαμπτήσας καὶ κατακριθῇ θανάτῳ.

LEX. s. QVART. p. 192, 25: παράσημος βῆτωρ· δ νόθος, ἀπὸ τοῦ νομίσματος.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 298, 13): παραφρυκτωρευόμενος· οἱ κακουργοῦντες περὶ τὰς φυλακὰς καὶ φρυκτοὺς ἀνατείνοντες ἐναντίους τοῖς πεπιστευκόσι τὴν φυλακὴν [καὶ] ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῶν ἀντικαθεζομένων παραφρυκτωρεύεσθαι λέγονται, ὡς φησι Λυσίας (XIII 67) 'τούτων εἰς δ πρεσβύτερος ἐν

7 δὲ] δ' εἰ coni. Radermacher. ἀναγινώσκει ex Photio Bernhardy, ἀναγινώσκειν libri. 10. 11 ἐψηφίσαντο dubitanter Bernhardy, ψηφίσαντες libri. 12 οὐδὲ ἔστιν Bekker, postquam iam Bernhardy in eo offendit, quod libri praebent: οὐδὲ ἔνεστιν. 26 καὶ secl. Bernhardy ex Suida s. u. φρυκτός. 28 πρεσβύτερος Bernhardy, πρεσβύτης libri.

Σικελίᾳ παραφρυκτωρευόμενος τοῖς πολεμίοις ληφθεὶς ὑπὸ Λα-
μάχου ἀπετυμπανίσθη⁷.

Svidas: παρρησίᾳ . . . οἱ δήτορες τῇ παρρησίᾳ κατεχρή-
σαντο ἐπὶ τῶν διαιδίζειν μελλόντων τοὺς ἀκούοντας, δταν οἱ
διαλεγόμενοι τῶν οὐ δεόντως ποτὲ πεπραγμένων μνημονεύωσιν, 5
ώς Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου (I 172) ‘Νικόδημος δὲ ὑπὸ⁸
Ἀρισταγόρου τετελεύτηκε βιαίῳ θανάτῳ, ἐκκοπεὶς δὲ δεῖλαιος
ἀμφοτέρους τοὺς δφθαλμοὺς καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθεὶς, ἥ
ἐπαρρησιάζετο πιστεύων τοῖς νόμοις’. καὶ ἐν τῷ Περὶ παραπρε-
εβείας (II 70) ‘προήρημαι δὲ παρρησιάσασθαι καὶ ἐλευθέρως ἄμα 10
καὶ τάληθῇ εἰπών εψζεσθαι’.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 298, 5 et lex. S. quart. p. 193, 5):
Παταικίων· ἀνὴρ ἀπὸ συκοφαντίας τὸν βίον ποιούμενος καὶ
προσκρούειν ἐπιτηδεύων τοῖς εὔδοκιμοῦσι τῶν νέων. διεβάλλετο
δὲ καὶ ώς κλέπτης καὶ ταιχωρύχος, ὥστε καὶ κωμῳδεῖσθαι ἐπὶ 15
τούτοις.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 297, 30): πατρῷων· πατρῷα
λέγουσιν οἱ δήτορες, δταν αὐτοῖς δὲ λόγος ἥ περι χρημάτων ἥ
τόπων. Ἰκαῖος (fr. 26 Tur.; 6 Thalh.) ‘ἀποφανῶ γάρ ὑμῖν, ώς
οὐκ ἔστι τῆς ἐπικλήρου τὸ χωρίον τοῦτο οὐδὲ’ ἐγένετο πώποτε, 20
ἄλλ’ ώς ἦν πατρῷον Λυσιμένει τῷ πατρὶ Μενεκράτους· δὲ δὲ
Λυσιμένης ἔσχε τὰ πατρῷα πάντα⁹. πάτρια δὲ λέγουσι τὰ ἔθη
καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἑορτάς. Ἀντιφῶν
(fr. 78 Bl.²) ‘τοῦτο δὲ τοὺς νόμους εἰδὼς πατρίους καὶ παλαιοὺς
δντας ὑμῖν’. πατρικὸν δέ, δταν περὶ προσώπου ποιῶνται τὸν 25
λόγον. ‘καὶ τούτων ἀξιωθεὶς διὰ τὸ πατρικός αὐτῷ φίλος εἶναι’
Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (III 52).

LEX. s. QVINT. p. 298, 1: πείσεται· σημαίνει καὶ τὸ πεί-
θεσθαι καὶ τὸ πάσχειν.

LEX. s. QVINT. p. 297, 21 (cf. lex. S. quart. p. 192, 30): πεντηκοστεύονται καὶ τὸ πεντηκοστευόμενον· τῶν εἰσ-
αγομένων εἰς τὸν Πειραιᾶ φορτίων καὶ ἀνδραπόδων ἐκ τῆς

7 Ἀριστάρχου Aesch. 13 Πατταικίων plerique libri, corr.
Bekker; cf. Def. tab. Att. ed. Wuensch (= CIA Append.) 55 et
81. 19 ἀποφανῶ Scheibe, ἀποφαίνω libri.

ἀλλοδαπῆς πεντηκοστὴν ἐτέλουν οἱ ἔμποροι. καὶ τοθτὸ ἐκαλεῖτο πεντηκοστεύεσθαι. καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ τὸ τέλος εἰσπράττοντες πεντηκοστολόγοι καλοῦνται.

SVIDAS: πεπορπημένος· ἴματιον διπλούν περικείμενος 5 πόρτη συνεχόμενον, ὃς μὴ ἀφίστασθαι τῶν ὕμων. κεῖται παρὰ Λυκούργῳ ἐν τῷ Κατὰ Λεωκράτους (40) ‘τῶν δ’ ἀνδρῶν τοὺς τοῖς σώμασιν ἀπειρηκότας καὶ ταῖς ἡλικίαις πρεσβυτέρους καὶ ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ στρατεύεσθαι ἀφειμένους ἵδειν ἦν καθ’ δῆμην τὴν πόλιν τότ’ ἐπὶ γήρως δδῷ περιφθειρομένους, διπλὰ 10 ἴματια ἐμπεπορπημένους’.

LEX. s. QVART. p. 192, 32: περὶ Κόδρου· οἱ Πελοποννήσιοι 193 πολεμοῦντες Ἀθηναῖοι ἔλαβον χρημάτων μὴ ἀποκτεῖναι Κόδρον τὸν βασιλέα. οἱ δὲ πρὸ τοῦ τείχους φρυγανιζόμενον ἀπέκτειναν καὶ ἀπέτυχον τῆς νίκης.

15 LEX. s. QVART. p. 192, 19: περὶ τῶν ἐνδεκα· οὗτοι τεταγμένοι ἦσαν ἐπὶ τῶν κατακριθέντων θανάτῳ.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 298, 11): πλεονεξία· παρὰ τοῖς δήτορσιν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιούντων πλέον 20 ἔχειν, καὶ τὸ πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ βελτίονος ἐκά-
τερον αὐτῶν ἔταξαν, δταν τοῦ ἀγαθοῦ πλέον ἔχη τις ἐτέρων.
Σοφοκλῆς (Oed. R. 380—382)

Ὥ πλοιθτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
δsoc παρ’ ὑμῖν δ φθόνος φυλάσσεται.

25 SVIDAS: πραγματεία· οὐχ ὃς ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τῆς πραγματείας, οὕτω καὶ ὑπὸ τῶν δήτορων τέτακται ἐπὶ τῶν ἐργασίας τινὰς μεταχειριζομένων, ἀλλ’ ἐπὶ τῶν πράγματα συνίστασθαι ἐπιχειρούντων, ὃς Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Μενεσαίχμου
25 s ad uerba ἐν τῇ συνηθείᾳ . . τέτακται cf. DIELS I. s. p. XXVIII.

4 περικείμενος Bernhardy, περικείμενον libri. 6 Λεωκράτους Maussacus, Τιμοκράτους libri. 21—24 hoc exemplum nihil facere ad u. πλεονεξία Kuester monet. 28 Μενεσαίχμον Bernhardy, μενεαίχμον libri.

(fr. LXXXVII Tur.) ‘αἱ γὰρ ἀπὸ τῶν κοινῶν ἔχθραι καὶ πραγματεῖαι αἰτίαι τῶν ἴδιων διαφορῶν καθεστήκασι’.

SVIDAS: πραττομένους· ἀπαιτουμένους. Ἰσοκράτης (XIII 7) ‘καὶ τοὺς μαθητὰς μικρὸν πραττομένους’. ‘πραττόμενος δὲ τοὺς τῶν πλοίων κυρίους, τέλους δὲ οὐδενὶ αἰσθησιν παρεχόμενος’. 5

SVIDAS: πρέσβεις <παροξυτόνως>, πρέσβεως προπαροξυτόνως. οὐχὶ δὲ ἀπὸ τῆς πρεσβεύς εὐθείας· οἱ γὰρ λέγοντες ἀμαρτάνουσι. λέγεται δὲ καὶ πρέσβεων καὶ πρεσβευτῶν ἑκατέρως παρὰ τοῖς βήτορεσιν. ἔστι δὲ τὸ μὲν καθωμιλημένον καὶ Ἐλληνικὴν ἀναλογίαν cŵzον, δταν εἴπωσι πρέσβεις, εὑρίσκομεν δὲ καὶ πρεσβευτάς. 10

LEX. s. QVART. p. 192, 26: προδανειστής· δ ἀντὶ τοῦ δανειζομένου γραφόμενος τὴν δμολογίαν.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 186, 21): προδικαία· οἱ τὰς ἐπὶ φόνῳ δίκας ἐγκαλούμενοι ἐν πρυτανείᾳ πρὸ τῆς δίκης διατελούσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προ- 15 ἀγονται. τοῦτο φασὶ προδικαίαν.

LEX. s. QVART. p. 193, 12: πρὸ Εὐκλείδου· ἀρχῶν ἢν οὕτος, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐπολιτεύοντο καὶ οἱ τυχόντες.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 192, 28): Προηρόσια· αἱ πρὸ τοῦ ἀρότου τινόμεναι θυσίαι περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι καρ- 20 πῶν, ὥστε τελεσφορεῖσθαι. ἐγένετο δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων ὑπὲρ πάντων ‘Ἐλλήνων πέμπτη δλυμπιάδι. Λυκούργος φησιν ἐν τῷ Κατὰ Μενεσαίχμου (fr. 84 Bl.) ‘καὶ γὰρ νῦν πολλὰς καὶ μεγάλας ὑμῖν τιμὰς δφείλω· καὶ ζηλῶ παρὰ πᾶσιν “Ἐλλησι μαντευομένοις τὸν Δία προηροσίαν ποιήσασθαι?’. 25

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 193, 7): προκαταβολὴ καὶ προσκατάβλημα· τῶν τελῶν πιπρασκομένων δύο προθέσεις ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν αἷς ἔχρην εἰσενεχθῆναι τὸ ἀργύριον. δπερ οὖν μέρος χρημάτων, πρὶν ἀρξασθαι τοῦ ἔργου, εἰσφέρουσιν

6 πρέσβεις <παροξυτόνως> Radermacher, πρέσβις libri.
19 Προηρόσια Sauppe, Προηροσίαι libri. 20 ἀρότου Meursius,
ἀρότρου libri. 23—25 ,uerba Lycurgi corruptissima' Blass.

εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προκαταβολὴ καλεῖται, τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον προσκατάβλημα.

Suidas: προμετρητής· ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἔκαστον διαμετρῶν καὶ [δέ] 5 τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων προμετρητής ἐκαλεῖτο. Δεῖναρχος (fr. 2 XVI 4 Tur.) ‘ὁ Σκύθου τοῦ προμετρητοῦ οὐδὲ ἐν δημόσιαις γέτονε καὶ ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκε καὶ ὑμεῖς ἐκλαβόμενοι παρ’ αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε’.

Lex. s. QVART. p. 192, 22: προσμίξαι πρὸς τὴν χώραν· 10 εἴ τις φεύγει φόνον ἐκούσιον καὶ ὡς ἐκουσίως φονεύσας λέγει τοῦτο μὴ τολμᾶν.

Lex. s. QVINT. p. 298, 7: πρόσοδος· κεῖται καὶ ἐπὶ χρημάτων τῶν παρὰ τῶν ὑπηκόων ἢ καρπῶν ἢ τόπων τοῖς ἴδιάταις καὶ ἐπὶ τοῦ προσελθεῖν πρὸς τὸν δῆμον ἢ πρὸς ἄλλον τινά.

15 Suidas: προσκειτο καὶ προσθεντο· ἐπὶ τῶν τετελευτηκότων χρῶνται τῇ λέξει οἱ ῥήτορες, τῶν πρὸ τοῦ τεθάφθαι κειμένων ἐπὶ τῆς οἰκίας παρόντων τῶν οἰκείων. Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Γλαύκωνα (fr. 64 Tur.; 23 Thalh.) ‘καὶ μὲν δὴ οὐδὲ τοῦτο ἀν ἔχοι Γλαύκων εἰπεῖν ἢ ἄλλος τις τῶν Δικαιογένους συγγε- 20 νῶν, ὡς, δτε μὲν προσκειτο, ὥκνουν καὶ ἡγχύνοντο λόγους περὶ αὐτοῦ ποιεῖσθαι, ἐξενεχθέντος δὲ ἢ περὶ τῶν χρημάτων τινὰ μνείαν εἶχετε ἢ τὰς θυγατέρας ἡξιούτε διαιτᾶσθαι;’

Suidas: Προχαριστήρια· ἡμέρα, ἐν ᾧ οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντες, ἀρχομένων καρπῶν φύεσθαι, λήγοντος ἡδη τοῦ χειμῶνος, 25 ἔθυον τῇ Ἀθηνᾷ· τῇ δὲ θυσίᾳ δνομα Προχαριστήρια. Λυκούργος ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἱερωσύνης (fr. 50 Bl.) ‘τὴν τοίνυν ἀρχαιοτάτην θυσίαν διὰ τὴν ἀνοδὸν τῆς θεοῦ, δνομασθεῖσαν δὲ Προχαριστήρια, διὰ τὴν βλάστησιν τῶν καρπῶν τῶν φυομένων’.

4 ὁ del. Bernhardy. 8 ἐκλαμβανόμενοι Bernhardy.
uerba καὶ — διατελεῖτε non, ut Suidae editores contendunt, ex Harpocratiorne hausta sunt, sed cum Bekkerus in libris suis non inuenierit, ex Suidae tantum loco uidentur ab edito-ribus in Harpocrationis glossam translata esse⁴ Sauppe ΟΑ II 332⁵ 32. 22 εἶχετε . . ἡξιοῦτε Sauppe, ἔχετε . . ἡξιοῦτε libri. 25 Ἀθηνᾶ falsum; Κόρη dicendum fuisse Sauppe con- tendit. 28 φυομένων <ἀγομένην> coni. Sauppe.

LEX. s. QVART. p. 192, 17: πρυτανεῖα· πρόσοδος τοῦ δημοσίου, δταν ἀπὸ ζημίας τοῦ δικαζομένου γένηται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 297, 27): πυνθάνεσθαι· ἀκούειν, μανθάνειν, διδάσκεσθαι, ἵστορειν, ἐρωτᾶν ἢ ἔτερόν τι σημαίνει, παραπλήσιον μὲν τοῦ ἐρωτᾶν, οὐ μὴν αὐτὸ τὸ ἐρωτᾶν. 5 ἔστι γάρ τις, ὡς δῆλον, διαφορὰ μάλιστα παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς μεταξὺ πύγματος καὶ ἐρωτήματος. τὸ πυνθάνεσθαι παρὰ τοῖς ἥτορι καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τοῦ ἀκούειν καὶ μανθάνειν.

πυνθανόμην Ἰθάκης γε (v 256)
καὶ πάλιν (B 119) 10
αἰσχρὸν γάρ τόδε γ' ἔστι καὶ ἐσσομένοις πυθέσθαι
καὶ (Λ 21)
πεύθετο γάρ Κύπρονδε μέγα κλέος
καὶ (γ 87)
πευθόμεθ', ἥχι ἔκαστος ἀπώλετο 15
καὶ (γ 88)

κείνου δ' αὐ καὶ δλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.
ἐν γάρ τούτοις ἀπασιν ἐπὶ τοῦ ἀκούειν κεῖται τὸ πυνθάνεσθαι.
καὶ Αἰσχίνης δὲ ἐν τῷ Τῆς παραπρεσβείας (cf. II 154) ‘τούτῳ συμβαλεῖν πυνθανόμενος’. καὶ Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Φιλοκλέους 20 (III 6) ‘εὔτυχείτε, ὅτι οὐκ ἐν μείζονι καιρῷ ἐπύθεσθε τὴν αὐτοῦ αἰσχροκέρδειαν’. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεσβείας (ΣIX 76) ‘οὗτος ἀπήγγειλε τὰ ψευδῆ, ὑμεῖς ἐπιστεύσατε, οἱ Φωκεῖς ἐπύθοντο’.

LEX. s. QVART. p. 192, 21: πωληταί· οἱ ἀπαιτηταὶ τῶν 25 δφειλῶν.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 193, 4): πώμαλα· ἀντὶ τοῦ πόθεν, οἷον οὐδαμῶς. ἔστι δὲ τὸ μὲν πῶ Δώριον, τιθέμενον ἀντὶ τοῦ πόθεν, τὸ δὲ μάλα ἡ παρέλκει, ἡ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον ἐν τῷ πώμαλα, οἷον οὐ μάλα ἀντὶ τοῦ οὐ ἡ ἀντὶ τοῦ οὐδόλως. 30 ἔστι δὲ Ἀττικόν. Λυσίας ἐν τῇ Πρὸς Ἀσύβαρον ἐπιστολῇ (fr. 254 Tur.; 110 Thalh.) ‘γενναίως γάρ αἱ γυναῖκες πώμαλα ἔφασαν 5—7 cf. fr. 58—59 c. 29 ad uerba ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον cf. DIELS I. s. p. XXVIII.

15 πευθόμεθ' Bekker ex Homero, πευθόμενος libri.

ἀρχῆςθαι αὐτάς, δέον οὐδὲ πιούσας ἀπηλλάχθαι τοῦ συμποσίου² [ἐγένοντο].

Svidas: ὁ φθυμεῖν· οὐχ ὡς ήμεῖς φαμεν τὸ τοῖς ἀφροδι-
σίοις σχολάζειν, ἀλλὰ ἀπλῶς τὸ ἀργεῖν καὶ τρυφᾶν, παρὰ τὸ τὰ
δ ῥᾷστα τῷ θυμῷ διδόναι.

Svidas: ὁ ἡταρ· ὁ ἡταρ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο ὁ δήμῳ συμ-
βουλεύων καὶ δὲ ἐν δήμῳ ἀγορεύων, εἴτε ἵκανὸς εἴη λέτειν εἴτε
καὶ ἀδύνατος, εἴτε καὶ ἀπὸ τοῦ βελτίστου καὶ δικαιοτάτου συμ-
βουλεύων εἴτ³ ἐπ' οἰκείοις λήμμασι. καὶ δὲ Δημοσθένης τοῦτον
10 καλεῖ ῥήτορα, ἐπειδὰν λέγῃ (XIII 20) ‘ῥήταρ ἡγεμών καὶ στρα-
τηγὸς ὑπὸ τούτῳ’, καὶ ἐτέρωθι (XXI 189) ‘ἔγὼ δ’, εἰ μὲν δὲ
συμβουλεύων ὑμῖν δ τι δὲν συμφέρειν ἡγήται, . . . ῥήταρ ἐστίν,
οὔτ’ ἀρνοῦμαι οὔτε φύγοιμι δὲν τούτον τοῦτο· εἰ δὲ . . . οἶους . . .
ἔγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ δράτε, ἀπαιδεύτους καὶ ἀφ’ ὑμῶν πεπλουτη-
15 κότας, οὐκ δὲν εἴην οὐτος ἔγὼ⁴. καὶ πολλοῖς ψηφίσμασι παραγέ-
γραπται ῥητορικὴ ἐκ βουλῆς, εἰ εἰσφέρει τις γνώμην, ἀλλὰ μὴ
αὐτὸς ἰδίαν τύχην ἡτούμενος.

Svidas: ὁ δόθιον· τὸ μετὰ ψόφου κῦμα ἢ δεῦμα, παρὰ τὸ
ταχέως φείν. σημαίνει καὶ τὴν εἰρεσίαν. . . . ‘Ὑπερίδης τῷ δοθίῳ
20 ἐπ’ εἰρεσίας κέχρηται συντονωτάτης. φησί τοῦν (fr. 157 Bl.⁵)
‘τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τὸν τοῦ δοθίου ψόφον
καὶ τὸ μέτεθος τοῦ σκάφους ἐκπεπληγμένοι δεινῶς ἤσαν’.

Svidas: σαθροί· παλαιοί, φθαρέντες.

Svidas (cf. Iex. S. quint. p. 305, 9): Σαμοθράκη· νῆσος.
25 κεῖται δὲ καταντικρὺ τῆς Θράκης, φασὶ δὲ Σαμίους οἰκίσαντας
αὐτὴν τὸ δνομα θέεθαι τοῦτο· καὶ ἔστι παρὰ Ἀντιφῶντι ἐν τῷ
Σαμοθρακικῷ λόγῳ οὕτως εἰρημένον (fr. 49 Bl.⁶) ‘καὶ γὰρ οἱ
τὴν ἀρχὴν οἰκίσαντες τὴν νῆσον ἤσαν Σάμιοι, ἐξ μὲν ήμεῖς ἐγενό-

23 uide infra p. 185, 4.

2 ἐγένοντο del. Kuester. 11 τούτων reliqui, τούτῳ V.
12 ὑμῖν in Dem. cod. exstat post συμφέρειν. 16 εἰ εἰσφέρειτε Bernhardy, εἰσφέρειτε A B V, εἰ φέρειτε E. 17 ἡγούμενος] εἰσηγούμενος uel αἰρούμενος coni. Bernhardy. 20 φησὶ γοῦν Bernhardy, φησὶν οὖν libri. 25 οἰκίσαντας E, οἰκήσαντας reliqui. 28 οἰκίσαντες E corr. et Boeckh, οἰκήσαντες libri.

μεθα. κατωκίσθησαν δὲ ἀνάγκη, οὐκ ἐπιθυμίᾳ τῆς νήσου· ἔξ-
έπεον γὰρ ὑπὸ τυράννων ἐκ Σάμου καὶ τύχῃ ἐχρήσαντο ταύτη * *

καὶ λείαν λαβόντες ἀπὸ τῆς Θράκης ἀφικνοῦνται εἰς τὴν νήσον².

Lex. s. quint. p. 305, 18: *καπροί*· οἱ παλαιοὶ καὶ φθαρέντες.

Lex. s. quart. p. 193, 18: *σάργον*· τὸ δεινότατον οὕτω φησίν. 5

SVIDAS s. u. cίτου: ... cίτου δίκη· δταν τυνή ἀπόλειψιν
ποιησαμένη πρὸς τὸν ἄνδρα διὰ τοῦ ἀρχοντος ἦ καὶ ὑπὸ τοῦ
ἄνδρὸς ἐκπεμφθεῖσα μὴ ἀπολαμβάνη τὴν προΐκα καὶ διαγένηται
χρόνος καὶ δίκην εἰςάγη πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπαιτῇ προΐκα καὶ τρο-
φάς, ἀφ' ἧς ἀπηλλάγη ἡμέρας, αὕτη καλεῖται δίκη cίτου. 10

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 305, 19 et lex. S. quart. p. 193, 19):
σκάνδιξ· ... σκάνδικα οὖν λάχανα οὐ τὰ ἐκ τῶν κηπίων, ἀλλὰ τὰ
αὐτομάτως φυσόμενα, ὡς φησίν Ἀνδοκίδης (fr. 4 Bl.³; 4 Lipsius)
‘μὴ γὰρ ἴδοιμέν ποτε πάλιν ἐκ τῶν δρέων τοὺς ἀνθρακευτὰς
ἥκοντας εἰς τὸ ἀστυ, καὶ τύναια καὶ πρόβατα καὶ βοῦς καὶ τὰς 15
ἀμάξας <συγκομιζομένους> καὶ πρεσβυτέρους ἄνδρας καὶ ἐργάτας
ἔξοπλιζομένους· μηδὲ ἄγρια λάχανα καὶ σκάνδικας ἔτι φάγοιμεν’.

Lex. s. quint. p. 305, 13: *σοβαρός*· ὁ σοβῶν, ὁ μετὰ σεμνό-
τητος προϊών.

Lex. s. quint. p. 305, 16: *συγγενής*· συγγενῆς λέγεται καὶ 20
ἐπὶ ἄνδρὸς καὶ ἐπὶ τυναικός.

Lex. s. quart. p. 193, 17: *συμπρατήρ*· ὁ τὰ πωλούμενα
ὑφ' ἑτέρου βεβαιῶν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 305, 15): *σύνδικος* καὶ *συν-*
ήγορος· δταν πλείονες βοηθοὶ καὶ συνήγοροι τῷ πράγματι παρ- 25
ῶσι, σύνδικοι καλοῦνται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 305, 12): *συνετιμήθη*· πολλῆς
τιμῆς ἐγένετο τὰ ῶνια. καὶ *συντιμηθῆναι*. Δημοσθένης ἐν
4 uide supra p. 184, 23. 27 s cf. infra p. 186, 6 s.

2 defectum indic. Sauppe. 3 καὶ deest in AVE. 6 ἀπό-
λειψιν Salmasius, ἀποδικεῖν libri. 15 εἰς τὸ ἀστυν καὶ γύναια
Sauppe post ἥποντας dubitanter posuit, in libris exstant post ἀμά-
ξας. 16 συγκομιζομένους add. Bernhardio praecedente Lipsius.

τῷ Πρὸς Διονυσόδωρόν φησιν (LVI 8) ‘οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἀπέστελλον ἐς τὴν Αἴγυπτον τὰ χρήματα, οἱ δ’ ἔπλεον τοῖς ἐμπόροις, οἱ δ’ ἐνθάδε μένοντες συνετίμων τὰ ἀποστελλόμενα’.

Suidas (cf. lex. S. quart. p. 192, 3): συντελεῖς· δτε οἱ τριῶν ηραρχοῦντες νεώς μιᾶς ἀμα ἐπεμελοῦντο, συντελεῖς ἐλέγοντο.

Suidas: συντιμηθῆναι· τὸ πολλῆς τιμῆς γενέσθαι τὰ ὥνια συντιμηθῆναι. οὕτω Δημοσθένης (LVI 8).

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 305, 14): συσσημαίνεσθαι· δικαλουόντες κατασφραγίζασθαι, τούτο οἱ βῆτορες συσσημαίνεσθαι λέγονται. Λυκούργος ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἱερείας (fr. 31 Bl.) ‘ὦστε προστεταγμένον ὑπὸ ψηφίσματος καὶ τὴν Ἱέρειαν συσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεῖα’. καὶ σύσσημον τὸ σημεῖον.

Lex. s. quint. p. 309, 20: τάχα· παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ταχέως, παρὰ δὲ τοῖς βῆτορεσ τὰ πολλὰ εὑρίσκεται ἀντὶ τοῦ 15 ἴσως κείμενον, ἥκιστα δὲ παραλαμβάνεται ἐπὶ δισταγμοῦ.

Suidas: τελεῖθῆναι· τὸ ἀναλαθῆναι. οὕτως Ἀντιφῶν fr. 180 Bl.²; 82 Diels).

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 309, 28): τετραδισταῖ· οἱ ἐπίπονον βίον διάγοντες, ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους, δις τετράδι γεννηθεὶς 20 πολλοὺς πόνους ἔτλη.

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 309, 23 et lex. S. quart. p. 194, 2): τέως· οἱ βῆτορες ἐπὶ τοῦ πρότερον ἦ πάλαι, μέχρι τούτου, ὡς Ἀντιφῶν (fr. 79 Bl.²) ‘τέως μὲν γὰρ δι πολὺς χρόνος τοῦ δλίγου πιστότερος ἦν’. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ. καὶ αὐθις ‘ἀπο-

6 s. vide p. 185, 27 s.

¹ Διονυσόδωρον V, Διόδωρον reliqui. ³ συνετίμων] διετίθεντο Dem.; οὐοχ συνετιμήθη paulo post apud Dem. legitur; quem locum Dem. Suidas forsitan in animo habuit Kuester. ¹⁰ τῆς add. Sauppe. ¹¹ ὃνδ Blass, ἐπὶ libri. ^{18. 19} ἐπίπονον βίον A, ἐπὶ τὸν βίον reliqui. ²² τούτον ὡς Sauppe, τοῦ τέως libri. ²⁴ καὶ ἐπὶ — αὐθις del. Bekker, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ [καὶ αὐθις] aut καὶ αὐθις ἐπὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ Bernhardy. ²⁴ — p. 187, 2 quae post αὐθις sequuntur, Saupio et Blassio non uidentur Antiphontis esse; immo ea ad historicum uel historicos referenda esse puto.

καλύψαντες τὰ ὅπλα τέως ἐσκεπασμένα¹. καὶ αὐθις ‘καὶ δι-
έφθειρε τοὺς τέως νενικηκότας². καὶ *(Λυσίας)* ἐν τῇ ἀπολογίᾳ
τῆς δωροδοκίας (*Lysias* XXI 19) ‘δέομαι ύμῶν τὴν αὐτὴν γνώ-
μην περὶ ἔμου ἔχειν καὶ ἐν τῷ τέως³. καὶ ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ
τοῦ Δικαιογένους κλήρου (*Lys.* fr. 65 Tur.; 24 Thalh.) ‘Δικαιο- 5
τένης δὲ τέως μὲν ὥκει παρ’ ἡμῖν, δοκιμασθεὶς δὲ ἔγημε⁴. καὶ
ἐπὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ. Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς Λυσίβιον (fr. 90 Tur.;
25 Thalh.) ‘ἡγούμεθα γάρ ἐκείνη μὲν τὸν ἐγγυτάτω γένους δεῖν
συνοικεῖν, τὰ δὲ χρήματα τέως *(μὲν)* τῆς ἐπικλήρου εἶναι, ἐπει-
δὰν δὲ . . . ἡβῆσαιν, ἐκείνους αὐτῶν κρατεῖν⁵. καὶ ἐπὶ τοῦ ἔως, 10
ὧς παρὰ Δημοσθένει ἐν β’ τῶν Φιλιππικῶν (II 21) ‘ὦσπερ γάρ
ἐν τοῖς σώμασι, τέως μὲν ἀν ἐρρωμένα ἦ, οὐδὲν ἐπαισθάνεται
τῶν καθ’ ἔκαστα σαθρῶν⁶, καὶ ἐν τῷ Κατὰ Διονυσοδώρου (LVI 14)
‘τοὺς δὲ εἰς ‘Ρόδον τόκους μὴ καθομολογεῖν, τέως ἀν διακριθῶ-
μεν’, καὶ ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεσβείας (XIX 326) ‘ἀντὶ τοῦ τὸν 15
‘Ωρωπὸν ύμῖν παραδοθῆναι, περὶ τοῦ Δρυμοῦ καὶ τῆς πρὸς Πα-
νάκτῳ χώρας μεθ’ ὅπλων ἐξέρχεσθε, δ τέως ἡσαν σφοι Φωκεῖς
οὐδέποτε ἐποιήσαμεν⁷. καὶ ἐν τῷ Περὶ τῶν συμμοριῶν (XIV 35—36)
‘καὶ μὴν οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδένα ἀν ‘Ἐλλήνων εἰκότως φοβη-
θέντα τὸν πόλεμον τούτον ὁρῶ. τίς γάρ οὐκ οἰδεν αὐτῶν ὅτι, 20
τέως μὲν κοινὸν ἔχθρον ἐκείνον ώμονδουν ἄλλῃλοις, πολλῶν ἀρα
ἡσαν κύριοι;⁸

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 193, 33 et lex. S. quint. p. 309, 29):
τήθη· μάμμη, ἡ πατρὸς ἡ μητρὸς μήτηρ.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 194, 1 et lex. S. quint. p. 309, 30): 25
τηθίς· θεία, πατρὸς ἡ μητρὸς ἀδελφή.

Lex. s. quārt. p. 194, 3: τηλικοῦτος· ἐπὶ μεγέθους ἡ πράγ-
ματος ἡ τόπου.

7—10 idem exemplum p. 166, 26—29 s. u. ἡβῆσαιντες laudatur.

1 τὰ ὅπλα *(τὰ)* coni. Wuensch. 2 Lysiae nomen hic exci-
disse appareat. 3. 4 δέομαι οὖν ύμῶν, ὡς ἀνδρες δικασταί, τὴν
αὐτὴν νῦν περὶ ἔμου γνώμην ἔχειν ἡντερ καὶ ἐν τῷ τέως χρόνῳ
Lys. 7 Λυσίβιον Kuester, *Ἀνσίβιον* libri. 8 ἐγγυτάτω ex Suida
ipso s. ἡβῆσαιντες, ἐγγύτατον V, ἐγγύτατα reliqui. 8. 9 δεῖν συν-
οικεῖν ex Suida s. ἡβῆσαιντες, συνοικεῖν δεῖν libri. 9 τὰ δὲ χρή-
ματα ex Suida s. ἡβ., τὸ δὲ χρῆμα libri. *(μὲν)* ex Suida s. ἡβ.

Svidas s. u. Τιμαγόρας (cf. lex. S. quart. p. 193, 26):
Τιμαγόρας προσκυνήσας τὸν Περσῶν βασιλέα παρὰ τὰ Ἐλλήνων
ἔθη καὶ δωροδοκηθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων ἀνηρέθη.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 309, 27): τίμιον· τὸ σπάνιον
5 παρὰ τοῖς ρήτορες.

Lex. s. quavt. p. 193, 28: Τιμοκράτης· καὶ οὗτος ὑπὸ⁵
Μακεδόνων ἔλαβεν ἀρτύριον.

Svidas: τραγικὸς πίθηκος· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνο-
μένων. Δημοσθένης καὶ ὅλα πολλὰ εἰπών εἰς τὸν Αἰχίνην,
10 φάσκων ὑποκρινόμενον τοῖς ποιηταῖς τραγῳδιῶν, ἔτι καὶ πίθηκον
προστηρόμενον (XVIII 242), ἥτοι ὅτι βραχὺς ὡν τῷ σώματι εἰσήει
εἰς τὴν σκηνήν, ἢ ὅτι ὁ πίθηκος μιμηλὸν ζῷόν ἐστιν, εἰς τοῦτο
ἐπέσκωψε τὸν Αἰχίνην, ὡς ἀνθρώπους ὑποκρινομένους τραγῳ-
δίαν μιμούμενον.

15 Lex. s. quavt. p. 309, 25: τρίγωνον· δργανον μουσικόν.
сημαίνει δὲ καὶ δικαστήριον.

Lex. s. quavt. p. 193, 30: τριηράρχημα· ὅταν ὁ τριήραρ-
χος περισσὸν δίδωσι τοῖς ναύταις.

Svidas: τρίμμα· ὁ τετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασι. καὶ παρ'
20 Ἀριστοφάνει Νεφέλαις (260)
λέγειν γενήση τρίμμα,
τουτέστι τετριμμένος, ἵκανδε καὶ δεινὸς ἔσῃ λέγειν. καὶ Δη-
μοσθένης ἐν τῷ Περὶ στεφάνου (XVIII 127) ὡς ἴταμοθ καὶ ἀν-
αισχύντου ρήτορος καθαπτόμενος Αἰχίνου ‘περίτριμα ἀγορᾶς’
25 αὐτὸν καλεῖ.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 309, 31): τριταγωνιστής· Αἰ-
χίνης ἐν πολλοῖς σκώπτεται ὑπὸ Δημοσθένους (XVIII 129 et al.)
ώς ὑποκριτής τραγῳδιῶν, καὶ τριταγωνιστὴν αὐτὸν φησιν, ὡς
ἀδοκιμώτατον τῶν ὑποκριτῶν ἐν τρίτῃ τάξει καταριθμῶν.

9—11 cf. infra 26—28 et p. 148, 1—2. 28 cf. fr. 59 a, 6.

8 παροιμία post πίθηκος add. Gaisford ex Hesych. et Phot.
29 quae post καταριθμῶν sequuntur, non recepi, cum haec ad
alteram glossam referenda esse videantur; cf. Bernhardii adn.

LEX. s. QVART. p. 193, 23: τῶν μὴ ἐπεξιόντων τὰς δίκας· οἱ γραφόμενοι δίκας καὶ μὴ πάλιν ἐπεξιόντες, ἀλλ’ διγωροῦντες καταμαρτυρῆσαι.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 312, 30): ὅβρις· ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας, αἰκία δὲ πληγαὶ μόνον. Λυσίας ἐν τῷ 5 περὶ αἰκίας Πρὸς Ἰσοκράτην (fr. 126 Tur.; 44 Thalh.) ‘καίτοι τίς οὐκ οἴδεν ύμῶν, δτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἔστι μόνον τιμῆσαι, τοὺς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ύμῖν θανάτῳ ζημιοῦν,’

SVIDAS: ὑπερήμερος καὶ ὑπερημερία· δταν μετὰ τὴν κυρίαν, ἐορτὴν τυχόν ἢ τίνος ἄλλου ἢ συλλόγου ἢ δεδειγμένου 10 πράγματος ἀπαντήσῃ τις, τότε ὑπερήμερος καὶ ἐξ ὑπερημερίας ἐληλυθέναι λέγεται καὶ κατόπιν τῆς ἐορτῆς, εἰ τύχοι πλεῖστον τῆς ἐορτῆς ἀπολειφθείς.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 313, 3 et lex. S. quart. p. 194, 7 et Pollux II 139): ὑπὸ μάλης· ὑπὸ μασχάλης. κείται δὲ τὸ 15 ὄνομα παρὰ τοῖς βήτορειν· ἀεὶ δ’ οὕτως αὐτὸς παραλαμβάνουσι μετὰ τῆς προθέσεως, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Ἀφοβὸν (XXIX 12) ‘ἄλλὰ μὴν οὐχ εἰς οὐδὲ δύο ταῦτ’ ἵσασιν, οὐδὲ ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ’ ἐν τῇ ἀγορᾷ μέση πολλῶν παρόντων’. καὶ Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Κλεινίαν (fr. 144 Tur.; 20 54 Thalh.) ‘ἐπειδὴ πάντες κατέδαρθον, ἐσκευασμένος τῶν χαλκωμάτων δσα οἵσις τ’ ἦν πλεῖστα, ὑπὸ μάλης λαβών ἐξήγαγε ξίφος ἔχων’. καὶ τὸ μὲν ἐνικόν οὕτω μετὰ τῆς προθέσεως, τὸ δὲ πληθυντικὸν μασχάλας καὶ ἄλλοι πλεῖστοι καὶ Λυσίας ἐν Ἐπιστολῇ (fr. 255 Tur.; 111 Thalh.) ‘καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν <ἔχεις>, 25 τὰς δὲ μασχάλας δασείας’.

SVIDAS: ὑποτροχίζεσθαι· οὐχ ὡς ἡμεῖς <τὸ> ὑποπεσεῖν τροχῷ καὶ τρωθῆναι τροχίζεσθαι καλούμεν, οὕτω καὶ οἱ βήτορες αὐτῷ ἔχρήσαντο, ἀλλὰ τὸ στρεβλοῦθαι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοὺς ἐξεταζομένους, ἵνα κατείπωσιν, ἢ συνίσασιν ἄλλοις ἢ περὶ ὧν 30 αὐτοὶ ἤδικησαν, τροχίζεσθαι λέγουσιν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 313, 5): ὑποφόνια· τὰ ἐπὶ τῷ

25 ἔχεις add. Sauppe ex Photio et schol. Plat. p. 347 Bk.
27 τὸ add. Bernhardy.

φόνψ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος, διτὶ ἀνήρηκεν, [ἴνα μὴ ἐπεξίωσιν] ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι μηδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην ὑποφόνια καλεῖται. οὕτως Δείναρχος (cf. fr. §XVIII 11 Tur.) καὶ Θεόφραστος.

5 Lex. s. quint. p. 313, 8: ὑπωμοσίᾳ· δόπταν τις νόμον ὑπὸ ἄλλου εἰςηγηθέντα γράψηται παρανόμων ἢ αὐτὸς ὁ εἰςηγησάμενος καταγνοὺς αὐτοῦ ἔξομόσηται παραλεογίσθαι. ὑπωμοσίᾳ δὲ ἐκλήθη, διτὶ διμνύντες οἱ εἰςηγησάμενοι μήτε ἐπ’ ἀργυρίῳ τὸν νόμον θέσθαι μήτε κατὰ χάριν ἀπελύοντο.

10 Lex. s. quint. p. 315, 22: φαρμακός· ἀνὴρ πονηρός.

(π. 11—16 = 26 B.) LEXIC. RHET. CANTABR. S. u. προβολὴ p. 676, 23 Dobree = p. 356, 12 Nauck: προβολὴ μὲν φανεροῦ τινος ⟨ἀδικήματος, φάσις⟩ δὲ λανθάνοντος 357Nauck μήνυσις. Κεκίλιος δὲ ⟨φάσιν⟩ φησὶν εἶναι, ἦν κατὰ 15 τῶν ⟨τὰ⟩ δημόσια μέταλλα ὑπορυττόντων ἀποφέρουσι [δὲ] καὶ καθόλου τῶν τὰ κοινὰ κλεπτόντων· καλεῖσθαι δὲ οὕτως καὶ τὰς ἐμπορικὰς μηνύσεις.

a SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 315, 16 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 5 W.): φάσις ἐστίν, ἦν ποιεῖται τις πρὸς τὸν 20 δοκούμντα ὑπορύττειν δημόσιον μέταλλον ἢ χωρίον ἢ οἰκίαν ἢ ἄλλο τι τῶν δημοσίων. ἔτι δὲ καὶ οἱ τοὺς ἐπιτρόπους τῶν δρφανῶν αἰτιώμενοι παρὰ τοῖς ὅρχουσιν ὡς οὐ δεόντως μεμισθωκότας τὸν ⟨τῶν⟩ δρφανῶν οἰκον προφαίνειν λέγονται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 315, 1 et lex. S. quart. p. 194, 15): 25 διτὶ φαῦλον εἴρηται χρέοδον ὑπὸ πάντων τῶν ῥητόρων τὸ κακὸν ἐπὶ τε πράγματος καὶ ἀνδρὸς οὕτως ταττόμενον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Τιμοκράτους (XXIV 205) ‘καὶ βλάπτειν ὑμᾶς καὶ δόξης

2 ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν ut glossema del. Bernhardy. 4 οὕτω libri. 13 μὲν φανεροῦ M. H. E. Meier, φανεροῦ μέν liber. ἀδικήματος, φάσις add. Meier. δὲ λανθάνοντος Meier, λανθάνοντος δὲ liber. 14 Κεκίλιος Meier, Κεκίλιος liber. φάσιν add. Meier. 15 τὰ add. Meier. 16 δὲ damn. Meier. ante τῶν Meier κατὰ add. 23 τῶν δρφανῶν Bernhardy, δρφανῶν V, δρφανῶν E, δρφανικῶν reliqui.

ἀναπιμπλάναι φαύλης ἐπιχειροῦντα αὐτὸν οὐ τιμωρήσει;’ καὶ Ἰσοκράτης (I 35) ‘ὅ γάρ φαύλως διανοηθεῖς περὶ τῶν ἴδιων οὐδέποτε καλῶς βουλεύεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων’. καὶ Λυσίας ἐν Ἐπιστολῇ (fr. 260 Tur.; 114 Thalh.) ‘λέγων ως οὐ φιλῶ σε, φαυλότητά μου μεγίστην καταγινώσκεις· εἰ γάρ ήθος τοιοῦτον καὶ 5 τρόπον καὶ ψυχὴν καὶ εὔνοιαν οὕτως ἀπροφάσιστον, ἔτι δὲ συνουσίας οἰκειότητα καὶ λόγων κοινωνίαν μὴ καθ’ ὑπερβολὴν ἀσπάζομαι, τίς τένοιτ’ ἂν ἐμοῦ ἀθλιώτερος, δες ἀναισθήτως ἔχω πρὸς τὸ φρονεῖν;’ τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐκαταφρονήτου. ‘οὐ φαύλας λαβών πληγάς’ Δημοσθένης φησί (LIV 18). 10

α Lex. s. QVINT. p. 315, 1 (cf. lex. S. quart. p. 194, 15): φαύλον· τὸ φαύλον σημαίνει δέκα· ἐπὶ τε προσώπου καὶ πράγματος τὸ κακόν, τὸ μικρόν καὶ τὸ εὐκαταφρόνητον καὶ τὸ ἀσθενὲς καὶ τὸ ἀδοξον καὶ τὸ ἀνόητον καὶ τὸ ἀπλοῦν καὶ τὸ ταπεινόν· καὶ ἐπὶ τοῦ πένητος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου τῷ σπουδαίῳ 15 καὶ ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς.

Lex. s. QVINT. p. 315, 10: φελλέα· τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία.

Lex. s. QVINT. p. 194, 17: φενακίζειν· τὸ ἐξαπατᾶν τοὺς ἀκροωμένους καὶ τοὺς δρῶντας. 20

Lex. s. QVINT. p. 315, 11: φηλώματα· αἱ ἀπάται, παρὰ τὸν φήληκα. φήληξ δ’ ἐστὶν ὁ δλυνθός ὁ φαινόμενος μὲν ὥσπερ πέπειρος, οὐκ ὅν δέ.

Lex. s. QVINT. p. 315, 23: φιλόνικος· ὁ παρὰ τὸ βέλτιστον νικῶν θέλων. 25

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 315, 20): Φιλοῦργος· οὗτος ἀσωτὸς ὅν ἐφωράθη ἐν Ἀθήναις τὰ ἱερά συλήσας καὶ ‘τὸ Γοργόνειον ὑφελόμενος’, ως Ἰσοκράτης λέγει (XVIII 57). μέμνηται τούτου Αἰσχίνης ἐν τῷ Κτησιφῶντος.

4 Ἐπιστολῇ ‘λέγων ως Sauppe, Ἐπιστολῇ λέγων ως uulg. 6 ἀπροφάσιστον Sauppe, ἀπροφασίστως libri. 17 φέλλερα liber, corr. Boysen l s. p. 20. 24 φιλόνεικος liber, em. Radermacher. 26 Φιλοῦργος Bernhardy, Φιλονεργός libri. 28. 29 nihil tale apud Aeschinem; respexit fortasse auctor ad u. Φευνώνδας, quae Aeschin. III 137 legitur.

LEX. s. QVART. p. 194, 12: φονικόν· ἐὰν μέτοικόν τις ἀποκτείνῃ, φυγῆς μόνον κατεδικάζετο· ἐὰν μέντοι ἀστόν, θάνατος ἡ Ζημία.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 315, 7): φορμός· προκάλυμμα 5 ἡ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐνῷ εἰώθεσαν αἱ ἴχαδες κομίζεσθαι.

LEX. s. QVINT. p. 315, 21: φράτορες· συγγενεῖς, οἰκεῖοι.

LEX. s. QVART. p. 194, 14: φρατριάζειν· τὸ μετέχειν φρατρίας.

SVIDAS: φρονηματισθῆναι· οὕτως Ὑπερίδης (fr. 275 Bl.³). ἀντὶ τοῦ φρονήματος καὶ οἰήσεως πληρωθῆναι. ‘οἱ δὲ φρονη-
10 ματισθέντες ὑπὸ τῶν δεδηλωμένων ἔτοιμοι ἦσαν’.

SVIDAS: φρυκτὸς καὶ παραφρυκτωρευόμενος· οἱ κακούργοδυντες περὶ τὰς φυλακὰς κτλ. quae secuntur, plane eadem sunt, quae supra p. 178, 24 s. u. παραφρυκτωρευόμενος exstant.

LEX. s. QVINT. p. 315, 14: φωρῶν λιμένα· δ φωρῶν λιμήν
15 ἔστιν ἐν μεθορίψ τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα οἱ λησταὶ καὶ κακούργοι δρμίζονται.

SVIDAS: χρηματιστής· χρημάτων ποριστής. δ φαδίως χρή-
ματα πορίζων οὕτω προσαγορεύεται. κεῖται τὸ ὄνομα παρὰ Λυ-
cίᾳ (fr. 334 Tur.; 116 Thalh.).

20 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 316, 27): χρημάτων· συνήθως μὲν οἱ τε ἴδιωται καὶ οἱ ῥήτορες τῷ δνόματι τῶν χρημάτων ἐπὶ νομίμασι χρώνται ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ ἐπὶ τῆς δλῆς οὔσιας τὴν λέξιν ταύτην ἔταξαν. ‘τὸν ἀποκτείναντα δσιον εἶναι καὶ θνήσκειν καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ πεπρᾶσθαι’. κεῖται δὲ η λέξις 25 καὶ ἐπὶ πράγματος η προσώπου η λόγου ὡς Ἀντιφῶν (fr. 183 Bl.²; 117 Diels). τάσσουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν φορτίων, δ δὲ Λυσίας ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ κατασκευάσματος τίθησι (fr. 335 Tur.; 116 Thalh.).

SVIDAS: ψευδέγγραφος δίκη· τῶν δημοσίᾳ δφειλόντων 30 τὰ δνόματα ἀπογράφονται οἱ ταμίαι, καὶ δσα ἔκαστος δφείλει. ἐὰν οὖν μὴ δφείλοντα ἔγγραψη τις η δφείλοντα μὲν ἔγγραψη, πλέον δὲ τοῦ δφειλήματος, οὕτως ψευδεγγραφῆς κρίνεται.

20. 22 ad uerba συνήθως... χρῶνται cf. Diels l. s. p. XXVIII.

SVIDAS: ψευδής ἐγγραφή· τοῦτο μὲν δνομα δίκης, ζητή-
σειε δ' ἂν τις, τίνι διαφέρει ψευδεγγραφή βουλεύσεως· καὶ γάρ
διαφέροντα τίθησιν ὁ Λυκούργος (cf. fr. 12 Bl.). τάχα οὖν ψευδ-
εγγραφής μὲν ἐλάγχανον οἱ μὴ δφείλοντες μὲν, ἐγγραφέντες δὲ
ψευδῶς, βουλεύσεως δὲ οἱ πάλαι μὲν ὀφληκότες, ἀποδόντες δὲ 5
καὶ αὐθίς κατ' ἐπιβουλὴν ψευδῶς ἐγγραφέντες.

LEX. s. QVART. p. 194, 25: ψευδογραφή· δταν τοὺς δφεί-
λοντας διδόναι τι τοῖς ίδιοις ἐγγραφον προστίθησι τις διὰ τῆς
προσθήκης.

LEX. s. QVART. p. 194, 22: ψευδοκλητίας· δταν εἰς ἔμ- 10
φανῶν κατάστασίν τινες κρύφα ἐνέγκαντες τοὺς ἀντιδίκους πρὸς
τὸν κριτήν, ἐρήμην καταψηφίζαντες τοῦ ἑτέρου μέρους.

LEX. s. QVART. p. 194, 27: ψευδομαρτυριῶν· δταν δικά-
ζωνται, δτι ἀδίκως καταμαρτυροῦνται.

XIII

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ Η ΠΑΡ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ ΤΟΙΣ ΡΗΤΟΡΣΙ

Περὶ τῶν καθ' ιστορίαν ἢ παρ' ιστορίαν εἰρημένων
τοῖς φήτορσι SVIDAS.

huius opusculi nil diem tulit. cf. BRZOSKA l. c. p. 1186.

XIV

FRAGMENTA INCERTAE SEDIS

καὶ ἄλλα πλεῖστα SVIDAS.

156 MARCELLINVS uita Thucyd. 35 p. 193, 79 Westerm. 15
= Thuc. tom. I p. 6, 1 Hude: *ξηλωτὴς δὲ γέγονεν ὁ Θουκυνδί-
δης εἰς μὲν τὴν οἰκονομίαν Ὄμηρον, Πινδάρον δὲ εἰς
τὸ μεγαλοφυνὲς καὶ ὑψηλὸν τοῦ χαρακτῆρος, ἀσαφῶς δὲ*

17 cf. fr. 156 a, 12.

Caecilii Calactini fragmenta.

13

λέγων ἀνὴρ ἐπίτηδες, ἵνα μὴ πᾶσιν εἶη βατὸς μηδὲ¹¹
εὐτελῆς φαίνηται παντὶ τῷ βούλομένῳ νοούμενος εὐ-
χερῶς, ἀλλὰ τοῖς λίαν σοφοῖς δοκιμαζόμενος παρὰ
τούτοις θαυμάζηται· δὲ γὰρ τοῖς ἀρίστοις ἐπαινού-
5 μενος καὶ κενριμένην δόξαν λαβὼν ἀνάγραπτον εἰς
τὸν ἔπειτα χρόνον κέκτηται τὴν τιμήν, οὐ κινδυνεύ-
ονσαν ἐξαλειφθῆναι τοῖς ἐπικρίνοντιν. (36) ἐξήλωσε
δ' ἐπ' δλίγον, ὡς φησιν "Ἀντυλλος, καὶ τὰς Γοργίου τοῦ
Λεοντίνου παρισάσεις καὶ τὰς ἀντιθέσεις τῶν δρο-
10 μάτων, εὐδοκιμούσας κατ' ἐκεῖνο καιροῦ παρὰ τοῖς
"Ελλησι καὶ μέντοι καὶ Προδίκου τοῦ Κείου (cf. Vor-
sokratiker p. 535, 42 Diels) τὴν ἐπὶ τοῖς δνόμασιν ἀνρι-
194 W. βολογίαν. (37) μάλιστα | δὲ πάντων, ὅπερ εἴπομεν,
ἐξήλωσεν "Ομηρον καὶ τῆς περὶ τὰ δνόματα ἐκλογῆς
15 καὶ τῆς περὶ τὴν σύνθεσιν ἀνριβείας, τῆς τ' ἴσχύος
τῆς κατὰ τὴν ἐρμηνείαν καὶ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ τά-
χους. (38) τῶν δὲ πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τε καὶ ἴστο-
ρικῶν ὁσπερ ἀψύχους εἰσαγαγόντων τὰς συγγραφὰς
καὶ ψιλῇ μόνῃ χρησαμένων διὰ παντὸς διηγήσει, προσ-
20 ώποις δ' οὐ περιθέντων λόγους τινὰς οὐδὲ ποιησάν-
των δημηγορίας, ἀλλ' Ἡροδότου μὲν ἐπιχειρήσαντος,
οὐ μὴν ἐξισχύσαντος (δι' δλίγον γὰρ ἐποίησε λόγων
ώς προσωποποίας μᾶλλον ἥπερ δημηγορίας), μόνος δὲ
συγγραφεὺς ἐξεῦρε τε δημηγορίας καὶ τελείως ἐποίησε
25 μετὰ κεφαλαίων καὶ διαιρέσεως, ὃστε καὶ στάσει ὑπο-
πίπτειν τὰς δημηγορίας ὅπερ ἐστὶ λόγων τελείων
εἰκάν. (39) τριῶν δὲ δντων χαρακτήρων φραστικῶν,
ὑψηλοῦ, ἴσχνον, μέσου, παρεὶς τοὺς ἀλλους ἐξήλωσε
τὸν ὑψηλόν, ὡς δντα τῇ φύσει πρόσφορον τῇ οἰκείᾳ
30 καὶ τῷ μεγέθει πρέποντα τοῦ τοσούτου πολέμου· δὲ
γὰρ αἱ πράξεις μεγάλαι, καὶ τὸν περὶ αὐτῶν ἐπρεπε
λόγον ἐοικέναι ταῖς πράξειν. (40) ἵνα δὲ μηδὲ τοὺς

11—13 cf. fr. 156a, 9.

11 Κείου εδυντ, Κίου liber. 18 ὁσπερ ἀψύχους coni.
Krueger, ἀψύχους ὁσπερ liber. εἰσαγαγόντων Poppo, εἰσαγόν-
των liber. 29 τῇ <τε> φύσει coni. Hude.

ἄλλους ἀγνοῆσ χαρακτήρας, ἵσθι ὅτι μέσῳ μὲν Ἡρόδοτος ἐχρήσατο, διὸ οὗτε ὑψηλός ἐστιν οὗτε ἴσχνός, ἴσχνῷ δ' ὁ Ξενοφῶν. (41) διὰ γ' οὖν τὸ ὑψηλὸν ὁ Θουνδίδης καὶ ποιητικαῖς πολλάκις ἐχρήσατο λέξεσι καὶ μεταφοραῖς τισιν.

5

in p. 194, 11—13 Caecilius ingenium obseruauit V. DE WILAMOWITZ Herm. XII p. 334, 14. fortasse etiam reliqua ex Caecilio fluxerunt.

156a SCHOLION Thucydid. IV 135, 2 p. 89^b 20 Haase: ἵστεον ὅτι εἰς τὸ κομψὸν τῆς φράσεως Θουκυδίδης Αἰχύλον καὶ Πίνδαρον ἐμιμήσατο, εἰς δὲ τὸ γόνιμον τῶν ἐνθυμημάτων τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Ἀντιφῶντα, εἰς δὲ τὴν λέξιν Πρόδικον, δθεν καὶ Προδίκου λέξεις ἐν τῷ κειμένῳ σημειούμεθα, εἰς δὲ τὸ γνωμικὸν τοὺς Σωκρατικούς, Εὐριπίδην καὶ τοὺς ἄλλους (τοῖς γὰρ αὐτοῖς χρόνοις ἦσαν), εἰς δὲ τὴν οἰκονομίαν τὸν ποιητήν.

8 s cf. fr. 99, 2—5 et fr. 99a. 9 cf. fr. 156 p. 194, 11—13.
12 cf. fr. 156 p. 193, 17.

157 MARCELLINVS uita Thucyd. 56 p. 199, 45 Westerm. = p. 10, 1 Hude: ἔστι δὲ τὴν ἰδέαν καὶ τὸν χαρακτῆρα μεγαλοπρεπῆς, ὡς μηδὲ ἐν τοῖς οἴκτοις ἀφίστασθαι τοῦ μεγαλοπρεποῦς, 15 ἐμβριθῆς τὴν φράσιν, ἀσαφῆς τὴν διάνοιαν διὰ τὸ ὑπερβατοῖς χαίρειν, δλίγοις δνόμασι πολλὰ πράγματα δηλῶν, καὶ ποικιλάτας μὲν ἐν τοῖς τῆς λέξεως σχήμασι, κατὰ δὲ τὴν διάνοιαν τούναντίον ἀσχημάτιστος· οὔτε γὰρ εἰρωνείας οὔτε ἐπιτιμήσειν οὔτε ταῖς ἐκ πλαγίου δήσειν οὔτε ἄλλαις τισὶ πανουργίαις πρὸς 20 τὸν ἀκροατὴν κέχρηται, τοῦ Δημοσθένους μάλιστα ἐν τούτοις ἐπιδεικνυμένου τὴν δεινότητα. (57) οἷμαι δὲ οὐκ ἀγνοίᾳ σχηματισμοῦ τοῦ κατὰ διάνοιαν παρεῖναι τὸν Θουκυδίδην τὸ τοιούτον, ἀλλὰ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις πρέποντας καὶ ἀρμόζοντας

16 s cf. fr. 73, 16 s (ἀσάφειαν ἐκ τῶν ὑπερβατῶν) et fr. 94 p. 77, 27 s.

11 τοὺς Σωκρατικούς de quo dubitarunt sanum est; u. Eurip. uitam: (Ἐνρ.) γενόμενος . . καὶ Σωκράτους ἐταῖρος (Wuensch).

13*

сунтиθέντα τοὺς λόγους. οὐ γάρ ἔπειτε Περικλεῖ καὶ Ἀρχιδάμῳ
καὶ Νικίᾳ καὶ Βρασίδῃ, ἀνθρώποις μεγαλόφροσι καὶ γενναίοις καὶ
ήρωϊκήν ἔχουσι δόξαν, λόγους εἰρωνείας καὶ πανουργίας περιτί-
θέναι, ὡς μὴ παρρησίαν ἔχουσι φανερῶς ἐλέγχειν καὶ ἀντικρυς
5 μέμφεσθαι καὶ δτιούν βούλονται λέγειν. διὰ τοῦτο τὸ ἀπλαστον
καὶ ἀνηθοποίητον ἐπετήδευσε, σψων κάν τούτοις τὸ προσῆκον
καὶ τῇ τέχνῃ δοκοῦν· τεχνίτου γάρ ἀνδρὸς φυλάζαι τοῖς προσώποις
τὴν ἐπιβάλλουσαν δόξαν καὶ τοῖς πράγμασι τὸν ἀκόλουθον κόσμον.

cf. fr. 103.

hoc de Thucydide iudicium rhetoricum fortasse ex Caecilio haustum esse Blass l. s. I p. 118, 4 suspicatus est.

158 (= 21, 6—8 B.) DIONYSIUS HALIC. ep. ad Pompeium 3, 20 p. 240, 14 Vs. et R.: ἐμοὶ μέντοι καὶ τῷ
φιλτάτῳ Κεκιλίῳ δοκεῖ τὰ ἐνθυμήματα αὐτοῦ (τοῦ Θου-
κιδίδου) μάλιστα <μιμήσασθαι> τε καὶ ζηλώσαι Δημοσθένης.

ea, quae hunc locum praecedunt, mihi quidem uidentur
non Caecilius esse, quamquam Burckhardt (fr. 21) illa quoque ei
adscribit. nam cum antecedentibus uerbis fragmentum nostrum
ita non cohaeret, ut nonnulli uiri docti coniecerint in uerbo-
rum contextu ante ἐμοὶ aliquid deesse. sed ea rectiora esse, quae
Vsener ad h. l. docet, putauerim. qui cum sibi constet ea, quae
fragmentum nostrum praecedunt et quae sequuntur, repetita esse
ex Dionysii libro de imitatione, facit uerba haec: ‘ante ἐμοὶ hiare
orationem post Reiskium Herwerdenus et Sauppius l s [Goett.
gel. anz. 1863 p. 1667] statuerunt. sed proximum enuntiatum [i. e.
fragmentum nostrum] Dionysius non ex libro de imitatione peti-
uisse sed hic Pompei caussa inseruisse uidetur’. de uerbis
φιλτάτῳ Κεκιλίῳ uide ea, quae K. Muenscher (Philologus LVIII
1899 p. 109) et V. de Wilamowitz (*abhandlungen d. gesellsch. d.
wissenschaft. zu Goett. phil.-hist. kl. NF. IV* 3 p. 70) dixerunt.

***159 ARGUMENTVM Aeschinis or. I p. 18 Reiske:** τὸ δὲ προ-
οίμιόν ἔστι τραγικώτερον· ἐν αὐτῷ δὲ διασυστήσας ἑαυτὸν μέ-

12 μάλιστά γε libri, corr. Sauppe.

τριον, ἵνα εὔνοιαν ἐπισπάσηται, καὶ τὸν Τίμαρχον διαβαλὼν καὶ 19 R. περὶ τῆς πολιτείας εἰπὼν μεταβαίνει ἐπὶ κεφάλαια οὐ τῆς ὑποθέσεως ἔδια, ἀλλὰ κοινὰ κατὰ πάντων τῶν ἐταιρήσεως κρινομένων.

etiam, quae in fr. 160 et fr. 162 contra τὸ προοίμιον τραγικώτερον disputantur, Caecilius esse conieci; in his tribus locis ingenium unius eiusdemque auctoris agnoscere possumus.

***160** (= Dionys. Hal. fr. 2 p. 253 s Vs. et R.) SCHOLION Aeschinis or. III in Ctesiphontem 1 p. 315 Schultz: τὴν παράταξιν (δὶη γεγένηται)] . . δοκεῖ δὲ τραγικώτερον κεχρῆσθαι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῇ μεταφορᾷ, πολιτικώτερον δὲ ὑπὸ Δημοσθένους εἰρῆσθαι τὸ αὐτὸν νόημα ἐν τῷ Τῆς παραπρεσβείας εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, ἔχον οὕτως (XIX 1) “Οcη μέν, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σπουδὴ καὶ παραγγελία γέτονε” καὶ τὰ ἔξη.

ARGVMENTVM Aeschinis or. III p. 352 R.: μέμψαιτο δ’ ἀν τις τὸ προοίμιον ὡς τραγικὸν καὶ περιττὸν καὶ ἐπιλόγω μᾶλλον ἐοικός.

iibid. p. 353 R.: δρα δὲ πῶς ἐπιλογικῶς ἥρεστο ἀπὸ συνηγόρων ἐκβολῆς, ὥσπερ καὶ Δημοσθένης (XIX 1).

cf. scholion Aeschinis or. I in Timarchum 69 p. 267 Sch.: 15 ἀξιοῦσι τινὲς μέμφεσθαι τῷ ῥήτορι ἐν ἀγῶνι συνηγόρων ἐκβολὴν ποιησαμένω, δέον ἐν ἐπιλόγῳ κτλ.

cf. fr. 159 et fr. 162. 5—10 cf. etiam fr. 165 p. 202, 28 — 203, 3. 6 s Caecilii de usu translationum praeceptum fr. 95 p. 84, 7 ss nobis seruatum est.

ad fr. 160 et 161 u. V. DE WILAMOWITZ Herm. XXXIV p. 626.

161 (= Dionys. Hal. fr. 3 p. 254 Vs. et R.) SCHOLION Aeschinis or. III 90 p. 331 Sch.: (πλείους τραπόμενος τροπὰς) τοῦ Εὐρίπου] . . ἔστι δὲ τὸ κῶλον χαριεντικός. ἐπαινοῦσι δὲ τοῦτο 20 τὸ κῶλον οἱ κριτικοὶ λέγοντες σωφρόνως αὐτὸν πεφράσθαι καὶ οὐ κούφως.

***162** SCHOLION Demosth. or. XVIII de corona 4 p. 264, 3 Dind.: βαδίζω] τινὲς ἐμέμψαντο ὡς τροπικὴν ἐν προοίμιοις οὐ

παλᾶς κειμένην τὴν λέξιν. ἀλλ' οὕτε ἐν *(πρώτῳ)* προοι-
μίῳ ἔστιν, ἀλλ' ἐν τελευταῖοις τοῦ δευτέρου, οὕτε ἀπεξενω-
μένη καὶ ἀπόκριτος, ὡς *Αἰσχίνης ἔχεις αὐτὸν* ἐν τῷ
προοιμίῳ (III 1) ‘παρασκευὴν’ εἰπὼν καὶ ‘παράταξιν’,
5 ἀλλὰ προσεχῆς καὶ μᾶλλον ἀρμόττουσα. εἰ γὰρ δὴ οἶμος ἡ
δόξας ἔστι, καὶ τὸ προοίμιον ὡς δόδες τοῦ παντὸς λόγου, οὕτω
κέχενται, οὐκ ἀλλότριον ὡς πρὸς δόδον τὸ βασιζεῖν.

cf. fr. 159 et fr. 160. 3 s cf. etiam fr. 165 p. 202, 28 s.

163 ARGVMENTVM Demosth. or. XXI in Midiam.

Pap. CXXXI Mus. Brit. (= *Aristotle on the constitution of Athens edited by F. G. Kenyon. Third and revised edition* 1892 p. 216 et *Jahrbuecher fuer Philologie* 145, 1892 p. 29 [Blass]): *Μειδίας εἰς τὰ μάλιστα ἔχθρος*
10 *ἥν τῷ Δημοσθένει, καὶ διὰ πολλῶν μὲν καὶ ἄλ-
λων ἐνεδείξατο εἰς αὐτὸν τὴν ἔχθραν, καὶ ποτε*
15 *χορηγὸν δύτα αὐτὸν τῆς Πανδιονίδος φυλῆς* ἐν
μέσῃ τῇ δραχήστρᾳ κονδύλοις ἔλαβεν. ὁ δὲ ἐγρά-
ψατο αὐτὸν δημοσίων ἀδικημάτων, συμπερι-
λαβὼν τοῖς δημοσίοις ἀδικημασι τὴν ἑαυτοῦ
20 *ὑβριν, ἐπεὶ ἔξην ἐκείνῳ λέγειν δτι ‘ὑβρίσθης’*
λαβὲ τῆς ὑβρεως τὸ πρόστιμον’. ἔχει δ' ἡ ὑπό-
θεσις κατὰ μὲν Κεκίλιον δύο κεφάλαια, εἰ δη-
μόσιον ἔστιν ἀδικημα, καὶ εἰ μεγάλα τὰ πε-
πραγμένα ἔστιν. προσθετέον δὲ κάκενο, εἰ ὑβρις
25 *ἔστιν ἡ γενομένη δπερ ἀθετεῖ Κεκίλιος κακῶς*
ἔσται γὰρ ἐναντίως αὐτῷ γεγραμμένου τὸ προοίμιον

1 πρώτῳ add. Wolf. 2. 3 ἀπεξενωμένη Wolf, ἀποξενώ-
μενος libri. 16 ὁ δὲ Kenyon, ἐφ' οἷς Blass. 17. 18 συμ-
περιλαβὼν Kenyon, συνπεριλαβὼν Blass. 20 ἔχει Kenyon,
περιέχει Blass. 22. 23 πεπραγμένα ἔστιν Kenyon, πεπραγμένα
(om. ἔστιν) Blass.

καὶ ἡ τοῦ χρυσοχόου μαρτυρία. ὅτι δὲ δῆλός ἐστι
συμπεριλαβὼν τοῖς δημοσίοις ἀδικήμασι τὴν 30 Bl.
ἔαντοῦ ὕβριν, ἐξ ἐκείνου φανερόν, ὅταν λέγῃ
(XXI 7) ἐπειδὰν ἐπιδεῖξω Μειδίαν τοῦτον μὴ
μόνον εἰς ἐμέ, ἀλλὰ καὶ εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς τὸν 5
ἄλλους ἅπαντας ὕβρικότα' καὶ τὰ ἔξῆς. αἱ δ'
ὑποθέσεις ὅταν μὴ ἔχωσιν ζητήματα μηδ' ἀμφισβη-
τήσεις, λελυμέναι εἰσὶ καὶ τόπον τῷ ὁρίῳ οὐ κατα-
λείπουσι· οἶον περὶ φόνου τις ἐγκαλεῖται καὶ λέγει
‘ἀπέκτεινα μὲν τὸν δεῖνα, δικαίως δέ’. τότε, δμο- 10
λογήσαντος αὐτοῦ τὸν φόνον, ζητεῖται πότερα δι-
καίως η ἀδίκως ἀπέκτεινε· ὅταν δὲ λέγῃ δὲ ἐγκαλού-
μενος, ὅτι ἀπέκτεινε καὶ ἀδίκως ἀπέκτεινε, τότε λέ-
λυται ἡ ὑπόθεσις. οὕτως καὶ περὶ ταύτης τῆς ὕβρεως
ὅρθησεται. 15

hoc fragmentum pertractauit Blass l. s. p. 29—33 et teti-
gerunt V. DE WILAMOWITZ (Herm. XXXIV 1899 p. 626) et DIELS
l. s. p. XII s.

163a SCHOLION Demosth. or. XXI 1 p. 531, 11 Dind.: Ζητήσειε
δ' ἂν τις, ὅπως δημοσίᾳ κρίνων αὐτὸν ὕβρεως ἐμνημόνευσε. καὶ
ρητέον, ὅτι βούλεται πάσαν ὕβριν δημοσίαν ἐπιδεῖξαι καὶ μάλιστα
τὴν Μειδίου. εἰ γάρ καθ' ἔνα πάντας ὕβρίζει, ἐκ δὲ τῶν καθ'
ἔνα πόλιν, δηλονότι δημοσίᾳ ἀδικεῖ. 20

conlatis iis quae supra fr. 163 p. 198, 21 s leguntur, ad

1 μαρτυρία] post hoc uerbum primo picta uerba δημοσιῶν
αδικημάτων οὐκ οφείλε, sed delecta esse Kenyon docet; Blass
ea in textum recipit et conicit: δημοσίων ἀδικημάτων οὐκ εἰ-
σημένων. 4 ἐπειδὰν papyrus et Kenyon, ἐπειτ' ἂν Blass ex
Dem. τοῦτον Kenyon, τοῦτον Blass. 9 ἐγκαλεῖται Kenyon,
ἐνκαλεῖται Blass. 12 ἀπέκτεινε edunt, απέκτεινα papyrus.
13 ἀπέκτεινε bis pap. et Kenyon, ἀπέκτεινα bis Blass. 14 ταύ-
της Kenyon, αὐτῆς Blass.

Caecilium refert RADERMACHER. cf. scholion p. 532, 22 Dind. ad οὐ μόνον πληγάς.

163b SCHOLION Demosth. or. XXI 7 p. 538, 3 Dind.: ὑβρισμαι μὲν ἔγῳ] ἐκ τεττάρων δρων βιάζεται δημόσιον δεικνύαι τὸ γεγονός πρώτου μέν, δτι πᾶσα ὑβρις καὶ ἐν διοίᾳ δήποτε καιρῷ δημόσιον ἔστι. καὶ τοῦτο δείκνυσιν ἐν μὲν διὰ 5 τοῦ εἰπεῖν (XXI 45) ‘τὰς μὲν γραφὰς ἔδωκε παντὶ τῷ βουλομένῳ, τὸ δὲ τίμημα ἐποίησε δημόσιον ὅλον’. δευτέρον δέ, δτι πάντα τὰ ἐν τῇ ἱορτῇ γιγνόμενα, καὶ εἰς ἴδιωτην ἥ, δημόσιά ἔστι. τρίτον, ⟨δτι⟩ τὰ εἰς χορηγὸν γιγνόμενα καὶ πολλῷ πλέον. τετάρτον, δτι ‘οὐ δι’ ἐμὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντας τοὺς 10 ἄλλους, δεοντας ὑβρισεν, ἀξιός ἔστιν ὡς ὑβριστὴς καὶ τυραννικὸς δημοσίᾳ κολασθῆναι’. πρῶτον οὖν ἀποδεικνύσιν, δτι πᾶσα ὑβρις δημόσιον ἔστι, καὶ φησιν (XXI 8) ‘εἴ τις οὖν ὑμῶν’. ἐντεῦθεν ἡ προκατασκευή, ἐνθα τίθησι τοὺς δύο νόμους, δεικνύων, δτι δημόσιον ἔστι τὸ ἀδίκημα. ἔτεροι 15 δέ φασιν, δτι τοῦτο δοκεῖ μὲν συνηρησθαι τῷ προοιμίῳ· τὸ δὲ ἀληθὲς ὕσπερ προοίμιον ἔστι τῆς κατασκευῆς τῆς μελλούσης. ἐντεῦθεν γὰρ προβιβάζει περὶ τοῦ χρῆναι τὰ ἐν τῇ ἱορτῇ πάντα δημόσια νομίζειν καὶ οὐ τῶν ἴδιων τινὸς ἐνεκα γίνεσθαι, τοντέστιν δτι πᾶσα ὑβρις δημόσιον ἔστιν.

cf. fr. 163 et 163 a. uestigia Caecilii adgnoscit RADERMACHER.

164 PORPHYRIVS APVD EVSEBIVM CAESARENSEM
20 praepar. euangel. X 3, 13: Κεκίλιος δὲ ὡς τι μέγα πεφωρακὼς δλον δράμα ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος Ἀντιφάνους τὸν Οἰωνιστήν (CAF II 82 K.) μεταγράψαι φησὶ τὸν Μένανδρον εἰς τὸν Δεισιδαίμονα (CAF III 32 K.).
(14) ἐπει δὲ τοὺς κλέπτας ἔδοξεν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὑμῖν, φησίν,
25 εἰς τὸ μέσον ἀγαγεῖν, μηνύω καύτδες Ὁπερίδην (fr. 95 et 104 Bl.²) τὸν καλόν, πολλὰ παρὰ Δημοσθένους κεκλοφότα, ἐν τε τῷ Πρὸς Διώνδαν λόγῳ καὶ τῷ Περὶ τῶν Εὑβούλων δωρεᾶν. (15) καὶ δτι μὲν δ ἔτερος παρὰ τοῦ

8 δτι add. Radermacher.

ἐτέρον μετέθηκε, πρόδηλον· συγχρονούντων δ' αὐτῶν,
ήμῶν μὲν ἀν εἴη ἔργον, φησίν, ὡς Ἀπολλώνιε, ἐκ τῶν χρό-
νων ἀνιχνεῦσαι τὸν οἰκτην. ἐγὼ δὲ ὑποπτεύω μὲν τὸν
ὑφηρημένον εἶναι τὸν Ἄπεριδην, ἀδήλου δὲ ὄντος ὁπό-
τερος, ἄγαμαι μὲν Δημοσθένην, εἰ λαβὼν παρὰ Ἄπεριδον πρὸς 5
δέον διώρθωσε, μέμφομαι δὲ τὸν Ἄπεριδην, εἰ λαβὼν παρὰ
Δημοσθένους πρὸς τὸ χεῖρον διέστρεψε. . . (17) ἦ (sc. τι ὅμιν
λέγω) ὃς τὰ περὶ βασάνων εἰρημένα παρ' Ἰσαίῳ (VIII 12)
ἐν τῷ Περὶ τοῦ Κλεωνύμου οἱ ήρον καὶ παρὰ Ἰσο-
κράτει ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ (XVII 54) κεῖται καὶ παρὰ 10
τῷ Δημοσθένει ἐν τῷ Κατὰ Ὁνητορος ἔξοντης (XXX 37)
σχεδὸν διὰ τῶν αὐτῶν εἰρηται; ἦ ὃς Δεῖναρχος (fr. LX 3
Tur.) ἐν τῷ πρώτῳ Κατὰ Κλεομέδοντος αἰνίας πολλὰ
μετενήνοχεν αὐτοῖς δυόμασιν ἐν τοῦ Δημοσθένους
Κατὰ Κόνωνος αἰνίας;

15

similis est ratio in fr. sequenti et in fr. 166 et in fr. 167
et in multis aliis fragmentis, quae omnia ad fr. 89 congeri.

ad p. 200, 20—24 cf. MARX l. s. p. 175, 2 et WILHE. CHRIST
(*abhandlungen der Bayerischen akademie d. wissensch. philos.-philol. cl. uol. XXI* 1901 p. 472, 1), qui vir doctus de toto hoc
capite (*ibid.* p. 472 s) disputauit.

*165 CLEMENS ALEXANDRINVS Stromat. VI 2, 16 p. 435, 6 Staehlin:
ὡς δὲ μὴ ἄμοιρον τὴν τε φιλοσοφίαν τὴν τε ἴστορίαν, ἀλλὰ
μηδὲ τὴν ἀνταρικήν τοῦ δμοίον ἐλέγχου περιίδωμεν, καὶ τούτων
διλύγα παραθέσθαι εὔλογον. . . | . . . 436 St.
(18) Εὐριπίδου δὲ ἐν μὲν τῷ Οἰνομάῳ γράφοντος (fr. 574 N. 2) 20
τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τὰ ἀφανῆ,
ἐν δὲ τῷ Φοίνικι (fr. 811 N. 2)
τὰ ἀφανῆ τεκμηρίοις εἰκότως ἀλίσκεται,
Ὕπερείδης λέγει (fr. 195 Bl. 3) ‘Ἄ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς
διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν’. Ἰσοκράτους τε 25

9 Κλεωνύμου] immo Κίρωνος (or. VIII). 12 <καὶ> σχε-
δὸν coni. Wuensch. 21 τεκμαιρόμεσθα Theodoretus, τεκμαι-
ρόμεσθα liber. 21 et 23 τὰφανὲς Theodoretus.

437 St. αὐτοῖς εἰπόντος (IV 141) ‘δεῖ δὲ τὰ μέλλοντα τοῖς προγεγενημένοις τεκμαίρεσθαι’ Ἀνδοκίδης οὐκ δκνεῖ λέγειν (III 2) ‘χρὴ τάρ τεκμηρίοις χρῆσθαι τοῖς πρότερον γενομένοις περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι’. . . Εὐριπίδης μὲν [γάρ] γράφει (*Medea* 516—519)

5 ω Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μέν, δς κίβδηλος ἦν
τεκμήρια ἀνθρώποιςιν ὥπασας αφῆ,
ἀνδρῶν δὲ δτῷ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
‘Υπερείδης δὲ καὶ αὐτὸς λέγει (fr. 196 Bl.³) ‘χαρακτὴρ οὐδεὶς

10 ἔπεστιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς διανοίας τοῖς ἀνθρώποις’.

438 St. (19) . . | . . καὶ πρὸ τε τούτου Σοφοκλέους ἐν τῷ Πηλεῖ (ποιήσαντος) [fr. 447 N.²]

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρδὸς μόνη
γερονταγωγῶ καὶ ἀναπαιδεύω *⟨πάλιν⟩*.
15 πάλιν γάρ αὐθὶς παῖς δ γηράσκων ἀνήρ,
‘Αντιφῶν δ ῥήτωρ λέγει (fr. 136 Bl.²; 66 Diels) ‘γηροτροφία
γάρ προσέοικεν παιδοτροφίᾳ’ . . .

(20) ναὶ μὴν Θουκυδίδου λέγοντος (I 73, 4) ‘Μαραθῶνί τε
μόνοι προκινδυνεύσαι’ Δημοσθένης εἶπεν (XVIII 208) ‘μὰ τοὺς
20 ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας’. οὐδὲ ἐκεῖνα παραπέμψομαι.
Κρατίνου ἐν Πυτίνῃ εἰπόντος (fr. 185 CAF I 69 K.)

τὴν μὲν παρασκευὴν ἵσως γινώσκετε
‘Ανδοκίδης δ ῥήτωρ λέγει (I 1) ‘Τὴν μὲν παρασκευὴν, ω ἄνδρες
δικασταί, καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἔχθρῶν τῶν ἐμῶν σχεδόν τι
25 πάντες εἰσεσθε’. ὅμοιως καὶ Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Νικίαν ὑπὲρ
⟨παρα⟩καταθήκης (fr. 190 Tur.; 70 Thalh.) ‘τὴν μὲν παρασκευὴν
καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἀντιδίκων ὁρᾶτε, ω ἄνδρες δικασταί’
φησίν, καὶ μετὰ τούτον Αἰσχίνης λέγει (III 1) ‘Τὴν μὲν παρα-
σκευὴν ὁρᾶτε, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν παράταξιν’. πάλιν

19—20 cf. fr. 60, 7 (et adn.) et fr. 94 p. 73, 13 s.
28—p. 203, 3 cf. fr. 160, 6—10. 28—29 cf. etiam fr. 162 p. 198, 3 s.

4 γὰρ del. Dindorf. 14 πάλιν add. Dindorf ex Tryphone.
18 Μαραθῶνί τε Dindorf ex Thuc., μαραθωνῖται liber. 21 Πυ-
τίνῃ Sylburg, ποιτίνηι liber. 22 γιγνώσκετε Dindorf. 22 Ἀν-
δοκίδης Victorius, ἀνδροκύδης liber. 25 Λυσίας . . Νικίαν
Ruhnken, νικίας . . λυσίαν liber. 26 *⟨παρα⟩καταθήμης* Syl-
burg.

Δημοσθένους εἰπόντος (XIX 1) “Ος μέν, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
σπουδὴ περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα καὶ παραγγελίᾳ τέχονεν, σχεδὸν
οἶμαι πάντας ὑμᾶς ἡγεμονεῖς Φιλίνος [τε] δομοίως (fr. 4 O A II 319^b
Tur.) ‘ος μέν, ω ἄνδρες | δικασταί, σπουδὴ καὶ παράταξις τεχέ- 439 St.
νηται περὶ τὸν ἀγῶνα τουτονί, οὐδένα ὑμῶν ἀγνοεῖν ἥτοῦμαι’. 5

(21) Ἰσοκράτους πάλιν εἰρηκότος (XIX 31), ‘ώσπερ τῶν χρη-
μάτων, ἀλλ’ οὐκ ἐκείνου συγγενῆς οὖσα’ Λυσίας ἐν τοῖς Ὀρφανι-
κοῖς λέγει (fr. 26^a Tur.; 84 Thalh.) ‘καὶ φανερὸς τέχονεν οὐ
τῶν σωμάτων συγγενῆς ᾧν, ἀλλὰ τῶν χρημάτων’. 9

(22) . . . | ‘Ομήρου πάλιν ποιήσαντος (Z 488) 440 St.
μοῖραν δ’ οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
δ τε Ἀρχίνος (fr. 2 O A II 167^b Tur.) λέγει ‘πᾶσι μὲν ἀνθρώποις
διφείλεται ἀποθανεῖν ἢ πρότερον ἢ εἰς ὕστερον’, δ τε Δημο-
σθένης (XVIII 97) ‘πᾶσι μὲν γάρ ἀνθρώποις τέλος τοῦ βίου θά-
νατος, καν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρή’. 15

u. cum fr. praecedens, fr. 166, fr. 167, tum fr. 89 adn.
de hoc loco cf. W. Christ l. c. p. 470—476.

166 ΤΗΕΟΝ Rh. Gr. II p. 62, 21 Sp.: μαρτύρια δὲ τούτου
καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ ἱστορικοῖς, καὶ ἀπλῶς πάντες οἱ παλαιοὶ
φαίνονται τῇ παραφράσει ἄριστα κεχρημένοι, οὐ μόνον τὰ ἑα-
τῶν ἀλλὰ καὶ τὰ ἀλλήλων μεταπλάσσοντες. ‘Ομηρον μεταφρά-
Ζων, δτε φησί (c 136—137) 20

τοῖος γάρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οἷον ἐπ’ ἡμαρ ἄγησι πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
δ Ἀρχίλοχος (fr. 70 Bgk)
τοῖος ἀνθρώποις θυμός, Γλαῦκε, Λεπτίνεω πάϊ,
γίγνεται θνητοῖς, δοκοῖον Ζεὺς ἐφ’ ἡμέρην ἄτει. 25
καὶ πάλιν ‘Ομηρος ἀλωσιν πόλεως τοῦτον τὸν τρόπον είρηκεν
(I 593—594) |

ἀνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, 63 Sp.
τέκνα δέ τ’ ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας.
δ δὲ Δημοσθένης οὕτως (XIX 65) ‘δτε γοῦν ἐπορευόμεθα εἰς 30

3 τε del. Mayor. 5 οὐδένα Sauppe, οὐδέν’ ἔνα liber.
7. 8 Ὀρφανικοῖς Taylor, δρεφικοῖς liber. 15 αὐτὸν Dindorf,
αὐτὸν liber. 25 ὄνοιην Laert. Diog. et Suid.

Δελφούς, ἐξ ἀνάγκης δρᾶν ἦν ταῦτα πάντα, οἰκίας κατεσκαμένας, τείχη περιηρημένα, χώραν ἔρημον τῶν ἐν ἡλικίᾳ, γύναια δὲ καὶ παιδάρια δλίγα καὶ πρεσβύτας ἀνθρώπους οἰκτρούς⁶. ὁ δὲ Αἰσχίνης οὕτως (III 157) ‘ἀλλὰ ταῖς γε διανοίαις ἀποβλέψατε 5 αὐτῶν εἰς τὰς συμφοράς, καὶ νομίσατε δρᾶν ἀλισκομένην τὴν πόλιν, τειχῶν κατασκαφάς, ἐμπρήσεις οἴκων, Ἱερά συλλαμενα, ἀγομένας <γυναῖκας> καὶ παῖδας εἰς δουλείαν, πρεσβύτας ἀνθρώπους, πρεσβύτιδας γυναῖκας δψὲ μεταμανθάνοντας τὴν ἐλευθερίαν’. ἔτι δὲ ὁ μὲν Θουκυδίδης φησί (II 45, 1) ‘φθόνος γάρ 10 τοῖς ζώι πρὸς τὸ ἀντίπαλον, τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγωνίστω εὔνοιᾳ τετίμηται’. ὁ δὲ Θεόπομπος (fr. 302 F H G I 329) ‘ἐπίσταμαι γάρ, δτι τοὺς μὲν ζώντας πολλοὶ μετὰ δυσμενείας ἔξετάζουσι, τοῖς δὲ τετελευτηκόσι διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν ἐπανιδαι τοὺς φθόνους’. ὁ δὲ Δημοσθένης οὕτω (XVIII 315) ‘τίς γάρ οὐκ 15 οἶδε τῶν πάντων, δτι τοῖς μὲν ζώσιν ἀπασιν ὑπεστί τις ἡ πλείων ἡ ἐλάττων φθόνος, τοὺς τεθνεῶτας δὲ οὐδὲ τῶν ἔχθρῶν τις μισεῖ;’ καὶ μέντοι γε ὁ Φίλιστος τὸν Ἀττικὸν δλον πόλεμον ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐκ τῶν Θουκυδίδου μετενήνοχε, καὶ Δημοσθένης εἰς τὸν Κατὰ Μειδίου τὰ τε Λυσίου καὶ Λυκούργου ἐκ τῶν τῆς 20 οὔρεως λόγων, καὶ τὰ Ἰκαίου ἐκ τῶν Κατὰ Διοκλέους οὔρεως. εὗροις δ’ ἀν καὶ παρὰ Ἰσοκράτει ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὰ ἐν τῷ Λυσίου ἐπιταφίψ καὶ τῷ <Γοργίου> Ολυμπικῷ (fr. 3 Ο.Δ. II 129^a Tur.). ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης πολλάκις ἐσαυτὸν παραφράζει, 25 Sp. οὐ | μόνον τὰ ἐν ἄλλοις λόγοις αὐτῷ εἰρημένα ἀλλαχόσε μεταφέρων, 25 ἀλλὰ καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ πολλάκις φαίνεται ταῦτα μυριάκις εἰρηκώς, τῇ δὲ τῆς ἐρμηνείας ποικιλίᾳ λανθάνει τοὺς ἀκούοντας. ἐν μέν γε <τῷ> Κατὰ Μειδίου φησί (XXI 37) ‘τίς γάρ ἡμῶν οὐκ οἶδε τοῦ μὲν πολλὰ τοιαῦτα γενέσθαι τὸ μὴ κολάζεσθαι τοὺς ἔξαμαρτάνοντας, αἴτιον δν, τοῦ δὲ μηδένα οὔριζεν τὸ λοιπὸν τὸ δίκην τὸν δει 30 ληφθέντα, ἦν προσήκει, διδόναι μόνον αἴτιον γενόμενον;’ ἐν δὲ τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους [XXIII 99] (τὸ δὲ αὐτὸν καὶ Κατὰ Ἀν-

21—22 cf. fr. 121 p. 105, 14—16 et fr. 122, 10—13.
31 — p. 205, 5 ~ fr. 41 et 41 a.

6 ἵερὰ συλλόμενα desunt in Aeschinis libris. 7 γυναῖκας
add. Spengel ex Aeschine. 22 Γοργίου add. I. G. Pfund.
27 τῷ add. Wuensch et Radermacher. ἡμῶν Theonis libri,
ἡμῶν Dem.

δροτίωνος [ΧΧII 7]) ‘οὐ γάρ εἴ τι πώποτε μὴ κατὰ τοὺς νόμους ἐπράχθη, σὺ δὲ τοῦτο ἐμιμήσω, διὰ τοῦτο ἀποφύγοις δὲ δικαίως, ἀλλὰ τούναντίον πολὺ μᾶλλον ἀλίσκεσθαι διὰ ταῦτα. ὥσπερ γάρ, εἴ τις ἔκεινων ἑάλω, σὺ τάδ’ οὐκ ἂν ἔγραψας, οὕτως, δὲν σὺ δίκην δῶς, ἀλλος οὐ γράψει’. ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς τὰ αὐτὰ πράγματα δὲν καὶ κάτω λέγων διατετέλεκε, καὶ ἐν τῷ Πρὸς Λεπτίνην, δτὶ μὴ δεῖ τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀφελέσθαι τὰ δοθέντα, οὐδὲ δλιγάκις εἰρηκεν· ἐν δὲ τῷ ‘Υπέρ τοῦ στεφάνου, δτὶ οὐκ ἐπὶ τῷ τέλει τῶν πεπραγμένων κατηγορεῖν δίκαιον ἦν, ἀλλὰ καθ’ ἔκαστον τῶν πολιτευμάτων ἐλέγχειν, παρ’ δλον τὸν λόγον παρ- 10 ἐσπαρταί· τὰ δὲ περὶ τῆς λύσεως τῶν αἰχμαλώτων τις οὐκ οἶδεν ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεσβείας διατεθρυλημένα;

ratio huius fragmenti eadem est, quae in fr. 164, fr. 165, fr. 167, in aliis fragmentis in adn. ad fr. 89 addita enumeratis nobis occurrit.

*167 Scholion Aeschinis or. II de falsa legatione 175 p. 313
Sch.: καὶ πάλιν] μετῆκται τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν Ἀνδοκίδου (III 8—9) κτλ.

de ratione huius fragmenti cf. adnotationem ad fr. 166 additam.

*168 QVINTIL. VIII 3, 35: *idem (Cicero) putat a 15 Terentio primum dictum esse ‘obsequium’, Caecilius a Sisenna ‘albenti caelo’.*

hunc Caecilium Calactinum esse Burckhardt l. c. p. 25 et, ut uidetur, Peter (H R F p. 185 no. 103) negant. sed cf. ANGERMANN l. c. p. 48, 3 et uide indicem personarum et rerum Meisteri edit. Quintil. p. 303. Angermann dicit: ‘Caecilii illud de Sisenna iudicium non mirandum est, nam scripsit etiam σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος’.

12 διατεθρυλημένα Spengel, διατεθρυλημένω libri. 17 albenti libri, albente Spalding.

APPENDIX
CONTINENS
PSEVDOCAECILIANVM

Cod. Vat. gr. 435 fol. 220 ed. J. ab Arnim
(Hermes XXVII 1892 p. 118ss).

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΚΕΚΙΛΙΟΥ
ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΡΩΜΑΪΚΑ

p. 119 *Οὐκ ἔβούλοντο οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοιν, ὃ τὸ σίβοσσε
ἀνδρῶν ἀριστε, σοφοὶ εἶναι δοκεῖν, διθεν οὐδὲ ἔθηρων
τὴν δόξαν δεινότητι λόγων ἢ περιττοῖς καὶ πιθανοῖς
ἢ ἀποφθέγμασιν οἷς ἔχρήσαντο Ἐλλήνων τινές, **
p. 120 *διαβεβόηται, χρησμῶν | εἶναι δοκοῦντα ἥδη πιστότερα
μηδὲν ἄγαν καὶ ἐπου θεῷ· καὶ χρόνων φείδου· καὶ
γνῶθι σαυτόν· καὶ ἐγγύα πάρα δ' ἄτα· καὶ ἄλλα τού-
τοις ἐοικότα· ἵσως μὲν καὶ ὠφέλιμα τοῖς πειθομένοις,
ἔχοντα δέ τι ἐν τῷ βραχεῖ τῆς ἀποδόσεως ἥδὺ καὶ*

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΚΕΚΙΛΙΟΥ cod., suppleuit Arnim. *ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΡΩΜΑΪΚΑ*] hunc titulum pro suspecto habet Ar nim 122 et scribendum proponit *XPEIAI* uel simile quid. 1 σίβοσσε] Σηβόσσε? cf. Ar nim 123, 1. 4 ἀποφθέγμασιν Ar nim, ἀποφθέγγμασιν cod. lacunam indicauit Ar nim 123 s; scribendum esse fere ἀποφθέγμασιν οἷοις (cod. οἷς) ἔχρήσαντο Ἐλλήνων τινές, *⟨δόξαν δὲ ἄλαβον ὡς σοφοὶ δυτες οἱ τὰ τοιάδε μάλιστα εἰπόντες⟩* — ἢ διαβεβόηται χρησμῶν . . πιστότερα — μηδὲν ἄγαν eqs.

παρακλητικόν. Λικαιάρχῳ δὲ οὐδὲ ταῦτα σοφῶν εἶναι ἀνδρῶν δοκεῖ· μὴ γὰρ δή γε τοὺς πάλαι λόγῳ φιλοσοφεῖν, ἀλλ' εἶναι τὴν σοφίαν τότε γοῦν ἐπιτήδευσιν ἔργων καλῶν, χρόνῳ δὲ λόγων δχλικῶν γενέσθαι τέχνην· καὶ νῦν μὲν τὸν πιθανῶς διαλεχθέντα μέγαν 5 εἶναι δοκεῖν φιλόσοφον, ἐν δὲ τοῖς πάλαι χρόνοις δὲ γαθὸς μόνος ἦν φιλόσοφος, εἰ καὶ μὴ περιβλέπτους καὶ δχλικοὺς ἀσκοῖτο λόγους· οὐ γὰρ ἔξητον ἐκεῖνοις γε εἰ πολιτευτέον οὐδὲ πᾶς, ἀλλ' ἐπολιτεύοντο αὐτοὶ καλῶς, οὐδὲ εἰ χρὴ γαμεῖν, ἀλλὰ γῆμαντες, δὲν δεῖ 10 τρόπον γαμεῖν, ταῖς γυναιξὶ συνεβίουν. ταῦτα ἦν, φησίν, ἔργα ἀνδρῶν καὶ ἐπιτηδεύματα σοφῶν· αἱ δὲ ἀποφθέγξεις αὗται πρᾶγμα φορτικόν. τοιούτους πελθομαὶ καὶ τοὺς ὑμετέρους γενέσθαι πατέρας· εἶναι γὰρ ἀγαθοὶ ἐβούλοντο καὶ τούτου τοῖς ἔργοις ἐφικνοῦντο· 15 στρογγύλας δ' ἀποφθέγξεις καὶ καλλιρήμονας ὥστε περιττὰς εἶναι δοκεῖν οὕτ' ἐπετήδευον οὔτε ἐγίνωσκον· οἵοις μέντοι λογισμοῖς ἔκαστα ἐπραπτον, τοιούτοις καὶ λόγοις περὶ αὐτῶν ἐχρῶντο, οὐκ εἰς βραχὺ συνηγμένοις, ἀλλὰ καλοῖς, εἰ τὸν νοῦν σκέπτοιτο τις, μὴ 20 ἐπιδεικτικῶς ἐξετάζων ἀλλ' ἐπὶ τὴν χρείαν ἔκαστα ἀνάγων.

Οἶν τι περὶ Ἀππίου τοῦ ἀναπήρου πεπύσμεθα.
ἦν μὲν γὰρ ἥδη γηραιός, πρὸς Πύρρον δὲ Ῥωμαίοις
πόλεμος ἦν· καὶ δὲ βασιλεὺς τῇ πρώτῃ μάχῃ νικήσας 25
διαπρεσβεύεται, συμβῆναι ἐπὶ τοῖσδε ἀξιῶν· τὸ μὲν

1 παρακλητικόν Kaibel apud Arnim 124, 1, προσκλητικόν cod., προκλητικόν Arnim. 8. 9 ἐκεῖνοι γε corr. Arnim, ἐκεῖ γε cod. 10. 11 οὐδὲ εἰ χρὴ γαμεῖν, <οὐδὲ> δὲ δεῖ τρόπον γαμεῖν, ἀλλὰ γῆμαντες coni. Wuensch. 11 συνεβίων cod., συνεβίουν cod. a corr. 12 φησίν Arnim, φασίν cod. 15 τούτου Arnim, τούτων cod. 24 Πύρρον Arnim, πύρον cod.

Ἐλληνικὸν τὸ ἐν Ἰταλίᾳ πᾶν ἐλεύθερον εἶναι καὶ αὐτόνομον· χρῆσθαι δὲ καὶ Σαυνίτας καὶ Λευκανοὺς καὶ πάντας Βρεττίους τοῖς αὐτῶν νόμοις, Πύρρου δὲ συμμάχους, Ρωμαίους δὲ Λατίνων ἄρχειν μόνων. πρὸς 5 ταῦτα οἱ μὲν ἀντέλεγον, αἰσχρὰ πρὸς δὲ καὶ βλαβερὰ εἶναι φάμενοι τῇ πόλει, τοῖς δ' οὐκ ἔδοκει ἀντιτείνειν, τὸν περὶ τῶν δλων κληδυνῶν δεδιόσι. καί τις τῶν ἐκ μέσου ἀνὴρ ἐπαινούμενος ἄμεινον ἂν' ἔφη ‘βουλευσαίμεθα, εἰ καὶ Ἀππιον σύμβουλον λάβοιμεν’. διὸ 10 ἀνὴρ σὺν τῷ φρονίμῳ καὶ φιλόπολις ἔδοκει. καλεῖ p. 121 οὖν, καὶ ὡς ἦκε λέγοντειν αὐτῷ, ἐφ' οἷς ἥξιον συμβαίνειν δι βασιλεύς. τὸν δὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον σιωπήσαντα εἰπεῖν μόλις ‘πάλαι μέν, ὡς βουλή, ὑπερηχθόμην ἀνάπτηρος ἦν, νῦν δὲ πολλὴν τῇ συμφορᾷ ταῦτη 15 χάριν ἔχω μὴ δρᾶν ὑμᾶς τοὺς τοιαῦτα βουλευομένους· εἰθε δέ με καὶ κωφὸν γεγονέναι, ἵνα μηδὲ ἀκούοιμι αἰσχρῶν λόγων’. κἀντεῦθεν ἐπεδείκνυε τό τε ἐπικληδυνῶν καὶ ἀδοξον τῆς συμβάσεως.

Ομοίον δὲ καὶ τὸ Κέσωνος. διὸ δη Κέσων τῷ 20 παρὰ Καρχηδονίων πρεσβευτῇ ταχθεὶς ἐλθεῖν εἰς λόγους — διὸ τάξας ἦν Ἀππιος <ό> ἐπὶ Σικελίας πρῶτος στρατηλατῶν — ἐπεὶ παριὼν δι Φοίνιξ εἶπε καὶ ἐμεγαληγόρει περὶ τῆς Καρχηδόνος, Ρωμαίοις δὲ ἐπείμα διότι ἐπιχειροῦσι περὶ νήσου πρὸς αὐτοὺς πολε-

3 Πύρρου Arnim, πύρον cod. 9 Ἀππιον Arnim, ἄπιον cod. 10 καλεῖται] Kaibel apud Arnim 120, 1 καλεῖται uel sim. concidit. 15 ἔχω μὴ] ante μὴ aut τοῦ aut τὸ excidisse Arnim 125 putat, Kaibel, quem equidem sequor, scribi uult ἔχω μὴ δρῶν. 16 εἰθε δέ με καὶ κωφὸν] post κωφὸν fortasse uocabulum ἦν addendum esse Arnim contendit, Kaibel apud Arnim 125 εἰθ' ἔδει conicit. 21 Ἀππιος Arnim, ἄπιος cod. δι add. Arnim. 22 παριὼν Kaibel apud Arnim 121, περὶ ὅν cod. 24 νήσον Arnim, νόμον cod.

μεῖν, οὕτε ναυτικὸν ἔχοντες οὕτε ἔμπειροι ἀγάνων
δυτες θαλαττίων τῆς Καρχηδόνος τοσούτους χρόνους
ἐνδυναστευούσης τῇ θαλάτῃ, καὶ νεωστὶ Πύρρον ἰδόν-
τες ὑπ' αὐτῶν κατανεναυμαχημένον, τηλικοῦτον βασι-
λέα, ταῦτα τοῦ Καρχηδονίου λέγοντος· ‘ἡμεῖς’ εἶπεν ⁵
‘οὕτως πεφύκαμεν· — ἐρῶ δέ σοι ἔργα ἀναμφισβή-
τητα, ἵνα ἔχῃς ἀπαγγέλλειν τῇ πόλει — τοῖς πολε-
μοῦσιν εἰς τὰ ἐκείνων ἔργα συγκαταβαίνομεν καὶ τοῖς
ἀλλοτρίοις ἐπιτηδεύμασι περίεσμεν τῶν ἐκ πολλοῦ αὐτὰ
ἡσκηκότων. Τυρρηνοὶ γὰρ ἡμῖν ἐπολέμουν χαλκάσπιδες ¹⁰
καὶ φαλαγγηδόν, οὐ κατὰ σπείρας μαχθμενοί· καὶ ἡμεῖς
μεθοπλισθέντες καὶ τὸν ἐκείνων δπλισμὸν μεταλαβόν-
τες παρετατόμεθα αὐτοῖς· καὶ τοὺς ἐκ πλείστουν ἐθά-
δας τῶν ἐν φάλαγγι ἀγάνων οὕτως ἀγωνιζόμενοι ἐνι-
κῶμεν. οὐκ ἦν δὲ Σαυνιτικὸς ἡμῖν θυρεὸς πάτριος ¹⁵
οὐδὲ ὑσσοὺς εἶχομεν, ἀλλ’ ἀσπίσιν ἐμαχθμεθα καὶ δό-
ρασιν· ἀλλ’ οὐδὲ ἵππεύειν ἴσχύομεν, τὸ δὲ πᾶν ἢ τὸ
πλεῖστον τῆς Ρωμαϊκῆς δυνάμεως πεξὸν ἦν. ἀλλὰ
Σαυνίταις καταστάντες εἰς πόλεμον καὶ τοῖς ἐκείνων
θυρεοῖς καὶ ὑσσοῖς δπλισθέντες ἵππεύειν τε αὐτοὺς ²⁰
ἀναγκάσαντες, ἀλλοτρίοις ὅπλοις καὶ ξηλώμασιν ἐδου-
λωσάμεθα τοὺς μέγα ἐφ' ἑαυτοῖς πεφρονηκότας. οὐδὲ
πολιορκεῖν, ὡς Καρχηδόνιοι, ἐγινώσκομεν· ἀλλὰ παρὰ
τῶν Ἑλλήνων μαθόντες, ἀνδρῶν τοῦ ἔργον πεπειρα-
μένων, κάκείνων τῶν ἐπιστημόνων καὶ πάντων ἀν- ²⁵
θρώπων ἐν πολιορκίᾳ δεδυνήμεθα πλέον· μὴ δὴ Ρω-
μαίους ἀναγκάσαιτε ἀψασθαι τῶν θαλαττίων· εἰ γὰρ
ἡμῖν δεήσει ναυτικοῦ, πλείους μὲν καὶ ἀμείνους ὑμῶν

3 Πύρρον Ar nim, πύρρον cod. 10 Τυρρηνοὶ Ar nim, τυ-
ρρηνοὶ cod. 26 δὴ Ar nim, δὲ cod. 27 ἀναγκάσαιτε Rader-
macher, ἀναγκάσετε cod., ἀναγκάζετε Ar nim.

p. 122 ἐν δλίγῳ χρόνῳ κατασκευασδμεθα ναῦς, | ορεῖπτον δὲ
ναυμαχήσομεν τῶν ἐκ πλείστου ναυτικῶν'. καὶ οὐκ
ἐψεύσατο δέ Κέσων· βιασθέντες γὰρ ὑπὸ Καρχηδονίων
ναυμαχῆσαι, εὐθὺς τῇ πρώτῃ περιεγένοντο ναυμαχίᾳ,
5 Διονίλιον στρατηγοῦντος.

Μάνιος δὲ Βαλέριος, <δ> τὰς πρὸς Ἱέρωνα συν-
θήκας ποιησάμενος, δοκεῖ καὶ βραχέως καὶ ἀληθῶς
εἰπὼν προτρέψαι τὴν βουλὴν ἔχεσθαι τῶν ναυτικῶν
ὅτι ‘περὶ νήσου καὶ ἐν νήσῳ μαχομένους οὐκ ἔστι τῷ
10 παντὶ νικᾶν μὴ ναυκρατοῦντας’. καὶ οὐδέ οὗτος ἐψεύ-
σατο· τῷ γὰρ τρίτῳ καὶ εἰκοστῷ τῶν ἐτῶν, ναυμαχίᾳ
κρατήσαντες Καρχηδονίων, Σικελίαν τε ἔσχον περὶ ἵσ
δὲ φράν καὶ φόρου τοὺς Φοίνικας ἐποιήσαντο ὑποτε-
λεῖς. μαντικὰ ταῦτα ἐκ λογισμοῦ ἔμφρονος, ἐπιμεμαρ-
15 τυρημένα ἔργων ἐκβάσει.

Μὴ ἄρα καὶ τὸ ‘Ρέμου τοιοῦτον ἥν· ὅτε γὰρ δὴ
τὴν Ἀλβανῶν βασιλείαν οἱ περὶ τὸν Ρωμύλον Νεμέτορι
ἀποδόντες τῷ πάππῳ κτίζειν ἔγνωσαν ίδιαν αὐτῶν
πόλιν, περὶ τοῦ τόπου ἐν φῷ κτιστέον διεφέροντο· καὶ
20 Ρωμύλον τὸ Παλάτιον προκρίνοντος, ἐν φῷ καὶ ἐγεν-
νήθησαν καὶ ἐτράφησαν, δέ ‘Ρέμος ἐτερον προηρεῖτο
χωρίον, καὶ αὐτὸς παρὰ τὸν Τίβεριν ὅν· καὶ μέχρι τοῦ
νῦν δὲ τόπος οὐλεῖται ‘Ρεμοφίλα. ἀπαραχωρήτως δὲ ἄμφω
διὰ φιλοτιμίαν ἔχοντες συντίθενται θεοῖς ἐπιτρέψαι
25 τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τινὶ δητῇ, ἅμα ἀνίσχοντι
ἥλιῳ, δρυιθεύεσθαι ἐν τῷ αὐτοῦ χωρίῳ ἐκάτερον· δπο-
τέρῳ * *

6 δ add. Arnim. 18 αὐτῶν Arnim, αὐτοῦ cod. 26 αὐ-
τοῦ Arnim, αὐτῷ cod.

I. INDEX FONTIVM

Alexander Numenii
ἐν τῶν Αλεξανδρον Rh. Gr. III
 Sp.
 p. 1, 8 — 2, 7 fr. 8a
 4, 1 9
 apud Maximum Planudem
 Rh. Gr. V W.
 p. 404, 2 — 406, 18 fr. 25
 407, 10 — 408, 5 27
 408, 22 — 409, 3 30
 409, 12 28a
 apud Anonymum schol. Hermog. Rh. Gr. VII 2 W.
 p. 762, 10 fr. 24
 epitome de figuris Rh. Gr. III
 Sp.
cf. p. 19, 32 — 20, 4 fr. 61a
 20, 30 — 21, 22 63a
cf. 22, 10 56 adn.
 22, 30 — 23, 9 57
 24, 31 — 25, 4 58
 25, 6 59a
 26, 5 72a
 27, 9 55b
cf. 27, 9 — 29, 2 53 adn.
 27, 17 53
 29, 5 61a
 30, 14 65a
 31, 10 62a
 32, 6 66b
 32, 29 — 33, 5 70a
 33, 16 — 34, 21 75a
 34, 23 — 35, 3 68
 35, 4 69b
 39, 12 76a

[Ammonius]
 de differ. affin. uoc.
 s. θεωρός fr. 155 s. θεωρικόν
Anonymus
 schol. Hermog. Rh. Gr. VII 2 W.
 p. 762, 10 [Alexander Num.]:
 u. supra
 764, 1 fr. 42a
 765, 11 43
Anonymus
περὶ ἐργάσεως καὶ ἀποκρί-
σεως fr. 49
Anonymus Seguerianus [Cor-
nutus Graeveni]
 7 p. 2, 8 fr. 14
cf. 96 19, 6 16
 101 19, 19 17a
 102 20, 4 — 103 18a
 111 21, 9 16
 116 22, 17 — 120 19
 125 23, 19 — 128 20
 140 26, 18 21a
 145 27, 21 — 146 23a
 154 29, 18 39
 155 30, 1 39
 170 32, 7 — 181 26
 187 36, 22 41a
 207 41, 10 — 208 44a
 230 45, 13 45
Apollonius
 uita Aeschinis ed. Westermann
 p. 266, 33 — 267, 2 fr. 127c
 268, 63 127b

Aquila Romanus	Gregorius Corinthius
de figuris Rh. L. m. Halm	commentar. ad Hermog.
cf. p. 24, 8 fr. 56	Rh. Gr. VII 2 W.
» 25, 3 67 b	cf. p. 1119, 1 fr. 155 s.
27, 12 51	εἰσαγγελία a
28, 15 52	» 1119, 5 φάσις a
cf. 31, 12 61	» 1119, 12 ἐνδειξις
31, 23 54	» 1119, 16 ἐφήγησις
cf. 36, 25 64	» 1119, 18 διαψήφισις οὐλ.
Argumenta	1119, 22 ἔφεσις
Aeschinis ed. Reiske	cf. 1119, 24 διαδικασία
or. I p. 18—19 fr. 159	1119, 27 — 1120, 4 κατα-
III 352 160	χειροτονία οὐλ.
III 353 160	cf. 1120, 4 εὐθυδυτικία
Demosthenis	» 1120, 7 παραγραφή
or. V (in Schol. p. 158, 14 Dind.)	» 1120, 11 ἀγρεψίου δίκη
fr. 138	1120, 17 ἔξοντης b
XXI (in Pap. CXXXI Mus. Brit.)	cf. 1120, 22 ἀποστασίου
fr. 163	δίκη
Athenaeus	» 1120, 24 διαγραφὴ δίκης
VI 272 f fr. 1	1120, 25 λῆξις δίκης
XI 466 a 2	cf. 1120, 27 { ἀντιλαχεῖν
Beda uenerabilis	διαλαχεῖν
de schematibus Rh. L. m. Halm	» 1120, 29 διωμοσία οὐλ.
cf. p. 609, 27 fr. 61 adn.	» 1121, 1 ἀμφιορύια
Carmen de figuris ed. Halm	» 1121, 4 ἔξωμοσία
cf. p. 70, 178 fr. 64 adn.	» 1121, 6 δοκιμασίαν
» 70, 181 66 »	ἔπαγγελαι
Clemens Alexandrinus	1121, 7 ἀπόφασιν
stromat. VI 2, 16—22 fr. 165	cf. 1121, 12 ἔπωβελία
Cornutus u. Anonym. Segu.	p. 1202, 13 — 1205, 29 fr. 59 b
Demetrius	Harpocratio
de elocutione	s. δῆμοτενόμενος fr. 105
cf. 61 fr. 63 a adn.	ἔξοντης fr. 155 s. ἔξοντης
» 80 47 »	ἔπακτὸς δρος fr. 124
Didymus	δητορικὴ γραφή 104
in Demosth. col. 11, 17 fr. 140	Hermias Alexandrinus
Dionysius Hal.	in Plat. Phaedr. schol. ed.
epist. ad Pompeium	Couvreur
3, 20 p. 240, 14 fr. 158	p. 9, 11 — 10, 22 fr. 152
[Dionysius Hal.]	cf. 12, 27 — 13, 2 152
ars rhet.	35, 19 112
cf. X 14 p. 369, 9 fr. 18 adn.	cf. 227, 1 110 a
Eusebius Caesareensis	230, 23 110 a
praep. eu. X 3, 13—17 [Por-	264, 20 118 a
phyrius]: u. infra	

Herodianus	<i>cf.</i> p. 184, 9	fr. 155 s. ἀμφιορκία
de figuris Rh. Gr. III Sp. <i>cf.</i> p. 93, 7 fr. 53 adn.	» 184, 11	ἄρχων
Iulius Rufiniianus	» 184, 13	αὐτομαχῆσαι
de schematis lexeos Rh. L. m. Halm	184, 16	ἀντίδοσις
<i>cf.</i> p. 50, 1 fr. 61 adn.	184, 18	ἀποτιμᾶσθαι
Laertius Diogenes	184, 20	ἀρχαῖ
II 64 fr. 127d	184, 22	ἀνομολόγητα
III 25 152b	<i>cf.</i> 184, 23	ἀγραφίου δίκη
III 38 152a	» 184, 25	ἀποστασίου δίκη
Lesbonax ed. R. Mueller	» 184, 27	ἀγράφου με- τάλλου δίκη
p. 7 fr. 78	184, 29	ἀντιλαχεῖν
8 79	184, 30	ἀπογράφειν ούσιαν
8 80	<i>cf.</i> 184, 32	ἀνασύνταξις
8—9 81	185, 2	Βάταλος
Lexicon rhetoricum Canta-	<i>cf.</i> 185, 4	βαυτηρία καὶ σύμβολον
brig. ed. Dobree	185, 7	βωμολόχοι
s. εἰσαγγελία p. 667, 12	<i>cf.</i> 185, 12	γραφή
fr. 155 s. εἰσαγγελία	» 185, 14	γραμματεύς
προβολή p. 676, 23	185, 18	γεννῆται
fr. 155 s. φάσις	185, 22	δεκάτη καὶ εἰ- κοστή
Lexicon Segner. quartum in	<i>cf.</i> 185, 24	δεῦρο
Bekk. Anecd.	» 185, 26	διήγησις ἔξηγη- σεως διαφέρει
p. 183, 1 fr. 155 s.	» 185, 29	διειληχώσ
ἀποκομπεῖα	» 185, 30	δίκης ἀνάκρι- σις
183, 4 Άρδητος	» 185, 32	δοκιμασίαν ἐπ- αγγεῖλαι
<i>cf.</i> 183, 5 μορίαι	» 186, 1	διαιτητάς
» 183, 7 ἄμα	186, 2	δημοτεύεσθαι
» 183, 9 αἰσθέσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι	<i>cf.</i> 186, 5	δίκη
» 183, 11 ἀδέητος	» 186, 7	διαψήφισις καὶ ἀποψήφισις
» 183, 13 ἀνάπηρος	» 186, 9	ἔφεσις
» 183, 14 ἀσπαλιεύεσθαι	» 186, 12	διαδικασία
» 183, 15 ἀμείβεσθαι	» 186, 14	δωροξενίας
» 183, 17 ἀτυχεῖν	» 186, 16	δίκη
183, 19 ἀναστατος	» 186, 19	διωμοσία καὶ ἀντωμοσία
183, 21 ἀποδικασίαι		διαγραφὴ δίκης
<i>cf.</i> 183, 22 ἀναρρᾶσθαι		
183, 23 ἀμφιγνοεῖν		
183, 24 ἀπογινώσκειν		
183, 25 ἀποστησάμενος		
<i>cf.</i> 183, 26 ἀνεπίδικα		
184, 3 ἀρονραῖος Ol- νόμαος		
184, 6 ἀλάστωρ		

p. 186, 21	fr. 155 s.	cf. p. 189, 2	fr. 155 s.
cf. 186, 21	διαλαχεῖν		ἐνεπισκήψα-
» 186, 24	προδικασία	» 189, 5	σθαι
186, 25	διαγράμματα	» 189, 7	ἔχεινοι
186, 27	Διοπείθης	189, 9	ἐπώνυμοι
186, 29	δατηταῖ	» 189, 14	ἐνηνόμεθα
187, 3	δεκατεύοντες	» 189, 20	ζηλωτοῦ
cf. 187, 4	εῦθυννα	» 189, 20	ἡλιαίς καὶ ἡλι-
» 187, 6	ἔνδειξις	189, 22	άξεσθαι
» 187, 8	ἔφήγησις		ἡγεμονία δικα-
» 187, 10	εὐθυνδικία		στηρίου
187, 12	ἔξηγηται	cf. 189, 24	ἥρετο
cf. 187, 14	ἔγγυησις	» 189, 29	θεωριόν α
187, 15	Ἐνδυλπιδῶν	189, 31	θέτην
187, 17	ἐνιανία καὶ	cf. 190, 1	θαρραλέον
	πατενιαύσιος	190, 3	θρίπηδον
187, 19	ἐν Δελφοῖς σκιά	cf. 190, 4	θωπεία
187, 20	ἐπίληπτης	190, 9	ἰαμβοφάγον
cf. 187, 21	ἐπωδωνίζοντο	cf. 190, 10	ἰκετεία
» 187, 22	εἰσιτήρια	190, 15	κωλακρέται
» 187, 24	ἔγγενής	190, 16	κιγκλίς
» 187, 25 {	ἔγχωριος	cf. 190, 17	καρποῦ δίκη
	ἔπιχωριος	190, 19	κέρκωφ
» 187, 27	ἐπίλινθεύθησαν	cf. 190, 20	καλλίον
187, 29	εἰς ἐμφανῶν	190, 21	Κράβυνλος
	κατάστασιν	cf. 190, 23	κεφάλαιον
187, 31	ἐπακτροκέλης	» 190, 24	καταλογεύς
187, 32	ἔμβραχν	» 190, 25	κοβαλεῖα
188, 1	ἔκει .. ἔκεισε	190, 26	κληρωταὶ ἀρχαὶ
188, 3	ἔξεστηκώσοίνος	190, 28	κηδεσταὶ
188, 5	ἔπαιτιώτατοι	cf. 191, 3	λειπομαρτυρίον
188, 6	ἔτιθενσεν	» 191, 5	δίκη
cf. 188, 7	ἔξοντης δὲ	» 191, 7	λῆξις δίκης
188, 10	Ἐνρύβατον		λῆξιαρχικὸν
188, 12	Ἐφιαλτης	191, 9	γραμματεῖον
188, 14	ἐπ' ἐκφορᾷ	cf. 191, 14	λυμαῖνομένον
	δόρυν	191, 16	μεσεγγύημα
188, 16	Ἐλληνοταμίας		μαρτυρίαν ἐμ-
188, 18	ἐν χιλίαις	191, 21	βάλλεσθαι
cf. 188, 22	ἐπιστάτης	191, 27	νομοφύλακες
» 188, 24	ἐκμαρτυρεῖν	192, 1	δρυεῶνες
» 188, 26	ἔξομόσασθαι	cf. 192, 3	οὖσία
» 188, 28	ἔκκλητευθῆναι	192, 5	συντελεῖς
» 188, 30	ἔφέται	cf. 192, 7	ὅρον ἐπιθεῖναι
» 189, 1	ἐπωβεία	» 192, 9	ὅμοι

p. 192, 15	fr. 155 s.	p. 194, 25	fr. 155 s.
	παρακαταβα-		ψευδογραφή
	λεῖν		194, 27 ψευδομαρτυ-
192, 17	προτανεῖα		ριῶν
192, 19	περὶ τῶν ἔνδεικ	Lexicon Segner. quintum	
192, 21	πωληταὶ	in Bekk. Anecd.	
192, 22	προσμίξαι πρὸς		cf. p. 213, 30 fr. 155 s.
	τὴν χάραν		ἀνδροληψία καὶ
192, 25	παράσθημος δή-		ἀνδροληψίουν
	τωρ		214, 3 ἀσκοφορεῖν
192, 26	προδανειστής		214, 9 ἀναγωγὴ οἰ-
cf. 192, 28	Προηρόσια		κέτουν
» 192, 30	πεντηκοστεύ-		214, 16 ἀνάγειν εἰς
	ονταὶ οὐτλ.		πράτην
192, 32 — 193, 3	περὶ Κό-	cf. 215, 22 ἄξιον	
	δρον		» 215, 27 ἀναγινώσκειν
cf. 193, 4	πώμαλα		215, 29 ἀρεστήρ
» 193, 5	Πατακίων		cf. 215, 31 ἀπόμισθος
193, 6	παραλογίζε-		» 215, 33 ἀρχαῖον
	σθαι		» 216, 4 ἄμα
cf. 193, 7	προκαταβολὴ		» 216, 7 αἰσθέσθαι καὶ
	οὐτλ.		αἰσθάνεσθαι
193, 8	παρανόμων		» 216, 9 ἀνάργυρος
	γραφή		» 216, 12 ἀτακτοί
193, 10	παλαιμναῖος		» 216, 15 ἀνάπηρος
193, 12	πρὸ Εὐκλείδον		» 216, 17 ἀπεψηφισμένοι
193, 17	συμπρατήρ		» 216, 20 ἀνάδικος δίκη
193, 18	σάργον	cf. 216, 25 ἐπὶ καλάμῃ	
cf. 193, 19	σκάνδιξ		ἀροῦν
193, 23	τῶν μὴ ἐπεξι-		» 216, 27 ἀπειπεῖν
	όντων οὐτλ.		» 216, 29 ἄψασθαι
cf. 193, 26	Τιμαγόρας		216, 30 ἀπόρρησις
193, 28	Τιμοκράτης		cf. 216, 32 ἀποστελλόμενοι
193, 30	τριηράρχημα		» 217, 3 ἀπολαχεῖν
cf. 193, 32	ἀναγινώσκειν		» 217, 7 ἀσπαλεύεσθαι
193, 33	τῆσθη		217, 9 ἀσέλγεια
194, 1	τηθίς		cf. 217, 12 ἀμύνασθαι
194, 2	τέως		217, 15 ἀμείβεσθαι
194, 3	τηλικοῦτος		217, 18 ἀτυχεῖν
cf. 194, 7	ὑπὸ μάλης		cf. 217, 21 ἀναυμαχίον
194, 12	φονικόν		» 217, 26 ἀπόστολος
194, 14	φρατριάζειν		217, 28 ἀμνίδας
cf. 194, 15	{ φαῦλον		217, 29 — 218, 2 ἀσεῖν
	» α		218, 3 ἀποδεδύσθαι ἦ
194, 17	φενακίζειν		ἐκδεδύσθαι
194, 22	ψευδοκλητίας		218, 8 ἀδούλευτος

p. 218, 9	fr. 155 s.	p. 260, 4	fr. 155 s.
218, 13	ἀχαριστεῖν		ἔγκτήματα κτη-
226, 17	ἀνατιθέναι		μάτων δια-
	βάσανος καὶ		φέρει
233, 28	βασανίζειν	cf. 260, 7	ἐπίγραμμα
cf. 233, 31	γνώμων	260, 9	ἐδαπανᾶτο
	γαμηλίαν εἰσ-	cf. 260, 11	ἔξαγώνιος
	ενεγκεῖν	260, 17	ἐπιτροπή
234, 1	γόργυρον	260, 20	ἐπαγγείλασθαι
240, 28	δημοτελῆ κτλ.	260, 21	εὐδοκούμενος
240, 32 — 241, 2	δωροξε-	260, 23	ἐπικληρωτόν
	ντας δίκη	261, 9	ζηλωτοῦ
cf. 241, 3	διαγράμματα	262, 3	ἥκιστα
241, 6	δίκη	262, 5	ἡλίθιον
241, 12	δενδαλίδες	262, 6	ἡδη
241, 13	διαρτᾶν	cf. 262, 8	ἡταιρηώδεις
241, 14	διαρρασιλίζεται	» 263, 13	ἥρετο
cf. 241, 15	δοκιμασίαν ἐπ-	263, 15	ἥπιστησαν
	αγγεῖλαι	cf. 265, 9	θέρος
» 241, 17	δεῦρο	265, 11	Θριάσιον πε-
241, 20	διήγησις ἔξηγή-		δίον
cf. 241, 25	σεως διαφέρει	cf. 265, 17	θωπεία
» 241, 29	{ διάθεσις καὶ	267, 13	ἱππάς
	διατίθεσθαι	cf. 267, 15	ἴκετεία
241, 31	δίκαια	267, 19	ἴσα βαίνων Πυ-
242, 1	διειληχώσ		θοκλεῖ
242, 3	δρῦν φέρειν	267, 21	ἱεραὶ τριήρεις
	κτλ.	cf. 275, 4	καυκᾶ
242, 7	δεξαίμην	» 275, 6	καλλίον
242, 9	διέσειεν	» 275, 7	κοροπλάθοι
cf. 244, 18	εἰσαγγελία α	275, 10	καρδιωσάμενοι
259, 1	ἐπιδανεῖσαι	cf. 275, 12	καταλαβεῖν
cf. 259, 4	εὐθυδικία	» 277, 33	λιθονοργικὴ κτλ.
» 259, 6	ἐναυλήματα	» 280, 28	μηλόβοτος χώρα
» 259, 9	ἐπαντρία χώρα	280, 30 — 281, 15	μετροῦσιν
» 259, 11	ἐνχηματισμένος		οἱ Ἀθηναῖοι
» 259, 13	ἐργολάβος	281, 16	τὸν μῆνα
259, 17	ἔγγενής		μῆνες Ἀθη-
259, 18	ἔγχωριος	281, 19	ναῖον
259, 20	ἔπιχώριος	281, 22	μέτοικοι
cf. 259, 21	ἔκλειψις καὶ	cf. 281, 24	μοχθηρός καὶ
	ἔξελιπεν		μόχθηρος α
259, 27	εὐσχήμων	» 285, 1	ὅμοι
cf. 259, 30	ἔκγαμηθῆναι	» 285, 3	δλιγαρχούμενοι
» 259, 32	ἔδωλιάσαι καὶ	» 285, 5	δκνῶ
	ἴκριωσαι		

14 215, 14 109a <i>cf.</i> 23 216, 14 75 p. 57 adn. [Longinus] de sublimitate ed. Vahlen ^s p. 1, 1 — 2, 11 fr. 82 2, 17 — 3, 12 83 3, 12 — 5, 6 84 5, 9 — 10, 13 85 11, 23 — 12, 1 86 12, 15 — 14, 7 87 19, 1 88 26, 5 89 28, 14 — 29, 2 90 29, 9 154 31, 9 91 32, 21 — 33, 4 92 36, 1 93 38, 3 — 53, 12 94 41, 17 96 53, 19 — 59, 5 95 59, 5 — 66, 9 150 68, 5 150a 68, 13 — 69, 5 151 69, 13 — 70, 3 95 p. 86 71, 11 95 » » 71, 19 — 72, 10 97 <i>cf.</i> 74, 8 84 adn. 78, 3 98	Antiatticista, quem Orum Milesium vocant, in Bekk. Anecd. <i>cf.</i> p. 83, 7 fr. 155 s. <i>αὐλαῖα</i> Phoebammon epitome de figuris Rh. Gr. III Sp. p. 44, 1 fr. 50 45, 6 59c <i>cf.</i> 46, 3 79 adn. » 47, 19 78 » » 49, 2 80 » » 49, 29 — 50, 2 fr. 67c » 504, 6 VIII ed. Walz 81
Marcellinus uita Thucydidis ed. Wester- mann 22 p. 190, 108 fr. 99a 35 p. 193, 179 — 41 p. 144, 213 fr. 156 56 p. 193, 345 — 57 p. 199, 365 fr. 157	Photius bibliotheaca cod. 61 p. 20 ^a 9 fr. 127 61 20 ^b 8 128 159 102 ^a 42 — 102 ^b 16 fr. 123 176 121 ^a 23 — 121 ^b 16 fr. 115a <i>cf.</i> 259 485 ^b 10 99 259 485 ^b 14 103 <i>cf.</i> 259 485 ^b 40 100 » 259 486 ^a 4 99 » 260 486 ^b 5 117 » 260 486 ^b 11 113 » 260 486 ^b 27 114 » 260 486 ^b 31 115 260 487 ^a 13 121 <i>cf.</i> 260 487 ^b 18 118 260 487 ^b 26 122 <i>cf.</i> 261 488 ^a 18 107 » 262 488 ^b 14 108 262 488 ^b 25 — 489 ^a 13 fr. 109 262 489 ^b 3 110 <i>cf.</i> 262 489 ^b 18 108 » 263 490 ^a 28 125 » 264 490 ^b 15 126 » 265 490 ^b 42 135 p. 120, 1 » 265 491 ^a 2 139 265 491 ^a 29 142 265 491 ^b 11 143
Marcianus Capella de arte rhetorica Rh. L. m. Halm <i>cf.</i> p. 481, 10 fr. 61 adn.	
Maximus Planudes schol. Hermog. Rh. Gr. V W. p. 404, 2 [Alexander]: u. supra 407, 10 » : » » 408, 22 » : » » 409, 12 » : » »	

cod. 265 p. 491 ^b 29 — 492 ^a 13		Porphyrius
	fr. 144	apud Eusebium praep. euang.
265 492 ^a 23	147	X 3, 13—17 fr. 164
cf. 265 492 ^b 18	133	
» 266 495 ^b 2	148	
» 267 496 ^a 40	149	
Plutarchus		
uita Demosth. 3	fr. 153	
quaest. conuiu. VIII 1 p. 717 ^c	fr. 85 ^a	
[Plutarchus]		
uitae decem oratorum		
p. 832 e	fr. 99	III 6, 23—24 fr. 5
833 c	100	cf. 23—27 5 adn.
833 d	101	48—49 6
p. 833 d — 834 b	102	60 7
p. 835 a	106	7, 1 8
835 b	107	6—28 10
835 c — 836 b	108	8, 8—9 11
836 f	113	62—63 12
837 b—c	114	9, 5 13
837 c—d	115	IV 1, 72—73 15
838 a	116	2, 32 18
838 b—f	117	61. 63 17
838 f	118	131 21
839 a—b	119	V prooem. 1 22
839 b—d	120	1, 1—2 23
839 f	125	8, 7 28
840 b	126	9, 3 29
840 e	127 ^a	cf. 5—7 30
842 e	129	8 29
842 f — 843 c	130	10, 7 31
843 e—f	131	17 32
845 d—e	133	cf. 20—99 26
847 a	134	30—31 33
847 d—e	135	73 34
849 c—e	148	75 35
850 b—e	149	
p. 850 f — 851 f fr. 135 p. 117		78 36
851 f — 852 e	130 » 113	85 37
Pollux		11, 2 23 a p. 16
cf. II 17 fr. 155 s. παιδάριον		
» II 139	όπò μάλης	
» III 85	ἀργαῖον	
» IV 122	αὐλαῖα	
» V 130	ἀναρρᾶσθαι	
		V 14, 10 42
		VI 1, 7 44
		VIII 2, 14: u. 'Addenda'
		21 86 ^a
		3, 6 46
		35 168
		37 47
		5, 26 96 ^b
		29 96 ^a

VIII 6,	59—61	fr. 66	in Thucydidem ed. Haase
IX 1,	3	66	IV 135, 2 p. 89 ^b 20 fr. 156 a
	10—14	50 a	
	19	55	
2,	38	67 c	
	40—44	71 a	
cf.	54	56	
	62	60 adn.	
3,	23—24	67 a	Sopater
	37—38	69	in Hermog. stat. Rh. Gr. IV W.
	44	61 b	p. 744, 9 — 745, 25 fr. 4
	46—47	64	
	54—57	62 b	Strabo
	76	77	I 1, 23 p. 13 fr. 3
	91	67	cf. VIII 3, 30 353 151
	98	66	» 6, 10 372 »
4,	9—10	97 a	
cf.	19	51 adn.	Suidas
» X	1, 106	154 »	s. ἀγραφίον fr. 155 s. ἀγραφίον
» XI	3, 168	60 »	δίκη
» XII	10, 52	15	
Scholia			
in Aeschinem ed. Schultz			ἀγράφου με-
or. I 4 p. 254 fr. 126 b			τάλλον δίκη eadem uoce
69 267 160			ἀδέητος » »
II init. 6 126 a			ἀκμή » »
175 313 167			ἀλογίον δίκη » »
III 1 315 160			ἄμα » »
90 381 161			ἄμμυνασθαι » »
in Demosthenem ed. Dindorf			ἀμφιορήια » »
or. II init. p. 71, 1 fr. 136			ἀμφισβητεῖν
cf. » 74, 8 136			καὶ παρακατα-
p. 120 adn.			βάλλειν » »
III 30 p. 155, 3 fr. 137			ἀνάγνωσις ἀναγνώσκειν
V p. 158, 14 [argumentum]:			ἀνάκαιον ε. u.
u. supra			ἀνάπηρον
XVII p. 254, 5—255, 5 fr. 141			ψυχῆν ἀνάπηρος
XVIII 4 p. 264, 3 fr. 162			ἀναράσσειν ε. u.
cf. XIX 65 p. 372, 5 71 b			ἀνάργυρος » »
XXI 1 531, 11 163 a			ἀνασύνταξις » »
cf. 1 532, 22 163 a			ἀναυμαχίον » »
7 538, 3 163 b			ἀνδροληψία καὶ
44 557, 27 155 s.			ἀνδροληψίον » »
ξέούλης a			ἀνεπίδικα » »
72 573, 7 71 b			ἄνετον » »
LVI init. 813, 3 14 a			ἀντέχειν » »
			ἀντικαταλλατ-
			τόμενος » »
			ἄξιον » »
			ἀπεψηφίσατο ἀπεψηφίσμε-
			νοι
			ἀπείπατο ἀπειπεῖν
			ἀπογράφειν καὶ
			ἀπογράφή ε. u.
			ἀπολαύειν » »

s. cf. ἀπολαχεῖν	{ fr. 155 s. e. u.	s. δοκιμασίαν	fr. 155 s.
ἀπόμισθος	διαλαχεῖν	ἐπαγγεῖλαι	e. u.
cf. ἀπορρηθέν	ε. u.	αἰσθέσθαι καὶ	» »
ἀποστασίον	ἀπόρρησις	αἰσθάνεσθαι	» »
δίκη	ε. u.	ἴγγειον	» »
ἀποστολαί	ἀπροστασίον	ἔδωλιάσαι κ.	
	ἀποστελλό-	ἱκριῶσαι	» »
	μεροί	ἐκγαμηθῆναι	» »
	ἀπόστολος	ἐκδέξασθαι α	» »
ἀποψηφισ-		ἴκλειψις καὶ	
θέντα	ε. u.	ἔξελιπεν	» »
ἀρχαῖον	» »	ἐκκλητευθῆ-	
ἥρχων	» »	ναι	» »
ἀσπαλία	ἀσπαλιεύε-	ἐκλογεῖς	» »
	σθαι	ἐκμαρτυρεῖν	» »
ἄττα	ε. u.	ἴκωδωνιζοντο	» »
ἀτάκτημα	ἄτακτοι	cf. Ἐλληνοτα-	Ἐλληνοταμίας
αὐλαία	ε. u.	μίαι α	
αὐτοδίκη	» »	ἐναυλήματα	e. u.
αὐτομαχεῖν	αὐτομαχῆσαι	ἐνδειξις β	» »
ἀψαμένη	ἀψαμένη	ἐνεπίσκημα	ἐνεπισκήψα-
βακτηρία καὶ	βακτηρία καὶ	σθαι	σθαι
σύμβολον	ε. u.	ἔξαγώνιος	e. u.
cf. βασανίζειν	βάσανος καὶ	cf. ἔξηγήσασθαι	διήγησις ἔξη-
	βασανίζειν	τοῦ διαγήσα-	γήσεως δια-
γαμηλία	γαμηλίαν εἰσ-	σθαι διαφέρει φέρει	
	ενεγκεῖν	ἔξηγηταί α	e. u.
γραμματεύς α	ε. u.	ἔξομόσασθαι	» »
γραφή α	» »	cf. ἔξούλης δίκη	ἔξονλης β
δαπανᾶν	» »	ἔξωμοσία	e. u.
δειάζεσθαι α	» »	ἐπαντρία χώρα	» »
δεῦρο	» »	ἐπίγραμμα	» »
διαγράμματα	» »	ἐπιγραφεῖς	» »
διαγραφή δι-		ἐπίδικα	» »
κῆς	» »	ἐπὶ καλάμῃ	
διαδικασία	» »	ἀροῦν	» »
διάθεσις καὶ		ἐπίκληρος α	» »
διατίθεσθαι	» »	ἐπιστάτης β	» »
διαψήφισις κ.		ἐπιλινθεύθη-	
ἀποψήφισις	» »	σαν	» »
διαιτητάς	» »	ἐπωβελία α	» »
cf. δίκη α	» »	ἐπώνυμοι β	» »
δίκης ἀνάρρη-		ἐργολάβος	» »
σις	» »	ἐσχηματι-	
διωμοσία καὶ		μένος	» »
ἀντωμοσία	» »	εὐθυδικία	» »

<i>cf.</i> ενσχήμων	fr. 155 s. e. u.	s. Λυκοῦργος	fr. 132
έφεται <i>b</i>	e. u.	μεσεγγύημα <i>a</i>	155 s. e. u.
έφρήγησις	» »	μεσεγγυούνται e. u. :	
έχινοι	» »	μηλόβιτος	
εἰσαγγελία <i>b</i>	» » <i>a</i>	χώρα	» »
εἰσιτήρια	» »	μορίαι	» »
ἡβῆσαντες	ἡβῆσαι (ἐπὶ ¹ δίετες)	μοχθηρία	» »
ἡλιαία καὶ ἡλι-		μοχθηρός καὶ	
άξεσθαι	e. u.	μοχθηρος	» » <i>a</i>
ἥρετο	» »	ναυμάχιον	» »
ἡταιρηκός	» »	νέμειν προ-	
ἱκετεύω	ἱκετεῖα	στάτην	» »
ἶνα α	e. u.	ξυλλαβεῖν	» »
ἴσοτελεῖς <i>a</i>	» »	δικῶ	» »
θαρραλέον	» »	διλγαρχού-	
θεατρέστατον	» »	μενοι	» »
θεωρικὸν καὶ		διμοῦ	» »
θεωρική	» » <i>a</i>	διενθύμια	» »
θέρος <i>b</i>	» »	παλαιόν	» »
θωπεία	» »	παραγραφή <i>a</i>	» »
<i>cf.</i> Θριάσιον πε-		παραφρυκτω-	
δίον	» »	ρενόμενος	» »
θυλήματα	» »	παρρησία	» »
Καλαμίτης	» »	Παταικίων <i>a</i>	» »
Καλλίας πτε-		πατρώων	» »
ρορνεῖ	καλλίον	παιδάριον	» »
καρποῦ δίκη	e. u.	πεπορπημένος	» »
καταλαβεῖν	» »	πλεονεξία	» »
καταλογεύς	» »	πώμαλα	» »
καυχᾶ	» »	πραγματεία	» »
κεφάλαιον <i>b</i>	» »	πραττομένους	» »
» <i>c</i>	» » <i>a</i>	πρέσβεις	» »
κίναδος <i>b</i>	» »	προδικασία	» »
κόβαλος	κοβαλεία	Προηρόσια	» »
κοροπλάθοι	e. u.	προκαταβολή	
Δεωκόριον <i>a</i>	» »	καὶ προσκα-	
λειπομαρτυ-		τάβλημα	» »
ροίου δίκη	» »	προμετρητής	» »
ληξιαρχικὸν		προύκειτο κ.	
γραμματεῖον	» »	προῦθεντο	» »
<i>cf.</i> ληξιν δίκης	{ ἀντιλαχεῖν διαλαχεῖν ληξις δίκης	Προχαριστή-	
λιθονργική καὶ		ρια	» »
λιθοτροπική	e. u.	πυνθάνεσθαι	» »
		διαθυμεῖν	» »
		δήτωρ	» »
		δόθιον	» »

s. σαθροί	fr. 155 s. e. u.	s. φρυντὸς καὶ	fr. 155 s.
Σαμοθράκη	e. u.	παραφρυντω-	
σίτου	σίτου δίκη	ρευόμενος	e. u.
σκάνδιξ	e. u.	χερηματιστής	» »
σύνδικος καὶ		χερημάτων	» »
συνήγορος	» »	ψευδέγγραφος	
συνετιμήθη	» »	δίκη	» »
συντελεῖς	» »	ψευδῆς ἐγ-	
συντιμηθῆναι	» »	γραφή	» »
συσσημαίνε-			
σθαι	» »		
τελεσθῆναι	» »		
τέως	» »		
τετραδισται	» »		
τήδη	» »		
τηδίς	» »		
Τιμαγόρας	» »		
τίμιον	» »		
τραγικὸς πι-			
θηκος	» »		
τρίμμα	» »		
τριταγωνιστής	» »		
οῖος α	οῖος ἡν		
ὑβρις β	e. u.		
ὑπερήμερος κ.			
ὑπερημερία	» »		
ὑπὸ μάλης	» »		
ὑποτροχίζε-			
σθαι	» »		
ὑποφόνια	» »		
φάσις α	» » a		
φαῦλον c	» »		
Φιλοῦργος	» »		
φορμός	» »		
φρονηματι-			
σθῆναι	» »		

II. INDEX EDITIONVM

Burckhardt	Huius syllogae	Burckhardt	Huius syllogae
fr. 1	fr. 99	fr. 20	fr. 144
2	100		p. 125, 17—21
3, 1—4 πα-	101	21, 1—6 δι-	—
ρανόμων		ηγήσεσιν	
3, 4 ξύραψε—5	—	21, 6 ἐμοὶ — 8	158
4	102	22, 1—2 Δη-	—
5	103	μοσθένονς	
cf. p. 27, 6	103a	22, 3 φέρον-	148, 10—11
6	106	ται — 4	
7	107, 5—6	23	149, 23—26
8	108 p. 97, 3—14	24	150
9	110 » 99, 5—7		p. 129, 5 — 130, 8
9 ^b	110a, 8—12	25	155 s. ἔξονλης
10	117, 22—24	26	155 s. φάσις,
11	125, 19—22		11—16
12 ^a	126	27	155 s. εἰσαγγελία,
12 ^b	126a		13—16
	p. 108, 11—17	28	155 s. θεωρικόν
13 ^a	127a	29	71
13 ^b	127	30	72
14, 1—8 δω-	130 p. 113, 5—12	31	73
ρεᾶς		32	74
14, 8 εἰπε—11	—	33	75
15	132	34	76
16	135 p. 120, 1	35, 1—2 uocat	69, 15—16
17 ^a	136 p. 120, 4—9	35, 2 qua-	—
cf. p. 34, 21	136 » 120, 9ss	lis — 7	
» » »	137	36	67
17 ^b	cf. 136 p. 120 adn.	cf. p. 41, 34	67a, 16—20
18	139, 1—15	» » »	76a
19	141	37 ^a	61 p. 42, 17—43, 3
	p. 123, 9 — 124, 1	37 ^b	61a

Burckhardt	Huius syllogae	Burckhardt	Huius syllogae
fr. 38 ^a	fr. 65, 12—14	fr. 46	fr. 95 p. 83, 4—10
38 ^b	65a	47	95 p. 84, 7—13
39	64	48	cf. p. 3, 18
40	66, 1—4	49	6, 3—5
41	50, 1—12	50	31
42	50 a p. 34, 11—26	51	2
43	82	52, 1—4 ἐπι-	—
44	87	σκεψόμεθα	
45	85 p. 66, 19—26	52, 4 τὸ — 10	153

III. INDEX AVCTORVM

- Ἄθηναιος p. 33, 13
Αἰσχίνης 53, 21; 108—111;
 122, 21; 148, 1; 188, 9. 13.
 24. 25. 26. 28
κατὰ Τιμάρχου (ορ. I) 110, 2.
 14. 16
 I τὸ προοίμιον 196, 13
 ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (I 9—
 115) 14, 9
 (I 25) 148, 14
 ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (I 172)
 179, 6
 ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (I 174)
 152, 21
 (I 176) 161, 7
 ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (I 183)
 148, 12
 περὶ τῆς παραπρεσβείας (ορ.
 II) 110, 3. 15
 ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας
 (II 70) 179, 9
 (II 88) 40, 3
 ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας
 (II 154) 183, 19
 (II 175) 205, 14
κατὰ Κτησιφῶντος (ορ. III)
 110, 3. 12
- Caecilii Calactini fragmenta.
- ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
 191, 29
 III τὸ προοίμιον 197, 5;
 198, 3; 202, 28
 ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
 (III 52) 179, 26
 ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
 (III 52) 140, 21
 (III 90) 197, 19
 ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
 (III 104) 171, 14. 18
 (III 157) 204, 4
 (III 166) 56, 1
 ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
 (III 240) 171, 8. 18
 (III 257s) 46, 18
 Δηλιακός 109, 13; 110, 4. 11
 τέχναι δητορικαὶ 110, 20;
 111, 2
Αἰσχίνης Ἐλευσίνιος 109, 15;
 110, 20; 111, 2
Αἰσχίνης Μντιληναῖος δητορο-
μάστιξ 111, 4
Αἰσχύλος 195, 7
 (fr. 58) 72, 8
 (fr. 281) 65, 10
Ἀμφικράτης 66, 2

- Ἀνακρέων (fr. 96) 83, 3
 Ἀναξαγόρας 90, 3
 Ἀναξιμένης δ' Αεμψακηνός
 123, 4
 ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Φιλιππικῶν
 123, 5
 Ἀνδονίδης 94—95
 περὶ τῶν μυστηρίων (or. I)
 94, 16
 (I 1) 202, 23
 (I 74) 143, 18
 περὶ τῆς εἰρήνης (or. III) 94, 18
 (III 2) 202, 2
 (III 8—9) 205, 14
 περὶ τῆς ἐνδείξεως 94, 17
 ἀπολογία πρὸς Φαίκου 94, 18
 (fr. 4) 185, 13
 Ἀντιφάνης Οἰωνιστής 200, 22
 Ἀντιφῶν 89—94; 195, 9
 (or. II α 2) 170, 19
 περὶ Ἡρόδου (or. V) 90, 18
 περὶ τῆς εἰσαγγελίας 90, 19
 πρὸς Δημοσθένην 90, 20
 ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ Μύρον
 (fr. 34) 149, 23
 (fr. 35) 149, 26
 ἐν τῇ παρανόμῳ πατηγορίᾳ
 (fr. 46) 152, 23
 κατὰ πρυτάνεως (fr. 48) 94, 9
 ἐν τῷ Σαμοθρακικῷ λόγῳ
 (fr. 49) 184, 26
 πρὸς Ἐρασίστρατον 90, 18
 πρὸς Φίλιππον ἀπολογία
 (fr. 65) 94, 11
 ἐν προοιμίοις (fr. 68) 139, 22
 » » (fr. 69) 140, 25
 » » καὶ ἐπιλόγοις
 (fr. 70) 174, 27
 (fr. 77) 169, 15
 (fr. 78) 179, 23
 (fr. 79) 186, 23
 ἐν αὐτῇ ἀληθείᾳ (fr. 80) 139, 13
 ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς ἀληθείᾳ
 (fr. 94) 154, 1
 ἐν τῷ περὶ δμονοίας (fr. 108)
 167, 24
- ἐν τῷ περὶ δμονοίας (fr. 109)
 169, 3
 ἐν τῷ περὶ δμονοίας (fr. 110)
 169, 19
 (fr. 136) 202, 16
 (fr. 138) 146, 12
 (fr. 139) 176, 10
 (fr. 160) 153, 32
 (fr. 180) 186, 16
 (fr. 183) 192, 25
 Apollodorus 34, 13
 Ἀπολλώνιος δ' ἐπικληθεὶς Μόλων
 33, 13
 Ἀρατος (phaen. 287) 79, 30
 (phæn. 299) 70, 17
 Ἀριστογείτων 31, 7; 41, 6; 125,
 2; 128, 24
 ἀπολογία πρὸς τὴν ἐνδείξιν
 Λυκούρογον καὶ Δημοσθέ-
 νους 125, 5
 Ἀριστοτέλης 5, 21; 10, 1. 2;
 11, 20; 128, 6
 (Rhet. I 2 p. 1355^b 35 ss) 15, 9
 (Rhet. I 2 p. 1356^a 13) 24, 13
 (Rhet. I 2 p. 1357^b 3 ss) 20, 13
 (Rhet. I 2 p. 1357^b 7 ss) 20, 16
 (Rhet. I 3 p. 1358^b 2 ss) 7, 1
 (Rhet. I 9 p. 1367^a 32 ss) 9, 6
 (Rhet. I 9 p. 1367^b 7 s) 8, 26
 (Rhet. I 13 p. 1374^a 1 ss) 6, 8
 in secundo de arte rhetorica
 libro (II 1—17) 22, 7
 (Rhet. II 23) 18, 17
 (Rhet. II 23 p. 1397^a 23) 23, 12
 (Rhet. III 2 p. 1404^b 11 s) 27, 3
 (Rhet. III 7 p. 1408^b 1 ss) 27, 10;
 84, 22
 in tertio Rheticorum libro
 (III 12 p. 1413^b 4 ss) 36, 4
 (Rhet. III 12 p. 1413^b 29 ss)
 36, 1
 (Rhet. III 12 p. 1414^a 17 s) 10, 2
 (Rhet. III 13 p. 1414^b 7) 10, 8
 (Rhet. III 13 p. 1414^b 9) 10, 7
 (Rhet. III 14 p. 1414^b 21 ss)
 9, 17

<p>(Rhet. III 14 p. 1415^b 5 ss)
11, 13, 20
(Rhet. III 14 p. 1415^b 32 ss)
9, 12
(Rhet. III 15 p. 1416^a 28 ss)
6, 13
<i>in Rheticis</i> (III 16 p. 1416^b
20 s) 6, 6
(Rhet. III 16 p. 1416^b 29 ss)
12, 15; 13, 4
(art. Theodect. fr. 126) 12, 4. 11
(art. Theodect.?) 27, 3. 13
(art. Theodect. fr. 131) 84, 22
ἐν ταῖς Θεοδεκτικαῖς τέχναις
(fr. 134) 26, 11
Ἄριστοφάνης <i>Νεφέλαις</i> (nub.
260) 188, 20
Aristophon 24, 18
Ἀρχίλοχος (fr. 70) 203, 23
Ἀρχίνος 97, 8; 106, 12
(fr. 2) 203, 12
Ἀσκληπιάδης ὁ τὰ τραγωδού-
μενα συγγράψας 101, 5
Ἀφαρεύς 103, 4. 7. 9; 104, 14
Γοργίας ὁ Αεοντῖνος 103, 13;
105, 14; 194, 8
<i>in Olympico</i> (fr. 2) 9, 21
ἐν τῷ Ὀλυμπικῷ (fr. 3) 204, 22
(fr. 14) 65, 23
Δείναρχος 125, 20; 126, 24; 128
ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέους (III 6)
183, 20
ἐν τῷ κατὰ Πυθέου (fr. 2 VI 2)
170, 6
ἐν τῷ κατὰ Πιστίου (fr. 2 XV 1)
112, 11
(fr. 2 XVI 4) 182, 5
(fr. 2 XVIII 11) 190, 4
ἐν τῷ πρώτῳ κατὰ Κλεομέ-
δοντος (fr. LX 3) 201, 12
ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρους
(fr. LXXXV) 152, 25
ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου
(fr. LXXXVII) 180, 28
(fr. LXXXIX 8) 144, 11
(fr. LXXXIX 22) 174, 27</p> | <p>Δημάδης (fr. 28) 40, 25
Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς 14, 15;
128, 7. 13
(fr. 18) 108, 13
Δημοχάρης 117, 5
Δημοσθένης 52, 12; 77, 29;
96, 28; 102, 15. 16; 106, 21;
107, 16. 18. 22; 108, 2; 116, 16;
116—127; 128, 25; 133, 7;
137, 2. 14. 16; 195, 21; 196, 12;
197—200; 200, 26; 201, 1;
204, 23
ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς 205, 5
ἐν Φιλιππικῶν πρώτῳ (I 17)
176, 13
(I 25) 144, 12
(or. II) 120, 5
(II 10) 144, 12
ἐν β' τῶν Φιλιππικῶν (II 21)
187, 11
(III 31) 57, 14
(IV 10 s) 74, 25
(IV 30) 121, 6
πρώτῳ Φιλιππικῶν (IV 34)
175, 28 (u. 'Addenda')
(IV 36) 140, 18
(IV 44) 40, 15; 74, 30
(or. V) 121, 15
ὁ τοῦ Δημοσθένους λόγος ὁ
περὶ τῆς ἀλοννήσου ἐπι-
γράφουσιν (or. VII) 122, 2;
123, 12. 13
(VII 45) 86, 15; 122, 7
(VIII 20) 4, 16. 19
(IX 68) 52, 19
(IX 69) 52, 21
(IX 72) 122, 26 (u. 'Addenda')
(or. XI) 123, 2
(XI 2) 123, 7
(XI 3) 47, 18
(XIII 20) 184, 9
ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν
(XIV 35—36) 187, 18</p> |
|---|---|

<p>νπὲρ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον
συνθηκῶν (or. XVII) 123, 10</p> <p>(XVII 7) 124, 7</p> <p>(XVII 11) 124, 8</p> <p>(XVII 23) 124, 7</p> <p>ἐν τῷ νπὲρ τοῦ στεφάνου
(or. XVIII) 205, 8</p> <p>(XVIII 3) 37, 3</p> <p>(XVIII 4) 197, 24</p> <p>pro Ctesiphonie (XVIII 18)
14, 19, 22</p> <p>(XVIII 18) 58, 18; 79, 10</p> <p>(XVIII 28) 55, 11</p> <p>ἐν τῷ περὶ στεφάνου (XVIII
34) 140, 28</p> <p>(XVIII 41) 37, 15</p> <p>(XVIII 48) 46, 1</p> <p>(XVIII 62) 38, 18; 41, 15;
47, 10</p> <p>(XVIII 64) 38, 19; 41, 16</p> <p>(XVIII 65) 53, 10</p> <p>(XVIII 66) 38, 21</p> <p>ἐν τῷ περὶ στεφάνου (XVIII
66) 4, 28</p> <p>(XVIII 67) 4, 30; 53, 3</p> <p>(XVIII 69) 38, 23</p> <p>(XVIII 69) 52, 13; 53, 11</p> <p>(XVIII 71) 38, 3. 24; 40, 5;
41, 18</p> <p>(XVIII 97) 203, 13</p> <p>(XVIII 121) 46, 4. 11</p> <p>(XVIII 124) 39, 21</p> <p>ἐν τῷ περὶ στεφάνου (XVIII
127) 188, 22</p> <p>ἐν τῷ νπὲρ τοῦ στεφάνου
(XVIII 129) 170, 1</p> <p>(XVIII 129 et al.) 188, 27</p> <p>(XVIII 132) 147, 18</p> <p>(XVIII 134) 110, 7</p> <p>(XVIII 168) 53, 17</p> <p>(XVIII 169) 5, 8; 53, 19</p> <p>(XVIII 179) 44, 13; 45, 4. 21</p> <p>(XVIII 180) 151, 1</p> <p>(XVIII 208) 42, 6; 43, 3. 21;
50, 4; 73, 4; 74, 14. 21;
202, 19</p> | <p>(XVIII 209) 39, 6; 41, 22;
188, 28</p> <p>(XVIII 212) 38, 14</p> <p>(XVIII 232) 55, 13; 56, 4</p> <p>(XVIII 242) 43, 1</p> <p>ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου
(XVIII 242) 171, 26</p> <p>(XVIII 242) 188, 9</p> <p>(XVIII 242) 148, 1</p> <p>(XVIII 282) 51, 9</p> <p>(XVIII 296) 84, 14</p> <p>(XVIII 311) 51, 19; 52, 3</p> <p>(XVIII 313) 148, 2</p> <p>(XVIII 314) 57, 19</p> <p>(XVIII 315) 204, 14</p> <p>ὁ πατέρας Αἰσχίνου λόγος (or.
XIX) 125, 7</p> <p>ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας
(or. XIX) 205, 12</p> <p>ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας
(XIX 1) 197, 7. 14; 203, 1</p> <p>(XIX 2) 58, 27</p> <p>(XIX 65) 203, 30</p> <p>ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας
(XIX 76) 183, 22</p> <p>(XIX 114) 144, 19</p> <p>(XIX 120) 152, 27</p> <p>ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας
(XIX 190) 159, 6</p> <p>(XIX 298) 51, 7</p> <p>ἐν τῷ παραπρεσβείας (XIX
304) 149, 20</p> <p>ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας
(XIX 326) 187, 15</p> <p>ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην (or. XX)
205, 6</p> <p>(XX 144) 50, 3</p> <p>(or. XXI) 198, 12 — 200, 19</p> <p>κατὰ Μειδίου (or. XXI) 204, 18</p> <p>ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (XXI 1)
10, 20; 11, 6</p> <p>(XXI 7) 199, 3</p> <p>ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (XXI 34)
140, 24</p> <p>ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (XXI 37)
204, 26</p> |
|---|--|

- (XXI 71) 52, 15
 (XXI 72) 12, 1; 45, 28; 52, 17;
 54, 13; 75, 27; 76, 10
 ἐν τῷ κατὰ Μειδίον (XXI
 77—126) 14, 11
 (XXI 99) 48, 15; 49, 5
 (XXI 109) 38, 17 (u. 'Ad-
 denda')
 ἐν τῷ κατὰ Μειδίον (XXI 116)
 175, 23
 (XXI 189) 184, 11
 κατὰ Ἀνδροτίλωνος (XXII 7)
 25, 1. 6; 204, 31
 ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους
 (XXIII 27) 38, 10; 41, 14
 (XXIII 29) 38, 12 (u. 'Ad-
 denda')
 (XXIII 31) 38, 13 (u. 'Ad-
 denda')
 ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους
 (XXIII 83) 143, 26
 ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους
 (XXIII 99) 204, 30
 (XXIII 146) 40, 17 (u. 'Ad-
 denda')
 (XXIII 213) 37, 5
 ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους
 (XXIV 205) 190, 26
 οἱ δόνο κατὰ Ἀριστογείτονος
 (or. XXV. XXVI) 124, 21
 (XXV 27) 58, 23; 81, 2
 (XXV 28) 57, 15; 58, 25; 81, 6
 ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος
 (XXV 51) 176, 26
 (XXV 58) 42, 19; 43, 15
 ἐν τῷ πρὸς Ἀφοβον (XXVII 7)
 171, 19
 ἐν τῷ πρὸς Ἀφοβον (XXIX 12)
 189, 17
 ἐν τῷ κατὰ Ὄνήτορος (XXX
 37) 201, 11
 ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον
 (XXXIII 3) 157, 21
 (or. XXXV) 126, 12
 (XXXV 40) 126, 15
 (XL 51) 152, 1
- (LI 1) 10, 22
 ἐν τῷ κατὰ Νικοστράτου
 (LII 20) 148, 9
 κατὰ Κόνωνος (or. LIV)
 201, 14
 ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (LIV 1)
 10, 17; 11, 5
 (LIV 4) 141, 4
 (LIV 13) 191, 10
 ἐν τῷ πρὸς Διονυσόδωρον
 (LVI 8) 185, 28; 186, 7
 ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδάρον
 (LVI 14) 187, 13
 ἐν τῷ πρὸς Εὐβονιλίδην λόγῳ
 (LVII 69) 151, 11
 (or. LVIII) 126, 20
 κατὰ Νεαίρας (or. LIX)
 126, 26
 (LIX 34) 58, 3; 59, 10
 Ἐπιτάφιος (or. LX) 127, 2
 περὶ ἔρωτος (or. LXI) 127, 1
 ἐν τῇ πρὸς τὴν βουλὴν καὶ
 τὸν δῆμον ἐπιτελῆ (epist.
 III 34) 165, 3
 ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν ἀγητόρων λόγῳ
 (fr. 12) 140, 19
 ὑπὲρ Σατύρου τῆς ἐπιτροπῆς
 125, 18
 (fr. 19) 144, 27
 incerto 1. 40, 13; 41, 10
 » 46, 8
 Δικαίαρχος 186, 6; 207, 1
 Διονύσιος ὁ Ἀλιναρασσεύς
 121, 7; 124, 24
 Δοῦρις ὁ Σάμιος 102, 8
 ἐν τῇ πρώτῃ τῷ Ιστοριῶν
 (fr. 1) 102, 3
 Ἐκαταῖος (fr. 353) 80, 27
 Hermagoras 6, 11
 Ἐρμιππος (fr. 71) 108, 16
 Εὖδημος ὁ ἀκαδημαϊκός 18, 20
 Εὖπολις (fr. 90) 73, 27
 ἐν Δήμοις (fr. 104) 57, 11
 Ἐνοιπίδης 195, 11
 (Bacch. 726) 72, 12
 (Med. 509—511) 37, 10

- (Med. 516—519) 202, 4
 (Orest. 720—721) 57, 21 (u.
 'Corrigenda')
 (Phoen. 636, 637) 22, 17
 ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ (fr. 145) 58, 6
 (fr. 228) 59, 25
 ἐν τῷ Οἰνομάῳ (fr. 574) 201, 20
 ἐν τῷ Φοίνικι (fr. 811) 201, 22
 'Εφορος ὁ Κυμαῖος 101, 5. 14
 Ζωῆλος (fr. 3) 33, 2; 34, 21
 'Ηγησίας 66, 3
 'Ηγήσιππος 123, 14
 περὶ Ἀλοννήσου 122, 14
 'Ηλιόδωρος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ
 μημάτων 127, 8
 'Ηρόδοτος 75, 11; 124, 3; 194,
 21; 195, 1
 (I 6) 59, 20; 60, 14
 (I 105) 48, 24; 82, 13
 (II 29) 80, 1
 (V 18) 67, 16
 (VI 11) 77, 13
 (VI 21) 79, 11
 (VI 75) 84, 1
 (VII 54) 61, 2
 (VII 181) 84, 4
 Theodectes (rhetor) 12, 6
 Θεοδέκτης ὁ Φασηλίτης ὁ τὰς
 τραγῳδίας γράψας 101, 6
 Θεόδωρος ὁ Γαδαρεύς 12, 18;
 13, 8
 Θεόπομπος ὁ Χῖος 101, 4. 13
 (fr. 301) 83, 4
 (fr. 302) 204, 11
 Θεόφραστος 7, 2; 9, 23; 84, 23;
 128, 5. 17; 190, 4
 Θουκυδίδης 48, 19; 49, 12;
 56, 16; 77, 27; 79, 25; 89, 3;
 90, 2; 101, 19; 106, 13;
 193—196; 204, 18
 (I 2, 2) 59, 12
 (I 6, 1) 57, 7; 58, 15
 (I 26, 5) 59, 18
 (I 42, 1) 141, 6
 (I 68, 2) 49, 10
 (I 73, 4) 202, 18
 (I 120, 2) 59, 14
 (II 35, 1) 58, 8
 (II 44, 4) 57, 9; 58, 17
 (II 45, 1) 204, 9
 (II 53, 1) 59, 5
 (II 75, 3) 48, 23
 (III 13, 3) 56, 20
 (IV 3, 3) 152, 2
 ἐν τῇ δύδῃ (VIII 68) 90, 6
 'Ιδομενεύς (fr. 15) 108, 15
 'Ισαῖος 101, 12; 107—108
 (VIII 12) 201, 8
 ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα
 (fr. 1) 153, 23
 πατὴ Διοκλέους 204, 20
 (fr. 6) 179, 19
 ἐν τῷ πρὸς Δωρέθεον (fr. 9)
 176, 29
 ἐν τῷ πρὸς Ἔρμωνα (fr. 11)
 142, 21
 ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην
 (fr. 19) 176, 32
 ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον (fr. 25)
 166, 26; 187, 7
 (fr. 33) 139, 29
 τέχναι 107, 20
 'Ισοκράτειοι, οἱ 76, 18
 'Ισοκράτης 12, 5; 100—107;
 108, 9; 111, 14; 126, 5. 8
 ἐν ταῖς παρατινέσειν (I 3)
 175, 25
 (I 35) 191, 2
 (II 33) 140, 5
 Πανηγυρικός (or. IV) 105, 12;
 106, 11
 ἐν τῷ Πανηγυρικῷ (or. IV)
 204, 21
 in Panegyrico (IV 1 s) 9, 19
 (IV 141) 201, 25
 (VIII 81) 146, 8
 in Helenae laude (X 1 ss) 9, 18
 ἐν Ἐλένης ἔγκωμιῳ (X 55)
 153, 29
 ἐν τῷ πατὴ τῶν σοφιστῶν
 (XIII 5) 173, 16
 (XIII 7) 181, 3

<p>ἐν τῷ Πλαταικῷ (XIV 1)
11, 1. 7
(XIV 31) 174, 10
Τραπεζιτικός (or. XVII)
121, 12
ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ (XVII 54)
201, 9
(XVIII 57) 191, 27
(XIX 31) 203, 6
κατὰ Λοχίτον (or. XX) 121, 12
τέχναι 103, 25
'Ισοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς
πρὸς Δημόνικον παρατινέσεσιν
107, 11
'Ιφικράτης 24, 17. 21
(fr. 9) 30, 28; 40, 28
Καλλίμαχος 125, 20
Καλλισθένης 65, 25
(fr. 49) 142, 31
Κικέρων 137, 2. 15. 19
Κλείταρχος 65, 26
Κλεοχάρης ὁ Συνοικεανός 102, 13
Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ (fr. 69)
202, 21
Λάκριτος 101, 10
Λεωδάμας 101, 10 (?); 108, 10
Λυκοῦργος 112—116; 204, 19
κατὰ Λεωκράτους 116, 3
ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους (40)
180, 6
κατὰ Άριστογείτονος 116, 2
(fr. 12) 193, 3
κατὰ Αὐτολύκον 116, 2
ἐν τῷ κατ' Αὐτολύκον (fr. 13)
10, 23; 11, 9
ἐν τῷ κατ' Αὐτολύκον (fr. 14)
174, 9
κατὰ Δημάδον 116, 4
ἀπολογία πρὸς Δημάδην 116, 4
περὶ τῆς διοικήσεως 116, 6
περὶ τῆς ἱερείας 116, 6
ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας (fr. 31)
186, 10
περὶ τῆς ἱερωσύνης 116, 6
ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερωσύνης
(fr. 50) 182, 25</p> | <p>πρὸς Ἰσχυρίαν 116, 5
κατὰ Λυκόφρονος β' 116, 3
ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος
(fr. 63) 174, 19
κατὰ Λυσικλέοντος 116, 3
πρὸς τὰς μαντείας 116, 5
ἐν τῷ περὶ μαντειῶν 170, 31
κατὰ Μενεσαίχμον 116, 4
ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμον
(fr. 84) 181, 22

Ανδίας 95—100; 100, 7; 105, 14;
106, 13; 111, 15; 125, 21;
126, 5. 9; 129, 19; 134, 20. 21;
204, 19
ἐπιτάφιοι (or. II) 97, 11
ἐν τῷ ἐπιταφίῳ (or. II) 204, 21
(VII 11) 174, 17
ἐν τῷ Ἐρατοσθένοντος (XII
25—26) 29, 3
(XIII 67) 178, 28
ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῆς δωροδο-
κίας (XXI 19) 187, 2
ἐν τῷ κατὰ τῶν σιτοπωλῶν
(XXII 11) 144, 30
(XXII 22) 145, 1
ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένον
τοῖς ἀδυνάτοις ὅβολοῦ
(XXIV 13) 142, 26
πρὸς Διογείτονα (or. XXXII)
98, 2
ἐν τῷ πρὸς Άλκιβιάδην (fr. 5 et
16 a) 139, 26
ἐν τῷ πρὸς Άλκιβιον (fr. 6)
177, 26
περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων
(fr. VII) 99, 17
περὶ τῆς ἀμβλώσεως (fr. X)
99, 19
ὁ ὑπὲρ τοῦ ψηφίσματος δ
ξεγράψατο Άρχενος 97, 7
ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα (fr. 23)
182, 17
ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τοῦ Δι-
καιογένενος κλήρου (fr. 24)
187, 4</p> |
|---|--|

<p>ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιγένους
διαθήκης (fr. 35) 143, 3</p> <p>ἐν τῷ πρὸς Ἰσοκράτην (fr. 44)
189, 5</p> <p>ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα
(fr. LXIX) 146, 16</p> <p>ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν (fr. 54)
189, 20</p> <p>ἐν τῷ πατέρᾳ Κτησιφῶντος
(fr. 57) 145, 6</p> <p>(fr. 62) 176, 2</p> <p>πατέρᾳ Μνησιππολέμου 99, 3;
125, 13</p> <p>ἐν τῷ πρὸς Ναυσίαν (fr. 69)
172, 32</p> <p>ἐν τῷ πρὸς Νικίαν (fr. 70)
202, 25</p> <p>Σωκράτους ἀπολογία 97, 12</p> <p>ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα (fr. 73)
165, 10</p> <p>ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην (fr. 74)
153, 25</p> <p>(fr. 76) 10, 19</p> <p>ἐν τῷ πρὸς Τληπόλεμον λόγῳ
(fr. 77) 163, 10</p> <p>ἐν τοῖς δεφανικοῖς (fr. 84)
203, 7</p> <p>(fr. 91) 157, 23</p> <p>ἐπιστολαι 97, 11</p> <p>ἐρωτικοί 97, 12</p> <p>ἐρωτικός 100, 2; 184, 18;
136, 9</p> <p>ἐν τῇ πρὸς Άσύβαρον ἐπιστολῇ
(fr. 110) 183, 31</p> <p>ἐν ἐπιστολῇ (fr. 111) 189, 24</p> <p>ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπι-
στολῇ (fr. 112) 176, 33</p> <p>ἐν ἐπιστολῇ (fr. 114) 191, 3</p> <p>(fr. 116) 160, 3</p> <p>(fr. 116) 192, 18</p> <p>(fr. 116) 192, 27</p> <p>τέχναι ἑητορικαι 97, 10</p> <p>Μάτρις 66, 3</p> <p>Μένανδρος 8, 19</p> <p>Δεισιδαίμων 200, 24</p> <p>Μόλων cf. Ἀπολλάνιος</p> | <p>Μωάσης δ τῶν Ἰουδαίων θεο-
μοθέτης (genes. I 3, 9) 70, 5</p> <p>Ξενοφῶν 116, 14; 195, 3</p> <p>(Сутор. I 5, 12) 82, 7</p> <p>(Сутор. VII 1, 37) 79, 22</p> <p>(Сутор. VIII 2, 8) 51, 3</p> <p>Ἐλληνικά 116, 15</p> <p>(hist. graec. IV 3, 19) 75, 15</p> <p>ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ
(de re p. Lac. 3, 5) 66, 30;
67, 6</p> <p>(memor. I 2, 25) 43, 16</p> <p>(memor. I 4, 5) 85, 8</p> <p>incerto l. 49, 8</p> <p>Ὀμηρος 71, 15, 18; 101, 9;
131, 2; 133, 7; 193, 17;
194, 14; 195, 12</p> <p>(A 1s) 59, 2</p> <p>(A 15, 16) 61, 9</p> <p>(A 255) 4, 13</p> <p>(B 102—107) 44, 16; 45, 7. 24</p> <p>(B 119) 183, 11</p> <p>(B 160, 161) 4, 22</p> <p>(B 477 ss) 8, 11</p> <p>(B 671 ss) 8, 24</p> <p>(B 671—672) 46, 13</p> <p>(Δ 308) 5, 4</p> <p>(E 85) 80, 10</p> <p>(E 401) 8, 13</p> <p>(Z 123 ss) 39, 17; 42, 3</p> <p>(Z 488) 203, 10</p> <p>(I 593—594) 203, 26</p> <p>(K 122) 176, 19</p> <p>(A 21) 183, 13</p> <p>(A 690) 48, 20; 49, 3</p> <p>(M 243) 26, 2</p> <p>(O 346—349) 80, 16. 20</p> <p>(O 624—628) 70, 10</p> <p>(O 697—698) 79, 28</p> <p>(Σ 203 ss) 8, 12</p> <p>(Τ 371—372) 43, 6. 22</p> <p>(Ψ 83—84) 177, 2</p> <p>(α 1) 59, 4</p> <p>(β 409) 48, 21</p> <p>(γ 87) 183, 15</p> <p>(γ 88) 183, 17</p> |
|---|--|

- (δ 681—689) 81, 12
 (η 167 et al.) 49, 4
 (κ 251—252) 75, 17
 (ν 256) 183, 8
 (σ 136—137) 203, 19
Πίνδαρος 193, 17; 195, 7
Πλάτων 21, 19, 21; 26, 5; 48, 20;
 71, 14, 19; 99, 9, 14; 100, 8;
 108, 9, 15, 18; 109, 10, 11;
 110, 18; 116, 13; 129, 5, 20;
 130, 7; 133, 7
 ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ
 (Apol. p. 27 c) 28, 21
 (de leg. VI p. 741 c) 67, 12
 (de leg. VI p. 773 c) 129, 9
 (de leg. VI p. 778 d) 67, 14
 ἐν τοῖς *Νόμοις* (de leg. VII
 p. 801 b) 82, 17
 (Menex. p. 236 d) 81, 27
Φαιδρος 134, 16 — 136, 10
 (Phaedr. p. 238 d) 134, 23
 ἐν *Φαιδρῳ* (Phaedr. p. 267 d)
 26, 7
 (Tim. p. 65 c) 85, 16
 (Tim. p. 69 d) 85, 10, 13
 (Tim. p. 72 c) 85, 27
 (Tim. p. 74 a) 85, 13
 (Tim. p. 74 b) 85, 31
 (Tim. p. 74 d) 85, 30
 (Tim. p. 77 c) 86, 1
 (Tim. p. 78 e) 86, 1
 (Tim. p. 80 e) 85, 32
 (Tim. p. 85 e) 86, 5
 incerto l. 48, 22
Πρόδικος ὁ Κεῖος 11, 17; 194,
 11; 195, 9
Σιμωνίδης (fr. 209) 72, 20
 (fr. 229) 141, 7
Σοφοκλῆς (Ai. 82) 176, 6
 (Oed. Col. 873) 141, 8
 (Oed. Col. 1457) 43, 2
 (Oed. R. 380—382) 180, 21
 (Oed. R. 1408) 43, 3
 (Phil. 12—14) 140, 7
 ἐν τῷ *Πηλεῖ* (fr. 447) 202, 11
 (fr. p. 245 s) 72, 17 (u. 'Cor-
 rigenda')
 (fr. 701) 66, 1
Τίμαιος 66, 20
 (fr. 119) 67, 22
 (fr. 149) 67, 5
Τισίας ὁ Συρακούσιος 96, 5
Τηρεσίδης 101, 11; 110, 7; 127;
 128, 25
 ἐπὶ Δημοσθένους (I fr. II)
 55, 18
 (fr. 21) 175, 13
 (fr. 27, 28) 31, 6; 41, 6
 ἐν τῷ πρὸς Αριστογείτονα
 (fr. 29) 145, 16
 (fr. 72) 144, 6
 ἐν τῷ πρὸς Διάνδαν λόγῳ
 (fr. 95) 200, 26
 ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλον
 δωρεῶν (fr. 104) 200, 28
 (fr. 116) 140, 7
 ἐν τῷ *Κυθνιακῷ* (fr. 117)
 167, 20
 ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους
 (fr. 139) 150, 6
 (fr. 157) 184, 19
 ἐν τῷ πρὸς Τιμάνδραν (fr. 164)
 177, 21
 (fr. 171) 127, 17
 ἐπὶ τῆς Φρύνης (fr. 173) 55, 23
 (fr. 195) 201, 24
 (fr. 196) 202, 9
 (fr. 229) 144, 12
 (fr. 275) 192, 8
 (Deliac.) 132, 12
Φιλίνος (fr. 4) 203, 3
Φίλιστος ἐν τοῖς *Σικελικοῖς*
 204, 17
Χάρος ἐν ἀπολογίᾳ ὑβρεως
 177, 11
 ἐν τῷ κατὰ Διονυσίου 177, 10
Χρύσιππος 26, 5
 (fr. 296) 26, 10
 ἄλλοι ἔτεροι 152, 28
 οἱ ἄλλοι δικαιιοί 152, 2

<i>διαλεκτικοὶ οἱ</i> 183, 6 <i>ἔνιοι</i> 156, 33 <i>τῶν κωμικῶν τις</i> 149, 22 <i>τῶν κωμικῶν ἔτερος</i> 149, 22 <i>κωμικοὶ οἱ</i> 167, 6 <i>τινές</i> 157, 20	<i>incertus</i> 30, 6; 39, 20; 41, 27; 46, 16; 59, 7; 61, 4. 8. 15. 18; 62, 2; 66, 8; 78, 19; 79, 1; 157, 17; 165, 20; 181, 4; 186, 24; 187, 1; 192, 9. 23
---	--

IV. INDEX VERBORVM RHETORICORVM

<i>ἀγχίνοια</i> p. 132, 26 <i>ἀγχίστροφος</i> 77, 6; 81, 3 <i>ἀγών</i> 40, 20; 80, 11; 197, 16 <i>ἀγωνία</i> 75, 21; 77, 6; 78, 6 <i>ἀγωνίζεσθαι</i> 4, 27; 108, 4 <i>ἀγωνιστικόν</i> , <i>τὸ</i> 77, 30 <i>ἀγωνιστικός</i> 78, 12 <i>ἀθροισμός</i> 78, 11 <i>αἴνιγμα</i> 27, 13 <i>αἴτιολογία</i> 40, 22; 41, 5 <i>ἀκατάσκευος</i> 54, 18; 95, 5 <i>ἀκεντρον</i> 76, 23 <i>ἀκολουθία</i> 93, 2 <i>ἀκολουθίαν, κατ'</i> 54, 20 <i>ἀκολουθίαν, τὸ κατ'</i> 76, 31 <i>ἀκόλουθος</i> 196, 8 <i>ἀκρίβεια</i> 101, 17; 105, 19. 21; 194, 15 <i>ἀκριβές, τὸ</i> 109, 1 <i>ἀκριβής</i> 89, 6; 125, 12 <i>ἀκριβολογία</i> 194, 12 <i>ἀλήθεια</i> 107, 5 <i>ἀλλαγή</i> 58, 12. 26; 59, 9 <i>ἀλλάσσω</i> 58, 13; 59, 5. 12 <i>ἀλλοιόω</i> 57, 4; 58, 15 <i>ἀλλοίωσις</i> 57, 2 — 59 <i>ἀμυνδρότης</i> 125, 10 <i>ἀμφίβολα, τὰ</i> 30, 21; 31, 9 <i>ἀμφιλαφής</i> 137, 19 <i>ἀναβεβλημένον, τὸ</i> 124, 5 <i>ἀναγκαῖος</i> 48, 14; 111, 18 <i>ἀναδίπλωσις</i> 44, 22. 23	<i>ἀναιρέω</i> 21, 7. 9 <i>ἀνακεφαλαίωσις</i> 26, 4 <i>ἀναφορά</i> 75, 27 <i>ἀνειμένος</i> 122, 4; 126, 14 <i>ἀνηθοποίητον, τὸ</i> 196, 6 <i>ἀνταγωνίζεσθαι</i> 125, 5 <i>ἀντερωτᾶν</i> 30, 24 <i>ἀντερψήσις</i> 40, 21. 23 <i>ἀντίθεσις</i> 194, 9 <i>ἀντικείμενον</i> 19, 25. 26 <i>ἀντιμετάθεσις</i> 79, 26 <i>ἀξιοποστία</i> 73, 21 <i>ἀξιόπιστον, τὸ</i> 42, 16 <i>ἀξιόπιστως</i> 55, 18 <i>ἀξιωμα</i> 48, 18; 69, 4 <i>ἀπαγγέλλω</i> 93, 6 <i>ἀπαντᾶν</i> 39, 5. 8; 40, 24 <i>ἀπαρτίζομαι</i> 105, 24 <i>ἀπειρόκαλον, τὸ</i> 107, 4 <i>ἀπειρόκαλος</i> 134, 22 <i>ἀπερειδόμενα πρὸς τὰ πρόσωπα</i> 80, 6 <i>ἀπέριττον, τὸ</i> 109, 2 <i>ἀπηγῆς</i> 129, 7 <i>ἀπηρτισμένον, τὸ</i> 126, 3 <i>ἀπλαστον, τὸ</i> 196, 5 <i>ἀπλαστος</i> 92, 21 <i>ἀπλοῦν, τὸ</i> 33, 6 <i>ἀπλοῦς</i> 48, 12. 16; 54, 18; 74, 33; 95, 5; 98, 12 <i>ἀπόδειξις</i> 19, 18; 22, 1; 26, 1. 2; 120, 18. 22
--	---

<p>ἀπὸ κοινοῦ 61, 6
 ἀπόκρισις 29, 22, 23, 25; 30,
 18—32; 39, 3. 15; 41, 17. 26;
 42, 1. 2; 75, 5
 ἀποκρίνασθαι 29, 15. 28; 30,
 19—32
 ἀποσιώπησις 37, 1
 ἀποστροφή 33, 8; 49, 21—50;
 125, 30
 ἀποτραχυνόμενον, τὸ 76, 22
 ἀποτροπή 7, 19
 ἀπόφασις 25, 22; 38, 2
 ἀποφατικῶς 40, 1
 ἀπόφημι 39, 22
 ἀπρεπής 126, 14
 ἀρμόξω 195, 24
 ἀρμονία 82, 6; 87, 14; 94, 5;
 98, 11; 122, 3
 ἀσάφεια 56, 16
 ἀσαφής 61, 2; 195, 15
 ἀσθένεια 66, 7
 ἀσκησις 103, 26
 ἀστείσμός 37, 18
 ἀσύνδετον 52, 11—53; 75, 23
 — 76; 125, 30
 ἀσυνδέτως 52, 19
 ἀσχημάτιστος 34, 19; 93, 22;
 95, 6
 ἀσχημάτιστος κατὰ διάνοιαν
 93, 13; 195, 18
 ἄτακτον, τὸ 99, 11
 ἄτεχνος 109, 4
 ἄτεχνος πίστις 15, 13. 19
 ἄτονος 107, 7; 111, 14; 124, 6
 αὐθάδης 77, 29
 αὐξάνειν 98, 26; 99, 5
 αὔξησις 12, 12; 20, 3; 26, 18;
 54, 16. 19; 71, 2; 86, 22;
 98, 4. 22
 αὐτοσχέδιος 111, 9
 αὐτοψής 111, 9
 ἀφαίρεσις 56, 19
 ἀφελῆς 95, 5; 111, 13
 ἀφήγησις 98, 10
 ἀφορμή 4, 30
 ἀψυχος 194, 18</p> | <p>βάθος 64, 2
 βακχεῖα τῶν λόγων 129, 6
 βάκχευμα 74, 14
 βακχεύω 66, 4
 βάρος 82, 28
 βραχυλογία 31, 11
 βραχύς 97, 9
 γενναῖα φράσις 68, 21
 γνώμη 25, 21; 97, 18
 γνωμικόν, τὸ 195, 10
 γόνιμον, τὸ 195, 8
 γόνιμος 83, 2; 107, 4
 γοργός 51, 21
 γοργότης 107, 5; 124, 4; 125, 29
 (sed cf. Radermacheri adnot.
 p. 124)
 δεικτικός 18, 14
 δεινός 77, 28; 82, 18; 89, 6;
 90, 5; 98, 21; 137, 4
 δεινότης 40, 10; 111, 11; 124, 18;
 132, 27; 137, 17; 195, 22;
 207, 3
 δείνωσις 52, 18; 98, 4
 δευτερολογία 121, 8
 δημηγορία 5, 9; 194, 23. 24. 26
 διαίρεσις 17, 16; 18, 21; 19, 3;
 194, 25
 διακεκομμένα, τὰ 75, 20
 διαλελυμένος 122, 5
 διάλογος 39, 13
 διάλυσις 53, 7
 διανόημα 36, 14
 διάνοια 33, 10; 35, 15; 60, 14;
 101, 21; 195, 16
 διανοίας σχῆμα 36, 10. 12; 92,
 20; 93, 15; 111, 16
 διαποιίλλεσθαι 125, 26
 διαπορεῖν 33, 7
 δίαρσις 69, 4
 διασπᾶν 81, 9
 διασυρμός 55, 9 — 56; 86, 22
 διατυποῦν 53, 23; 55, 4
 διατύπωσις 5, 7; 53, 14 — 55, 6;
 75, 28
 διεξοδικῶς 39, 5. 14. 19
 διηγεῖσθαι 80, 13</p> |
|--|---|

- διήγημα 14, 22; 54, 18. 20;
 55, 7
 διήγησις 12, 10. 13; 13, 9 —
 14, 16; 54, 17; 80, 20; 98, 3;
 194, 19
 διηρεύνα, τὰ 64, 11
 δικανικός 94, 3
 δίκη 7, 9
 διοίκησις 105, 22
 δύναμις 18, 22; 19, 31; 63, 24;
 68, 13; 132, 27
 δυνατόν, τὸ 120, 15. 16; 121, 3
 δυσμίμητος 97, 13
 ἐγκάμιον 7, 9; 8, 2; 73, 23; 74, 10
 εἰδοποία τῶν σχημάτων 74, 24
 εἶδος 107, 5; 124, 11
 εἰκός, τὸ 21, 16
 εἰκάν 86, 13
 εἰρομένη λέξις 35, 5
 εἰρωνεία 37, 9; 195, 19; 196, 3
 εἰσαγωγή 124, 2
 εἰσβολή 81, 28
 εἰθεβιασμένος 111, 21
 εἰκβολή 80, 15; 197, 14. 16
 εἰλογή δνομάτων 69, 1; 82, 26;
 105, 19
 εἰλογή περὶ τὰ δνόματα 194, 14
 εἰλογή περὶ τῶν δνομάτων
 125, 26
 εἰφρασις 54, 17; 55, 5. 6
 εἰφωνεῖν 78, 12
 εἰλεγκτικός 18, 14
 εἰλευθερία 124, 11
 εἰμβολή 52, 26
 εἰμβριθής 195, 16
 εἰμπαθές, τὸ 69, 27
 εἰμπαθής 80, 11; 81, 3
 εἰμποδίζειν 75, 21; 76, 27
 εἰμπρακτος 74, 24
 εἰμφασις 44, 24; 49, 7; 75, 21
 εἰμφυτον κάλλος 106, 5
 εἰμψυχος 132, 25
 εἰναγόντος 75, 7; 76, 32; 79,
 21. 25; 106, 8
 ενάλλαξις ἀριθμῶν 78, 14; 78,
 17 — 79
- ἐνάλλαξις προσώπων 78, 14;
 79, 26 — 81
 ἐνάλλαξις πτώσεων 78, 14
 ἐνάλλαξις χρόνων 78, 14; 79, 20
 ἐναντίον 19, 24. 27
 ἐνάργεια 11, 21; 12, 9; 38, 7.
 15; 46, 2; 47, 11; 52, 18;
 53, 2; 54, 19; 126, 2
 ἐναργόντος 93, 10; 98, 15
 ἐνέργεια 59, 11
 ἐνθύμημα 16, 6. 12; 18, 14;
 29, 21; 44, 7; 93, 5; 98, 16;
 105, 14; 111, 21; 195, 8;
 196, 11
 ἐνθύμηματικός 16, 14
 ἐννοια 82, 12; 124, 3
 ἐντεχνος πίστις 15, 13; 15, 20
 ἐξαγόμενος 109, 6
 ἐξαλλαγή 55, 2
 ἐξάλλαξις 93, 1; 94, 2
 ἐξετάξειν 5, 13
 ἐξέτασις 125, 12
 ἐξωγιωμένος 134, 22
 ἐπαγωγή 16, 10; 17, 13
 ἐπαινεῖν 7, 14
 ἐπαινος 7, 18. 17; 8, 2
 ἐπαναφορά 45, 26 — 46; 76,
 4. 14
 ἐπάνοδος 56, 9
 ἐπεγείρειν 78, 15
 ἐπεξήγησις 61, 1
 ἐπιδεικτικός 7, 25
 ἐπιείκεια 12, 13
 ἐπίκαιρον, τὸ 75, 5
 ἐπιλογικῶς 197, 13
 ἐπίλογος 14, 16; 26, 7; 121,
 11. 13; 197, 12. 17
 ἐπιμέλεια 107, 1
 ἐπιμελές, τὸ 107, 3
 ἐπιμελής 125, 4; 126, 2
 ἐπίπληξις 124, 10
 ἐπίτεασις 86, 21
 ἐπίτηδες 194, 1
 ἐπιτήδενσις 93, 18
 ἐπιτίμησις 195, 19
 ἐπιτροπικοὶ λόγοι 107, 18; 108, 2

- ἐπιφορά 125, 15
 ἐπιχειρεῖν 4, 8; 89, 7
 ἐπιχείρημα 4, 25; 16, 9; 19, 2;
 98, 16; 105, 15. 24; 107, 4;
 111, 21
 ἐργασία 4, 8; 101, 17; 107, 1. 3;
 125, 9. 23; 126, 9
 ἐρμήνεια 48, 12; 122, 11; 125,
 23; 194, 16; 204, 26
 ἐρμηνευτικά, τὰ 78, 16
 ἐρμηνεύειν 48, 14; 123, 7
 ἐρωτᾶν 28, 5 — 31; 183, 5
 ἐρώτημα 29, 20; 31, 14. 18;
 38, 1; 183, 7
 ἐρώτησις 28, 4 — 31; 38, 9;
 39, 3; 39, 12 — 41; 74, 23 —
 75; 93, 16; 125, 30
 ἐσκεμμένα, τὰ 75, 9; 77, 26
 ἐτερογενές 61, 14
 ἐτεροπρόσωπον 61, 17
 εὐάγωγον 109, 7
 εὐήθης 122, 11
 εὐηγχον 79, 17
 εὐθεῖα 98, 10
 εὐθύ, τὸ 33, 6; 42, 15
 εὐθύς 48, 12; 76, 24
 εὐκαιρῶς 78, 8
 εὐκαταφρόνητον, τὸ 65, 20
 εὐκολος 97, 13
 εὐκρίνεια 106, 24
 εὐκρινής 106, 4
 εὐπίνεια 82, 28
 εὐπρεπές, τὸ 89, 9
 εὐπρεπής 93, 9
 εὐρεῖν 93, 5; 99, 7
 εὐρεσις 36, 14; 63, 19; 89, 7;
 98, 15; 99, 13. 15; 105, 22
 εὐρετικόν, τὸ 99, 11
 εὐρετικός 99, 5
 εὐρυθμον, τὸ 109, 3
 εὐσημος 111, 13
 εὐστόχως 40, 19
 εὐτέλεια 122, 10
 εὐτελής 48, 12; 194, 2
 εὐτονία 125, 25
 εὐφυές 109, 7
 ξητούμενον, τὸ 25, 14. 17. 18
 ἡδονή 12, 12; 87, 14
 ἡδύ, τὸ 66, 18
 ἡδύς 137, 3
 ἡθικός 97, 16
 ἡθικός πατὰ διάνοιαν 97, 16;
 98, 18
 ἥδος 107, 5; 124, 9
 ἥναγκασμένα 77, 26
 θολοῦσθαι 65, 17
 ἰδέα 101, 16; 109, 4; 122, 5.
 14; 195, 14
 ἰδιωτεύειν 84, 6
 ἰδιωτικοὶ λόγοι 111, 20; 126, 21
 ἰδιωτισμός 83, 9
 ἴστορικός 124, 3
 ἴσχυρός 194, 28; 195, 2. 3
 παθαίρεσις 121, 4
 παθαρόν, τὸ 109, 1
 παθαρός 98, 3; 130, 5. 18
 παθαρότης 98, 7; 107, 1
 παθολικός 25, 22
 παθόλον 20, 8. 12
 παιδός 5, 7. 10; 17, .21
 πακόζηλον, τὸ 66, 18
 πάλλος 53, 1; 82, 28; 194, 16
 παταποιίλλειν 78, 15
 παταρίθμησις 19, 4. 5
 πατασκευάζειν 4, 30; 98, 13;
 105, 18; 120, 19; 121, 1
 πατάφασις 38, 2
 παταφατικῶς 40, 1
 πατάφημι 39, 22
 πατεσπενσμένα, τὰ 75, 20
 πατορθώματα 130, 13; 131, 25
 πεφάλαιον 45, 2; 105, 23; 121,
 2; 124, 2; 194, 25; 197, 2;
 198, 21
 πλῆμαξ 44, 6 — 45; 78, 12
 πόμμα 45, 3. 27; 52, 3. 13. 16;
 53, 2
 πομματικός 55, 1
 πομμωτικὸν πάλλος 106, 6
 πομψόν, τὸ 195, 7
 πονφοιογία 82, 17
 πονφότης 125, 10

<p>κούφως 197, 22
 κρίσις 4, 33; 5, 3. 18. 20; 17,
 18; 18, 22; 20, 4
 κύρια δνόματα 48, 14; 82, 25
 κυριολογία 81, 25
 κῶλον 35, 14; 44, 7. 8. 11. 23;
 45, 27; 46, 7. 9; 52, 3. 12. 15;
 53, 1. 9; 105, 21; 126, 7;
 197, 20. 21
 λαμπρόν, τὸ 42, 15
 λαμπρότης 46, 3; 52, 24; 53, 2
 λειότης 76, 23
 λέξις 33, 10; 36, 14; 45, 3. 27;
 47, 14; 56, 19; 61, 2. 6; 76, 31;
 77, 7; 81, 8; 82, 5; 93, 7;
 94, 5; 97, 13; 98, 8; 105, 18;
 124, 7; 134, 21; 195, 4. 9. 10;
 198, 1
 λέξις τροπική καὶ πεποιημένη
 69, 1
 λῆμμα 25, 15. 17
 μαρτυρία 15, 22
 μάχη 18, 22; 19, 21
 μεγαληγορία 87, 15
 μεγαλοπρέπεια 12, 4. 12; 48, 13
 μεγαλοπρεπές, τὸ 109, 2; 195,
 15
 μεγαλοπρεπής 82, 25; 195, 14
 μεγαλοφυές, τὸ 193, 18
 μεγαλοφυῆ, τὰ 64, 5
 μέγεθος 8, 2; 63, 2; 66, 6. 13.
 21; 69, 2; 72, 24; 82, 28;
 107, 6; 126, 6
 μέθοδος 40, 9; 103, 26
 μειλιγματα 84, 24
 μειρακιώδες, τὸ 66, 12; 136, 5
 μείωσις 20, 4
 μελέτη 109, 8
 μεμελετημένον, τὸ 106, 4
 μερισμός 19, 4. 7
 μέσος 194, 28; 195, 1
 μεταβαλνειν 80, 24. 26
 μεταβάλλειν 51, 18; 58, 15
 μετάβασις 50, 12; 61, 14; 80, 24
 μεταβολή 51, 16 — 52; 58, 21.
 26; 78, 12; 106, 8 </p> | μετάληψις 17, 22
μεταφέρειν 27, 13
μεταφορά 84, 7 — 86; 129, 7;
195, 5; 197, 7
μετέωρος 65, 26
μίμησις 77, 9; 101, 16; 102, 6
μονόκωλος περίοδος 35, 11
μυκτηρισμός 37, 19
νήφειν 74, 14
νόημα 4, 19; 77, 22; 93, 2;
98, 14
νόησις 66, 15. 23; 76, 31; 77, 7;
82, 5. 23; 92, 21
νόμος 15, 22
νοῦς 36, 10; 60, 12
ἔηρότης 66, 7
δύκηρός 65, 20
δύκος 66, 9
δύκον 82, 5
οἰδεῖν, τὸ 65, 21 — 66
οἴδοῦν, τὸ 66, 12
οἰκονομεῖν 99, 6; 105, 24
οἰκονομία 63, 20; 99, 15; 193,
17; 195, 12
δμνύναι 73, 17
δμοιον 18, 22; 19, 16
δμοτικὸν σχῆμα 73, 14 — 74
δνομα 46, 7. 9; 47, 16; 48, 13;
51, 2; 52, 12. 13; 53, 1; 56, 10;
74, 13. 18; 93, 9; 98, 14;
122, 21; 194, 9. 12; 195, 17;
201, 14
δνομασία 111, 13
δνοματοποιία 48, 8
δξνρροκον, τὸ 74, 34
δργάνον, ἀπ' 76, 29
δρισμός 17, 26
δρκος 42, 5; 73, 12 — 74
δρος 18, 21. 24
ούσια 5, 23
παθαίνεσθαι 98, 21
πάθη 58, 14; 59, 12; 89, 8;
132, 25
παθητικόν, τὸ 64, 11; 69, 9;
75, 3; 125, 14; 128, 25
παθητικός 24, 13 |
|---|---|

- πάθος* 48, 13. 18; 55, 6; 73, 20; 75, 5; 76, 22. 26. 32; 77, 2; 78, 18; 80, 15; 81, 11; 87, 15
παιδαριῶδες, τὸ 66, 24
παίξειν 66, 4
παιώνιος 73, 21
παῖλλογία 42, 18 — 43
παραβολή 86, 13
παραγράφειν 76, 21
παράδειγμα 16, 6. 9; 17, 11; 24, 5; 42, 9; 50, 6; 74, 10
παράθεσις 18, 21; 19, 10
παραλαμβάνειν 48, 17; 57, 5; 120, 17
παράλειψις 93, 16
παρατράγῳδος 65, 15
παρέκβασις 101, 24
παρεκτροπή 102, 3
παρεμβάλλειν 59, 24; 60, 19
παρευβολή 59, 17 — 60
παρέμπτωσις 49, 17
παρένθεσις 49, 17
παρεπόμενον, τὸ 18, 22; 19, 19
πάρισον 60, 23
παρίσωσις 107, 9; 194, 9
παρηγήσια 122, 9; 124, 9. 12; 196, 4
παρηγησάξεσθαι 124, 13. 15
παχύς 82, 17
πεπιεσμένος 111, 14
πεποιημένον, τὸ 66, 17
περιεργία 66, 15
περίοδος 35, 9. 13; 46, 10; 105, 21; 125, 25; 126, 3. 5. 6
περιουσία 132, 25
περιοχή 18, 22; 19, 14
περιττόν, τὸ 66, 17; 105, 19; 107, 2
περιττός 93, 6; 197, 12
περιφράξειν 49, 2
περίφρασις 48, 2 — 49; 81, 22 — 82
πεῦσις 39, 12 — 42, 4; 74, 23 — 75
πηλικότης 54, 15
πιθανόν, τὸ 63, 15. 16
πιθανός 89, 6; 97, 9. 21; 98, 3
πιθανότης 13, 9
πίστις 14, 9. 14; 74, 10
πιστός 75, 2
πλαγιασμός 125, 24
πλάγιον 195, 20
πλεονασμός 46, 24 — 47
πνεῦμα 111, 15; 124, 5
ποιητικός 132, 12; 134, 23; 195, 4
ποικιλία 125, 29; 126, 7; 204, 26
ποικίλλειν 106, 7
ποικίλος 195, 17
πολιτικόν, τὸ 107, 21
πολιτικός 197, 7
πολιτικὸς λόγος 7, 8; 39, 13; 107, 6; 124, 4
πολυπρόσωπον 81, 3
πολύπτωτον 51, 1. 13; 78, 11
πολυχήμων 106, 6
πομπικῶς 85, 9
πρᾶγμα 48, 14
πράγματα 7, 10. 16 bis; 54, 15; 55, 4; 63, 19; 98, 8; 105, 22; 122, 15; 125, 23; 195, 17; 196, 8
πραγματικός 7, 2
πρέπειν 194, 30. 31; 195, 24; 196, 1
πρέπον, τὸ 126, 3. 10
προαίρεσις 97, 17. 21; 98, 18
πρόβλημα 136, 5
προεπικλήσειν 27, 11
προοίμιον 10, 15; 11, 4; 14, 7; 101, 20; 120, 7. 11. 20; 121, 8. 9; 125, 25; 196, 13; 197, 12. 24
προσδιορισμός 31, 12
προσεκτικός 41, 10; 80, 11
προσῆγεια 12, 12
προσκορές, τὸ 107, 9
προσοχή 38, 7; 41, 9
προσποίησις 33, 8
προσωποποία 194, 23
πρότασις 31, 20
προτροπή 7, 19; 74, 10

240 IV. INDEX VERBORVM RHETORICORVM

<p><i>πυνθάνεσθαι</i> 28, 10. 19; 30, 1; 183, 3
 <i>πύρια</i> 39, 4; 183, 7
 <i>πυσματικὸν σχῆμα</i> 38, 6; 47, 12
 <i>δητορεία</i> 111, 19
 <i>δητορική</i> 90, 5; 106, 22
 <i>ἔωπικόν</i>, τὸ 66, 18
 <i>σαρκασμός</i> 37, 19
 <i>σαφές</i>, τὸ 106, 4
 <i>σαφήνεια</i> 38, 7. 9. 15; 41, 9. 13; 98, 8; 107, 7
 <i>σαφηνισμός</i> 61, 2
 <i>σηματικός</i> 93, 8
 <i>σημεῖον</i> 20, 16; 21, 16
 <i>σκέπτεσθαι</i> 7, 22
 <i>σμικρολογία</i> 107, 8
 <i>σοβαρός</i> 74, 25
 <i>σοφιστεύειν</i> 106, 20
 <i>στάσις</i> 194, 25
 <i>στόμφος</i> 65, 21; 129, 8
 <i>στομφάδης</i> 134, 22
 <i>συγγραφέός</i> 77, 9; 80, 14; 82, 27
 <i>συγγραφή</i> 194, 18
 <i>συγκορυφοῦν</i> 79, 18
 <i>συλλογίζεσθαι</i> 30, 2; 32, 2
 <i>συλλογισμός</i> 16, 12; 25, 13; 30, 15; 31, 15. 29; 32, 4
 <i>συμβούλεύειν</i> 5, 6. 9
 <i>συμβούλη</i> 5, 8; 7, 9
 <i>σύμμετρον</i>, τὸ 130, 12
 <i>συμφέρειν</i> 120, 16
 <i>συμφέρον</i>, τὸ 120, 14
 <i>συνδεδιωγμένον</i>, τὸ 76, 22
 <i>συνδιώκειν</i> 75, 22
 <i>σύνδεσμος</i> 52, 25; 53, 8; 55, 1; 76, 17. 23. 26
 <i>συνεστραμμένος</i> 125, 28
 <i>συνεσφιγμένος</i> 111, 15
 <i>συνέχεια</i> 106, 10; 125, 24
 <i>συνεχής</i> 111, 21
 <i>σύνθεσις</i> 35, 14; 69, 4; 93, 10; 111, 14; 122, 3; 125, 27; 126, 1. 4; 194, 15
 <i>συνθήκη</i> 94, 5; 98, 15; 105, 18. 20
 <i>συντέμνειν</i> 126, 9</p> | <p><i>συντομία</i> 13, 3; 31, 11
 <i>σύντομος</i> 42, 1
 <i>συνωνυμία</i> 45, 6; 47, 12
 <i>συστοιχία</i> 18, 21; 19, 12
 <i>εφοδόν</i>, τὸ 128, 26
 <i>σχῆμα</i> 33—60; 68, 19; 72, 23—82; 93, 23. 26; 98, 9. 14; 106, 7; 125, 28; 128, 26
 <i>σχῆμα λέξεως</i> 59, 17; 68, 21; 111, 17; 195, 18
 <i>σχῆμα νοήσεως</i> 68, 20
 <i>σχῆμα τοῦ νοῦ</i> 94, 3
 <i>σχηματίζειν</i> 33, 6; 34, 20; 42, 15; 58, 26; 107, 20
 <i>σχηματισμός</i> 73, 26; 75, 2
 <i>σχηματισμός διανοιῶν</i> 195, 22
 <i>σωματοειδές</i> 79, 14
 <i>σωφρόνως</i> 197, 21
 <i>τάξις</i> 63, 20; 76, 31; 98, 15; 99, 14
 <i>τάττειν</i> 99, 11
 <i>τάχος</i> 132, 26; 137, 17; 194, 16
 <i>τεκμήριον</i> 20, 13; 21, 15
 <i>τέχνη</i> 111, 10. 17; 196, 7
 <i>τεχνικός</i> 89, 7
 <i>τημητικά</i>, τὰ 124, 4
 <i>τόλμη</i> 84, 29
 <i>τολμηρά</i>, τὰ 84, 28
 <i>τόνος</i> 111, 15; 132, 25
 <i>τοπογραφία</i> 54, 12
 <i>τόποι</i> 5, 14; 16, 14; 18, 15; 52, 26; 53, 2
 <i>τραγικός</i> 65, 15; 196, 14; 197, 6. 12
 <i>τραχύτης</i> 124, 4
 <i>τροπή</i> 33, 9; 77, 8; 92, 21; 94, 2
 <i>τροπικά</i>, αἱ 84, 21; 86, 10
 <i>τροπικός</i> 197, 24
 <i>τρόπος</i> 129, 2
 <i>τύπος</i> 122, 4; 125, 22
 <i>ὑπέρβασις</i> 60, 11
 <i>ὑπέρβατον</i> 48, 8; 49, 14. 19; 56, 16; 60, 7. 9; 76, 30—78; 195, 16; 242 Addenda
 <i>ὑπερβιβάζειν</i> 77, 20. 31</p> |
|---|---|

ὑπερβολή 27, 11; 86, 18	φιλοτιμεῖν 125, 28
ὑπερτεινόμενα, τὰ 86, 19	φορτικός 128, 6; 136, 7
ὑπερψυχής 73, 20	φρέσειν 197, 21
ὑπογένου, ἐξ 75, 9; 77, 31	φράσις 65, 17; 82, 23; 93, 6;
ὑπόθεσιν, καθ' 40, 17; 53, 22	99, 14, 16; 122, 3; 126, 14;
ὑπόθεσις 7, 8; 17, 28; 101, 17;	195, 7, 16
121, 16; 197, 2; 198, 20	φραστικός 194, 27
ὑποκείμενα, τὰ 71, 3	φραστικὸν μέρος 82, 24
ὑποκείμενα πράγματα 111, 18	φύσις 109, 8; 111, 10, 12
ὑποκείμενον, τὸ 17, 7	φυσῶδες 81, 26
ὑπομνήματα 125, 8	χαρακτήρ 76, 32; 108, 18; 193,
ὑποτίμησις 84, 27	18; 194, 27; 195, 1, 14
ὕπτιος 124, 2	χαριεντισμός 197, 20
ὕπτιότης 126, 27	χάριν, τὸ πρός 63, 15
ὑψηλοία 68, 11; 132, 25	χλευασμός 37, 19
ὑψηλόν, τὸ 62, 16; 193, 18;	χύσις 137, 15
195, 3	ψιλός 82, 5; 97, 18; 194, 19
ὑψηλός 49, 7; 65, 26; 75, 1, 11;	ψόγος 7, 18
194, 28, 29; 195, 2	ψυχρόν, τὸ 66, 19 — 67
ὑψός 62 — 88; 137, 15	ψυχρότης 66, 16
φαντασία 42, 16; 52, 24; 65, 18	—

CORRIGENDA

- p. 5, fr. 4 adn., lin. 5 *lege*: SINKO l. c. p. 534
 6, 13 *scribe*: (rhet. III 15 p. 1416^a 28 ss)
 33, 13 *scribe* Ἀθῆναιος
 41, 23 *lege* συμβουλεύειν
 41, fr. 59b adn., l. 6 *lege*: SINKO l. s. p. 534
 46 app. crit. u. 15 *lege*: (Soph. El. 301)
 57, 22 *lege*: (Orest. 720—721)
 58, 1 *uerba ἄφιλος . . . κακῶς in dexteram partem aliquantum removue*
 72, 17 *scribe*: (Soph. fr. p. 245 s N.²)
 95, fr. 107 adn., l. 6 *dele interpunctionem post p. 318*
 186, 17 *scribe*: (fr. 180)
 193, 15 *lege*: p. 193, 179 Westerm.
 195, 13 *lege*: p. 199, 345 Westerm.

ADDENDA

- p. XV, lin. 5 ab imo. Nuperrime A. Brinkmann *Rhein. Mus.* LXI 1906 p. 117 sq., ut H. RABE, *uir humanissimus, me optime admonet, Phoebammonem in quinto sive melius in sexto saeculo ita certe posuit, ut extra dubitationem res sit*
- 25, fr. 41 adn., l. 2 *ante Quintilianum adde:* item fr. 166 p. 204, 31 — 205, 5 legitur.
- 27, fr. 45 adn. Caecilium fontem esse etiam OTTO l. s. p. 20 s, 2 putat
- 38, 12 *post πάλιν adde:* (ibid. 29)
- 38, 13 *post πάλιν adde:* (ibid. 31)
- 38, 17 *post πάλιν adde:* (cf. Dem. XXI 109)
- 40, 17 *post ἐρωτᾶς adde:* (Dem. XXIII 146)
- 42, fr. 60 adn., l. 1 *post 73, 4 ss adde:* et fr. 165 p. 202, 19 s
- 48, fr. 66 a adn., l. 5 *ante contenderunt adde:* OTTO l. s. p. 18, 2
- 49, fr. 67. OTTO l. s. p. 24, 2 etiam hunc Quintiliani locum ad Caecilium reducere uult: QVINTIL VIII 2, 14: *plus tamen est obscuritatis in contextu et continuatione sermonis et plures modi. quare nec sit tam longus, ut eum prosequi non possit intentio, nec traiectione <ultra> modum hyperbati (traiectio modum [domum G] hyperbato AG, em. Zumpt) finis eius differatur.*
- 53, fr. 70 adn., l. 5 *ante obseruauerunt adde:* OTTO l. s. p. 23, 1
- 56, fr. 73 adn. *adde:* et fr. 157 p. 195, 16 s
- 58, 7. *subiunge apparatus crit.: θοινάματα Boissonade, θνάματα cod.*
- 70, fr. 88 adn., l. 2 ab imo *ante statuerunt adde:* OTTO l. s. p. 47, 1
- 71, fr. 89 adn., l. 1 *ante fr. 164 adde:* fr. 140, 2 s,
- 73, adn., l. 2 *adde:* 13—14 cf. fr. 165 p. 202, 19 s.
- 77, adn. *adde:* et fr. 157 p. 195, 16 s
- 101, 13 *post 23 adde:* == p. 205, 41 Westerm.
- 122, 26 *post Δημοσθένης adde:* (IX 72)
- 175, 29 *post Φιλιππικῶν adde:* (IV 34)
-